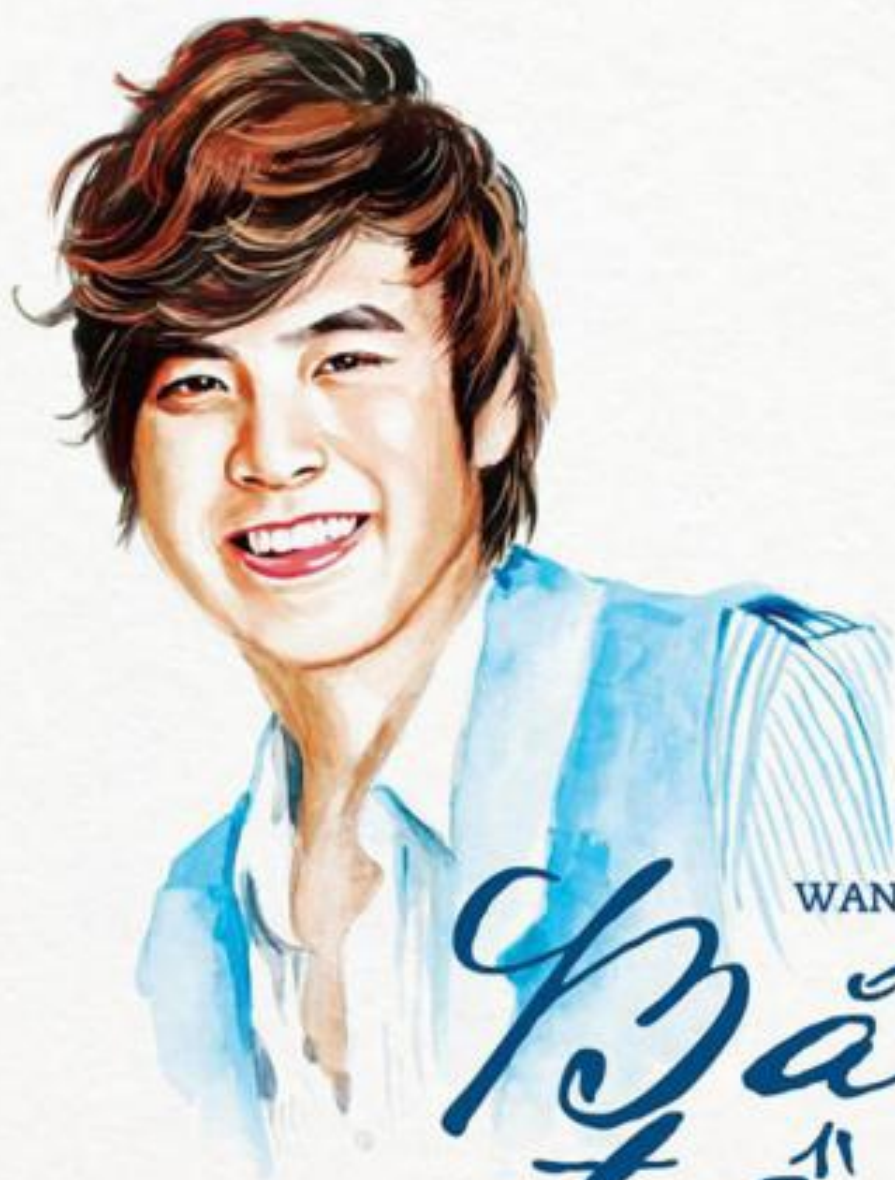

NHÀ BÁO LÝ MINH TÙNG

TU TRUYỀN
WANBI TUẤN ANH

Bắt đầu

từ một
kết thúc

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Câu chuyện của Bi trong đợt điều trị thứ hai ở Singapore, phải cắt bỏ dây thần kinh một bên mắt đã cho tôi một cảm xúc rất mạnh. Tôi rất khâm phục bản lĩnh và tâm hồn của Bi, tôn trọng tình bạn, tình anh em giữa Bi và Tùng. Tôi mong quyển sách này sẽ đến tay thật nhiều bạn trẻ, không phải vì Bi mà là vì chính họ, những con người luôn cần được truyền cảm hứng sống tích cực.

NGUYỄN QUANG HUY- Nhạc sĩ, Đạo diễn

Đây là cuốn sách nhiều nước mắt, chắc chắn bạn sẽ khóc từ nhỏ nhẹ đến bù lu bù loa khi xuôi theo những câu chữ. Nhiều nước mắt nhưng không nặng nề, vì WanBi đã sống rất mạnh mẽ và chân thật. Bạn sẽ trải qua nhiều nấc lên xuống của cảm xúc, tốt có, xấu có. Rồi mỗi người sẽ hiểu thêm về thời gian, về ước mơ, về sự dũng cảm và lòng yêu thương.

Đây là cuốn sách khó viết và có những đoạn hơi rắc rối khi một sự việc được kể theo những nhân xưng “tôi” khác nhau. – Cách duy nhất giúp bạn đọc có cái nhìn tổng quan và khách quan nhất về một phần cuộc đời của WanBi Tuấn Anh, về giai đoạn cậu chống chọi với bệnh nặng. Có nhiều điều WanBi không nói và không muốn nói, chúng ta chỉ có thể hiểu thêm nhờ trí nhớ và nhật ký của người thân và bạn bè cậu, những người đã cùng WanBi vượt qua chuỗi ngày khó khăn.

Là một ca sĩ, nhưng WanBi đã để lại cho cuộc sống nhiều nhiều hơn là những bài hát. Chúc cậu một hành trình mới bình an!”

PLOY NGỌC BÍCH- Nhà văn

MỤC LỤC

[Thay lời tựa](#)

[4 người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời Wanbi Tuấn Anh](#)

[Ban bè - Gia đình không máu mủ](#)

[Chương 1: Ký ức ngày hôm qua](#)

[Chương 2: HotVTeen & giấc mơ ca sĩ](#)

[Chương 3: Wanbi 0901 & con đường không thi phi](#)

[Chương 4: Đôi mắt](#)

[Chương 5: Phải làm thế nào](#)

[Chương 6: Vinh quang & cay đắng](#)

[Chương 7: Vượt dốc](#)

[Chương 8: 63 ngày ở Singapore](#)

[Chương 9: Tôi chấp nhận cuộc sống của "người một mắt"](#)

[Chương 10: Nỗi buồn của đêm](#)

[Chương 11: Trận chiến sinh tử](#)

[Chương 12: Cảm ơn](#)

[Chương 13: Hành trình mua hy vọng](#)

[Chương 14: Khóc vô vọng](#)

[Chương cuối: Bắt đầu từ một kết thúc](#)

[Phụ lục: Nu cười còn mãi](#)

[Những sáng tác của Wanbi Tuấn Anh](#)

THAY LỜI TỰA

CHO EM

Cậu em tôi- Wanbi Tuấn Anh, nhìn bề ngoài có vẻ không giống mấy một người sâu sắc và có nhiều tâm sự. Cùng với nụ cười lúc nào cũng rạng rỡ, tươi tắn, người ngoài dễ nhận xét em là một cậu nhóc vô ưu, vô lo và hời hợt.

Tôi cũng có suy nghĩ như vậy khi lần đầu tiên gặp WanBi ở studio Phạm Hoài Nam, khi một em stylist chọn Bi làm người mẫu trang bìa cho số mới nhất của tờ báo học trò mà tôi làm thư ký toà soạn. Đó là năm 2004, Bi đang là cậu người mẫu học trò nổi bật nhất trong số bạn bè đồng trang lứa, là hotboy được chú ý nhất trong lứa đầu tiên khi “danh xưng” này bắt đầu được sử dụng. Một cậu bé hiền lành, lễ phép, hay cười (nhưng cười chưa đẹp). Ấn tượng chỉ có vậy.

Bằng đi một thời gian, run rủi sao một người bạn của tôi lại chơi thân với Bi. Vậy là hai anh em có nhiều cơ hội gặp nhau hơn, nhưng cũng chẳng thân thiết gì. Tuy vậy, càng tiếp xúc nhiều với Bi, tôi bắt đầu cảm nhận cậu bé này biết cách xử sự hơn những gì người khác nói về, và hơn hết cậu rất đam mê ca hát mà loay hoay chưa biết thực hiện ước mơ của mình thế nào. Những tâm sự về việc muốn thay đổi cách nhìn của người khác về mình khiến tôi thấy đồng cảm. Và tin cậu thanh niên này sẽ làm nên chuyện nếu được đặt đúng vị trí. Lần đầu tiên tôi chấp nhận giúp đỡ một ai đó chỉ với lòng tin mơ hồ như vậy. Tôi dành 6 tháng để thử thách Bi trước khi chính thức trở thành quản lý của cậu. Tôi cũng ngạc nhiên về chính mình, chưa bao giờ một con người thích sự an toàn như tôi lại có một quyết định mạo hiểm là đầu tư và đào tạo Bi trở thành ca sĩ, dù tôi cũng chưa có bất kỳ kinh nghiệm gì với công việc này. Như một định mệnh...

Trên cuộc đời này có những mối thân tình không thể đặt tên, và cũng chẳng thể có nổi một lý do. Bản thân tôi cũng không hiểu tại sao mình có thể hết lòng với Bi đến vậy. Và cũng không hiểu tại sao Bi lại tin tưởng tôi tuyệt đối và luôn nghe lời tôi như thế. Giữa chúng tôi không chỉ là tình nghĩa quản lý- ca sĩ, là tình anh em, mà còn có một sự ràng buộc duyên nợ tình-thân-gia-đình- không-máu-mũ không giải thích được. Gắn bó với em từ lúc chỉ là cậu học trò lớp 11 cho đến giai đoạn đỉnh cao của sự nghiệp, từ lúc còn là chàng trai khỏe mạnh đến những tháng ngày chiến đấu dai dẳng với bệnh tật, và mãi mãi trở về với cát bụi, tôi tin mình là người hiểu rõ em nhất, cảm nhận được rõ ràng nhất những gì em đã trải qua trong những giai đoạn thăng trầm của cuộc đời.

Tôi biết, suốt mấy năm qua, trong lòng Bi luôn cảm thấy mang nợ về những gì tôi (và bạn bè) đã làm cho em, dù tôi luôn an ủi Bi bằng một câu không thể vụng về hơn: “*Kệ đi, coi như kiếp trước anh và mọi người nợ em thì kiếp này phải trả!*”. Nhưng thật tình chính tôi cũng nợ em nhiều thứ. Đến lúc em ra đi, tôi vẫn còn nợ em một lời khen. Từ khi bắt đầu làm việc với nhau, mặc cho Bi nỗ lực thế nào, câu khen “rộng rãi” nhất của tôi cũng chỉ là: “*Được!*”. Vì tôi sợ em tự mãn. Vì tôi muốn em luôn hiểu rõ mình cần phải cố gắng hơn nữa. Tôi cũng nợ em một lời cảm ơn, vì nhờ có em, tôi phát hiện ra mình có thể làm được những điều mà bản thân luôn lo sợ mình không làm được, và có những trải nghiệm không phải ai cũng có được trong cuộc đời. Tôi còn nợ em những lời hứa, trong đó có một quyển sách kể lại những gì em đã trải qua để mọi người hiểu rõ ẩn sau nụ cười vô tư kia, em đã từng mạnh mẽ đến thế nào.

Cuộc đời ai cũng từng có những nỗi đau, nhưng nỗi đau mất đi một phần máu thịt có lẽ là kinh khủng nhất. Đã dặn lòng thôi đừng khóc, nhưng có những nỗi buồn rất oái oăm, cứ tầm ngằm tầm ngằm bảo mồn người ta bằng những hồi ức rục rờ, những kỷ niệm chẳng thể nào phai, dù 5 năm, 10 năm hay đi trọn vẹn hết một đời người. Đã dặn lòng thôi nhớ, nhưng nhìn cảnh đó, vật đó là nỗi nhớ lại tự lúu riu dất nhau tìm về. Những nỗi nhớ mà nước mắt cũng bắt lợc vì chẳng thể nào khóa lấp được.

Tôi không dám gọi những dòng ghi chép chắp vá này là tự truyện, vì lúc còn rạng rỡ giữa cuộc đời, Bi cũng nhiều lần băn khoăn: “*Em có là gì đâu mà viết tự truyện?*”. Những ghi chép này có cả những đoạn tôi viết lại theo lời kể của Bi, có khi lại là cảm xúc của chính tôi khi cùng san sẻ mọi biến cố trong cuộc đời em suốt mấy năm qua. Hãy xem đây là những cảm xúc mà tôi dành cho cậu- em-luôn-mỉm-cười của mình, để làm tròn lời hứa chưa kịp thực hiện. Tôi muốn dành những trang viết này cho những ai yêu quý đưa em tôi, để phần nào giải tỏa những uẩn ức của em suốt thời gian qua, và cũng để gói ghém nỗi buồn của chính mình vào từng con chữ. Để lại an nhiên bước tới...

Tôi cũng muốn thay mặt WanBi và gia đình cảm ơn tất cả những ân tình mà đồng nghiệp, bạn bè và khán giả đã dành cho em suốt những năm qua. Và thành thật xin lỗi nếu những chia sẻ này vô tình khiến ai đó được nhắc đến trong hành trình cuộc đời của Bi cảm thấy phiền lòng. Dù chuyện gì đã xảy ra, thì tất cả những hi-nộ-ái-ố ấy cũng đã theo em đi về cát bụi...

Lời cảm ơn cuối cùng, tôi muốn dành cho WanBi, cậu-em-traì-không-máu- mủ của tôi. Vì những gì em đã mang lại cho cuộc sống của tôi và mọi người. Cảm ơn nụ cười của em đã giúp tôi nhận ra rằng, ngay trong những giây phút sinh tử của cuộc đời, người ta vẫn có thể mỉm cười thanh thản để vượt qua. Và trước những nỗi đau, nụ cười còn có giá trị gấp vạn lần nước mắt...

Nhà báo LÝ MINH TÙNG
Quản lý Ca sĩ WanBi Tuấn Anh

4 NGƯỜI PHỤ NỮ QUAN TRỌNG NHẤT CUỘC ĐỜI WANBI TUẤN ANH

Mẹ

Một vài dòng tâm sự và cảm xúc cho người phụ nữ mà tôi yêu quý nhất trên đời này: MẸ!!!

Nếu thật sự có chuyện luân hồi chuyển kiếp trên đời này thì tôi nghĩ rằng người này đã nợ tôi rất nhiều ở kiếp trước. Trong cuộc đời này, mẹ đã phải vất vả và gánh vác quá nhiều trách nhiệm cho cuộc sống, gia đình và con cái, nhất là từ khi ba ra đi, mẹ lại càng vất vả và mệt mỏi hơn trong việc gánh vác gia đình này. Cái nhiệm vụ và trọng trách mà đáng lẽ ra phải thuộc về tôi. Có rất nhiều từ để diễn tả về mẹ tôi: nấu ăn ngon, hiền lành, vô tư, chóng giận mau quên, hay nói nhảm nói lầy. Mẹ cũng không có được cái uy nghiêm của người mẹ. Và dĩ nhiên trên cuộc đời này không có một ai có thể hoàn hảo được cả. Tất cả những điều đó đã tạo ra một người mẹ vui tính và đáng yêu của chúng tôi.

Thời gian qua đi, thấy mẹ lại già thêm. Tôi biết được rằng đây là lúc mẹ phải được nghỉ ngơi và hưởng phước của con cái! Nếu được chọn:

1/ Mua nhiều quà cáp, sắm sửa cho mẹ, suốt ngày nói những điều ngọt ngào, vuốt ve và chiều lòng mẹ, làm mẹ hài lòng.

2/ Dùng những hành động thiết thực để giúp mẹ gánh vác những khó khăn, nặng nhọc trong cuộc sống, trong gia đình.

Báo hiếu cho mẹ để mẹ được sống thanh thoi, nhẹ nhõm, an hưởng niềm vui hạnh. Dĩ nhiên tôi chọn cách thứ 2 vì tôi không phải tuýp người thể hiện tình cảm, cảm xúc của mình ra bên ngoài. Và tôi nghĩ đó chính là hành động thiết thực nhất mà người mẹ cần ở con cái.

Nhưng tôi thấy mình thật vô dụng và bất hiểu vô cùng vì những hành động nhỏ nhoi như thế lại không thể làm được. Đã vậy tôi lại còn trở thành một nỗi lo lắng để mẹ phải phiền. Ngay hiện tại tôi không có đủ sức khoẻ và khả năng để chăm sóc báo hiếu cho mẹ, và tôi cũng không thể biết được ngày mai sẽ ra sao nên tôi cũng không dám hứa trước bất kỳ điều gì.

Nhưng nếu có kiếp sau tôi xin được sẽ tiếp tục được làm con của mẹ để có thể được báo hiếu, trả hết nợ cho mẹ. À không, trả từng ít một thôi để kiếp sau nữa, sau nữa vẫn phải trả vì vẫn được làm con của mẹ nữa chứ. Luôn tự hào và hạnh phúc vì được làm con của mẹ. Thương mẹ lắm!'

(Những dòng WanBi viết tặng mẹ trên Facebook vào ngày 8.3.2013)

Trên đời này, tình yêu thương dành cho mẹ là tình cảm thiêng liêng nhất của những người con, tuy mỗi người thể hiện một cách khác nhau. Bi thương mẹ một cách thực tế, bằng những tình cảm nồng nàn mà có lẽ bà không cảm nhận hết được, vì Bi ít khi nào biểu lộ ra ngoài bằng những lời vuốt ve ngọt ngào.

Từ khi ba mất, Bi dồn hết tình cảm cho mẹ, như một sự bù đắp. Em cố gắng mạnh mẽ để trở thành trụ cột gia đình, nhưng chưa kịp làm tròn thì căn bệnh đã ập đến. Nhưng em vẫn cố giấu mẹ chi tiết về căn bệnh của mình, vì *"Có nói mẹ Tâm cũng chẳng làm được gì, chỉ làm cho mẹ em lo thêm"*. Từ khi biết mình không còn nhiều thời gian, Bi càng cố gắng gần mẹ, gần em gái bất kỳ lúc nào có thể. Mỗi tối, khi đi ngủ, Bi chỉ muốn về nhà để ăn cơm mẹ nấu. Bi vẫn luôn tâm tác về tài nấu ăn của mẹ Tâm, và sẵn sàng khoe với mọi người bằng niềm tự hào chẳng cần che giấu. Ngày nào không đi diễn, có đi đâu chơi, Bi cũng nài nỉ mẹ đi cùng, dù bà thường lười ra ngoài như một thói quen. Em suy nghĩ đơn giản lắm: *"Lúc nhỏ, mỗi tối em hay đòi mẹ Tâm phải chờ đi lòng vòng. Nên giờ đi đâu em cũng phải rủ mẹ theo. Để mẹ Tâm ở nhà một mình, em sợ mẹ buồn"*.

Đi diễn tình dài ngày, tối nào Bi cũng phải gọi điện về nhà, có lúc chỉ để bằng quơ vài câu hỏi thăm chuyện nhà cửa, để yên tâm là mẹ mình vẫn ổn. Còn những lúc đi diễn tình gần, bằng mọi cách em phải có mẹ và em gái theo cùng, để vừa đi diễn vừa tranh thủ cho cả nhà có những chuyến du lịch ngắn ngày cùng nhau. Giấu diếm bệnh tình của mình suốt gần một năm, cho đến những ảnh hưởng của khối u biểu hiện ra ngoài, Bi mới chia sẻ với mẹ, dù không dám nói thật hoàn toàn chuyện mình chỉ còn 5 năm ngắn ngủi. Thật sự trong lòng Bi luôn nuôi một tia hi vọng lạc quan rằng kỳ tích sẽ xuất hiện trong cuộc đời em.

Suốt hai đợt điều trị, phẫu thuật ở Singapore hay những tháng dài đăng đẳng chữa theo Nam Y ở Hà Nội, Bi cũng chỉ lầm lũi tự mình vượt qua với Mèo- người luôn bên cạnh chăm sóc em từng li từng tí. Bi vẫn nói hai người em luôn muốn hiện hữu bên mình bất kỳ lúc nào là tôi và mẹ Tâm. Nhưng em hiểu tôi thì phải bận bịu làm việc hàng ngày để kiếm tiền, khi nguồn thu nhập từ chuyện ca hát chẳng còn, chỉ có thể bay sang Singapore hay ra Hà Nội một hai bữa cuối tuần để em vui vẻ hơn một chút. Còn mẹ Tâm thì chưa bao giờ đi đâu một mình, cũng không yên tâm để xa nhà quá lâu, vì còn phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc bé Mi; mà em cũng không muốn mẹ nhìn thấy những khoảnh khắc đau đớn chán nản của con trai nên chưa bao giờ em vùi vỉnh mẹ phải khăn gói lên đường cùng mình. Mẹ Bi cũng luôn nghĩ con trai mình cực kỳ mạnh mẽ, và cũng chưa hình dung hết mức độ nguy hiểm từ căn bệnh của con, nên yên tâm phó thác cho bạn bè em trở thành điểm tựa cho Bi trong những đợt điều trị. Nhưng mẹ Tâm không biết rằng, có lần khi tôi bay ra Hà Nội thăm Bi, không dẫn được sự yếu lòng, em nói với tôi như năn nỉ: *"Tuần sau anh sắp xếp cho mẹ Tâm ra đây với em đi!"*. Nghe giọng Bi gần như khóc vì nhớ nhà, nhớ mẹ, tôi chẳng biết mình có lý do gì để từ chối những lời thiết tha như thế? Một người, dù mạnh mẽ, lạc quan đến đâu thì cũng chỉ là một con người. Có những khoảnh khắc yếu đuối mà không tình cảm gì có thể bù đắp được thay cho tình mẫu tử. Và trong những giây phút đưa con chiến đấu cùng bệnh tật, cũng chẳng sức mạnh tinh thần nào lớn lao bằng đôi tay vỗ về chăm sóc của người mẹ. Tưởng rằng khi gặp mẹ, Bi sẽ than khóc, sẽ trách móc, nhưng không, em chỉ kể qua loa chuyện chữa bệnh, rồi lại hồn nhiên dắt mẹ đi ăn chỗ này, dắt mẹ đi mua đồ chỗ kia. Được vài ngày, em lại hối thúc mẹ quay về cho đỡ nhớ nhà...

Tính tình đơn giản và tính cách lạc quan của Bi có lẽ được di truyền từ mẹ Tâm. Với một người phụ nữ bình thường, nếu phải liên tiếp đón nhận mất mát khi chồng ra đi và cú sốc con trai bị bệnh hiểm nghèo, có lẽ họ đã gục ngã. Nhưng mẹ Tâm vẫn kiên cường đứng vững để trở thành điểm tựa tinh thần cho Bi. Tôi biết mẹ Tâm rất đau đớn vì hoàn cảnh nghiệt ngã của con trai, nhưng bà vẫn luôn tự mình tìm cách vượt qua, để con không phải thêm nặng lòng. Không đủ quyết đoán để quyết định chuyện lựa chọn phương pháp điều trị cho con, không đủ điều kiện kinh tế để tự mình gánh vác chi phí cho những ngày con chiến đấu với căn bệnh, nhưng bà vẫn luôn ở bên cạnh Bi bằng niềm lạc quan mãnh liệt nhất, chăm chút từng món ăn con trai thích nhất, hay ngồi cạnh con đọc Chú Đại Bi khi tình hình sức khỏe Bi ngày một xấu đi...

Bi từng nói, điều em sợ nhất là nhìn thấy mẹ khóc. Nên nếu có thể giấu được, em sẽ chẳng bao giờ để mẹ phải nặng lòng vì tình hình sức khỏe của mình. Em vẫn nói: *"Em biết mẹ em bên ngoài nhìn cứng cỏi vậy thôi, chứ mẹ vẫn thường âm thầm khóc một mình trong phòng. Những lúc như vậy em không chịu nói!"*. Không thể là trụ cột gia đình một cách hoàn hảo nhất, nhưng Bi vẫn luôn muốn bảo vệ mẹ và em gái trong bất kỳ tình huống nào.

Tôi hiểu, Bi vẫn luôn canh cánh bên lòng niềm ray rứt không thể hiểu thảo vẹn toàn với mẹ, không làm tròn trách nhiệm của một người con vì một ngày ra đi gần như đã được hẹn trước. Sau ca phẫu thuật mô hở ở Singapore, mặc dù bác sĩ rất lạc quan về tình hình sức khỏe của Bi, nhưng em luôn dự cảm được chuyện một ngày nào đó mình sẽ không còn hiện hữu. Tôi không bao giờ quên được buổi tối hôm em nắm chặt tay tôi, nói chậm rãi:

- Nếu em có chuyện gì, không báo hiếu được cho mẹ Tâm, anh hứa là vẫn ở lại nhà em, thay em chăm sóc cho mẹ Tâm và bé Mi. Chuyện gì em không làm được, anh giúp em làm, được không?

Tôi hứa. Nhưng hơn ai hết, trong lòng tôi vẫn luôn bầu vuu vào niềm kỳ vọng sẽ có phép màu xảy đến với Bi, để cậu em tôi được ở lại lâu hơn với cuộc đời này, để em tự mình trả hiếu cho mẹ, tự mình chăm sóc em gái. Nhưng ai cũng hiểu phép màu đâu dễ dàng gì xảy đến trong cuộc sống...

Em gái

Bi và em gái rất thân nhau, dù khoảng cách tuổi tác đến 7 năm. Những năm bé Mi còn học cấp 1, hễ rảnh rỗi là hai anh em lại cùng người chị họ Kiều Chinh chơi trò đóng kịch hay diễn ca nhạc. Bi mê mẩn ca sĩ Christina Aguilera từ lúc bắt đầu biết nghe nhạc, nên mỗi khi ba mẹ đi vắng là em lại lôi bé Mi ra trang điểm và dạy em hát, nhảy uốn éo như cô ca sĩ kia. Khi mẹ Tâm còn bán cơm trưa, Bi còn thường xuyên “ép buộc” các cô, các chị phụ việc phải mua vé (do em cắt vé sổ giả làm vé vào cửa) để xem mấy anh em mình trình diễn. Câu chuyện “kinh doanh nghệ thuật” này luôn là đề tài để mọi người mang ra kể cho nhau nghe mỗi khi cả nhà họp mặt. Và cười vang nhà.

Bi là một người anh trai hiền lành và tâm lý với em gái. Hai anh em ít trò chuyện, nhưng hợp tính nhau. Cả hai cũng có nhiều sở thích chung về khoản mua sắm, chụp hình, đi chơi, khoái coi phim bộ TVB... và đều “xấu tính” như nhau nếu bị đánh thức giữa chừng khi đang ngủ. Từ nhỏ đến lớn, Bi chỉ đánh bé Mi một lần duy nhất khi còn học cấp 2, vì một chuyện rất trẻ con. Càng lớn, Bi càng thương yêu em gái, bằng một tình thương không biểu lộ, và có đôi chút khách sáo mà ban đầu tôi chẳng hiểu tại sao. Có lúc không hài lòng về thái độ cư xử của em gái, Bi cũng chỉ im lặng, sau đó mới nhẹ nhàng nói chuyện thiệt hơn. “*Bé Mi lớn rồi, em không thể mỗi chút mỗi la kiêu trước đây được. Em cũng từng qua tuổi này em hiểu, càng la mắng nặng lời càng khiến em chống đối. Nói chuyện ngọt ngào nhẹ nhàng thì dễ tiếp thu hơn*”. Đi đâu xa, bao giờ em cũng dặn dò: “*Anh Bi đi diễn, Mi bớt đi chơi lại, chịu khó ở nhà chơi với mẹ cho mẹ đỡ buồn!*”. Đi diễn về, trong vali của Bi luôn có quà cho mẹ và em. Bi rất thích chọn mua quần áo cho em gái, và bộ nào anh Bi chọn thì bé Mi cũng đều thích. Hôm nào có tiệc với bạn bè cần diện đồ đẹp, bao giờ Mi cũng chạy sang hỏi: “*Anh Bi thấy em mặc bộ này được không?*”. Khi được anh gật đầu khen đẹp, Mi mới tự tin bước ra khỏi nhà.

Một dạo, Bi rất muốn đưa em gái vào con đường nghệ thuật, vì Mi có ngoại hình, và cũng có chút năng khiếu ca hát. Khi một công ty game mời Bi sáng tác ca khúc và làm hình ảnh đại diện cho game, Bi giới thiệu Mi cùng tham gia với mình. Tôi nhớ, Bi đã háo hức như thế nào khi chỉ dẫn cho em gái từng chút một, từ việc thu âm ca khúc *Bước Chân Mùa Thu* - ca khúc duy nhất hai anh em hát chung với nhau, cho đến việc tỉ mỉ chỉ em cách trả lời bài phỏng vấn đầu tiên. Bi cũng từng muốn dẫn dắt bé Mi trở thành ca sĩ, vì em hiểu tính cách của cả hai anh em đều không phù hợp với công việc công sở đều đặn, nếu cùng theo nghệ thuật thì em còn có thể trông chừng và đỡ dẫn em gái. Nhưng dần dà, phát hiện em gái không có đủ đam mê với nghề, em mới thôi ý định. “*Nghề này áp lực quá, hát không hay thì còn có thể tập luyện được, chứ không đủ đam mê thì không theo nổi. Em cũng muốn bé Mi có cuộc sống nhẹ nhàng*”. Bi bàn bạc với tôi, rồi quyết định cho bé Mi một ít tiền để tập tành kinh doanh thời trang trên mạng, để em học hỏi kinh nghiệm, và tự học cách kiếm tiền. Bi không bao giờ trực tiếp dạy dỗ em gái theo kiểu bề trên “quyền huynh thế phụ”, chỉ thỉnh thoảng kể chuyện người này, người kia rồi nói bằng quơ trên bàn ăn: “*Mặc dù nhà mình không bằng ai, nhưng anh em mình phải tự hào là mình không dựa dẫm vào tiền của ba mẹ. Phải đồng tiền do chính mình làm ra mình mới biết quý trọng!*”. Nhưng tôi biết, Mi cảm nhận được tình cảm và những điều anh trai mình muốn nhắn nhủ.

Tôi không nhớ rõ, một lần, vì chuyện gì đó, Bi lớn tiếng la bé Mi, vì sợ em gái chỉ biết suy nghĩ ích kỷ. Đó là lần hiếm hoi Bi to tiếng với đứa em mình thương yêu hết mực. Có lẽ em cảm thấy nóng lòng khi thấy em gái vẫn còn điều chưa ngoan, mà mình thì không còn nhiều thời gian để làm tròn trách nhiệm anh trai.

Từ lúc Bi phát bệnh, hai anh em gắn bó với nhau nhiều hơn. Mi thường xuyên sang phòng anh trai để kể chuyện này chuyện kia hay đơn giản chỉ hỏi: “*Anh Bi ăn gì không để em mua về cho!*”. Tôi biết Bi vui

khi em gái bắt đầu biết quan tâm đến người thân nhiều hơn, cũng như đang dần học cách biết tự chăm sóc bản thân mình.

Cảm nhận được em gái mình đã trưởng thành, có lẽ đó là điều em cảm thấy an ủi nhất, đúng không Bi?

Cô-vợ-Hàn-Quốc

Nếu có người phụ nữ nào mà Bi yêu thương nhất trên cuộc đời này ngoài mẹ và em gái, người đó chỉ có thể là Kang Ha Neul. Tình cảm giữa hai đứa chẳng phải tình yêu, nhưng còn vừa trong trẻo, vừa thâm sâu hơn thế.

Có những mối duyên mà mình không bao giờ lường trước. Và cũng có những người bỗng dưng từ đâu ghé đến, như nửa mảnh ghép khít khao tuyệt đối với cuộc đời mình. Bi có nhiều bạn gái thân, cũng từng có một vài cảm xúc rung động bất chợt, nhưng có lẽ chưa ai hòa hợp với em đến từng tính cách như Kang Ha Neul. Cô bé Hàn Quốc này đến Việt Nam tình cờ như một cuộc dạo chơi ngắn ngủi, để rồi yêu, rồi chọn nơi này thành nơi ghi dấu cho cuộc hành trình của tuổi thanh xuân.

Đó là thời điểm cuối năm 2009. Tôi đang cần tìm một diễn viên nữ để đóng minh họa cho MV Dòng Thư Cuối của Bi, thì có người giới thiệu có một cô nàng Hàn Quốc thường đá cầu cùng đám con nít vào mỗi buổi chiều ngay trong hẻm nhà Bi. Kang Ha Neul đúng là sự lựa chọn hoàn hảo cho một MV nhiều kịch tính và nước mắt, đúng kiểu drama Hàn Quốc. Mọi người liền hẹn Kang Ha Neul đi cà phê để bàn bạc. Ngay buổi đầu tiên gặp mặt, Bi đã nói nhỏ với tôi: “*Con bé này nhìn hay hay. Em thấy được đó anh!*”, dù cả hai chẳng nói với nhau được câu nào, vì bất đồng ngôn ngữ. Sau vài ngày suy nghĩ, Kang Ha Neul nhận lời đóng MV cho Bi, dù trước đó cô bé từng từ chối lời mời của một ca sĩ khác.

Chỉ sau hai ngày ngắn ngủi làm việc cùng nhau, rào cản giữa Bi và cô bạn nước ngoài mới quen dường như được xóa sạch hoàn toàn. Thêm những cuộc hẹn hò đi ăn uống, đi chơi với cả nhóm sau đó, Kang Ha Neul bước vào cuộc sống của Bi một cách tự nhiên. Tiếng Anh của Bi chỉ dừng ở mức giao tiếp cơ bản, vốn tiếng Hàn cũng chỉ vài từ quen miệng học lóm được, còn tiếng Anh của Kang Ha Neul cũng chỉ lồm bồm, khả năng nói tiếng Việt thì đúng là một thử thách cho người lần đầu tiếp xúc. Vậy mà hai con người bất đồng ngôn ngữ ấy vẫn có thể tếu táo cười nói rôm rả cùng nhau hàng giờ liền, ngày này qua ngày

khác, bằng một thứ ngôn ngữ riêng, pha trộn chắp ghép từ vựng Anh-Hàn-Việt và những động tác hình thể tự “phát minh”. Vậy mà vẫn hiểu được nhau, vẫn thân thiết với nhau. Ai cũng thấy lạ!

Dường như cũng cảm nhận được không khí gia đình ấm áp mà Bi cùng nhóm bạn mới mang lại cho mình, Kang Ha Neul (sau này, chúng tôi thường gọi là Sky) quyết định sẽ gắn bó lâu dài với Việt Nam, như một quê hương thứ hai. Bi cũng chính là người khơi gợi ước mơ làm ca sĩ cho cô bạn của mình, sau khi nghe Sky hát ngẫu nhiên trong những lúc đi chơi. Album Thăng của Bi có thêm phiên bản tiếng Hàn của *Dòng Thư Cuối*, còn Sky có thêm động lực để ở lại Việt Nam, chinh phục một ước mơ mới. Bi thuyết phục tôi đào tạo và giúp đỡ cô bé trở thành ca sĩ, bằng một sự chân thành và quyết tâm mạnh mẽ. Em cũng tự sắp xếp sẵn con đường cho mình, nếu một ngày không thể còn được đứng trên sân khấu khi căn bệnh tàn phá ngoại hình, sức khỏe, em sẽ lui về hậu trường để sáng tác, và làm quản lý công việc cho Sky.

Bi thật sự xem Sky như một phần cuộc sống của em, một thành viên chính thức của gia đình. Đi đâu em cũng nhớ mua quà về cho cô bé, bên cạnh quà dành cho mẹ và em gái. Bi kiên nhẫn dạy Sky hát từng câu tiếng Việt, chịu khó chỉnh sửa từng từ phát âm khi cô bạn bước vào phòng thu, siết tay thật chặt để động viên tinh thần trong lần đầu tiên Sky bước lên sân khấu... Ít lâu sau, em còn rủ rê Sky dọn sang một căn phòng trong nhà mình, để cô bạn thật sự cảm nhận được không khí gia đình, để không phải khóc một mình những khi bất chợt nhớ nhà, nhớ mẹ. Trong máy tính của tôi còn lưu trữ không biết bao nhiêu hình ảnh những khoảnh khắc từ nhí nhố khùng điên đến lãng mạn sến súa của hai đứa, trong những chuyến đi diễn cùng nhau, những lần đi du lịch với cả gia đình, lẫn những màn đùa giỡn giết thời gian mà người-bình-thường- không-bao-giờ-làm-được. Có những khoảnh khắc thật khó mà quên được, như màn đám cưới giả hai đứa tự làm xấu mình bằng cách hóa trang Chí Phèo- Thị Nở, tự tung hứng với nhau trong một kịch bản không soạn trước, khiến cả nhà lăn lộn vì cười.

Tôi biết, cho đến tận lúc ra đi, Bi vẫn canh cánh trong lòng về lời hứa giúp Sky thực hiện ước mơ trở thành ca sĩ. Có những thời điểm nhiều kế hoạch đã được tôi và Bi bắt tay thực hiện, bằng những MV, những ca khúc Bi hát chung với Sky, những dự án quay MV hay quảng bá hình ảnh cho cô bé. Nhưng những đợt tái phát bệnh bất ngờ của Bi khiến mọi tính toán dành cho công việc ca hát của Sky cứ bị trì hoãn hết lần này sang lần khác. Vậy mà cô bạn ấy vẫn chưa một lần than trách, vẫn cặm cụi ở cạnh Bi trong những thời điểm khó khăn nhất của cuộc đời. Chính sự an nhiên ấy càng khiến Bi và tôi thêm áy náy. Những ngày gần cuối cùng, khi còn trò chuyện được, Bi vẫn bàn bạc với tôi về ý tưởng cho MV mới của Sky, về mong muốn được đích thân có mặt ở phim trường để động viên cho cô bé... Tất cả một lần nữa lại phải dừng lại vì một cuộc chia ly. Sau 49 ngày mất của Bi, Sky quyết định quay trở về Hàn Quốc vì Việt Nam giờ đây với cô có một kỷ ức đau buồn không thể nào sớm quên được...

Những lúc cao hứng, Bi và Ha Neul vẫn âu yếm gọi nhau chồng chồng vợ vợ. Nhưng tình cảm giữa hai con người trẻ tuổi ấy, đến tận bây giờ bản thân tôi cũng không định nghĩa được chính xác: không phải bạn bè đơn thuần, cũng chẳng phải tình yêu thông thường. Nhưng có những tình cảm cần chỉ phải định nghĩa rõ ràng đâu nhỉ?

Chị họ đồng cảnh ngộ

Người phụ nữ cuối cùng mà Bi cũng rất yêu thương quan tâm là Kiều Chinh, người chị họ đang ở Mỹ của Bi, đã mãi mãi ra đi ở tuổi 24 vào ngày 2.11.2012, chỉ sau một ngày Bi được bạn bè đồng nghiệp tổ chức chương trình Cầm Ôn để động viên tinh thần và vận động tiền cho Bi tiếp tục chữa bệnh. Điều đau lòng là Kiều Chinh cũng không chống chọi được với căn bệnh u não (nhưng vị trí của khối u khác với Bi). Sự mất mát này đã để lại trong lòng Bi một cú sốc rất lớn, và cũng làm thay đổi kế hoạch sang Mỹ tiếp tục điều trị của em.

Đau đớn, hụt hẫng và cảm thấy thật sự sốc khi phải tiếp tục đối mặt với một sự mất mát quá lớn. Vừa cảm thấy hạnh phúc và an lòng được một ngày, thế mà tại sao nỗi đau cứ liên tiếp tìm đến tôi? Ông trời đã lấy đi của tôi rất nhiều thứ, và hôm nay ông lại vừa cướp đi mất người chị họ thân yêu nhất của tôi. Tự hỏi không biết ông trời đang muốn thử thách mình, hay là ông đã quá bất công với những con người hiền lành như vậy? Ở hiền có gặp lành không?

Dù đã biết trước và đã chuẩn bị tinh thần trước vì căn bệnh ung thư não đã đến giai đoạn cuối, nhưng vẫn không khỏi bàng hoàng. Biết rằng việc ra đi sẽ là sự giải thoát và khiến Kiều Chinh nhẹ nhõm hơn nhưng sao vẫn thấy xót xa. Xót xa vì nó còn quá trẻ, chỉ mới 23 tuổi, và còn cả một tương lai rất dài ở phía trước. Xót xa vì việc học hành và sự nghiệp vẫn đang dang dở. Xót xa cho một thiếu nữ mà tới giờ vẫn chưa có một mối tình đúng nghĩa. Và điều quan trọng nhất là tâm nguyện cuối cùng là mong muốn

được trở về Việt Nam với mọi người vẫn không thể thực hiện được!!!...

Thôi thì cầu mong Chinh sẽ được yên nghỉ và thanh thản trên thiên đàng. Cuộc sống này quá ngắn ngủi và chúng ta không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Vì vậy, những người còn may mắn được sống như tôi sẽ luôn cố gắng sống thật vui vẻ, ý nghĩa để không phải hối tiếc điều gì cả...

(Status trên Facebook của WanBi ngày 3.11.2012)

Tuy vai vế là chị em họ, nhưng Kiều Chinh nhỏ tuổi hơn nên vẫn cứ gọi Bi là anh. Hai đứa giống như người bạn thân thiết từ suốt thời tuổi thơ cho đến khi trưởng thành. Tính tình Kiều Chinh hiền lành, hơi tò tò nên suốt ngày cứ bị Bi ẵm hiếp. Lần nào chơi trò đóng kịch, Bi cũng giao cho Chinh vai ti nữ hay vai phản diện, để bé Mi tha hồ “hành hạ”. Vậy mà Chinh vẫn cứ lèo đèo theo anh Bi suốt.

Lớn lên một chút, hai anh em rất thân thiết, lúc nào cũng đi chung với nhau, chuyện gì cũng to nhỏ cùng nhau. Cho đến ngày Kiều Chinh sang Mỹ để đoàn tụ cùng mẹ, tình cảm giữa hai đứa vẫn không có gì thay đổi. Tuy sống ở Mỹ, nhưng Kiều Chinh lúc nào cũng mong muốn được trở về Việt Nam. Ngoài giờ học, em cố gắng làm thêm dành dụm đủ tiền để nghỉ hè là khăn gói về thăm Bi và họ hàng. Năm Bi phát bệnh, Kiều Chinh cũng vẫn còn khỏe mạnh. Khi Bi trải qua ca phẫu thuật đầu tiên tại bệnh viện Chợ Rẫy, Kiều Chinh đứng dịp đang ở Việt Nam, nên cũng thường xuyên cùng mọi người vào bệnh viện chăm sóc Bi.

Mỗi lần Chinh về Việt Nam, Bi đi diễn ở đâu cũng rủ Kiều Chinh theo. Có lần Chinh còn đi cùng tôi và Bi trong chuyến lưu diễn dài ngày ở miền Bắc. Lần đó, có đêm Bi phải chạy hai show ở Cẩm Phả và Móng Cái, phải ngồi xe hơn 7 tiếng từ Hà Nội. Đó là chuyến đi khủng khiếp nhất trong cuộc đời đi diễn của Bi. Đường đi rất xấu, gần đến Móng Cái, xe còn bị bẻ hai bánh cùng lúc ngay đoạn đèo heo hút giữa trời tối mịt. Tài xế phải tháo bánh xe, quả giang xe khác về thị trấn gần nhất để vá, chỉ còn 3 anh em- tôi, Bi và Kiều Chinh ngồi lại trong xe, vừa lo sợ bị cướp, vừa sợ ma. Bi vẫn chọc ghẹo Kiều Chinh làm cô bé liên tục la hét giữa đêm vắng. Nhờ vậy mà thời gian qua mau...

Mỗi khi Bi chán nản, Kiều Chinh vẫn thường gọi về Việt Nam động viên tinh thần. Nhưng chẳng ai ngờ rằng, chỉ sau đó ít lâu, cô bé phát hiện cũng bị u não khi những cơn nhức đầu cứ đến liên tục. Bi lại là người phải đỡ dành ngược lại...

Giữa hai anh em có sự đồng cảm với nhau, không chỉ về tính tình, mà còn ở hoàn cảnh bệnh tật giống nhau. Và cũng giống cả tính cách lạc quan. Có lần, Bi còn nói đùa: “*Mày về Việt Nam đi Kiều Chinh, rồi hai đứa mình nhập viện nằm kế giường nhau cho đỡ buồn. Lâu lâu tao với mày lấy khối u ra chơi tung hứng coi khối u của ai bự hơn*”. Nhưng ngay cả câu nói đùa ấy Kiều Chinh cũng không còn cơ hội thực hiện. Em còn ra đi trước cả Bi...

Lần cuối cùng về Việt Nam, bệnh của Chinh đã nặng lắm, phải ngồi xe lăn để xuống máy bay. Về đến nhà, em cũng chỉ nằm ngủ li bì, thỉnh thoảng tỉnh lại cũng không thể tự đi lại được. Có lẽ khi linh cảm được về sự ra đi, tâm nguyện của con người luôn muốn được trở về nơi lưu lại nhiều kỷ niệm đáng nhớ nhất với mình. Nhưng chỉ ở Việt Nam được ít ngày, gia đình lại đưa Chinh quay về Mỹ để tiếp tục điều trị. Dù gì y học bên đó cũng phát triển hơn, tốt hơn cho căn bệnh hiểm nghèo của em...

Ngày Kiều Chinh gọi điện về, giọng ú ớ vì không còn kiểm soát được thanh quản, Bi khóc với tôi: “*Kiều Chinh nó nói bệnh viện đã trả nó về nhà. Nó chỉ còn sống được 6 tháng nữa thôi anh ơi! Em thương nó quá! Nó còn trẻ quá, chưa kịp tận hưởng cuộc sống gì hết mà. Sao ông trời bất công vậy?*”. Trong khoảnh khắc đó, dường như Bi cũng quên mất khối u đang từng ngày lớn lên trong đầu mình, và không sớm thì muộn em cũng sẽ lâm vào hoàn cảnh như Kiều Chinh. Tôi không biết nói gì với Bi. Mọi lời an ủi sáo rỗng lúc này liệu còn có ý nghĩa gì?

Ngày nhận được tin Kiều Chinh qua đời, Bi sững người. Như không tin đó là sự thật. Ông trời lại tiếp tục thử thách em. Chỉ trước đó một ngày, Bi vẫn còn sống trong niềm hạnh phúc ngập tràn khi các đồng nghiệp cùng dang tay động viên tinh thần và tiếp thêm sức mạnh cho em. Em vẫn đang háo hức với việc sẽ tiếp tục qua Mỹ điều trị, để còn kịp gặp Kiều Chinh lần cuối. Tâm trạng vừa tốt hơn một chút, số phận đã lập tức một lần nữa lại giáng một đòn chí mạng vào tinh thần lạc quan- vũ khí duy nhất còn lại của Bi. Sự ra đi của Kiều Chinh, dù được báo trước, nhưng bắt đầu khiến Bi thật sự hoang mang cho số phận của chính bản thân mình.

Điều tôi an ủi là khi Bi về thế giới bên kia, em sẽ không đơn độc vì chắc chắn Kiều Chinh sẽ chờ đón sẵn, để hai đứa lại tung tăng đi chơi cùng nhau như đã từng ở thế giới này...

BẠN BÈ GIA-ĐÌNH-KHÔNG-MÁU-MỬ

Anh đọc ở đâu đó: “*Bạn bè tốt là những người thân mà Thượng Đế quên gửi họ đến chung nhà với bạn*”. Nếu vậy, chúng ta có khác gì người thân, em nhi? Là anh, là Mèo, là Katt, là Sky..., bao nhiêu lâu rồi vẫn luôn ở nhà em để lúc nào cũng ở bên cạnh em, chăm sóc cho em. Là vợ chồng Minh-Hiền, là Leo, là Linh, là Bình, là Quang, là Châu..., hễ có bất kỳ chuyện gì là luôn sẵn sàng có mặt. Người ngoài không hiểu, và cũng chẳng thể xác định được quan hệ của chúng ta là gì. Nhưng có hề gì, mọi quan hệ trong cuộc sống này chỉ có thể đo bằng tình cảm, bằng những điều chúng ta làm cho nhau chứ đâu cần phải định danh?

Sau khi chúng ta cùng vượt qua từng sóng gió, lần nào em cũng nói: “*May mà có anh và mọi người, nếu không em chẳng biết phải làm sao...*”. Chẳng sao cả em à, nếu không có anh, không có mọi người thì vẫn sẽ có những người bạn khác sẵn sàng sát cánh cùng em. Ai cũng nói em có cung bạn bè, và là người được sinh ra không phải để cô độc. Em luôn vì bạn bè, thì bạn bè cũng sẽ luôn sống vì em...

Bi không thể sống một mình. Bất kể lúc nào, bên cạnh em cũng phải có ai đó. Chuyện phải lui thui một mình với Bi dường như là một cực hình mà những người không-thích-bị-ai-làm-phiền như tôi không thể nào hiểu được. Nếu không có người tự nguyện đi cùng, Bi sẽ mè nheo cho đến khi người em muốn đi chung đồng ý mới thôi. Miễn-cường-một-cách-tự-nguyện. Và Bi sẽ có cách khiến cho người đi chung với mình cảm thấy vui.

Ai cũng thấy ngộ, là một người thân thiện như Bi, nổi tiếng như Bi lại là người không có nhiều bạn, vì em chẳng có tính quảng giao nên thân thiết nhất chỉ có nhóm bạn chơi chung với em từ năm học cấp 2. Bi có nhiều bạn bè tốt trong giới nghệ thuật, rất hợp tính, cũng rất thương nhau, nhưng đó là tình đồng nghiệp thân thiết hơn là những tình bạn thật sự. Bạn thân, theo suy nghĩ của Bi là không để phòng nhau, có thể ngồi tếu táo với nhau dù chuyện trên trời dưới đất, thậm chí... chửi tục một tí mà không cần giữ kẽ. Và phải gặp nhau hàng ngày, như một gia đình.

Bi có hai cô bạn thân từ hồi em còn học cấp 2 tên Bình và Linh, chơi thân theo kiểu thoải mái mảy mao, từ lúc còn là những cô cậu học trò loắt choắt cho đến khi mỗi người đều có công việc, con đường riêng. Sau này, có thêm Mino, Bi lớn, Quang, Leo, Mèo, Sky, Katt và tôi, thỉnh thoảng có thêm vài gương mặt cũng là những người bạn của Bi nhập hội. Cả đám tuổi tác khác nhau, nghề nghiệp khác nhau, nhưng vẫn duy trì được thói quen gặp nhau hàng ngày suốt thời gian dài, đôi khi chỉ để tếu táo vài câu.

Trong nhóm bạn này, Bi là mắt xích quan trọng nhất để kết nối mọi người, để mọi người dù có đi đâu, làm gì thì cũng vẫn luôn nhớ về nhau. Thời chưa làm ca sĩ, tối nào em cũng là người chủ động hẹn hò mọi người, chủ động chọn chỗ gặp nhau. Không được thiếu một ai... Đôi lần Bi giận dỗi: “*Em không rủ mọi người thì cũng chẳng ai chịu rủ rê gì hết!*”. Nhưng rồi chiều hôm sau lại tíu tít điện thoại cho người này người kia, quên sạch mình từng giận hờn. Sau này, đi diễn nhiều, thời gian Bi rong ruổi tỉnh này tỉnh kia nhiều hơn ở Sài Gòn. Lúc thừa show, Bi vẫn giữ thói quen phải tụ họp đủ mọi người để cùng đi ăn, đi xem phim, xem kịch... Từ khi còn mặc quần lửng áo thun chạy xe long nhong trên đường cho đến khi trở thành một ca sĩ nổi tiếng hơn, Bi vẫn là cậu bé tếu táo trong mắt mọi người, chẳng có gì thay đổi.

Bi chơi với bạn hồn hậu, thật tình, và có cách quan tâm rất riêng. Ngay khi có được những đồng thù lao ít ỏi đầu tiên từ công việc người mẫu, Bi vẫn hay mua quà cho hai cô bạn thân của mình. Thói quen ấy vẫn giữ đến tận sau này. Mỗi khi đi lưu diễn, hay đi du lịch nước ngoài, Bi cũng rất thích tự mình lựa quà tặng cho bạn bè. Mỗi món quà đều được em tỉ mỉ lựa chọn theo đúng sở thích, đúng nhu cầu của từng người chứ không qua loa cho có. Đợt điều trị đầu tiên ở Singapore năm 2010, trước khi về Việt Nam, Bi dành mấy ngày lang thang khắp nơi để lựa quà cho mẹ Tâm, bé Mi, cho nhóm bạn thân, và cả những người ít gặp nhau nhưng em yêu quý. Lần đó, nhìn cả vali quà, em còn cười: “*Đi chữa bệnh mà giống như đi du lịch vậy, ai cũng có quà*”. Tôi biết em vui, khi nghĩ những người nhận được quà sẽ cảm thấy vui...

Sinh nhật bạn bè, Bi cũng là người nhắn tin đầu tiên ngay khi vừa bước qua 12 giờ, và cũng là tin nhắn dài nhất với giọng chúc tếu táo không lẫn với ai. Suốt mấy năm liền, sinh nhật năm nào của tôi cũng do tự tay em sắp xếp, từ việc mặc gì, đãi tiệc ở đâu, đến cả việc... gợi ý quà tặng cho mọi người: “*Anh Chuột đang thích cái này nè!*”... Có lần Bi nói với tôi: “*Anh lo cho em cả năm rồi. Chỉ có một ngày sinh nhật, để em lo cho anh!*”. Sinh nhật tôi năm ngoái, dù vừa trải qua ca phẫu thuật ở Singapore, em vẫn là

người sắp xếp cả nhà cùng có một chuyến đi du lịch. Cảm động nhất là em cùng Mèo gom tiền lại tặng tôi chiếc xe Piaggio, bằng chính những đồng tiền để dành từ việc đi diễn trước đó, đơn giản vì *“Trước giờ anh Chuột kiếm tiền nhiều, nhưng chưa bao giờ sở hữu tài sản gì lớn của riêng mình”*. Chẳng thể ngờ đó là sinh nhật cuối cùng tôi còn được nhận quà từ em...

Dẫu có những lúc giận hờn, những trận cãi vã suýt không nhìn mặt nhau, nhưng cái tình, sự quan tâm dành cho bạn bè của Bi có lẽ vẫn chưa bao giờ suy giảm. Dù từng có lần cãi nhau bằng tin nhắn điện thoại với Mino suốt 2 ngày 2 đêm, nhưng chưa bao giờ Bi vắng mặt trong những sự kiện trọng đại của gia đình Bi lớn- Mino. Dù vẫn hay lèm bèm: *“Thằng Quang to xác mà nhát gan”*, nhưng bất kỳ lần họp mặt trọng đại nào của cả nhóm, em vẫn không bao giờ quên: *“Mọi người nhấn thằng Quang chưa?”*...

Gần một tháng trước ngày mất, dù không còn tự đi lại được, nhưng tinh thần của Bi vẫn còn cực kỳ tỉnh táo. Buổi tối trước ngày sinh nhật Mèo, Bi nói với tôi: *“Anh Mèo xài cái Iphone 3 mấy năm rồi. Năm nay mình mua tặng cái Iphone 5 đi anh!”*. Buổi tối, đợi Mèo ra ngoài, Bi lại hỏi nhủ tôi: *“Mèo nhận quà sinh nhật có vui không anh?”*. Trong hoàn cảnh ấy, chẳng ai còn tâm trí suy nghĩ đến việc tặng quà sinh nhật, nhưng em vẫn nhớ rõ. Mèo với Bi cũng từng có những hiểu lầm, tưởng như không thể còn nhìn được mặt nhau. Nhưng từ khi Bi phát bệnh, Mèo vẫn luôn là người cặm cụi ở bên cạnh Bi, chăm sóc Bi từng tí từng tí, kể cả những chuyện tí mĩ mà tôi chẳng thể nào làm được. Cho đến tận giây phút cuối cùng. Tôi hiểu, Bi cũng muốn gửi lời cảm ơn Mèo đã tận tụy chăm sóc mình, không phải từ giá trị món quà, mà quý giá hơn chính là sự quan tâm dành cho người em thương yêu, ngay trong giai đoạn em mới chính là người cần nhất sự quan tâm của mọi người.

Đó cũng là buổi tiệc sinh nhật cuối cùng của bạn bè mà em còn đủ sức ngồi vào bàn ăn để thưởng thức món bò beefsteak theo kiểu mẹ Tâm mà em thích nhất. Những ngày nằm trên giường đếm từng khoảnh khắc chậm rãi trôi qua, tôi biết Bi thêm lắm được bạn bè, họ hàng sang thăm. Để khóa lấp thời gian bằng những câu chuyện chẳng đầu chẳng đuôi, để ôn lại những kỷ niệm xưa cũ. Nhưng ai cũng bận bịu, và ai cũng vẫn đinh ninh lòng tin là em sẽ vẫn còn ở lại trần gian này thêm lâu nữa nên cứ lần lữa chẳng vội vàng. Bi không trách móc nhưng thỉnh thoảng em cũng tủi thân, nói dối vu vơ trên bàn ăn: *“Giờ những người đang ngồi ở đây mới thật sự là người thân, là gia đình của em”*. Tận sâu thẳm, tôi hiểu em chẳng bao giờ giận hờn gì ai quá lâu.

Trong số bạn bè, người từng có nhiều gắn bó với Bi, nhưng cũng khiến Bi nhiều lần tức giận nhất là Leo, đỉnh điểm là lần duy nhất em công khai bày tỏ sự giận dữ trên Facebook. Chuyện vỡ lẽ, quan hệ bạn bè gãy đổ không thể hàn gắn. Leo tiếp tục với cuộc sống riêng của mình, còn chúng tôi cũng chỉ còn mỗi bận tâm duy nhất cho sức khỏe của Bi. Nhưng trước ngày Bi bắt đầu mất dần nhận thức xung quanh, Katt hỏi: *“Em tha thứ cho Leo chưa?”*, Bi gật. Tôi hỏi: *“Vậy anh gọi nó về thăm em nhe?”*, Bi lại gật. Có lẽ, khi đứng giữa ranh giới mong manh của sống chết, ký ức con người ta chỉ còn lưu giữ những điều đẹp nhất. Và mọi giận hờn giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Những ngày nằm trên giường bệnh, dù nói năng khó khăn, nhưng mỗi khi thấy vắng người là em lại hỏi: *“Anh Chuột đi làm về chưa?”*, *“Mèo đâu?”*, *“Sky có ở nhà không?”*, *“Katt lại đi chơi rồi à?”*, *“Hôm nay mẹ Tâm nấu gì cho mọi người ăn?”*, *“Bình, Linh hôm nay có qua không?”*... Những ngày cuối của em, tất cả bạn bè đều tề tựu đủ đầy, không thiếu một ai. Chẳng ai nói với ai điều gì, chỉ ngồi nhìn em, cố nén sự đau đớn khi một mẫu tình thân đang dần rời xa mình từng giây, từng phút. Em không phản ứng gì, nhưng tôi tin em vui, và vẫn cảm nhận được sự có mặt của từng người. Lắng nghe từng câu chuyện. Và mãi nguyện vì bạn bè vẫn giữ trọn nghĩa tình.

Suốt hành trình 27 năm cuộc đời của Bi, ngoài gia đình, không khoảnh khắc nào thiếu vắng hình bóng của bạn bè. Bạn bè cùng em trưởng thành. Bạn bè cùng em chinh phục đam mê ca hát. Bạn bè cùng em đi hết cuộc hành trình, từ Nam chí Bắc, sang tận Singapore trong cuộc chiến với căn bệnh quái ác. Và trong những ngày cuối em còn được ở nhà, bạn bè lại tự nguyện đeo tang, chu toàn “sự kiện cuối cùng của cuộc đời” theo đúng ý nguyện của em.

Nhiều người thắc mắc, hồ nghi về mối quan hệ chẳng thể định danh này? Bạn bè sao có thể hết lòng với nhau đến vậy? Đơn giản vì em là WanBi, người không có nhiều bạn bè, nhưng những người bạn thân hiếm hoi đó đều cùng em trải qua ngọt ngào lẫn cay đắng của cuộc đời. Và chúng ta không chỉ đơn giản là bạn bè, mà còn là gia-đình-không-máu-mù, đúng không em?

CHƯƠNG 1
Ký ức ngày hôm qua...
(GHI LẠI THEO LỜI KỂ CỦA WANBI TUẤN ANH)

TUỔI THƠ ẤM ÁP

Kí ức tuổi thơ của tôi là những tháng ngày tràn đầy hạnh phúc, tiếng cười khi cả đại gia đình gồm ông bà, gia đình tôi và gia đình các cô chú... cùng sống chung trong căn nhà 66 Hồ Tùng Mậu Q.1. Tôi là cháu đích tôn nên từ nhỏ đã được cả đại gia đình thương yêu. Mẹ kể, khi tôi mới hơn 1 tuổi, có tật thích ngậm com trong miệng, nên mỗi lần mẹ cho tôi ăn cực kỳ mất thời gian (mà đứa trẻ nào lại chẳng như vậy nhỉ?).

Có lần, mẹ tức quá tát nhẹ tôi một cái, tôi khóc ầm ĩ cả nhà khiến ông bà và tất cả cô chú đều ríu rít hỏi han, mẹ tôi bèn phải nói dối: “*O, con có làm gì đâu? Tự nó khóc ấy chứ!*”. Đó hình như là lần duy nhất mẹ đánh được tôi, vì sau này khi tôi lớn hơn một chút, mỗi khi phạm lỗi, chỉ cần mẹ xách roi lên là tôi lại chạy lòng vòng. Mẹ cứ chạy đuổi theo một cả người mà chẳng quát tôi được roi nào, rồi hai mẹ con cùng phì cười. Vậy là mẹ hết giận luôn.

Tuy vậy, mẹ Tâm vẫn hay tự hào tôi là đứa khá khinh và thông minh từ bé (mà người mẹ nào lại chẳng tự hào về con mình như thế?). Mỗi tội lì lợm là không ai bằng! Mọi người hay nói chắc tại lúc bé xíu tôi từng bị bác Trang làm té mà không hề hấn gì, nên lớn lên lì hơn con người ta (?!). Bác Trang là chị của ba Quỳnh, từ nhỏ chẳng may trí tuệ bị chậm phát triển nên bác cứ sống hồn nhiên như thể cho đến tận lúc già. Nhưng bác thích chơi với tôi lắm. Những khi ba Quỳnh và mẹ Tâm đi làm, bác lại ẵm tôi lên sân thượng chơi. Có lần bác đặt tôi lên bể nước, rồi hai bác cháu cùng chơi trò kéo tay. Được một lúc, chẳng biết bác chán hay sao mà lại... buông tay khiến tôi bị ngã dúi ra sau, rồi rớt xuống... sân thượng của nhà bên cạnh (thấp hơn nhà tôi một tầng). Sợ quá, bác Trang bỏ trốn xuống phòng, coi như không có chuyện gì xảy ra. May sao, lúc đó cũng gần đến giờ cả nhà đi làm về, không thấy tôi đâu, tất cả nháo nháo đi tìm. Mãi một lúc mới phát hiện tôi nằm khóc ngặt trên sân thượng của nhà hàng xóm. May mà khoảng trống ấy được nhà người ta dùng để chứa những đồ vật không còn dùng nữa, trong đó có một tấm đệm nên tôi mới may mắn thoát chết. Cái sân thượng cũng là nơi ghi dấu nhiều kỉ niệm tuổi thơ của tôi, những lần trốn ba mẹ sau khi phạm lỗi gì đó, hay những trò nghịch ngợm tự bày ra để giết thời gian. Sau này, tôi luôn sợ phải ở một mình, nhưng chẳng hiểu sao lúc nhỏ tôi lại rất hay lên sân thượng nhẩn nha không có ai bên cạnh. Và cũng hay chơi trò giận dỗi bỏ nhà ra đi. Mẹ Tâm kể, có lần ba mẹ hục hặc với nhau, tôi chẳng nói gì, lẳng lặng gom vài bộ quần áo, vài món đồ chơi yêu thích bỏ vào chiếc khăn trải giường rồi gói lại như tay nải của mấy nhân vật trong phim kiếm hiệp Hong Kong. Mẹ hỏi: “*Con đi đâu?*”, tôi trả lời giọng lạnh lùng: “*Ba mẹ cãi nhau hoài, con bỏ nhà về ngoại!*”. Năm đó tôi mới 4,5 tuổi gì đó. Sau lần đó, ba mẹ ít khi nào còn cãi nhau trước mặt tôi.

Nói về chuyện bị đòn, hồi nhỏ tôi hay bị ba Quỳnh đánh nhất. Cũng vì tội lười và lì. Lần nào bị đánh, tôi cũng xài chiêu cũ là chạy quanh giường ngủ khiến ba Quỳnh càng tức điên hơn. Có lần ba Quỳnh đang đứng trước cửa nhà, không hiểu lúc đó tôi nghĩ sao mà lại... tụt quần ba Quỳnh ngay trước mặt bao nhiêu người. Tôi bị ba đánh cho một trận như từ, nên dỗi không thèm xuống nhà ăn cơm luôn. Đến tối, thấy tôi không ăn, ba lại lên phòng dỗ dành: “*Có sao không?*”. Tôi im lặng. “*Ăn hamburger không, ba mua cho?*”. Tôi vẫn giả bộ ngủ. “*Thôi dậy đi mua hamburger ăn xong ba mua cho cái đồng hồ Casio nhe!*”. Trong bụng thích lắm, nhưng tôi vẫn giả bộ miễn cưỡng lồm cồm ngồi dậy. Tính ba Quỳnh rất dễ nóng, nhưng cũng rất mau nguội, và cưng chiều tôi. Mỗi lần lỡ tay đánh tôi xong, ba đều bù đắp lại bằng cách chở tôi đi ăn hay mua đồ chơi. Thế nên thỉnh thoảng muốn một món đồ gì đó, tôi lại “dụ” để ba đánh tôi.

Chuyện tôi “lì và lười” còn có nhiều “sự tích” mà cả nhà vẫn cứ hay kể đi kể lại. Việc gì tôi đã không thích thì có ép cỡ nào tôi vẫn nhất định không làm. Chẳng hạn như thói quen không ăn thịt gà, xuất phát từ chuyện lúc nhỏ, nhà có tiệc, tôi nhìn thấy các bác cắt cổ gà, máu chảy xối xả. Tôi đã khóc rất lâu vì thương con gà, và sau đó không bao giờ đụng đến món thịt gà nữa, cho dù sau này mẹ Tâm, bạn bè vẫn cứ dụ dỗ tôi hết lời. Còn thói quen lười, nói ra thật xấu hổ, suốt thời đi học, mỗi buổi sáng tôi được ra khỏi nhà đúng giờ là “nổi bực mình dài hạn” của ba Quỳnh. Sáng nào ba Quỳnh cũng tức tối hỏi thúc, còn tôi thì cứ tỉnh queo.

Mặc dù lì lợm, nhưng tôi lại hay mắc cỡ ở chỗ đông người. Vậy mà không hiểu sao tôi lại rất dạn dĩ trong mấy trò biểu diễn. Và có vẻ cũng có năng khiếu nghệ thuật, dù cả gia đình không có dây mơ rễ má gì với lĩnh vực này. Ông nội tôi là Giáo sư của Viện Răng Hàm Mặt, bố mẹ và các cô chú cũng đi theo con đường khoa học hoặc kinh doanh. Nhưng tôi thì lại mê đàn ca hát múa từ lúc còn chưa biết gọi tên mình. Trong album gia đình vẫn còn bức ảnh tôi ngồi bên cây đàn guitar, tay cầm lược chải đầu của mẹ giả làm micro. Rồi những bức ảnh tôi biểu diễn văn nghệ khi còn học mẫu giáo... Hồi đó, mẹ Tâm còn làm việc ở khách sạn Majestic, vào dịp 1/6, mẹ còn cho tôi mặc áo dài, hát múa với cô em họ trước mặt biết bao nhiêu người. Tôi nhớ lúc đó mình thích lắm, vì hát xong là được thưởng quá chừng bánh kẹo.

Hồi đó, ngoài chuyện hát hò, tôi còn rất mê vẽ. Có lần cô giáo lớp mẫu giáo cho đề tài vẽ tự do. Trong khi các bạn khác vẽ ông mặt trời, chiếc xe hơi... thì tôi lại vẽ Phật Bà Quan Âm trong phim *Tây Du Ký*. Mẹ Tâm kể bức vẽ này của tôi được cô giáo khen hết lời và được chấm điểm cao nhất lớp. Nhưng tiếc là sau đó dọn nhà mẹ không còn giữ lại những bức vẽ đó nữa..

Tôi còn mê trò đóng kịch. Hễ ba mẹ đi vắng là tôi lại lôi quần áo, đồ make-up của mẹ ra để tô tô, vẽ vẽ rồi hóa trang cho hai đứa em gái thành các nhân vật trong phim hay tự tưởng tượng ra. Bé Mi lúc nào cũng được tôi giao đóng vai chính diện hay tiểu thư, còn Kiều Chinh bao giờ cũng phải đóng vai ác hay nô

ti. Có lần, tôi bịa ra vở diễn gì đó mà bé Mi đóng vai công chúa, còn Kiều Chinh vào vai nô tì dám trộm cây trâm của công chúa. Công chúa biết được, liền la lớn: “*Con nô tì kia, sao ngươi dám trộm đồ của ta?*”, rồi tát một cú trời giáng để trị tội. Bé Mi bé xiu có biết gì đâu, cứ tôi nói sao thì lặp lại y chang vậy. Kiều Chinh bị tát đau quá khóc um sùm và chạy đi méc người lớn. Lần đó, tôi bị ba đánh một trận vì cái tội dạy hư bé Mi đánh Kiều Chinh.

Tôi chỉ ham chơi, thích diễn cho vui nhà vui cửa vậy thôi chứ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành diễn viên, mà còn là diễn viên quảng cáo hàng đầu. Số là nhà tôi lúc đó ở sát bên nhà mẹ của diễn viên kịch Minh Trí nên chơi rất thân với em trai của anh Trí là Hoàng Anh - thành viên đội kịch Tuổi Ngọc. Một lần Hoàng Anh đi thử vai cho phim quảng cáo sản phẩm bột giặt Tide, tôi cũng đòi đi theo chơi. Ai dè, đạo diễn Bá Vũ (phụ trách casting) thấy tôi đứng lớ ngớ lại kêu vào diễn thử. Tôi cũng chỉ diễn đại cho vui, không ngờ cuối cùng tôi lại được chọn trong số hơn 30 cậu bé tham gia thử vai. Vậy là lần đầu tiên tôi biết đóng phim quảng cáo là như thế nào. Năm đó tôi chỉ mới 12 tuổi.

Hôm ra phim trường, tôi hồi hộp kinh khủng khi lần đầu tiên thấy nhiều người nước ngoài, nhiều máy móc hiện đại như vậy. Tôi còn nhớ khi ấy mình đóng vai một cậu bé mê đá banh khiến quần áo dây bẩn hết, trong khi đó tôi lại chưa chơi đá banh bao giờ. Thế là đạo diễn phải liên tục hô hào những bạn đóng vai quần chúng (là cậu thủ nhí thật): “*Chuyển banh cho Tuấn Anh đi tụi con!*”. Chỉ một cảnh vậy thôi mà phải quay đi quay lại hết cả ngày, vừa nắng vừa mệt, nhưng tôi lại thấy rất vui, vì lần đầu tiên được làm diễn viên, lại còn nhận được thù lao đến 100 USD. Cầm món tiền cát-sê “khổng lồ” đó, tôi chẳng biết xài sao cho hết, bèn đưa hết cho mẹ, chỉ xin lại một ít để mua đồ chơi và truyện tranh. Cả nhà háo hức chờ đợi mẫu quảng cáo của tôi phát trên tivi, còn gọi điện khoe với người này người kia. Đi học, tôi cũng có chút cảm giác mình là người nổi tiếng khi cũng có nhiều bạn xì xào chỉ trỏ. Vui gì đâu!

Sau mẫu quảng cáo đó, đạo diễn Bá Vũ tiếp tục giới thiệu tôi đến học diễn xuất tại đội kịch Tuổi Ngọc. Một tháng sau, tôi được chọn tham gia vở “*Cá chép hoá rồng*” quay hình cho HTV, nhưng chỉ là một vai quần chúng nhỏ xíu, có một câu thoại ngắn ngủn. Sau đó, chị biên tập của HTV lại mời tôi tham gia vai chính trong loạt chương trình “*Em yêu khoa học*”. Nhờ chương trình này mà tôi được lên tivi mỗi tuần, và cũng bắt đầu dạn dĩ hơn trước ống kính. Tiếc là mới tham gia đội kịch Tuổi Ngọc được 3 tháng, do lịch tập kịch cũng nhiều, ba mẹ đã bắt tôi nghỉ để tập trung cho việc học. Giấc mơ diễn viên thế là đành dang dở...

Suốt ba năm sau khi nghỉ ở đội kịch Tuổi Ngọc, tôi hoàn toàn “bị cách li” khỏi mọi hoạt động nghệ thuật, một phần vì để tập trung học hành, một phần vì tôi cũng... tự ti với ngoại hình vừa mập vừa đen của mình khi bắt đầu bước vào giai đoạn dậy thì. Ngày nào đi học cũng bị bạn bè chọc ghẹo, tôi bức mình lắm,

nhưng cứ giả bộ như không quan tâm. Trên sân thượng có một chiếc xà đơn chú tôi hay tập thể dục, mỗi buổi chiều tôi lại lên sân thượng hít xà để... ốm bớt và cao thêm. Có một bữa, vừa đi học về, tôi đã chạy lên tập luyện. Nhưng thay vì tập đẳng hoàng như người ta, tôi lại tự chế ra cách tập “sinh động” hơn (tính tôi nghịch ngợm mà) là chạy lấy đà từ xa rồi... bay lên chụp thanh xà. Trời vừa mưa xong, thanh xà trơn trơn như bôi mỡ. Vậy là tôi bị trượt tay, bay tự do rồi... cầm thẳng tay xuống đất. Tôi đau điếng, không còn cảm giác gì ở tay nữa, chỉ la khóc thật to. Cả nhà hoảng hốt đưa tôi đi cấp cứu. Nhìn lại cánh tay trái đang mất hết cảm giác của mình, tôi gần muốn xỉu khi thấy xương lòi cả ra (từ đó các món ăn cầm kỳ của tôi có thêm tất cả những món liên quan đến xương). Vì tai nạn vô duyên này mà tôi phải bó bột, nghỉ học ở nhà gần cả tháng. Có lẽ từ nhỏ tôi đã “có duyên” với bệnh viện. Sau khi tháo bột, bác sĩ phát hiện xương vẫn chưa liền lại, nên tiếp tục mổ một lần nữa để bắt ốc vít khác. Hậu quả là ở cùi chỏ của tôi có một vết sẹo vừa to vừa xấu.

Nhưng cũng nhờ giai đoạn nằm nhà đó mà tôi bắt đầu phát hiện mình thích âm nhạc, sau khi suốt ngày coi chương trình âm nhạc quốc tế trên tivi. Lúc đó, vừa coi bài *Genie In A Bottle*, tôi bắt đầu mê mẩn Christina Aguilera, thần tượng đầu tiên đã giúp tôi biết nghe nhạc, và nhen nhóm ước mơ trở thành ca sĩ..

TUỔI NỔI LOẠN

Đến năm học lớp 8, lớp 9, tính cách của tôi bắt đầu bước vào giai đoạn “nổi loạn” của tuổi mới lớn. Ngoài giờ học, tôi thích giao du và hay đi chơi với một nhóm bạn quậy phá. Đám bạn này đều có hoàn cảnh gia đình phức tạp, thường xuyên đánh lộn, thậm chí còn nhiều lần “hút sách”. Nhưng tính tôi chỉ ham vui vậy thôi, mấy lần đi hát karaoke chung, bọn nó cũng rủ rê tôi hút thử, tôi đều từ chối hết (tôi quậy chứ tôi đâu có ngu). Sau đó, không còn đứa nào lôi kéo tôi mấy vụ đó nữa, nhưng vẫn cứ chơi chung với nhau. Ba mẹ thấy tôi hay đi với đám quậy phá nên cứ hay can ngăn, la mắng hoài. Nhưng tính tôi lì, càng cấm cản tôi lại càng ngoan cố chơi với tụi nó, vì tôi tin là mình không hư hỏng. Tôi đi chơi nhiều tới mức cả nhà đều sợ tôi nghiện hút. Có lần, mẹ lo lắng quá nên ép tôi phải thử nước tiểu mặc dù tôi thề sống thề chết là mình không nghiện. Đến khi phòng khám thông báo kết quả là tôi không hề dính tới ma túy, tôi ảm ức quá đã khóc tức tưởi làm mẹ cũng khóc theo. Nhìn những giọt nước mắt lo lắng của mẹ, tôi đã suy nghĩ lại và không tiếp tục giao du với đám bạn này nữa. Tính tôi trước giờ vẫn vậy, càng la tôi càng lì, nhưng lại rất sợ nước mắt, nhất là nước mắt của mẹ.

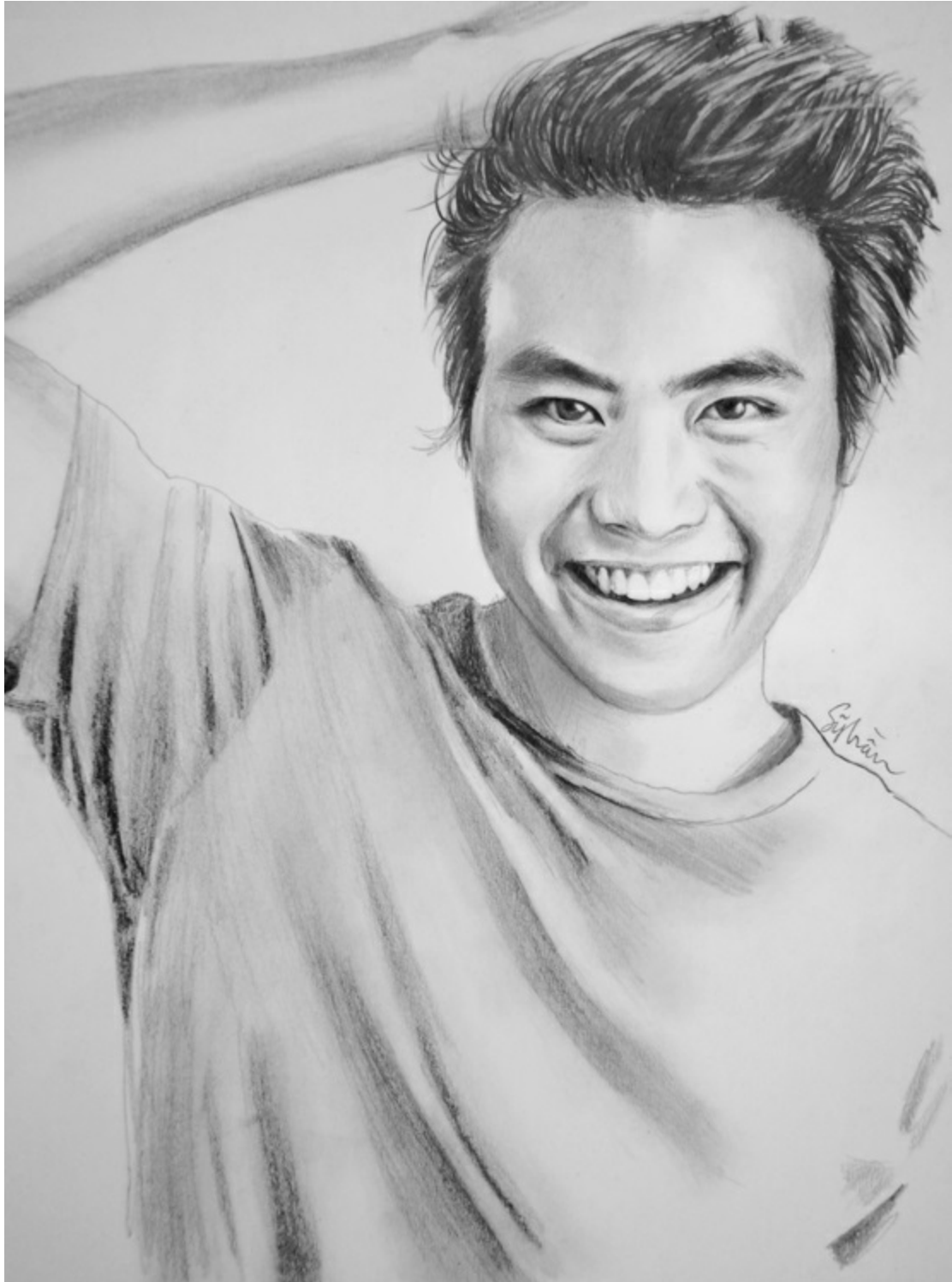
Suốt 1 tháng, tôi tập trung hoàn toàn thời gian để ôn thi tốt nghiệp cấp 2. Cả nhà đều sợ tôi thi rớt nhưng không ngờ tôi lại đậu với điểm số cao (52 điểm) khiến cả gia đình đều bất ngờ và vui mừng. Tôi nhớ hoài ánh mắt hạnh phúc của bố mẹ khi biết điểm số của tôi. Có lần, tôi còn nghe mẹ khen đầy tự hào với ba: “*Thằng Bi nhà mình lười và lì nhưng được cái thông minh. Con người ta học ngày học đêm, còn nó nhìn thành thoi vậy mà làm bài thi vẫn tốt. Vậy cũng mãn nguyện*”. Lần đó, tôi còn được bố mẹ thưởng 1 chuyến du lịch Thái Lan, nhưng điều khiến tôi vui nhất là nhìn thấy bố mẹ tự hào về mình.

Sau thời gian “nổi loạn”, đến năm lớp 10, tính cách của tôi đã “đằm” lại và ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều. Tôi cũng bắt đầu biết suy nghĩ đến cảm xúc của ba mẹ, về tương lai của mình (đơn giản là không biết lớn lên mình sẽ làm nghề gì để sống ta?)

Mà ngộ lắm, chẳng hiểu tại sao lên cấp 3, ngoại hình của tôi tự dưng lại “trở mã”, ốm hơn, cao hơn đúng như mơ ước. Ai đã từng trải qua giai đoạn từ xấu đến đẹp mới hiểu được cảm giác mừng rỡ ngỡ ngàng của tôi lúc đó. Tôi bắt đầu cảm thấy tự tin hơn, và cũng... mơ mộng hơn. Tôi hay nằm mơ thấy mình được trở thành ca sĩ, được hát trên sân khấu và có rất nhiều người tặng hoa, xin chữ ký (mơ gì mà chánh quá trời!). Một lần tình cờ đi ngang Nhà văn hoá Thanh Niên, thấy người ta đang chiêu sinh lớp học Ước mơ trong tầm tay, tôi nấn nì mẹ cho tham gia. Lúc này tôi cũng bắt đầu chơi thân với chị Mino, Bình, Linh... Mỗi buổi tối, tôi lại chạy chiếc xe Chaly sang nhà Bình chơi, tám chuyện trên trời dưới đất cả buổi. Đến mức gần đến ngày thi tốt nghiệp, mẹ của Bình thấy tôi xuất hiện là nói như năn nỉ: “*Con làm ơn về đi cho con bác nó tập trung học!*”. Vậy mà hôm sau tôi vẫn đến tiếp. Lì dễ sợ!

Chiếc xe Chaly gắn bó với tôi suốt một thời gian dài. Nhưng hôm đi thi tuyển vào khóa học *Ước mơ trong tầm tay*, tôi nhất định phải mượn chiếc Max tím (lúc đó đang là mốt!) của chị Mino để chạy cho oai. Vừa bước vào, tôi hơi khộp một chút khi thấy xung quanh mình toàn trai xinh gái đẹp. Tôi còn nhớ đây là khoá đầu tiên của lớp học này, nhiều “đồng môn” trong lớp học hiện giờ cũng đã nổi tiếng như Minh Hằng, Tóc Tiên, Lương Bằng Quang, Thanh Trúc, Đại Nhân... Rồi tôi cũng được chọn, và bắt đầu có chút ít khái niệm về công việc của một ca sĩ. Ngoài việc học ca hát, vũ đạo... điều khiến chúng tôi háo hức nhất là được tham gia một số chương trình biểu diễn.

Lúc đó, tôi và Tóc Tiên cùng 3 thành viên khác được các thầy ghép vào một nhóm nhạc mang tên B.O.M (Babies of Music). Năm đó tôi 15 tuổi, còn Tiên mới 13. Sau giờ học, cả đám lại kéo qua nhà Tiên tập vũ đạo. Đây say mê và chẳng suy tính gì, đơn giản được hát đã là vui rồi. Nhưng có vẻ tôi vẫn chưa có duyên với nghệ thuật lắm, chỉ theo lớp học được một thời gian, biểu diễn được vài lần, mẹ lại bắt tôi phải nghỉ để tập trung vào việc học (trong lòng gia đình lúc đó luôn có một nỗi ám ảnh là tôi sẽ thi rớt!). Vậy là tôi tiếp tục gác lại ước mơ ca hát để làm cậu học trò chăm chỉ.

BỔNG DƯNG THÀNH... HOT BOY

Thời gian này, mặc dù ngoại hình sáng sủa hơn, tính cách bớt nổi loạn hơn, nhưng thói quen lười

biếng của tôi thì chẳng thay đổi bao nhiêu. Sáng nào ba Quỳnh cũng phải réo gọi năm hồi mười hiệp tôi mới chịu dậy đi học. Tôi cũng thường xuyên bị thầy giám thị trường Trung Vương “mời uống trà” vì tôi đi trễ (sau này mỗi lần tôi về trường biểu diễn, thầy vẫn cứ nhắc hoài chuyện đó). Một lần, một anh tự xưng là stylist của báo Hoa Học Trò gặp tôi ở trường và muốn mời tôi chụp hình thời trang tại studio của bác Phạm Hoài Nam. Lúc đó, tôi vẫn chưa biết cười sao cho đẹp, chưa biết tạo dáng nên cứ lóng ngóng. Vậy mà chẳng hiểu sao bác Nam lại phán: “*Thằng nhóc này ăn hình quá, chắc chắn sau này sẽ nổi tiếng!*”.

Quả thật, sau khi bộ hình đó đăng báo, tôi bắt đầu được biết đến nhiều hơn, vì tôi cảm giác có nhiều bạn gái xôn xao khi mình đi ngang qua (hay là tự tưởng tượng ta?). Tôi cũng bắt đầu ý thức được nét thu hút nhất trên gương mặt mình là nụ cười, nên cứ hay đứng tập cười trước gương sao cho thật rạng rỡ, thật tự nhiên. Nhiều báo khác mời tôi chụp hình, tôi còn được chọn đóng quảng cáo liên tục. Nhưng lần chụp bìa cho tạp chí VTM là lần chụp hình tôi không bao giờ quên. Vì nhờ lần đó mà tôi được gặp anh Lý Minh Tùng (mà tôi quen gọi là anh Chuột- người sau này trở thành quản lý của tôi), lúc đó đang là Thư ký tòa soạn của tờ VTM. Lần đầu gặp tôi, anh Chuột có vẻ lạnh lùng, chỉ hỏi han qua loa vài câu (sau này tôi mới biết vì lúc đó anh nghe nhiều điều không hay ho lắm về tôi). Nhưng không ngờ là sau đó hai anh em lại từ từ thân thiết với nhau khi thường xuyên đi chơi chung một nhóm.

Năm lớp 11 là thời điểm tôi “rần rần” nhất trường Trung Vương, khi được nhiều báo xếp vào danh sách các hotboy. Lúc đó người ta (và cả bản thân tôi) cũng còn lạ lẫm với khái niệm này lắm. Tôi cũng rất nhiệt tình tham gia phong trào ca hát trong trường, còn được chọn vào đội văn nghệ đại diện trường tham gia cuộc thi *Tuổi Đời Mệnh Mông, Hát Với Chủ Ve Con...* Lúc này tôi cũng bắt đầu nghe nhạc Việt Nam, và rất thần tượng chị Mỹ Tâm. Lần đầu tiên gặp chị Tâm trong hậu trường cuộc thi Tuổi Đời Mệnh Mông (năm đó chị làm giám khảo), tôi hồi hộp quá chừng, tay chân cứ run lẩy bẩy. Sau lần đó, tôi cũng hay mơ mộng: “*Mai này mình có trở thành ca sĩ nổi tiếng như chị Tâm được không ta?*” Sau khi “nổi tiếng”, tôi bắt đầu thường xuyên nhận được... thư tỏ tình của các bạn nữ trong trường, lúc thì để ở học bàn, lúc đưa tận tay. Đến mức, cô bạn Linh hay nói giỡn là trong giờ ra chơi, chỉ cần nhìn chỗ nào đang có nhiều bạn nữ tụ tập vây quanh là biết ngay tôi đang ở đó (mắc cỡ ghê!). Thậm chí, có lần trong trường còn có một vụ ẩu đả giữa hai bạn gái vì giành nhau “Tuấn Anh là của tao!” (cái này là nghe bạn tôi kể lại). Mà lúc đó tôi cũng có thích thích lại một bạn gái, hai đứa cũng có nắm tay, rồi từng đi hát karaoke riêng với nhau, nhưng rồi chia tay vì lý do con nít gì đó mà giờ tôi cũng quên mất tiêu rồi.

“Sự nổi tiếng đột ngột” khiến tôi cũng có đôi chút “ta đây”, hay chưng diện hơn (vì là hotboy mà!) và hơi lo là chuyện học hành (vẫn do lười và ham chơi như ngày nào!). Tôi cũng thường xuyên bị thầy cô giám thị “điểm mặt” vì vi phạm nội quy của trường (xấu hổ quá!). Sợ tôi không vượt qua được kì thi tốt nghiệp, năm lớp 12, bố mẹ phải xin chuyển tôi sang học trường Bùi Thị Xuân để tôi tập trung học hành. Ở một môi trường mới, chưa kịp làm quen với bạn bè, tôi chuyên tâm học hơn.

Ngoài giờ học, tôi vẫn “chạy show” chụp ảnh thời trang, chụp ảnh bìa, đóng quảng cáo... Một ngày kia, công ty WEPro chú ý đến tôi và ngỏ ý mời tôi tham gia một nhóm nhạc mà công ty chuẩn bị xây dựng (là nhóm We Boys sau này). Thú thật lời mời ấy đã khiến tôi suy nghĩ rất nhiều, vì đây là một cơ hội hiếm có. Nhưng sau khi nghĩ kĩ, tôi đã quyết định từ chối, một phần vì tôi cảm thấy chưa thực sự tự tin, chưa đam mê lắm với việc hát hò, một phần vì tôi muốn tập trung cho năm học cuối, mang tiếng “hotboy” mà thi rớt tốt nghiệp thì què lắm. Nhưng anh Quang Huy vẫn kiên nhẫn gửi thư xin phép đến gia đình tôi, trong đó có điều khoản là đảm bảo không để tôi bị ảnh hưởng tới việc học. Cảm thấy áy náy trước sự nhiệt tình của anh Huy, tôi đã giới thiệu một người bạn của mình là Ông Cao Thắng đến thử giọng. Cuối cùng, Thắng đã được chọn trở thành một thành viên của We Boys, còn tôi thì tiếp tục vật vờ chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp. Nhưng gần đến ngày thi, tôi vẫn không bỏ được thói quen chạy lòng vòng mỗi đêm (chả để làm gì), hay qua nhà cô bạn Diệu Bình tám chuyện. Ai cũng sợ tôi thi rớt. Chẳng ai ngờ kết quả lại vượt quá sự mong đợi. Sau kỳ thi này, tôi tự hứa với lòng mình là phải nghỉ ngơi một năm rồi tính gì thì tính. Ba mẹ biết tính tôi nên cũng không ép tôi phải thi đại học ngay như con người ta (tôi yêu nhất ba mẹ mình ở tính luôn tôn trọng con cái này). Mơ ước của tôi là được đi du học ngành Thiết kế nội thất, nên sau đó tôi dành thời gian học luyện thi môn vẽ, chuẩn bị cho năm sau.

Nhưng thật tình là thời gian đó, nhiều lúc tôi cũng hoang mang lắm về tương lai của mình...

CHƯƠNG 2

HotVTeen & giấc mơ ca sĩ

(GHI LẠI THEO LỜI KỂ CỦA WANBI TUẤN ANH)

“Tôi hiểu, tính cách của mình không phù hợp với những công ty đào tạo ca sĩ độc quyền. Tôi quyết định sẽ tự đi trên đôi chân của chính mình...”

Nghỉ ngơi được vài tháng, tôi bắt đầu thấy chán khi bạn bè xung quanh đều bận bịu với chương trình năm nhất Đại học, còn mình thì rảnh quá.

Nhưng may mắn là tôi vẫn nhận được nhiều lời mời chụp hình, quay quảng cáo nên không có thời gian để chán lâu. Có lần, sau khi đóng một đoạn phim quảng cáo nước hoa chung với Tóc Tiên (tôi với cô này có duyên thật!), tôi nhận được thù lao 10 triệu đồng, một số tiền quá lớn với tôi lúc đó. Tôi hí hửng lắm, và cảm thấy có chút tự hào là mình bắt đầu có thể tự kiếm tiền lo cho bản thân. Nhưng tôi vẫn thấy mình không thích công việc này lắm, bởi ý nghĩ công việc người mẫu ảnh không thể theo mình lâu dài được, càng không phải là nghề nghiệp mà mình có thể theo đuổi cả đời.

Ngược lại, tôi càng ngày càng có nhiều cảm xúc với âm nhạc. Thời đó đang rộ lên phong trào tự làm CD nhạc của riêng mình tại những phòng thu phục vụ cho đối tượng học sinh thích ca hát. Tôi và hai cô bạn thân Bình, Linh vẫn thường ăn dầm nằm dề tại phòng thu M-Studio của một người anh trong nhóm để... tập tành làm ca sĩ. Lúc đó, tôi mê nghe nhạc Hoa (nhất là nhạc của Tạ Đình Phong và Dương Thiên Hoa) nên thường tự tay viết lời Việt để thu. Bạn bè nghe xong cũng hay khen lời tôi viết hay, có ý nghĩa (không biết khen thật lòng hay đùa bỡn nữa!). Dĩ nhiên là tôi sướng lắm nên tiếp tục tự sáng tác ca khúc cho riêng mình, nhưng chưa dám khoe với ai.

Năm đó, từ VTM tổ chức cuộc thi HotVTeen năm đầu tiên, một người anh quen của tôi là anh Tùng Leo rủ rê tôi và Diệu Bình tham gia. Tôi cũng đắn đo, vì số tôi có vẻ không may mắn với chuyện thi cử lắm. Hồi thi Hát Với Chú Ve Con hay Tuổi Đời Mênh Mông, đội của tôi cũng chỉ đoạt giải 3 là cao nhất. Năm 2005, một người bạn gửi hình của tôi tham dự cuộc thi Diễn viên Điện ảnh Triển Vọng qua ảnh, tôi cũng chỉ giành được giải Thí sinh Ấn tượng.

Anh Tùng Leo thuyết phục mấy lần, tôi bèn tham gia cho vui. Trong phần thi năng khiếu, tôi quyết định khoe ca khúc đầu tay của mình sáng tác - Cho Em. Bài hát này tôi sáng tác cho những em bé mồ côi, phải vất vả mưu sinh hàng ngày trên đường (nhưng sau này vẫn có nhiều người hiểu lầm tôi viết ca khúc đó về tình yêu). May mắn sao, tôi giành được danh hiệu HotVTeen tháng 4 năm đó...

“Gia đình HotVTeen” thật sự có ý nghĩa đặc biệt trong giai đoạn này của cuộc đời tôi. Những lần sinh hoạt, tập luyện chung, những buổi đi từ thiện hay đơn giản là những lần đi chơi cùng nhau... đã mang lại cho tôi nhiều người bạn mới, nhiều trải nghiệm mà tôi chưa từng trải qua trong cuộc sống. Tuy trong vòng thi năm, tôi chỉ giành được giải phụ là HotVTeen Ứng xử hay nhất (tôi đã nói mình không có duyên với thi cử lắm mà!), nhưng sân chơi này mãi mãi là kỷ ức đẹp cho lứa tuổi 18,19 mà tôi luôn cảm thấy rất ấm áp mỗi khi nghĩ về. Cuộc thi này cũng đã giúp tôi chạm ngõ nghề thuật, và giúp tôi xác định được đam mê thật sự của mình là âm nhạc.

Sau khi giới thiệu ca khúc *Cho Em* trên blog của mình (với mục đích khoe sản phẩm đầu tay là chủ

yếu), tôi không ngờ là nó lại được mọi người yêu thích một cách cuồng nhiệt như vậy. Tôi bắt đầu được mời đi biểu diễn giao lưu ở vài trường trung học, chỉ với “bài tử” duy nhất này. Nhiều bạn trẻ còn tự thành lập fan-club cho tôi khiến tôi hơi choáng ngợp một tí. Ô, thì ra mình bắt đầu “nổi tiếng” rồi sao?

Cái cảm giác đột nhiên được đám đông chú ý, tung hô vừa rất ngọt ngào nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Nó dễ khiến mình ảo tưởng, khiến mình mất ý thức tự nhận biết khả năng thật sự của mình. Nhưng may mắn là bên cạnh tôi lúc nào cũng có những người bạn thân luôn “tạt nước lạnh vào mặt” để tôi tỉnh táo. Thật sự, càng đứng hát trên sân khấu, tôi càng cảm nhận được đây đúng là nơi mình thuộc về, là con đường mà mình phải đi. Nhưng tôi vẫn băn khoăn: hát chơi chơi thì được, nhưng liệu mình có đủ khả năng để trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp không? Tôi biết mình không có giọng hát xuất sắc, ngoại hình cũng chỉ được cái cao ráo, sáng sủa. Và hiểu mình còn cần phải học hỏi thêm nhiều thứ nếu muốn trở thành ca sĩ. Tóm lại, cảm giác giống như phát hiện ra mình thích một cô gái đẹp, nhưng không biết mình có phù hợp với cô ấy hay không, và phải bắt đầu chinh phục cô ấy từ đâu...

Trong lúc tôi đang hoang mang chưa biết bước chân vào con đường ca hát thế nào thì một cơ hội nữa lại đến với tôi. Một ngày nọ, tôi nhận được điện thoại của một công ty giải trí mời đến gặp quản lý của nhóm 183Club (một nhóm nhạc Đài Loan), khi đó đang biểu diễn tại Việt Nam. Ông bầu này đang muốn hợp tác với công ty đó để đào tạo một nhóm nhạc thần tượng theo mô hình của 183Club. Tôi cũng hơi tò mò nên nhờ anh Chuột đi chung với mình đến buổi gặp này. Tôi nhớ lần đó còn có người mẫu Vĩnh Thụy và vài hotboy khác. Nghe người này vẽ vờ về tương lai của nhóm nhạc, về cơ hội phát triển..., tôi thấy khá hoành tráng nhưng vẫn có điều gì đó lấn tẩn trong lòng. Thiệt tình là họ càng nói, tôi càng không tin tưởng vào tính khả thi của dự án, nên quyết định từ chối cơ hội này ngay hôm đó.

Tôi hiểu, tính cách của mình không phù hợp với những công ty đào tạo ca sĩ độc quyền. Tôi quyết định sẽ tự đi trên đôi chân của chính mình. Lúc này, tôi đã bắt đầu được mời đi hát thường xuyên hơn, và cũng có thêm vài ca khúc do tôi tự sáng tác hoặc viết lời Việt như *Từng ngày qua*, *Dạ khúc*... Nhiều bạn bè biết tôi có ý định đi hát nghiêm túc thì ủng hộ nhiệt tình, người thì nghi ngờ, người lại tỏ ý... coi thường.

Tôi kể với anh Chuột về tâm trạng hoang mang của mình, về nỗi ám ức khi bị người khác coi thường. Anh động viên tôi, rồi bất ngờ nói: “Được rồi, anh sẽ làm quản lý cho em. Anh sẽ cho mọi người thấy là em hoàn toàn đủ khả năng để nổi tiếng và thành công, chỉ cần em cho anh thấy được sự đam mê thật sự của em với nghề ca sĩ”. Tôi rất bất ngờ trước quyết định của anh Chuột, dù trước giờ cũng có nhiều ca sĩ trẻ nhờ anh làm quản lý nhưng anh không đồng ý. Tôi như trút được một gánh nặng trong lòng, vì dù gì làm việc với một người quen và hiểu mình tốt hơn nhiều so với làm ca sĩ độc quyền cho một công ty xa lạ. Nhưng điều khiến tôi vui hơn cả là cảm giác có một người nào đó tin tưởng mình trong lúc mình mất lòng tin nhất. Ba mẹ tôi không nói gì về quyết định của hai anh em, dù tôi hiểu trong lòng hai người cũng không mấy tin tưởng về con đường ca hát của tôi.

Từ ngày đầu tiên hai anh em chính thức làm việc với nhau, anh Chuột đã nói với tôi: “*Anh em mình không cần ký hợp đồng gì cả. Anh sẽ giúp em cho tới lúc nào em cảm thấy mình có thể tự thân vận động thì em cứ làm tiếp một mình!*”. Suốt hơn nửa năm sau đó, anh không đưa ra bất kì chiến lược nào cho con đường ca hát của tôi, chỉ thỉnh thoảng nhận show diễn và cho tôi thu âm ca khúc mới. Tôi biết anh Tùng vẫn đang thử thách xem tôi có thật sự đam mê ca hát không? Nhưng thú thật, cũng có đôi lúc tôi cảm thấy hơi chán nản, cũng không biết phải làm sao để chứng minh niềm đam mê của mình.

Tôi vẫn kiên nhẫn học luyện thanh, vũ đạo và tập tành sáng tác thêm ca khúc để chờ ngày được ra mắt...

CHƯƠNG 3

WanBi 0901 & con đường không thị phi

(GHI LẠI THEO LỜI KỂ CỦA WANBI TUẤN ANH)

“**L**à nghệ sĩ thì phải để người khác tôn trọng, không thể đánh đổi sự tôn trọng ấy chỉ vì nổi tiếng trong phút chốc bằng những chiêu trò, những scandal rẻ tiền...”

KEM DÂU TÌNH YÊU

Suốt hơn nửa năm làm việc với nhau, anh Chuột chỉ sắp xếp cho tôi tập luyện, thu âm và thỉnh thoảng đi diễn. Lúc này, người bên cạnh tôi nhiều nhất là anh Mèo. Nhưng những lúc đi chung, anh Chuột vẫn trò

chuyện với tôi nhiều điều, về sự lễ phép, về tính nhẫn nại, về cách quan hệ với đồng nghiệp, cách giao tiếp với truyền thông...

Bên cạnh việc cộng tác trong quan hệ quản lý- ca sĩ, hai anh em tôi, cùng với Mèo và Leo còn hùn tiền lại để mở quán cafe Ya!4Teen rất đông khách và nổi tiếng thời điểm năm 2006. Lần đầu tiên tập tành kinh doanh, cả 4 ông chủ phải tự mình quán xuyến tất cả, từ ý tưởng trang trí, lên thực đơn những món nước uống riêng biệt... đến tự mình đi lựa chọn từng cái ly, cái bàn cho quán. Cả đám còn cùng đi Thái Lan vừa du lịch vừa để lựa chọn những món đồ trang trí độc chiêu. Lúc đó Ya!4Teen rất nổi trong cộng đồng teen, vì là quán trà sữa đầu tiên cho khách ngồi bệt xuống sàn và có nhiều trò chơi cho khách giết thời gian (chúng tôi rất có duyên với những ý tưởng đầu tiên!). Công việc kinh doanh ngày càng thuận lợi. Chưa đến một năm sau, chúng tôi tiếp tục mở Ya!Ocean. Mỗi ngày, nhiệm vụ của tôi là học hát, sáng tác, còn công việc ở quán chỉ đơn giản là mỗi tối lượn lờ quán để... “câu khách” và ngồi tiếp chuyện với người này người kia nếu gặp bạn bè đến ủng hộ.

Bận rộn với công việc kinh doanh, nhưng tôi vẫn cảm thấy có đôi chút sốt ruột khi sự nghiệp ca hát của mình vẫn chưa đâu ra đâu. Trong lúc tôi cũng bắt đầu hơi xuống tinh thần, thì anh Chuột bất ngờ thông báo: “*Sắp tới anh sẽ làm cho em một minishow để chính thức ra mắt khán giả. Chúng ta bắt đầu tăng tốc!*”. Sau này anh mới nói, suốt 6 tháng đó, ngoài chuyện kinh doanh để chuẩn bị tiền bạc, anh còn muốn tôi có thêm thời gian rèn luyện bản thân, và tập luyện tính kiên nhẫn. Khỏi phải nói, tôi đã hạnh phúc đến đường nào khi biết tin này, và hào hứng như một chiến binh sắp được ra chiến trường để thể hiện khả năng của mình.

Ngày 18/1/2008, ngày diễn ra minishow là một trong những ngày quan trọng nhất cuộc đời tôi. Nhưng cũng là một cú thử thách rất lớn với tôi khi một ca sĩ mới toanh lại tổ chức một minishow riêng ở phòng trà, lại còn có bán vé đang hoàng. Những ngày trước đó, tôi cứ trong cảm giác lâng lâng hồi hộp. Mọi chuyện đã có anh Chuột sắp xếp hết, tôi chỉ tập trung vào nhiệm vụ duy nhất là cố gắng tập luyện để các tiết mục đều hoàn hảo nhất có thể (giờ tôi mới thấy làm ca sĩ có quản lý đúng là sướng thiệt!). Với tiết mục đỉnh cho chương trình, anh Chuột quyết định mời một nữ ca sĩ song ca cùng tôi ca khúc *Kem Dâu Tình Yêu* vừa mua độc quyền từ nhạc sĩ Nguyễn Hồng Thuận. Sau khi hai em tính tới tính lui thì quyết định mời Tóc Tiên, và nhiệm vụ mở lời được giao cho tôi, vì dù gì hai anh em cũng từng quen biết nhau. Trước giờ, mẹ của Tiên rất khó tính và Tiên vẫn nhận lời thu âm song ca với nhiều nam ca sĩ có thù lao. Nhưng không hiểu sao khi tôi nghĩ, mẹ con Tiên lại rất vui vẻ nhận lời. Những lần qua nhà Tiên tập luyện, tôi lại nhớ hồi nhỏ, cả nhóm Babies of Music cũng từng có nhiều kỷ niệm khi cùng tập nhảy tại đây. Vậy là cuối cùng tôi cũng đã đặt được những bước chân đầu tiên trên con đường ca hát chuyên nghiệp, giống như mơ mộng của mình thời bé.

Ngày 18/1 cũng đến. Khi vừa đến phòng trà Diễm Hẹn Sài Gòn, tôi hơi choáng ngợp khi cả khán phòng đều nghẹt kín khán giả, nhiều bạn còn phải đứng cả trên lối đi vì không còn chỗ ngồi. Họ liên tục gọi tên tôi. Đứng trong hậu trường chờ đến lúc mở màn, tôi cảm nhận được nhịp tim của mình đập nhanh khủng khiếp, vừa phấn khích vừa hồi hộp. Anh Chuột tắt bật lúc ở trong hậu trường, lúc tiếp đón khách mời bên ngoài. Bạn bè mỗi người một tay phụ chuyện này chuyện kia. Nhiều bạn bè trong gia đình HotVTeen như anh Tùng Leo, Diệu Bình, Khổng Tú Quỳnh, Chung Thanh Phong... cũng góp sức cùng tôi với nhiều vai trò. Và tôi đã có một buổi biểu diễn thành công quá mức mong đợi. Lần đầu tiên tôi biểu diễn tất cả những bài từ từ *Cho Em, Từng Ngày Qua...* đến *Dạ khúc, Goodbye*, cả những bài mới như *Nắm, Kem Dâu Tình Yêu* trong cùng một chương trình như vậy. Sau mini-show này, tôi và Tóc Tiên đều bất ngờ khi *Kem Dâu Tình Yêu* nổi rần rần trên mạng, và còn được xếp thứ 1 trên nhiều bảng xếp hạng âm nhạc. Đêm ấy, tôi không tài nào ngủ được khi xung quanh mình là ngập tràn hoa, quà tặng của khán giả, bạn bè... và những cảm xúc mãi mãi không bao giờ có thể quên.

CHÀNG TRAI CỦA NHỮNG ĐẦU TIÊN

Kể từ hôm đó, tôi chính thức trở thành ca sĩ chuyên nghiệp với nghệ danh WanBi Tuấn Anh. Tôi bắt đầu có nhiều show hơn (tiền cat-xê cũng tăng cao hơn) nhưng cũng gặp nhiều rắc rối và phải giải thích rất nhiều lần với những người tổ chức chương trình lẫn khán giả về nghệ danh kết hợp giữa nickname và tên thật này (vì lần đầu tiên có một ca sĩ có tên nghe lạ tai như vậy). Nhưng dần dần, mọi người cũng quen với cái tên của tôi, mở đường cho nhiều ca sĩ sau này thuận lợi hơn khi chọn nghệ danh kết hợp giữa nickname và tên thật. Thời điểm đó, tôi cũng là nam ca sĩ teen đầu tiên bước từ online lên sân khấu lớn (về phía nữ cũng chỉ mới có Bảo Thy) nên cũng gặp nhiều lực cản và định kiến vì cái mác “hotboy đi hát”. Tôi suy nghĩ rất nhiều, mình phải chọn một con đường riêng. Cuối cùng, tôi và quản lý quyết định sẽ xây dựng

hình ảnh WanBi Tuấn Anh là một ca sĩ trẻ có khả năng sáng tác (lúc ấy tôi là ca sĩ teen đầu tiên chọn hình ảnh này). Con đường này dù khó khăn hơn, nhưng tôi phải chứng minh cho mọi người thấy những thành công tôi đạt được không chỉ nhờ vận may hay ngoại hình.

Điều tôi cảm thấy tự hào nhất từ khi còn là một chàng hotboy tập tễnh làm người mẫu ảnh cho đến khi trở thành ca sĩ, là chưa bao giờ tôi vướng vào bất kỳ scandal nào. Chẳng phải gì ghê gớm, chỉ đơn giản là tôi rất ghét cảm giác bị người khác coi thường mình. Tôi luôn nhớ những điều anh Chuột dặn dò tôi khi hai anh em bắt đầu làm việc với nhau: “*Là nghệ sĩ thì phải để người khác tôn trọng, không thể đánh đổi sự tôn trọng ấy chỉ vì nổi tiếng trong phút chốc bằng những chiêu trò, những scandal rẻ tiền. Mình có thể chưa đình đám, có thể hát chưa hay, nhảy chưa giỏi, nhưng không được làm gì để đồng nghiệp và khán giả coi thường*”. Ban đầu, tôi không hiểu rõ lắm, nhưng sau này, càng va chạm nhiều với những mặt trái của showbiz, tôi càng chiêm nghiệm được những điều anh nói...

Năm 2008, tôi nhanh chóng trở thành gương mặt được chú ý trong thời điểm âm nhạc Việt đang thiếu hụt những nhân tố mới. Mọi người càng kỳ vọng vào mình, tôi càng cảm thấy áp lực. Nhưng tính tôi rất ngộ, vừa thích có quản lý, nhưng lại rất sợ bị quản lý áp đặt phải làm những điều mình không muốn. Tôi cũng hơi cứng đầu trong việc lựa chọn phong cách âm nhạc. Có thể giọng tôi hát chưa hay, sáng tác của tôi chưa thuận tai của số đông, nhưng tôi chỉ có thể hát được thể loại âm nhạc tôi thích. May mà tôi và anh Chuột làm gì cũng dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau nên chuyện gì cũng bàn bạc cho đến khi thống nhất được điểm chung. Và hai anh em cũng đồng quan điểm: cố gắng làm cho khán giả thích điều mình làm chứ không chỉ cố chạy theo những điều mọi người thích nhưng không phù hợp với mình.

Năm 2008 có thể nói là năm thuận lợi nhất trong sự nghiệp ca hát của tôi, vì hầu như tất cả mọi điều chúng tôi làm đều thành công. Ngay sau thành công của *Kem Dâu Tình Yêu*, tôi và anh Chuột tiếp tục chuẩn bị thu âm ca khúc để thực hiện album đầu tay. Chúng tôi muốn làm mới lại ca khúc *Cho Em* nên quyết định thực hiện bản song ca cho ca khúc này. Hai anh em quyết định liên lạc với Thùy Chi, cũng là một giọng ca nổi tiếng trên mạng mà tôi rất thích. Tôi không nghĩ Chi sẽ nhận lời, vì cô ấy vốn là một người rất “nghệ sĩ tính” và chỉ song ca với những ca sĩ miền Bắc. Vậy mà không hiểu sao Chi lại đồng ý (dù sau đó chúng tôi có gặp chút rắc rối với cô ấy để đưa ca khúc này vào album), và *Cho Em* phiên bản WanBi- Thùy Chi đã ra đời.

Ngoài *Cho em*, anh Chuột quyết định chọn thêm 4 sáng tác nữa của tôi là *Loving U*, *Chuyện Tình Gió*, *Lời Yêu và Ngày Nắng Bên Trời*. Ngoài ra, còn có hai bài độc quyền từ nhạc sĩ Nguyễn Hồng Thuận là *Máy Điều Hòa Mùa Hè* và *Đôi Lòng*. Hai anh em đều rất tâm huyết với album này nên có thể bàn bạc ý tưởng với nhau bất kỳ lúc nào. Cuối cùng, chúng tôi đặt tên cho album là *WANBI0901*. Ngoài ý nghĩa ngày sinh của tôi, 0901 còn là 9 ca khúc trong album vol.1, và 9 phong cách khác nhau trong cùng một quyển photobook tặng kèm. Tuy nhiên, tính cả sáng tác của tôi và anh Thuận, cùng một bài của Liêu Hưng là *Con Mưa Đầu Tiên* cũng chỉ mới có 8 bài, vẫn còn thiếu một bài. Thời điểm đó, anh Nguyễn Hải Phong là người hòa âm phối khí và thu âm cho tôi hầu như tất cả các ca khúc của album này. Mỗi duyên đưa đến sự kết hợp làm việc chung của hai anh em cũng khá tình cờ, khi đó anh Phong chỉ đang là người phụ trách phòng thu GOM của anh Lam Trường. Tôi rất ngưỡng mộ tài năng và tính cách của anh Phong, nên mặc dù anh chưa có phòng thu riêng, nhưng anh đến làm việc ở phòng thu nào thì tôi lại theo anh đến đó để thu âm. Lúc đó anh Phong cũng chỉ mới được biết đến qua ca khúc *Đôi Giày Vải* của anh Lam Trường, nhưng tôi rất thích những sáng tác của anh. Và tôi muốn ca khúc cuối cùng trong album phải là một sáng tác của Nguyễn Hải Phong. Tôi gửi style nhạc mẫu là một bài nhạc Hoa mà mình rất thích và đặt hàng nhạc sĩ Nguyễn Hải Phong sáng tác. Anh Phong là người rất kỹ tính nên khá lâu sau, anh mới sáng tác xong. Vừa nghe hết bản demo, tôi đã linh cảm được ca khúc này sẽ thành hit nên đồng ý liền. Và quả không sai, sau đó ca khúc *Đôi Mắt* đã đưa cả sự nghiệp của tôi và anh Nguyễn Hải Phong sang một trang mới rực rỡ hơn.

Hoàn tất xong phần audio, tôi và anh Chuột lại tiếp tục bàn bạc với nhau về ý tưởng thực hiện MV với hai ca khúc được chọn là *Đôi Mắt* và *Loving U*. Sau khi làm việc với vài đạo diễn mà chưa ưng ý, trong một lần đi diễn, hai anh em vô tình xem trên TV và rất thích hình ảnh, màu sắc trong một MV mới của Bảo Thy do đạo diễn Danny Nguyễn thực hiện. Tôi cũng có quen biết với Danny trong thời gian gần bó với gia đình HotVTeen nên quyết định sẽ mời Danny làm MV cho mình. Nhưng giá quay MV của Danny lúc đó cũng khá cao so với giá trị trường. Trước khi làm ca sĩ, tôi không hình dung được việc thực hiện một album lại tốn kém như vậy. Nhưng may mà quản lý của tôi cũng chịu chơi, và đã chơi thì phải chơi cho tới. Anh Chuột quyết định vay tiền ngân hàng để đầu tư thực hiện MV thật ấn tượng cho tôi, vì tiền để dành của anh đã dồn hết cho việc mua ca khúc, hòa âm phối khí và thu âm.

Anh Chuột cũng muốn lần đầu tiên có một hotgirl tham gia diễn xuất trong MV, thay vì một nữ diễn viên chuyên nghiệp để mang lại màu sắc mới gây chú ý cho sản phẩm của tôi. Tôi liền giới thiệu Mi Vân,

khi đó đang khá hot trên mạng. Xem hình xong, anh Chuột đồng ý và quyết định mời Mi Vân bay từ Hà Nội vào 2 ngày để quay. Mi Vân cũng là người khá kỹ tính và trước đó chưa từng nhận lời quay MV, nhưng lại đồng ý với chúng tôi. Trước giờ, tôi luôn nghĩ giữa tôi và những người mình từng hợp tác đều có cái duyên gì đó không lý giải được. Và thành công khởi đầu sự nghiệp của tôi một phần cũng nhờ vào tính cách dám mạo hiểm với những điều đầu tiên như thế...

CUỘC CHIẾN VỚI Cơn ĐAU THOÁT VỊ ĐĨA ĐỆM

Hai ngày quay MV, lần đầu tiên tôi hiểu được cảm giác vất vả của một ca sĩ để có được những cảnh quay đẹp nhất cho sản phẩm của mình. Tôi gần như kiệt sức khi phải làm việc liên tục từ 5 giờ sáng đến tận 12 giờ đêm. Buổi tối của ngày quay thứ 2, đạo diễn sắp xếp quay cảnh tôi nhảy cùng vũ đoàn trong *MV Đôi Mắt*. Tôi vốn không có năng khiếu về vũ đạo nên cảnh quay là một nỗi ám ảnh cho cả tôi lẫn ekip. Nhưng khi vừa quay đến lần nhảy thứ 4 thứ 5 gì đó, tất cả mọi người đều hoảng hốt khi đột nhiên tôi quy xuống, mặt nhăn nhó. Tôi có cảm giác đau kinh khủng ở thắt lưng, đến mức không còn đứng vững. Đạo trước đó, tôi hay có cảm giác bị tê từ lưng, kéo dài xuống chân trái, thỉnh thoảng còn rất đau. Những ngày tập nhảy bài *Đôi Mắt*, tôi đã có cảm giác không ổn lắm nhưng không dám nói với ai, vì nghĩ không có gì nghiêm trọng, và cũng không muốn ảnh hưởng đến tiến độ thực hiện MV.

Mọi người hoảng hốt, anh Chuột và đạo diễn tính ngưng buổi quay lại, nhưng tôi phải trấn an mọi người: “*Em làm tiếp được, cho em nghỉ một chút thôi!*”. Thật sự lúc đó tôi đau lắm, cảm giác như có hàng ngàn mũi kim đâm vào cột sống của mình. Cuối cùng tôi cũng cố gắng hoàn thành xong cảnh quay, dù không hoàn hảo như ý chúng tôi muốn. Sau này, mỗi lần xem lại MV *Đôi Mắt*, tôi vẫn cứ tiếc hoài cảnh quay này....

Sau khi hoàn tất 2 MV, anh Chuột đưa tôi đi chụp CT và bác sĩ chẩn đoán tôi bị thoát vị đĩa đệm, căn bệnh thường chỉ xảy ra ở người lớn tuổi hoặc vận động nhiều. Tôi không hiểu sao căn bệnh này lại rơi trúng vào mình? Mãi đến sau này, tôi nghiệm ra được một điều, ông trời rất hay trêu ghẹo tôi. Những lúc tôi có được chút thành quả nào trong sự nghiệp là y như rằng sức khỏe của tôi lại gặp vấn đề gì đó, như một sự nhắc nhở mà tôi không bao giờ hiểu được tại sao. Dường như ông cảm thấy sự nỗ lực của tôi chưa đủ, nên lúc nào cũng bày ra thêm thử thách để tôi phải cố gắng vượt qua.

May mà bệnh thoát vị đĩa đệm của tôi chỉ mới ở giai đoạn đầu nên chưa nghiêm trọng lắm. Nhưng anh Chuột cũng phải từ chối rất nhiều show để tôi trị bệnh. Mỗi buổi chiều, anh lại chở tôi đến bệnh viện Y Học Dân Tộc để châm cứu, vật lý trị liệu suốt hơn một tháng. Nhưng điều khiến tôi buồn nhất là bác sĩ căn dặn tôi không được cử động mạnh, không được làm việc quá sức, không được nằm sai tư thế, không được

nhảy trên sân khấu để tránh bệnh tái phát. Tôi biết mình không có năng khiếu vũ đạo nên rất cố gắng tập luyện cùng vũ đoàn MTE, nhưng giờ ngay cả cơ hội nhảy tôi cũng không có thì có bắt công với tôi quá không? Nhưng nhìn mọi người lo lắng, tôi lại trấn tĩnh mình, và giả bộ đùa: “*Chắc tại mọi người đã đặt cho em biệt danh Hoàng tử ballad nên suốt sự nghiệp của mình em chỉ được hát nhạc ballad chứ không được hát nhạc sung*”.

Sau hơn một tháng chăm cứu và vật lý trị liệu, đĩa đệm ở cột sống của tôi tạm di chuyển về vị trí cũ. Những cơn đau giảm bớt, và tôi đã có thể cử động thoải mái hơn. Nhưng tính tôi đã lên sân khấu thì chỉ biết khán giả mà quên mất tình trạng của mình, nên mấy lần tôi vẫn cứ nhảy nhót. Có lần, diễn ở trường học, tôi còn “máu” quá nên phi thẳng từ sân khấu xuống khán giả để giao lưu. Lần đó diễn xong, bị anh Chuột la cho một trận, tôi cũng chỉ biết cười hi hi: “*Em không sao, em biết nhảy được em mới nhảy mà!*”

Mặc dù phải chiến đấu với những cơn đau của chứng thoát vị đĩa đệm, nhưng niềm vui hoàn thành xong album WANBI0901 đã lấn át tất cả cảm xúc của tôi. Ngày cầm đĩa con tinh thần đầu tiên của mình trên tay, tôi lâng lâng như đi trên mây (tôi chỉ tưởng tượng chứ đã đi trên mây bao giờ đâu mà biết). Hôm tổ chức partyshow ở phòng trà Yesterday (ngày 16/11/2008) để vừa làm hợp báo, vừa biểu diễn giao lưu khán giả, là ngày trọng đại thứ 2 trong cuộc đời ca hát của tôi. 2g chiều chương trình mới bắt đầu, nhưng từ 12 giờ, mấy trăm khán giả đã xếp hàng đặc kín trước cửa phòng trà để đợi mua đĩa và vào tham gia buổi giao lưu. Nhiều bạn bè đồng nghiệp cũng đến chia vui và biểu diễn cùng tôi trong ngày này khiến tôi cực kỳ cảm động. Các phóng viên và đồng nghiệp cũng đều ngỡ ngàng khi tận mắt chứng kiến sự hâm mộ của khán giả dành cho tôi. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy tự tin là mình đã có được những thành công, đầu chưa phải to lớn trên con đường ca hát.

Sau buổi hợp báo này, tôi nhắn tin cho anh Chuột: “*Em rất cảm ơn anh!*” (anh em tôi rất ngại nói thẳng những lời ngọt ngào khách sáo với nhau). Sau hơn một năm làm việc cùng nhau, cuối cùng chúng tôi cũng đã ra được sản phẩm chính thức đầu tiên, và chứng minh cho mọi người thấy, tôi đủ khả năng để thực hiện ước mơ của mình. Hai MV *Đôi Mắt* và *Loving U* nhận được rất nhiều lời khen ngợi, nhiều ca khúc trong album được khán giả yêu thích. Đặc biệt, ca khúc *Đôi Mắt* đã lập tức nổi đình nổi đám khắp nơi, đứng đầu rất nhiều bảng xếp hạng trong một thời gian dài. Bài hit này không chỉ khiến tên tuổi của tôi vụt sáng, mà còn góp phần làm cho nhạc sĩ Nguyễn Hải Phong được biết đến nhiều hơn. Đi diễn ở đâu tôi cũng được yêu cầu phải diễn *Đôi Mắt*, từ những chương trình sự kiện, truyền hình đến những show diễn vùng sâu. Và ca khúc này đã gắn bó suốt sự nghiệp ca hát của tôi như một định mệnh!

CHƯƠNG 4

Đôi mắt

*Đôi mắt ngày nào nồng ấm giờ này đã xa xăm
Anh vẫn nhẹ nhàng nhìn ngắm mà cứ ngỡ trăm năm*

(GHI LẠI THEO LỜI KỂ CỦA WANBI TUẤN ANH)

“Đứng trên sân khấu nhận giải thưởng âm nhạc đầu tiên của mình, nhìn thấy bạn bè và các em fan của mình ôm mặt khóc tu tu vì hạnh phúc, tôi mới cảm nhận được hết tình cảm họ dành cho mình. Và thấy hạnh phúc khi tiếng hát của mình thật sự có ý nghĩa với cuộc sống của ai đó. Đây mới chính là điều tôi mong mỏi nhất khi bước chân vào con đường ca hát...”

Cuộc sống luôn có những ngã rẽ không thể đoán trước được. Có lẽ, tôi sẽ có một cuộc sống êm đềm hơn (chắc chắn cũng tệ nhạt hơn) và không thực hiện được ước mơ ca hát nếu không gặp anh Chuột. Và tôi sẽ không thể nổi tiếng nhanh như vậy nếu như không có *Đôi Mắt* của anh Nguyễn Hải Phong. Nhưng nhiều lúc tôi cũng tự hỏi, số phận có thật sự sắp đặt tôi phải đi trên con đường này, hay đó chỉ là mong muốn của tôi? Tại sao mỗi lần tôi có chút ít thành công nào đó là phải có một thử thách được bày ra để hạ gục tinh thần của tôi? Và phải chăng ca khúc *Đôi Mắt* đã vận vào chính con người mình? Anh Nguyễn Hải Phong viết ca khúc này về một chuyện tình đã xa, khi người con gái ra đi, chàng trai chờ đợi đến hao mòn đôi mắt. Nhưng mỗi lời hát lại như từng lời tiên tri cho chính cuộc đời tôi...

*“Từ ngày trời qua mau nụ cười trao nhau lại thêm lo âu.
Rồi ngày vui không bao lâu, và nhiều buồn đau chôn dấu...”*

Đôi Mắt trở thành hit đình đám giống như dự đoán của tôi và anh Phong, thậm chí còn vượt quá xa sự mong đợi. Nhưng đúng là những ngày vui ấy không bao lâu... Năm 2009 là giai đoạn cuộc đời tôi bắt đầu phải đối mặt với một chuỗi dài lo âu, buồn đau không thể chia sẻ với ai...

NHỮNG DẤU HIỆU BẤT THƯỜNG

Tôi không bao giờ quên được ngày đầu tiên đôi mắt của tôi bắt đầu có những biểu hiện bất thường. Ngay đúng trong ngày sinh nhật đánh dấu tuổi 23 của tôi- 09.01.2009. Hôm đó, tôi tham gia biểu diễn trong chương trình Gala HotVTeen năm tại sân khấu Lan Anh, với tư cách vừa là ca sĩ, vừa là một đàn anh bước ra từ cuộc thi này. Cũng như mọi lần, khi tham gia các chương trình lớn, tôi đều nhờ chuyên gia trang điểm Anh Vũ make-up cho mình. Vừa make-up vừa tám chuyện, đột nhiên Vũ la lên: “*Tuấn Anh, sao mắt mày bị lè xệ vậy?*”. Tôi hoảng hốt nhìn vào gương. Quả thật, con mắt trái của tôi có dấu hiệu bị lệch sang một bên. Hai tuần nay, thỉnh thoảng tôi cũng cảm thấy mình nhìn thấy hai hình cùng lúc, nhưng chỉ nghĩ mình thức khuya nhiều quá nên mỏi mắt. Nhìn đôi mắt mình trong gương, tôi bắt đầu thấy lo lắng và gọi anh Chuột như một quán tính. Anh trấn an tôi, rằng sẽ không có gì nghiêm trọng đâu. Tôi cũng cố gắng tự trấn an mình. Đêm đó, lần đầu tiên tôi cảm thấy mất tự tin khi lên sân khấu, vì sợ mọi người phát hiện ra điều bất thường trong ánh nhìn của mình.

Hôm sau, tôi và anh Chuột quyết định sẽ đi bệnh viện Mắt để khám. Hai anh em không cho ai biết chuyện này, vì không muốn mọi người quá lo lắng khi bệnh tình chưa rõ ràng. Mẹ Tâm hỏi bị gì, tôi cũng chỉ trả lời là đi bệnh viện Mắt để khám mô cận thị. Buổi sáng, bệnh viện đông nghịt người, sự xuất hiện của tôi cũng có nhiều người nhận ra, và xì xào (may mà tôi đeo kính cận nên chắc ai cũng nghĩ đơn giản là tôi đi bắn laser trị cận thị). Nhưng tôi cũng đã bắt đầu quen với cảm giác người ta dòm ngó mình kể từ sau lần đi bệnh viện Y Học Dân Tộc để trị thoát vị đĩa đệm.

Bác sĩ yêu cầu tôi thực hiện một số bước kiểm tra mắt, và chẩn đoán tôi bị nhiễm virus gì đó ảnh hưởng đến dây thần kinh số 6, dẫn đến chứng lé liệt và song thị. Tôi như ù tai trước hàng loạt từ ngữ y học chuyên môn, chỉ còn nhớ mình cần phải tiêm thuốc gì đó thẳng vào mắt để điều trị. Tôi hơi hoang mang, nhưng vẫn tự an ủi là mình sẽ không sao. Tôi cũng không hiểu mình lấy ở đâu ra sức mạnh và sự lạc quan nhiều đến vậy. Nhìn anh Chuột lo lắng ngồi trước cửa phòng bác sĩ, tôi còn động viên: *“Em không sao đâu, bác sĩ hẹn 3 ngày nữa đến tiêm thuốc”...*

Trong mấy ngày đó, tôi cũng từng suy nghĩ nhiều đến những điều xấu nhất có thể xảy ra. Và chợt liên tưởng đến bài Đôi Mắt, rồi tự cười xòa trước suy nghĩ linh tinh của mình. Đau tôi không sợ, chỉ sợ đôi mắt mình không thể phục hồi. Sự nghiệp của tôi chỉ mới vừa có chút thành quả, tôi còn rất nhiều điều muốn làm. Buổi sáng đến bệnh viện để chữa trị, tôi cố giấu tâm trạng lo lắng. Suốt đoạn đường đi, tôi cố tình kể chuyện này chuyện kia với anh Chuột để không khí bớt nặng nề. Nhưng chẳng hiểu sao, khi chỉ còn một mình, ngồi trên ghế để bác sĩ chích thuốc tê vào thẳng hốc mắt của mình, sau một cú đau nhói, tôi chẳng còn cảm giác gì nữa, không lo lắng, không đau đớn. Trong lòng tôi lúc đó chỉ có một suy nghĩ: *“Mình sẽ không sao. Mắt mình sẽ lại bình thường!”*

NGÔI SAO THÂN THIỆN

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Thật may mắn, sau lần điều trị đó, mắt trái của Bi dần dần bình thường, triệu chứng nhìn một vật thành hai hình cũng từ từ biến mất. Tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra mọi chuyện không nghiêm trọng như mình nghĩ!

Album vol.1 WANBI0901 thành công hơn sự mong đợi của tôi và Bi. Hiệu ứng lan tỏa của *Đôi Mắt, Cho Em, Loving You...* mang lại cho Bi nhiều show diễn từ Nam chí Bắc, từ chương trình sự kiện, truyền hình, trường học... cho đến các quán bar và cả những show diễn ở vùng sâu mà người trong nghề hay gọi là “show chuồng gà”. Nếu trước đây Bi ra ngoài thường chỉ có khán giả trẻ nhận ra, giờ hầu như ai cũng biết đến cái tên WanBi Tuấn Anh.

Nổi tiếng quá nhanh, tôi vẫn luôn sợ Bi bị bệnh ngôi sao nên vẫn cứ nhắc: *“Thành công của em vẫn chưa là gì, không được chủ quan”* (dù tôi biết em sẽ không bao giờ thay đổi bởi hào quang). Thậm chí có những chuyện tôi muốn Bi thay đổi một chút, nhưng nó đã ăn vào tính cách của em rồi. Bi rất thích ăn uống, thích lê la hàng quán cùng cả nhà, thích thử món ăn mới. Thấy đồ ăn ngon là em gần như quên mất “thân phận” của mình, cứ vô tư hồn nhiên như một đứa trẻ. Đi diễn, ở khách sạn 5 sao hay một nhà nghỉ tồi tàn với Bi cũng chẳng khác biệt gì, miễn sao sạch sẽ và có người bên cạnh thì em chẳng bao giờ than phiền.

Tính Bi cũng rất thân thiện. Tôi không biết các ca sĩ khác giao tiếp với khán giả thế nào, nhưng với Bi, sự thân thiện của em nhiều lúc xóa nhòa luôn ranh giới giữa ngôi sao và fan. Mỗi lần diễn ở tỉnh là mỗi lần những người đi chung phải rất vất vả vì sự thân thiện quá mức của Bi. Ở vùng xa, khán giả rất dễ thương, luôn cuồng nhiệt bu kín lấy ca sĩ để xin chữ ký, chụp ảnh sau khi diễn xong. Sau đêm diễn, tôi thường kéo Bi lên xe ngay để đảm bảo an toàn, nhưng em lại hay cố nán lại ký tặng cho khán giả, cho đến khi nào hết người mới thôi. Ở miền Tây, khán giả thường rụt rè nên nhiều khi muốn chụp hình với ca sĩ mà không dám ngỏ lời. Thấy ai đứng tần ngần, Bi đều chủ động: *“Tụi em muốn chụp hình với anh phải không? Chuẩn bị sẵn điện thoại, đợi anh ký xong rồi chụp ha!”*

Nhiều lần thấy Bi toát mồ hôi ướt đầm cả áo, tôi hay căn nhắc: *“Em chỉ cần ký cho vài người là được rồi, nhiều người bu lại, mình đâu có kiểm soát hết được, lỡ có chuyện gì thì sao?”*. Bi chỉ cười hi hi: *“Kệ đi anh. Nhìn thấy mọi người hào hứng chờ đợi em, em không nỡ bỏ đi! Tội nghiệp người ta!”*. Vì tính cách này, nhiều lần Bi cũng gặp rắc rối hết như trong phim hành động. Có lần, trong một show diễn cho Festival Hoa ở Đà Lạt, sau khi là người diễn tiết mục cuối cùng, tôi không biết cách nào đưa Bi thoát được khỏi đám đông, dù phải cầu cứu đến vệ sĩ. Sau khi Bi dừng lại để ký tặng cho một nhóm khán giả, hàng trăm người khác đã cùng lao tới, rồi đuổi theo Bi chỉ để bắt tay, đến mức các vệ sĩ cũng bó tay. Hai anh em phải chạy

mấy trăm mét mới thoát được lên xe. Hay lần diễn cho chương trình H2T Concert ở Đà Nẵng, Bi phải trốn vào buồng điện thoại công cộng trên đường để thoát được khỏi đám đông đang tìm kiếm đuổi theo mình.

Nhìn đứa em mình bắt đầu tận hưởng được cảm giác của một ngôi sao thật sự, tôi cũng cảm thấy vui khi hạt giống mà mình ươm trồng ngày nào giờ bắt đầu đơm hoa kết trái.

GIẢI THƯỞNG ĐẦU ĐỜI

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Show diễn ngày càng nhiều, nhất là những show tình, tôi và anh Chuột quyết định mua chiếc xe Sienna để thuận tiện cho công việc hơn. Nhiều người nhìn vào tưởng tôi đi hát được rất nhiều tiền, vì chỉ hơn một năm tôi đã tậu xe hơi xịn. Nhưng đâu ai biết hai anh em tôi gom góp tiền đi diễn và sang lại hai quán café Ya! nhưng vẫn chưa đủ nên anh Chuột lại đứng ra vay tiền ngân hàng. Tôi biết anh Chuột luôn suy tính những điều tốt nhất cho tôi, chi phí những lần tôi đi chữa thoát vị đĩa đệm hay mắt cũng một tay anh lo liệu nên thường tôi cũng chẳng quan tâm đến tiền lương mỗi tháng, tháng nào anh đưa bao nhiêu thì tôi nhận bấy nhiêu. Mà tôi cũng có xài gì cần đến nhiều tiền đâu, vì ăn uống, quần áo, mua sắm này nọ... đều có người trả tiền. Mỗi tháng, tôi chỉ gửi một ít cho mẹ Tâm, còn lại cũng đưa cho anh Chuột giữ gìn, cần gì tôi lại lấy. Vậy cho khỏe!

Điều khiến tôi vui nhất khi mua được xe hơi là kể từ giờ mỗi lần tôi đi diễn lại có người nhà, bạn bè đi cùng (tính tôi rất ham vui). Cứ hễ tôi đi diễn ở những chỗ nổi tiếng về du lịch như Nha Trang, Phan Thiết, Đà Lạt, Buôn Mê Thuột... là cả nhà lại thấp tùng để vừa kết hợp du lịch chung với nhau. Đó là giai đoạn tôi cảm thấy vui nhất khi dường như tất cả mọi điều đều thuận lợi. Nhưng tôi đã nói ông Trời rất hay chọc ghẹo tôi. Tôi chưa tận hưởng được niềm vui bao lâu thì ba Quỳnh bị bệnh. Trước giờ ba tôi có tật nhậu rất nhiều, tôi và mẹ nhiều lần khuyên can nên ba không nghe (tính cứng đầu của tôi chắc được di truyền từ ba). Ông cũng thường hay không khỏe trong người nhưng nhất định không chịu đi bệnh viện. Ngay cả ông nội tôi, hay người mà ba Quỳnh nể nhất là cô Châu có khuyên cỡ nào ba cũng nhất định chỉ làm theo ý mình, chỉ kêu y tá về nhà chích thuốc. Giai đoạn đó đột nhiên ba tôi gầy rộc, lại thường hay ho dữ dội, và thường xuyên bị là người. Mọi người chẩn đoán ba bị bệnh lao nên lại ép ông phải đi bệnh viện nhưng cũng chẳng ăn thua. Từ lúc tôi bắt đầu lớn, giữa tôi và ba Quỳnh ít nói chuyện với nhau (vì tính tôi cũng không quen nói những lời ngọt ngào với ba mẹ), nhưng khi thấy tình hình sức khỏe của ba chuyển biến xấu, tôi cảm thấy không yên tâm trong lòng chút nào. Thình thoảng tôi cũng có linh cảm rất tệ, nhưng rồi lại tự gạt đi, rằng ba Quỳnh sẽ không sao. Cả nhà họp bàn lại và quyết định phải “cưỡng chế” đưa ba vào bệnh viện lao Phạm Ngọc Thạch khi ông bắt đầu không đi lại được nữa.

Vừa lo lắng cho bệnh của ba Quỳnh, tôi vừa hồi hộp chuẩn bị tham gia dự thi Album Vàng với album *WanBi 0901*. Tôi cực kỳ hồi hộp, vì đây là lần đầu tiên dự tranh một giải thưởng kể từ khi chính thức trở thành ca sĩ. Nhưng tôi không dám đặt nhiều kỳ vọng, vì số mình trước giờ không có nhiều duyên may thi cử, và tháng này album của tôi phải đối đầu với sản phẩm của những đàn chị như Mỹ Lệ, Mai Khôi... Các fan của tôi thì phấn khích lắm, các FC trên toàn quốc đã cùng bàn bạc, kêu gọi nhau nhấn tin bình chọn, và cùng có mặt tại nhà hát truyền hình rất đông để cổ vũ cho tôi. Ba Quỳnh cũng từ bệnh viện gọi điện thoại cho tôi: “*Con cố lên! Ba tin con trai ba sẽ làm được!*”, tôi nghẹn ngào suýt khóc. Bên trong hậu trường, anh Chuột vỗ vai khi tôi chuẩn bị bước lên sân khấu: “*Em đừng nghĩ gì đến giải thưởng, cứ biểu diễn hết mình!*”. Tôi hít một hơi thật sâu... Thật sự tôi không quan tâm lắm đến giải thưởng (tôi đã tập thói quen không hi vọng để không bao giờ thất vọng), tôi chỉ muốn những người thân yêu, những khán giả quý mến tôi cảm thấy tự hào.

Tối hôm đó, tôi biểu diễn *Đôi Mắt và Cho Em* chưa thật sự tốt lắm, vì hơi run. Nhưng tôi đã hát bằng tất cả tình cảm của mình. Khi kết quả được công bố, lần đầu tiên tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc lâng lâng thật sự là như thế nào. Cuối cùng, nỗ lực bình chọn của khán giả đã mang lại cho tôi giải thưởng *Album được yêu thích nhất*. Đứng trên sân khấu nhận giải thưởng âm nhạc đầu tiên của mình, nhìn thấy bạn bè và các em fan của mình ôm mặt khóc tu tu vì hạnh phúc, tôi mới cảm nhận được hết tình cảm họ dành cho mình. Và thấy hạnh phúc khi tiếng hát của mình thật sự có ý nghĩa với cuộc sống của ai đó. Đây mới chính là điều tôi mong mỏi nhất khi bước chân vào con đường ca hát.

Về đến nhà, việc đầu tiên là tôi gọi cho ba Quỳnh: “*Con làm được rồi ba ơi!*”

NHỮNG TRANG NHẬT KÝ ĐẦU TIÊN

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 30 tháng 06 năm 2009

Đạo này, tôi cứ linh cảm có gì đó bất ổn trong lòng khiến tâm trạng tôi cứ hay buồn vui thất thường. Tôi cũng bắt đầu viết nhật ký, vì có nhiều tâm sự tôi không biết phải chia sẻ thế nào, ngay cả với anh Chuột là người thân cận và hiểu tôi nhất...

Đêm nay, sau khi đi diễn xong, tôi và anh Chuột ghé sang đám tang đạo diễn Huỳnh Phúc Điền để thấp cho anh nên nhang. Sự ra đi của anh Điền sau thời gian dài chiến đấu cùng bệnh tật khiến cả showbiz chấn động và tiếc thương. Tôi chỉ mới vào nghề, chưa bao giờ có cơ hội được làm việc với anh, nhưng tôi cũng rất nể tài hoa của anh trong công việc đạo diễn. Tôi rất ngại bị mang tiếng mượn đám tang người khác để gây chú ý nên chọn giờ viếng là khuya muộn để tránh phải gặp ai, chỉ lặng lẽ thấp nhang cho anh như một khán giả bình thường. Trước giờ tôi chưa từng đi viếng đám tang người mình chưa bao giờ gặp mặt, nhưng nhà anh Điền ở ngay hẻm đối diện hẻm nhà tôi, và cũng chẳng hiểu sao trong lòng tôi có một sự đồng cảm kỳ lạ.

Cuộc sống này thật sự vô thường và chẳng đoán được trước điều gì. Tôi tự nhủ mình may mắn còn sức khỏe, còn được sống phải cố gắng sống thật trọn vẹn...

Ngày 23 tháng 7 năm 2009

Nghe anh Chuột thông báo công ty game DECO ở Hà Nội mời tôi và bé Mi cùng làm đại sứ quảng bá cho game Cổ Long, tôi rất háo hức. Chưa kịp nghe anh Chuột nói thù lao bao nhiêu, tôi đã xúi: “Nhận đi anh!”. Năm nay tôi có vẻ được các nhãn hàng để ý. Vừa làm đại sứ quảng cáo cho Izzy với Tóc Tiên xong, giờ đến cơ hội làm đại sứ cho game. Nhưng lần này tôi thấy háo hức vì lý do không liên quan đến tiền bạc. Tôi mê coi phim bộ Hong Kong lắm, nên cũng muốn được một lần mặc đồ cổ trang coi thử mình sẽ thế nào (con nít dễ sợ không?). Hơn nữa, lần này tôi còn được giới thiệu bé Mi với khán giả. Bé Mi mới 15 tuổi nhưng cũng bắt đầu ra dáng thiếu nữ rồi. Tôi cũng muốn thử xem Mi có duyên và năng khiếu với nghệ thuật không để tính toán con đường tương lai cho em.

Ngoài chụp hình, tôi còn phải sáng tác một ca khúc chủ đề cho game do hai anh em cùng hát chung. Tôi viết bài Bước chân mùa thu rất nhanh, và bên Cổ Long cũng đồng ý ngay lập tức (lần đầu tiên viết nhạc quảng cáo thật suôn sẻ!). Hai anh em thu âm chung cũng khá thuận lợi dù Mi chưa từng học hát ngày nào, giọng vẫn còn con nít nhưng cũng sáng dạ. Tôi chỉ hướng dẫn một chút là em cũng hát được phần thu âm của mình. Dĩ nhiên, giọng hát của Mi vẫn còn rất non và ngô nghê. Nhưng khi bài hát ra mắt, nhiều cư dân mạng bắt đầu nhắm đến giọng hát của Mi để bình phẩm, ném đá. Tôi cảm thấy áy náy và bắt đầu hoang mang không biết ý định dẫn đường em gái mình bước vào showbiz có phải là quyết định đúng? Mi vẫn còn quá nhỏ để chịu áp lực như vậy. Tôi chỉ biết động viên em: “Mi phải tập làm quen với chuyện này. Ai nói gì mặc kệ họ, miễn mình cố gắng hết sức và không làm gì sai!”. Lần đi diễn chung tại Hà Nội để quảng bá cho game cũng là lần đầu tiên hai anh em cùng đi du lịch xa với nhau.

Mỗi khi nghe Bước chân mùa thu, tâm trạng tôi vui lắm. Vì ca khúc này là bản song ca đầu tiên, như một kỷ niệm đẹp giữa hai anh em.

NỖI MẤT MÁT BẤT NGỜ

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Vừa đi diễn ở Hà Nội cùng với bé Mi về, tôi liền vào thăm ba Quỳnh. Thấy ba nằm mê man, tôi còn nắm tay ba, động viên ba mau khỏe để tôi đón về nhà. Vậy mà ngay tối hôm đó, có điện thoại giữa đêm khiến cả nhà tôi đều giật nảy mình. Tôi linh tính có điều gì bất lành. Mẹ Tâm gọi về từ bệnh viện thông báo ba Quỳnh vừa mất. Lần đầu tiên tôi biết được cảm giác khi người thân yêu nhất của mình qua đời là như thế nào. Tim tôi như nghẹn lại, đầu óc trống rỗng, nước mắt chực chờ trào ra nhưng nghe tiếng gào khóc của bé Mi, tôi lại kìm lại để vỗ về em. Tôi không thể nào chấp nhận được đây là sự thật. Ngày tôi đang ở Hà Nội, ba Quỳnh còn gọi điện cho tôi dặn dò mua quần áo thể thao, mua giày để ông mặc đi tập vật lý trị liệu khi xuất viện. Rồi gọi cho anh Chuột, dặn mua cho ông cái radio để nghe trong bệnh viện cho đỡ buồn. Tại sao ba lại ra đi đột ngột như vậy? Ông vẫn chưa nhìn thấy được ngày tôi thật sự thành công mà?

Khoảng vài tuần trước ngày ba Quỳnh nhập viện, không hiểu sao ông lại đòi đi diễn tình chung với tôi và anh Chuột, điều mà trước giờ ông ít khi bận tâm. Ba lấy lý do: *“Ba đi theo để lo cái xe cho bọn mày. Đi tình đồng khán giả, một mình tài xế quản không nổi”*. Nhưng tôi không hiểu trong lòng ông đang nghĩ gì? Hay chính bản thân ba cũng có linh cảm xấu cho tình trạng sức khỏe của mình? Lần đó, cả nhà tôi cùng đi diễn ở Buôn Mê Thuật, gồm ba Quỳnh mẹ Tâm, tôi và bé Mi. Gần như đó là chuyến du lịch hiếm hoi có mặt đầy đủ cả gia đình. Tôi nhận thấy ba đã yếu lắm, nhưng vẫn ông gắng gượng được hết chuyến đi. Về nhà, ông còn khoe với các cô tôi: *“Thì ra thằng Bi nó nổi tiếng lắm, đi diễn nó được tặng rất nhiều hoa”*. Lần đầu tiên tôi thấy ba Quỳnh bộc lộ ra ngoài sự tự hào về tôi. Tôi nghe kể lại mà trong lòng lâng lâng, vừa hạnh phúc, vừa thấy thương ba quá!

Những ngày ba Quỳnh nằm viện, chỉ mẹ Tâm là người túc trực bên ba. Còn tôi cứ phải đi diễn tình liên tục, nhưng tối nào tôi cũng gọi điện về nhà để hỏi thăm tình hình sức khỏe của ba. Nghe mẹ Tâm kể hôm nay ba Quỳnh đã ăn được món này món kia, rồi hỏi thăm thằng Bi đi diễn thế nào, tôi cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm và bớt lo lắng một chút. Mỗi khi đi diễn về, tôi lại đến bệnh viện thăm ba, dù hai ba con chẳng nói gì với nhau. Nằm viện, nhưng mỗi khi tỉnh táo một chút, nghe mẹ Tâm kể tôi và anh Chuột gặp rắc rối với người tài xế quen, ba lại đòi về nhà để giải quyết, nghe bé Mi đang cãi nhau với bạn trai, ông cũng gọi về khuyên nhủ. Ba Quỳnh cứ đinh ninh là ông sẽ sớm khỏe lại và được về nhà. Nhập viện hơn một tháng, ba Quỳnh đã mãi mãi ra đi khi cả ba mẹ con tôi đều chưa sẵn sàng đón nhận sự hụt hẫng kinh khủng đó. Sau này, tôi vẫn cảm thấy đôi chút cắn rứt và hoang mang liệu quyết định ép ba Quỳnh vào bệnh viện lúc đó có thật sự tốt cho ba? (Có chú bạn nhậu của ba tôi, bệnh còn nặng hơn ba, nhưng chữa trị bằng thuốc nam nên đã khỏi). Và nỗi day dứt về việc để ba phải ra đi ở bệnh viện, khi không có con cái bên cạnh chứ không được ở nhà, vẫn luôn đeo đẳng theo tôi một thời gian dài...

Những ngày đám tang ba Quỳnh, tôi cố gắng không khóc trong bất kỳ khoảnh khắc nào. Nước mắt của hai người phụ nữ trong nhà là đã quá đủ cho nỗi đau này. Tôi dặn lòng mình phải cứng rắn để trở thành điểm tựa cho mẹ Tâm và bé Mi. Đoạn đường phía trước của ba mẹ con tôi còn rất dài, rất khó khăn mà giờ đây tôi phải thay ba trở thành trụ cột của gia đình...

Không lâu sau ngày ra đi của ba Quỳnh, tôi vẫn chưa kịp thích nghi với sự thiếu vắng một thành viên trong gia đình thì bản thân tôi lại phải tiếp tục đối mặt với một nỗi đau khác, làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời tôi. Trong một lần đi diễn, anh Chuột là người đầu tiên phát hiện đôi mắt của tôi lại tái phát triệu chứng lé liệt, song thị như bảy tháng trước. Tôi không còn nhớ rõ ràng cảm giác của mình lúc đó, có lẽ chỉ là sự chán chường. Cũng giống như khi bạn bị một vết thương mới ngay khi vết thương cũ vẫn chưa kịp lành, bạn sẽ chẳng còn cảm giác đau đớn nữa.

Anh Chuột lại đưa tôi đến khám ở bệnh viện mắt. Các bác sĩ rất ngạc nhiên khi tôi quay lại, vì bệnh này thường không tái phát. Họ bắt đầu nghi ngờ triệu chứng tôi đang bị không chỉ đơn giản là do dây thần kinh mắt gây ra. Sau khi hội chẩn, bác sĩ yêu cầu tôi phải chụp MRI phần đầu. Tôi bắt đầu lo sợ mình đang mắc phải một chứng bệnh gì đó rất nguy hiểm. Nhưng tôi không ngờ được mọi chuyện lại còn vượt quá xa nỗi lo sợ của tôi...

CHƯƠNG 5

Phải làm thế nào

“Tôi tự nhủ mình phải kiên cường và chiến đấu tới cùng, để người thân của mình vẫn có thêm được những ngày vui vẻ dài hơn. Nhưng tôi thật sự không biết mình phải làm thế nào bây giờ. Mọi thứ đã vượt quá xa sự hiểu biết và sức chịu đựng của tôi...”

HOANG MANG

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Khi bác sĩ ở bệnh viện Mắt yêu cầu phải chụp hình MRI phần đầu, cả tôi và anh Chuột đều thấy hoang mang. Hỏi han người này người kia, tìm hiểu thêm thông tin trên mạng, anh Chuột biết bác sĩ Nho-Trường khoa Ngoại Thần Kinh của bệnh viện Chợ Rẫy hiện là bác sĩ giỏi nhất chuyên ngành này. Anh liền đưa tôi đi chụp hình MRI rồi đến khám ở phòng khám tại nhà của bác sĩ Nho.

Sau khi khám qua triệu chứng và xem phim MRI, bác sĩ Nho thông báo tôi có một khối u ở tuyến yên. Nghe đến hai từ “khối u”, tai tôi như ù lại. Mọi chuyện không còn đơn giản nữa rồi. Từ một triệu chứng bệnh đơn thuần về mắt, giờ bỗng nhiên nghiêm trọng đến mức có một khối u trong đầu, sao lại có thể như thế được? Tôi thật sự vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì đang xảy đến với mình. Anh Chuột vẫn cố bình tĩnh hỏi cặn kẽ những khả năng có thể xảy đến với tôi, về độ nguy hiểm của khối u, biện pháp chữa trị..., còn tôi ngồi bên cạnh, im lặng lắng nghe. Chẳng hiểu khả năng hiểu kiến thức chuyên môn y học của tôi có vấn đề, hay bác sĩ Việt Nam không có thói quen thẳng thắn rõ ràng với bệnh nhân, mà tôi vẫn cảm thấy khá lơ mơ về những điều bác sĩ Nho nói. Nhưng nghe ông động viên: “*Bệnh này không quá nghiêm trọng đâu, chỉ cần phẫu thuật cắt bỏ khối u. Khả năng bình phục hoàn toàn là 90%*”, tôi cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Trên đường về, anh Chuột lặng im, còn tôi cũng chẳng biết nói gì. Anh chở tôi đi lòng vòng một hồi, hai anh em vẫn không nói gì với nhau. Có lẽ anh cũng đang hoang mang và hụt hẫng chẳng kém gì tôi. Rồi anh quyết định phá tan sự im lặng: “*Mọi việc nghiêm trọng hơn anh em mình nghĩ rồi... Nhưng bác sĩ đã nói không sao thì chắc là không sao đâu em*”. Tôi đắm chiêu suy nghĩ, rồi quay sang hỏi anh: “*Bệnh này có chết không anh?*”. Tôi biết, có hỏi anh cũng chẳng biết phải trả lời làm sao...

Vài ngày sau, anh Chuột cho tôi nhập viện ở bệnh viện Chợ Rẫy để chuẩn bị cho ca phẫu thuật nội soi. Từ bữa biết mình có một khối u trong đầu, tâm trạng của tôi khá thất thường. Những lúc có mọi người thì không sao, nhưng những khi chỉ còn lại một mình, tôi vẫn cứ hay suy nghĩ lung tung. Tôi cố gắng đánh đuổi những suy nghĩ bi quan, tiêu cực ra khỏi đầu mình, nhưng rồi chúng lại quay về. Tôi tự động viên mình: sức khỏe của tôi vẫn đang rất tốt, chắc chắn mọi chuyện sẽ không sao, như lời bác sĩ đã khẳng định chắc nịch. Anh Chuột cũng liên tục động viên tôi. Anh nói phương pháp mổ nội soi cũng sẽ ít nguy hiểm hơn mổ hở, và nhanh chóng phục hồi hơn. Dần dà, tôi cảm thấy yên tâm chút chút, và sẵn sàng đối mặt với ca phẫu thuật.

Từ hôm tôi thường xuyên ra vào bệnh viện Chợ Rẫy để khám, nhiều y tá, hộ lý cũng bắt đầu xôn xao vì nhận ra tôi là ai. Anh Chuột và tôi lo lắng chuyện bệnh tình của tôi sẽ không thể giữ kín được. Tôi

không muốn khán giả lo lắng khi biết tôi bị bệnh, cũng không muốn bị bình phẩm là mang sức khỏe ra để gây chú ý. Nhiều bầu show gọi điện mời diễn, anh Chuột đều từ chối vì lý do tôi kẹt lịch diễn khác. Nhưng có nhiều show đã lỡ ký hợp đồng từ trước không thể hồi lại, để tránh đôi co phiền phức, tôi vẫn cố gắng đi diễn.

Buổi tối trước ngày lên bàn mổ, tôi lại phải diễn cho đêm chung kết cuộc thi Miss Teen ở Nhà thi đấu Quân khu 7. Lịch diễn anh Chuột đã ký hợp đồng từ một tháng trước ngày bác sĩ thông báo lịch mổ, lại có truyền hình trực tiếp nên ban tổ chức không đồng ý cho tôi vắng mặt. Anh Chuột bàn với tôi cứ tự bỏ sô, có chuyện gì anh sẽ giải quyết sau, nhưng tôi cản lại: *“Làm vậy mình mất uy tín lắm, em diễn được!”*. Lúc này, tôi vẫn nghĩ đây chỉ là ca phẫu thuật đơn giản như lời bác sĩ nói, và chủ quan là sức khỏe của mình vẫn rất tốt. Nhiều khán giả cũng trông đợi sự xuất hiện của tôi, tôi không thể để họ thất vọng. Tối đó, sau khi y tá chích thuốc và làm những công đoạn chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật vào sáng mai, tôi liền thay đồ diễn (do anh Chuột mang đến) và tìm cách trốn khỏi bệnh viện. Lần đầu tiên, tôi đi diễn với tâm trạng hồi hộp và phải tranh thủ thời gian như thế, vì bằng mọi giá tôi phải quay lại bệnh viện trước 10 giờ khi bác sĩ đi thăm bệnh theo lịch vào buổi đêm. Anh Chuột cũng muốn tôi phải dưỡng sức cho ca phẫu thuật vào sáng sớm. Tôi biết đi diễn vào lúc này là điều không tốt, nhưng cũng nhờ được hát, được gặp khán giả vào tối hôm đó, tôi như được tiếp thêm một sức mạnh và niềm tin rất kỳ lạ. Đêm đó, tôi đã có một giấc ngủ thật ngon...

HY VỌNG

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Sáng sớm ngày 5 tháng 10, tôi và mẹ Tâm có mặt ở bệnh viện Chợ Rẫy từ tờ mờ sáng. Bi cũng đã dậy từ sớm, chuẩn bị sẵn sàng. Lúc được y tá cho ngồi lên xe lăn để đưa đi thực hiện một số xét nghiệm trước khi phẫu thuật, gương mặt em vẫn rất thanh thản, thi thoảng còn nở nụ cười với mọi người. Trước khi vào phòng gây mê, Bi vẫn nắm tay tôi: *“Em không sao đâu, nhất định em sẽ tỉnh lại. Anh nói mẹ Tâm đừng lo gì cả!”*

Thời gian trôi qua chậm chạp. Tôi sợ nhất cảm giác chờ đợi ở bệnh viện nên cùng mẹ Tâm về nhà, kiếm việc gì đó làm cho thời gian qua nhanh. Bác sĩ nói, ca mổ nội soi qua đường mũi không phức tạp lắm, nhưng Bi phải nằm lại phòng hồi sức vài tiếng, đến khoảng 2 giờ chiều mới có thể về phòng.

Buổi chiều, tôi đón Bi ở phòng hồi sức. Khi bác sĩ đẩy chiếc băng ca ra khỏi phòng, em vẫn còn nằm mê man, trên người chỉ đắp hờ miếng vải trắng của bệnh viện. Đến tối, Bi mở mắt tỉnh táo, dù cơ thể vẫn chưa thể cử động linh hoạt. Cả nhà vui mừng kinh khủng! Bi kể, sau khi bác sĩ chụp thuốc mê và hỏi han mình gì đó, em chỉ trả lời đến câu thứ hai đã lịm vào giấc ngủ. Từ đó, em chỉ rong ruổi trong giấc mơ nhưng không nhớ được mình đã bay đến tận đâu, đã làm gì trong giấc mơ ấy. Chỉ biết khi mở được mắt, nhìn thấy đầy đủ mọi người xung quanh, em cảm thấy cực kỳ mừng rỡ. Vì biết mình đã vượt qua được ca phẫu thuật này.

Bác sĩ nói phẫu thuật nội soi không phức tạp, nhưng đụng chạm đến phần đầu thì cũng là điều hoàn toàn không đơn giản chút nào. Vừa tỉnh lại, tối hôm đó Bi đã đòi uống trà sữa. Cậu em tôi có một tình yêu mãnh liệt với món thức uống này. Hề nghe ở đâu vừa mở quán trà sữa mới, em sẽ đòi uống thử cho bằng được. Nhưng lần đầu tiên Bi chỉ hút được vài ngụm rồi bỏ dở, vì miệng vẫn còn cứng đờ do thuốc tê chưa tan hết. Những lúc tỉnh táo, Bi lại hỏi thăm chuyện này chuyện kia, rồi thỉnh thoảng lại thiếp đi vì cơn đau của vết mổ bùng phát.

Nhưng cũng may là sức khỏe Bi rất tốt, hôm sau em đã có thể xuống giường được, tuy vẫn phải nằm viện thêm gần một tuần nữa mới có thể bình phục hoàn toàn. Nghĩ đến ngày Bi xuất viện, khỏe mạnh đi hát trở lại, tôi nghe lòng mình nhẹ nhõm...

HỤT HĂNG

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Sau ca phẫu thuật nội soi ở bệnh viện Chợ Rẫy, Bi, tôi và gia đình đều yên tâm căn bệnh của Bi đã được chữa khỏi. Cuộc sống lại tiếp diễn nhẹ nhàng. Cho đến khi bác sĩ Nho- người đã thực hiện ca mổ cho Bi ở bệnh viện Chợ Rẫy- thông báo với tôi trong lần đưa Bi đến tái khám:

Ca mổ vừa rồi chỉ lấy ra được một phần rất nhỏ của khối u, vì khối u này thuộc dạng cứng. Sau khi

sinh thiết, tôi mới xác định được Tuấn Anh không phải bị U tuyến yên mà là U nguyên sọ. Có thể nguy hiểm đến tính mạng... Ở thế giới, bệnh nhân mắc khối u này tối đa chỉ sống được 5 năm...

Tại tôi như ừ đi, và không còn nhớ rõ được cảm xúc của mình lúc đó. Hụt hẫng. Đau đớn. Trống rỗng. Bước ra khỏi phòng khám, tôi gần như chết lặng, cảm giác như có một phần ruột thịt của mình sắp bị cắt lìa mà mình không làm gì được. Khi bác sĩ đề nghị chỉ gặp riêng người nhà bệnh nhân, tôi đã linh cảm có sự bất lành. Nhưng tôi không ngờ được thử thách mà số phận đặt ra lần này cho Bi lại kinh hoàng như vậy. Giọng bác sĩ vẫn cực kỳ bình thản, có lẽ do nghề nghiệp, họ đã quá quen giải thích những căn bệnh nguy hiểm đến tính mạng của bệnh nhân bằng sự bình tĩnh đến lạnh lùng. Giải pháp ông đưa ra là phải mổ hở (mở hộp sọ) để cắt bớt khối u. Nhưng nguy cơ của một ca đại phẫu ở đầu như vậy là Bi có khả năng không tỉnh lại, hoặc nếu có tỉnh lại cũng sẽ phải chịu rủi ro nhiều biến chứng như méo mặt, liệt người, hay thậm chí không còn nhìn thấy gì...

Nhưng tôi biết, hơn ai hết, mình cần phải mạnh mẽ và tỉnh táo. Chặng đường phía trước sẽ rất gấp gáp, tôi không thể bỏ em một mình được. Điều tôi đau đớn nhất là không biết phải nói với Bi như thế nào về sự thật kinh khủng này. Tôi biết đứa em của tôi có sự mạnh mẽ và lạc quan hơn nhiều người, nhưng tôi cảm thấy mình quá nhẫn tâm nếu cắt đứt đi niềm hân hoan vui sống của một chàng trai mới 23 tuổi, đang ở giai đoạn sung sức nhất của cuộc đời với bao nhiêu hoài bão cho công việc... bằng việc thông báo em chỉ còn tối đa 5 năm để sống. Hôm còn nằm trên giường bệnh, vừa phục hồi chút ít sau ca phẫu thuật nội soi, Bi còn hồn nhiên nói với tôi về những kế hoạch cho album vol.2, em sẽ sáng tác thêm bài hát này, mình quay MV như thế kia được không anh... Làm sao để em chấp nhận được sự thật này một cách nhẹ nhàng nhất?

Trở ra xe, tôi cố gắng trấn tĩnh để kể lại câu chuyện với mọi người một cách bình thường nhưng giữ lại những chi tiết quan trọng nhất. Tôi cố tránh ánh mắt của Bi, vì tôi sợ mình không còn kiểm soát được cảm xúc... Nhưng Bi vẫn nhận ra sự bất thường trên gương mặt thất thần của tôi. Đêm hôm đó, khi không còn ai, Bi mở đầu câu chuyện bằng một giọng bình thản:

- Anh nói thật đi, bệnh em nguy hiểm lắm phải không?

Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình bất lực với câu chữ. Tôi không biết phải mở thế nào. Sau một hồi quanh co, tôi quyết định nói thật, vì tôi tin đứa em của tôi đủ mạnh mẽ và có quyền được biết về tình trạng sức khỏe của mình.

- Bệnh nguy hiểm hơn mình nghĩ. Nhưng anh và mọi người vẫn sẽ chiến đấu với em tới cùng...

Rồi tôi kể lại với Bi những điều bác sĩ đã nói, từng chút một, vừa kể vừa thăm chừng cảm xúc của em. Trong khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận được sự hụt hẫng tốt cùng trên gương mặt vẫn còn cố nở nụ cười bình thản ban nãy.

- Vậy giờ mình phải làm thế nào anh?

Một câu hỏi nửa cố tỏ vẻ nhẹ nhàng, nửa hoang mang cầu cứu mà tôi chẳng thể nào định nghĩa chính xác được. Điều khiến tôi ngỡ ngàng là Bi không hề khóc khi biết cuộc đời mình giờ chỉ còn được tính bằng vài năm ngắn ngủi. Nhiều người thường dùng nước mắt để đối diện với những nỗi đau, để cân bằng sự tổn thương trong lòng mình. Nhưng có lẽ trước những nỗi đau quá lớn, nước mắt cũng chẳng còn giá trị. Tôi cảm nhận nỗi hụt hẫng của Bi đang lan tỏa trong từng mạch máu, nhưng đôi mắt em vẫn ráo hoảnh. Em cũng chẳng than trách, chẳng hỏi tại sao số phận lại gán vào đầu mình một khối u như thế. Chỉ hoang mang là sẽ bước tiếp đoạn đường phía trước thế nào, và gửi gắm niềm lo lắng ấy cho tôi. Như một thói quen, cũng như bao lần tôi lên kế hoạch cho công việc ca hát của Bi. Phải làm thế nào? Câu hỏi mà bản thân tôi cũng chẳng thể có câu trả lời rõ ràng lúc ấy.

- Anh cũng không biết. Nhưng mình sẽ chiến đấu tới cùng- Tôi nói với Bi, mà cũng như tự nói với bản thân mình.

- Minh khoan nói với mẹ Tâm. Ba Quỳnh mới mất. Em sợ mẹ chịu đựng không nổi. Anh cứ quyết định hết đi, anh sắp xếp sao em sẽ nghe theo như vậy... Giờ em cũng chẳng biết phải làm sao...

Trước đây tôi từng suy nghĩ, cậu em tôi, dù ở tuổi 19, 25 hay thậm chí 35 tuổi vẫn sẽ giữ được vẻ ngoài và tính cách hồn nhiên hay cười như thế. Tôi biết Bi đang rất sợ, nỗi sợ đó chắc hẳn còn lớn hơn tôi gấp nhiều lần. Nhưng em vẫn rất bình tĩnh. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự trưởng thành của Bi trong khoảnh khắc em đặt nỗi đau của người thân lên trên cảm giác lo sợ của bản thân mình. Và một lòng tin tuyệt đối mà em dành cho tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy áp lực trên vai mình nặng trĩu, khi từ giờ mình sẽ không chỉ là người quản lý công việc, mà còn là người quyết định sống chết cho đứa em của mình. Một lần

nữa Bì lại trao cho tôi một “nhiệm vụ” mà tôi chưa làm bao giờ, và cũng chẳng biết mình có làm tốt hay không. Hai anh em đã siết tay thật chặt, như một sự quyết tâm. Và mỗi người đều cố giấu cảm xúc trong lòng mình, để người còn lại thấy yên tâm hơn...

Sau cái đêm lần đầu tiên biết trên đời có một căn bệnh quái ác như vậy, trong lòng tôi luôn có một nỗi ám ảnh mơ hồ... Nỗi ám ảnh mà tôi chẳng thể đặt tên...

HOẢNG LOẠN

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Nhìn thái độ của anh Chuột sau khi gặp bác sĩ Nho, tôi đã linh cảm được chuyện không lành. Nhưng tôi không muốn vặn hỏi anh giữa mọi người, vì sợ mẹ Tâm biết chuyện. Khi chỉ còn hai anh em với nhau, tôi cố gắng biểu lộ cho anh thấy mình rất bình tĩnh, và sẵn sàng đón nhận bất cứ tin xấu nào về tình trạng sức khỏe của mình. Nhưng khi nghe anh Chuột thông báo khối u tôi mắc phải là Chordoma chứ không phải U tuyến yên thông thường, tâm trạng tôi vừa hụt hẫng vừa mơ hồ. Tôi chẳng có chút khái niệm gì về khối u đang tồn tại trong đầu mình, chỉ biết nó rất hiếm, rất nguy hiểm. Thật ra, tôi chẳng quan tâm chính xác người ta gọi khối u đó với tên gọi nào, tôi chỉ cần biết căn bệnh đó có thể chữa trị được không, và phải chữa trị như thế nào.

Anh Chuột sợ tôi bị sốc nên chỉ nói chậm rãi từng thông tin mà bác sĩ nói với anh. Thật sự lúc đó tôi không còn nghe rõ được điều gì, trong đầu chỉ là mớ rối rắm với nhiều suy nghĩ mông lung. Tôi nghĩ đến mẹ Tâm sẽ bị sốc thế nào khi biết tin, nghĩ đến chuyện mình không còn được đứng trên sân khấu, thậm chí cả ngày mình chết. Mỗi suy nghĩ dù hiện hữu rõ ràng hay mờ ảo đều như có ai đó đang bóp chặt tim tôi. Tôi cảm thấy rất sợ hãi. Tuyệt vọng. Tôi không hiểu sao ông Trời cứ liên tục quăng vào cuộc đời tôi những “chướng ngại vật”, mà mỗi lần độ thử thách lại cao hơn lần trước. Cảm giác của tôi từ sợ hãi chuyển sang chán chường, khi mình vừa chấp nhận rủi ro trải qua một ca phẫu thuật nguy hiểm, để rồi nhận ra căn bệnh của mình chẳng những không hết mà còn nghiêm trọng hơn chẩn đoán ban đầu. Tôi chỉ cầu mong bác sĩ lại có gì đó sai sót trong kết quả xét nghiệm, như họ đã từng chẩn đoán lầm khối u của tôi là u tuyến yên. Đêm đó, tôi nằm mơ thấy bác sĩ Nho gặp tôi và nở nụ cười hiền hậu: “*Chúc mừng con, bác đã giúp con cắt bỏ hoàn toàn khối u đó rồi!*”. Giật mình tỉnh lại, tôi cảm thấy đầu mình nhức bưng bưng. Tôi nhắm mắt lại, cố dỗ mình vào giấc ngủ để được tiếp tục giấc mơ tuyệt đẹp ấy...

Tôi biết anh Chuột nhận ra được nỗi sợ hãi ẩn giấu sau vẻ bình thản của tôi nên siết chặt tay tôi như một lời hứa sẽ cùng tôi chiến đấu đến cùng. Tôi không muốn làm anh thêm nặng lòng vì những lời than trách số phận hay những giọt nước mắt yếu đuối. Nhưng khi còn một mình, nỗi sợ hãi mới bắt đầu bao trùm lấy tôi. Tôi sợ chết lắm, thật sự rất sợ. Ai mà chẳng sợ ngày mình đột ngột ra đi khi còn bao điều dang dở? Nhưng hình dung đến cảnh mẹ Tâm, người thân, bạn bè sẽ đau đớn thế nào khi tôi không còn nữa, tôi lại thấy tim mình đau nhói hơn cả khi tôi biết mình không còn nhiều thời gian để sống. Tôi đã từng trải qua cảm giác đó khi ba Quỳnh mất, nên tôi hiểu nếu mình có chuyện gì sẽ để lại một sự trống trải đau đớn trong lòng người thân như thế nào. Tôi tự nhủ mình phải kiên cường và chiến đấu tới cùng, để người thân của mình vẫn có thêm được những ngày vui vẻ dài hơn. Nhưng tôi thật sự không biết mình phải làm thế nào bây giờ. Mọi thứ đã vượt quá xa sự hiểu biết và sức chịu đựng của tôi. Mẹ Tâm thì chỉ là một bà nội trợ bình thường. Việc phải thay ba gánh vác gia đình, tiếp tục chăm sóc cho anh em tôi đã là một gánh nặng quá lớn với mẹ. Tôi cũng hiểu mẹ Tâm không thể là người đưa ra bất kỳ quyết định trọng đại gì. Một ngày của mẹ chỉ luẩn quẩn với bếp núc để anh em tôi có được những bữa ăn ngon nhất. Giờ tôi chỉ biết trông cậy vào anh Chuột, dù biết mình đang đặt thêm một gánh nặng khủng khiếp lên vai anh. Trước đây, anh từng nói với tôi: “*Chúng ta không chỉ là quản lý- ca sĩ, mình còn là anh em. Mà anh em thì không bao giờ bỏ rơi nhau lúc khó khăn*”. Không hiểu sao, chỉ vì câu nói đó mà tôi lại có lòng tin tuyệt đối vào anh, tôi tin anh sẽ có đủ tinh táo để giúp tôi đưa ra những quyết định tốt nhất cho sự sống chết của mình. Cảm giác của tôi bớt nặng nề hơn. Tôi cảm thấy có chút an ủi và yên tâm vì biết mình sẽ không đơn độc trong cuộc chiến này.

Anh Chuột bắt đầu lên mạng tìm hiểu về căn bệnh Chordoma để tôi hiểu rõ hơn về tình trạng sức khỏe của mình. Nhưng càng tìm hiểu, chúng tôi càng thấy rối rắm và hoang mang với những thông tin chẳng mấy lạc quan. Anh còn đăng ký làm thành viên của Chordoma Foundation ở Mỹ, lần la làm quen với người thân của những bệnh nhân trên khắp thế giới với chút hi vọng nhỏ nhoi là tìm ra được phương pháp điều trị khả dĩ. Anh đọc cho tôi nghe các bài báo về cựu vận động viên Craig Heyward, người bắt đầu điều trị Chordoma năm 1998, nhưng sau đó lại bị tái phát vào năm 2005, và qua đời vào năm 2006. Và chia sẻ với tôi những kinh nghiệm chống chọi với Chordoma của chàng sinh viên người Mỹ Josh Sommer,

người đã cùng mẹ mình thành lập Chordoma Foundation để vận động quỹ nghiên cứu những phương pháp điều trị mới cho căn bệnh quái ác này. Càng đọc nhiều, cả tôi và anh Chuột càng rơi vào trạng thái hoảng loạn. Tôi không nhớ hai anh em tôi đã bao nhiêu lần cùng nói chuyện với nhau mới bắt đầu chấp nhận được sự thật: căn bệnh của tôi thật sự không có cách chữa trị triệt để. Mọi phương pháp hiện có trên thế giới cũng chỉ không chế được tạm thời khối u. Một ngày nào đó nó cũng sẽ quay lại, và mang tôi đi mãi mãi.

Cảm xúc của bạn sẽ thế nào khi biết mình chỉ còn 5 năm để sống? Bạn sẽ sống cuồng sống vội và làm những điều điên cuồng nhất bất chấp hậu quả? Bạn sẽ khóc một trận kinh thiên động địa, rồi buông xuôi cuộc đời mình cho mọi chuyện tới đâu thì tới? Tôi thật sự rất nhiều lần muốn khóc, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt chẳng thể chảy được. Tôi nghĩ, mình có khóc, có buồn đau vật vã cũng chẳng giải quyết được gì. Tôi cần phải thật mạnh mẽ để mọi người yên tâm. Tôi cũng tập chấp nhận, kể từ giờ cuộc đời mình sẽ có thêm một người- bạn-nhỏ “ở trọ” ngay trong chính bộ phận quan trọng nhất của cơ thể mình, nhưng lại là một người bạn không thể chung sống hòa bình mà cũng chẳng thể triệt tiêu. Càng nghĩ, tôi thật sự thấy mờ hồ về chặng đường sắp tới của mình.

LẠI HY VỌNG

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Sau khi ổn định tâm lý cho Bi, tôi quay lại tìm bác sĩ Nho, trông mong ở ông một thông tin về một phương pháp điều trị khác ít rủi ro hơn mổ hở. Dù có những điều tôi đã tự tìm hiểu được rõ ràng. Hiện giờ khối u chỉ mới ảnh hưởng đến thị lực của Bi chứ chưa tác động đến sức khỏe, nên tôi không dám đánh đổi việc thu nhỏ kích thước khối u với rủi ro là em sẽ tỉnh lại trên bàn mổ cùng những chức năng không còn lành lặn, hay tàn nhẫn hơn là em sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại nữa. Tôi thật lòng xin lỗi, nhưng sau lần bác sĩ chẩn đoán sai căn bệnh của Bi là U tuyến yên, lòng tin của tôi và Bi dành cho vị bác sĩ này đã sụt giảm rất nhiều. Tôi bàn với Bi, và hai anh em quyết định sẽ không mổ hở. Tôi muốn mỗi ngày còn được sống, em phải sống như một người bình thường, được làm việc, được tận hưởng những giây phút vui vẻ nhất bên người thân.

Bác sĩ Nho giới thiệu tôi sang bác sĩ Bình- trưởng khoa điều trị Gamma Knife của bệnh viện Chợ Rẫy để thử phương pháp xạ trị. Tôi cũng có tìm hiểu, rằng với các khối u, hiện y học hiện đại cũng chỉ có 3 phương pháp: mổ hở, xạ trị (dùng tia phóng xạ để không chế kích thước khối u) và hóa trị (dùng hóa chất để tiêu diệt khối u). Xạ trị là cách tiên tiến nhất, nhanh nhất, ít đau đớn nhất, nhưng ở Việt Nam chỉ mới có một loại tia là Gamma Knife. Nếu là U tuyến yên, phương pháp điều trị này sẽ giúp không chế được khối u hoàn toàn trong thời gian dài, và 90% khả năng Bi sẽ hết bệnh. Nhưng đau đớn là khối u của Bi không “ngoan ngoãn” và dễ dàng bị triệt tiêu như thế.

Tôi gặp bác sĩ Bình, vẫn với một niềm tin bầu vuu là những gì tôi tìm hiểu còn thiếu sót, rằng y học đã có được phương pháp mới để tiêu diệt tận gốc rễ của khối u Chordoma. Nhưng vị bác sĩ trẻ này cũng đưa ra những thông tin chẳng mấy lạc quan so với vị bác sĩ lớn tuổi kia. Nhưng dù sao, tôi cũng tự an ủi rằng tia Gamma cũng sẽ không chế khối u được một thời gian. Và quan trọng là không nguy hiểm tính mạng khi điều trị. Thật sự chúng tôi không còn sự lựa chọn nào khác nên chỉ biết nghe theo lời tư vấn của bác sĩ. Nhưng tôi cũng biết Gamma Knife không phải là vị-cứu-tình-vô-hại. Và nó đã để lại cho Bi nhiều đau đớn hơn so với nỗi đau thể xác, mà lúc ấy chúng tôi không hề hay biết. Một trong những điều mà cả Bi và tôi cảm thấy hối hận nhất sau này...

Buổi sáng tôi đưa Bi quay lại bệnh viện Chợ Rẫy, trời đầy nắng. Từ cổng bước vào khoa Gamma Knife, phải đi bộ trên con đường dài rợp bóng cây xanh. Bi đi chậm rãi, thỉnh thoảng ngược nhìn bầu trời rồi quay sang tôi nói vu vơ: “*Thì ra nắng sớm đẹp ghê anh ha!*”. Hôm nay có thêm mẹ Tâm và vài người bạn của Bi đi cùng. Ai cũng hiểu, Bi không bao giờ muốn mình là người đơn độc trong bất kỳ cuộc hành trình nào. Lâu rồi chúng tôi mới dậy sớm như vậy. Và mỗi người cứ miên man với dòng suy nghĩ của riêng mình. Nhưng ai cũng có chung một niềm tin là Bi sẽ khỏe lại. Nhất định như vậy!

CUỘC CHIẾN GAMMA KNIFE

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Tôi phải gằn như muốn la lên khi bác sĩ tiêm những mũi thuốc tê thẳng vào đầu. Chưa bao giờ tôi có cảm giác đau đớn thể xác khủng khiếp như thế. Nhưng tôi không thể để mẹ Tâm, anh Chuột nhìn thấy tôi

đau, vì họ sẽ còn đau lòng hơn tôi. Tôi vẫn nhìn thấy vài người bạn quay mặt đi vì không chịu đựng được cảnh bác sĩ đặt chiếc khung sắt nặng nề lên đầu tôi, rồi siết từng con ốc vít to lún sâu vào da đầu. Tôi cắn răng chịu đau, nhưng cơ mặt tôi bắt đầu tê và không thể điều khiển được. Tôi cố gắng dùng tay để ra hiệu cho mọi người biết là tôi không sao. Mọi người hay xuýt xoa là tôi chịu đau giỏi (có gì đáng tự hào đâu nhỉ?). Chẳng qua vì tôi đã quá thân quen với cảm giác đau đớn và đầu còn lạ gì với những đợt điều trị dai dẳng, với kim tiêm, với những cơn đau đầu kinh khủng nữa. Dù phải đau đớn thế nào, dù phải thử bất kỳ phương pháp chữa trị gì, miễn sao không chế được khối u là tôi không bao giờ từ bỏ hi vọng. Tôi tự nhủ mình không được đánh mất niềm tin. Vì bản thân tôi còn không có niềm tin thì làm sao những người đồng hành đủ sức mạnh và kiên nhẫn để đi tiếp cùng tôi trên con đường này?

Cơn đau dịu đi một chút. Có lẽ thuốc tê đã bắt đầu thấm. Anh Chuột và bác sĩ diu tôi vào phòng điều trị Gamma Knife. Cuộc đời tôi sẽ không bao giờ quên cảm giác nằm trong “cỗ máy khổng lồ” ấy (mà sau này tôi vẫn hay nói đùa là giống tàu du hành không gian trong các phim khoa học viễn tưởng). Nhưng là một cuộc du hành đơn độc với đầy sợ hãi mơ hồ. Tôi nằm im với phần đầu bất động, cảm thấy từng khắc thời gian trôi qua. Một sự tĩnh lặng tận cùng, tại tôi chỉ còn nghe tiếng của vòng xoay Gamma Knife chuyển động trên đầu mình. Loáng thoáng trong đầu tôi là những hồi ức về ngày thơ ấu xen lẫn niềm háo hức là mình sẽ lại được đứng trên sân khấu.

Tối nay tôi sẽ có hai show diễn mà anh Chuột đã nhận từ trước rất lâu. Vài ngày trước, anh bàn với tôi về ý định hồi show lại để nghỉ ngơi. Nhưng tôi đã trả lời dứt khoát: *“Không cần anh. Bác sĩ nói bắn tia Gamma xong nằm nghỉ vài tiếng là có thể về nhà. Buổi tối em có thể đi diễn được! Mình đang cần tiền”*. Nhưng thật sự tiền với tôi chẳng còn nhiều ý nghĩa trong lúc này. Kể từ khi nhận ra quỹ thời gian của mình không còn nhiều, tôi luôn sợ hãi khi nghĩ đến một ngày nào đó mình không còn được hát, nên tôi luôn trân quý mỗi cơ hội còn được đứng trên sân khấu. Trước đây, khi nghe câu chuyện về những cô chủ đồng nghiệp chia sẻ ước mơ được chết ngay trên sân khấu, tôi chẳng thể nào hiểu được họ suy nghĩ gì. Nhưng giờ tôi thật sự đồng cảm. Đã trót mang nghiệp nghệ sĩ vào người, ai cũng muốn được cống hiến đến tận giây phút cuối cùng. Và sự ra đi trên chính nơi mình thuộc về là điều bất kỳ nghệ sĩ nào cũng mong muốn...

Tôi khẽ giật mình tỉnh lại, bên tai là tiếng nhạc một bài hát của chị Mỹ Tâm. Loáng thoáng trong giấc ngủ chập chờn của tôi ban này là giai điệu của *Đôi Mắt*, của *Cho Em...* Tôi chẳng biết mình đã thiếp đi bao lâu, nhưng tôi tự lay mình dậy. Tôi không thể ngủ. Tôi sợ mình sẽ không tỉnh lại nữa. Loáng thoáng trong dòng suy nghĩ của mình lúc đó, tôi cũng từng tự hỏi: *Nếu mình không bước ra được khỏi cỗ máy-không-gian này thì những ngày sắp tới của cả gia đình phải làm sao? Khán giả của sẽ phản ứng thế nào nếu tôi đột ngột biến mất khỏi cuộc đời?*

Tôi tự nhẩm lời một bài hát mới trong đầu. Mỗi khi nghĩ khi đến âm nhạc, tôi như được tiếp thêm một sức mạnh, một niềm tin to lớn. Nhưng rồi tôi lại thiếp đi từ lúc nào chẳng biết...

Cuối cùng tôi cũng được đưa ra khỏi phòng điều trị. Vẫn nằm trên băng ca, hơi mệt mỏi vì cơn đau bắt đầu thấm khi thuốc tê dần tan hết, nhưng tôi vẫn cố mỉm cười để mọi người yên tâm, trước khi chọn mất đường sức. Vậy là tôi đã vượt qua được thêm một cửa ải nữa trong hành trình chiến đấu với khối u Chordoma quái ác...

Tối nay cũng là đêm đầu tiên tôi trình diễn bài *Vụt Mất...*

CHƯƠNG 6

Vinh quang & cay đắng

(LỜI KỂ CỦA TÁC GIẢ LÝ MINH TÙNG)

“**Đ**ây có thể xem là sự cố (hay scandal) duy nhất trong sự nghiệp của tôi. Những ngày sau đó, tôi không dám đọc thêm bất kỳ bình luận nào trên mạng để tránh suy nghĩ lung tung. Tôi sợ tinh thần lạc quan, sự tự tin mà mình cố gìn giữ bấy lâu nay sẽ tiêu tan trong một phút yếu lòng. Nhưng kể từ sau lần đó, tôi tự thề với bản thân sẽ không bao giờ hát nhép nữa, cho dù vì bất kỳ lý do gì...”

Sau lần điều trị bằng tia Gamma Knife tại bệnh viện Chợ Rẫy, khối u Chordoma tạm thời bị khống chế. Đôi mắt của Bi nhìn bên ngoài dần dần bình thường trở lại, dù thị lực giảm sút đi rất nhiều. Nhưng Bi vẫn luôn lạc quan, dù sao mọi việc vẫn chưa trầm trọng đến mức mọi người có thể phát hiện ra. *“Không sao, cũng may là người ta nhìn vào vẫn thấy còn bình thường để không ai biết em bị bệnh là được. Mọi người biết lại thêm lo lắng, an ủi động viên em lại chẳng biết nói gì”*. Mỗi lần suy sụp tinh thần, Bi luôn tìm lý do nào đó để trấn an người thân, và cũng tự để trấn an mình. Thời gian đó, vẫn không có bất kỳ ai biết tận tường về tình trạng nguy hiểm của Bi, kể cả mẹ Tâm. Ai cũng nghĩ sau ca phẫu thuật vừa rồi, em lại trở thành người khỏe mạnh bình thường. Bi cảm thấy nhẹ nhàng hơn, và như tạm quên đi khối u vẫn chực chờ lớn lên từng ngày trong đầu mình.

Những ngày khỏe mạnh một chút sau đợt bắn tia Gamma Knife, Bi lại hồi thúc tôi tiếp tục thực hiện album vol.2 cho em. Khi không đi diễn, em lại miệt mài sáng tác. Ngày đầu tiên hoàn thành ca khúc *Vụt Mất*, Bi khoe liền với tôi: “Em thích bài này lắm. Anh nghe thử coi có thành hit được như *Đôi Mắt* không?”. Nghe tựa bài hát, tôi đã có chút bất an trong lòng, nhưng Bi nhất định đòi giữ lại cái tên này. Tôi cũng linh cảm *Vụt Mất* sẽ rất được khán giả yêu thích. Nhưng tôi trả lời bằng một câu trót quớt: *“Thôi kệ đi, giờ hit hay không chả sao, chỉ cần em không vụt mất là được!”*.

*Còn nơi đây kỷ niệm xưa, em đã ra đi một chiều mưa
Bao nỗi cô đơn, biết sao đếm cho vừa*

Tôi chẳng biết Bi lấy ở đâu ra những trải nghiệm để viết được những lời hát da diết như vậy. Nhưng trong lòng tôi vẫn luôn ám ảnh nỗi lo sợ những bản hit tạo nên tên tuổi của Bi sẽ vụn vào chính cuộc đời em. Trước là *Đôi Mắt*, giờ biết đâu sẽ tới *Vụt Mất*? Tôi vừa mong ca khúc này sẽ tiếp tục thành hit của em, vừa lo lắng nỗi sợ của mình sẽ thành sự thật. Cuộc đời Bi rất ngộ, khi em hăm hở nhất cho một kế hoạch nào đó, thành công thường không như ý. Còn những niềm hạnh phúc mà em chẳng trông mong lại thường bất ngờ có được. Sau những ngày chiến đấu vật vã với bệnh tật và đón nhận tin xấu về số mệnh của mình, Bi có được niềm an ủi bất ngờ với một giải thưởng mà em không hề trông đợi...

LÀN SÓNG XANH

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 17 tháng 12 năm 2009

Hôm nay, các phóng viên sẽ bình chọn cho giải thưởng Ca sĩ trẻ triển vọng Làn Sóng Xanh năm 2009. Tôi rất hồi hộp và vui mừng khi biết tin mình được đưa vào danh sách đề cử này cùng với Phạm Anh Khoa, Akira Phan... Xét về tên tuổi, anh Phạm Anh Khoa nhìn hơn tôi nhiều, vì bước ra từ một cuộc thi hát uy tín và gây nhiều ấn tượng cho giới chuyên môn. Nhưng ở khía cạnh khán giả, tôi tự tin là mình có lợi thế hơn, vì thời điểm đó bài Đôi Mắt vẫn đang làm mưa làm gió suốt cả năm, và đối tượng khán giả của tôi cũng rộng hơn. Nhưng giải thưởng này lại do các phóng viên bình chọn, nên thật lòng tôi không dám đặt kỳ vọng gì nhiều.

Buổi sáng diễn ra buổi họp báo, tôi vẫn đang ngủ say vì đêm trước đi diễn về khuya. Bình thường, khi ngủ tôi sẽ tắt chuông điện thoại để tránh bị làm phiền. Nhưng sáng hôm đó, tôi lại bật dậy ngay khi thấy màn hình điện thoại nhấp nháy đèn. Đúng như tôi đoán, anh Chuột đang gọi đến. Tôi nghe tim mình rộn ràng. Thật lòng tôi cũng có chút chờ đợi hồi hộp. Nhưng thật sự tôi không tin vào tai mình khi nghe anh thông báo: “Em đoạt giải rồi!”. Tôi ú ớ hỏi lại: “Sao... sao... em thắng anh Khoa được? Thiệt không?”. Sau khi biết chắc mình thắng giải vì vượt qua anh Phạm Anh Khoa chỉ với 1 phiếu bầu (nhiều anh chị phóng viên quen biết đã nhắn tin chúc mừng tôi), tôi mới tin niềm hạnh phúc này là sự thật và liền chạy xuống nhà thấp nhang cho ba Quỳnh để báo tin vui.

Với nhiều người, có thể giải thưởng Làn Sóng Xanh không còn ý nghĩa quá lớn, nhưng với tôi, đây là giải thưởng vô cùng đặc biệt trong sự nghiệp ca hát chỉ mới vốn vẹn gần hai năm của tôi. Niềm hạnh phúc lớn nhất là tôi đã chứng minh cho mọi người thấy có thể giọng hát của tôi không xuất sắc, nhưng tôi vẫn có thể chinh phục được ước mơ bằng nỗ lực, bằng đam mê và niềm tin vào chính bản thân mình. Điều quan trọng nữa là thành công nho nhỏ của tôi cũng tạo thêm động lực để bạn trẻ khác tự tin thực hiện ước mơ ca hát.

Ngày 27 tháng 12 năm 2009

Đêm trao giải Làn Sóng Xanh, tôi thật sự rất áp lực. Đêm nay, tôi phải trình diễn cùng anh Nguyễn Hải Phong ca khúc Đôi Mắt (Top 10 ca khúc được yêu thích nhất của năm) và một liên khúc 3 bài mùa xuân cùng chị Thu Thủy (hai gương mặt Ca sĩ trẻ triển vọng năm 2009). Khi tập chương trình, vì âm thanh không đảm bảo cho việc lên sóng truyền hình nên ban tổ chức cũng yêu cầu một số tiết mục phải hát lipsync. Nhưng tôi vẫn chọn hát live bài Đôi Mắt cùng anh Phong, chỉ tiết mục liên khúc Mùa xuân, tôi và chị Thủy không có nhiều thời gian tập luyện chung, và phải thay trang phục giữa màn trình diễn, nên chúng tôi quyết định hát chồng lên bản thu có sẵn giọng.

Màn trình diễn Đôi Mắt diễn ra suôn sẻ, dù chất lượng âm thanh tệ do micro lúc có tiếng lúc không. Sang đến liên khúc Mùa xuân thì xảy ra sự cố do tôi luống cuống và mất bình tĩnh vì không quen với việc hát lipsync. Nhìn phản ứng của khán giả tại sân khấu khi tôi lỡ mất một câu hát vì không đưa micro lên kịp, tôi thật sự rất hoảng hốt, nhưng vẫn cố gắng hoàn thành nốt phần trình diễn. Vào hậu trường, tôi tìm một góc khuất để trấn tĩnh lại mình. Bạn bè đồng nghiệp và anh Chuột tìm mọi cách để động viên tôi, nhưng tôi thật sự không tự tha thứ cho bản thân mình được.

Đây có thể xem là sự cố (hay scandal) duy nhất trong sự nghiệp của tôi. Và cũng là lần trình diễn tôi cảm thấy xấu hổ nhất. Đọc những bình phẩm nặng nề của khán giả dành cho mình, tôi chỉ biết im lặng. Vì dù họ có nặng lời đến mức nào, thì cũng là do mình làm sai mà ra. Những ngày sau đó, tôi không dám đọc thêm bất kỳ bình luận nào trên mạng để tránh suy nghĩ lung tung. Tôi sợ tình thần lạc quan, sự tự tin mà mình cố gìn giữ bấy lâu nay sẽ tiêu tan trong một phút yếu lòng. Nhưng kể từ sau lần đó, tôi tự thề với bản thân sẽ không bao giờ hát nhép nữa, cho dù vì bất kỳ lý do gì.

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Ngay sau khi vỡ òa với niềm vui nhận được giải thưởng Làn Sóng Xanh, Bi phải đối mặt với những chỉ trích từ dư luận và sự dằn vặt trong lòng mình về sự cố hát lipsync. Đêm đó, cũng có nhiều ca sĩ khác chọn giải pháp an toàn này, nhưng chỉ một mình em gặp trục trặc nên trở thành tâm điểm của nhiều lời thóa mạ. Tôi và Bi chỉ biết im lặng, vì mọi lời giải thích lúc này đều chẳng có ý nghĩa gì và cũng không thể xoa dịu được dư luận. Lần đầu tiên sau suốt gần hai năm đi hát, Bi mới cảm nhận được những cay đắng phải trả đi kèm với vinh quang.

- Chẳng lẽ là người nổi tiếng ai muốn chửi gì thì chửi sao anh?

- *Khán giả có quyền của họ. Điều quan trọng là em nỗ lực vì những người thương yêu mình. Còn với những ai có ác cảm với em, em có nói gì, làm gì thì họ cũng vẫn có lý do để tiếp tục chỉ trích em.*

- *Em hiểu, dù gì lần này mình hát lipsync cũng là lỗi của em. Em sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm này nữa.*

Rồi Bi cũng nhanh chóng quên đi cảm giác tổn thương sau sự cố nghề nghiệp ấy, như đúng bản tính hồn nhiên của em. Nhưng kể từ lần đó, trong bất kỳ chương trình biểu diễn có khán giả nào, Bi cũng nhất định phải hát live, kể cả ở những sân khấu có âm thanh cực kỳ tệ. Em cũng cần mẫn luyện thanh mỗi ngày, những hôm không đến học thầy thì cũng tự luyện ở nhà, hay học trên thực tế cùng Nguyễn Hải Phong khi thu âm trong phòng thu.

Niềm vui được nhận giải Làn Sóng Xanh chưa kịp phai, Bi lại cuốn vào những công việc chuẩn bị để quay MV cho album vol.2. Anh em tôi vẫn thường nói vui với nhau là album này có thể là album cuối cùng nên mình phải “chơi lớn và chơi cho thật đẹp”. Tính tới tính lui, tôi quyết định sẽ dồn hết tiền để dành quay 4 MV cho album này: *Vụt Mất*, *Dòng Thư Cuối*, *Let Go* và *Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc*. Bi lại háo hức tập nhảy cùng vũ đoàn MTE để chuẩn bị cho hai bài cần vũ đạo là *Vụt Mất* và *Let Go*. Những buổi trưa trời nắng hầm hập, Bi vẫn gắng sức tập theo từng động tác với lưng áo ướt đầm mồ hôi. Thiệt tình, vũ đạo không phải là sở trường của Bi nên để có thể nhảy trọn vẹn một bài cùng vũ đoàn, em phải nỗ lực rất nhiều. Nhiều lần ngồi thờ đốc ở phòng tập, Bi lại hay nói đùa: “*Em thích vũ đạo nhưng có vẻ vũ đạo nó không thích em. Em phải ép nó thích em cho bằng được!*”

Nhưng rồi có lẽ vì vận động quá sức nên căn bệnh thoát vị đĩa đệm lại tái phát. Lần này, Bi giấu không cho tôi biết. Tuy nhiên, nhìn dáng đi hơi bất thường của em, tôi chẳng khó để đoán được. Tôi khuyên Bi ngưng tập nhảy, nhưng em vẫn nài nỉ: “*Không sao, em vẫn tập được anh. Mọi người vẫn chê em nhảy xấu. Lần này ra bài Vụt Mất mà em vẫn nhảy không tốt, chắc chắn sẽ lại bị nói là ca sĩ mà không biết cố gắng!*”. Rồi em hứa sẽ chú ý tập nhẹ nhàng và đi châm cứu đều đặn, tôi mới đồng ý cho tập tiếp. May mà lần đó chứng đau lưng chỉ tái phát vài ngày rồi giảm bớt chứ không quá nghiêm trọng...

NHẬT KÝ NHỮNG NGÀY QUAY MV

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 03 tháng 01 năm 2010

Tôi cứ nghĩ lần thực hiện album vol.2 này mình sẽ bớt hồi hộp, háo hức hơn so với album vol.1, nhưng cảm giác ấy vẫn không thay đổi. Mỗi lần ra một sản phẩm mới, tôi chỉ hi vọng mọi người nhìn thấy và đánh giá đúng những cố gắng của mình. Tôi biết mình hát không xuất sắc nên vẫn luôn nỗ lực luyện thanh. Tôi biết mình chẳng nhảy giỏi nên vẫn cần mẫn đổ mồ hôi trên sân tập. Dẫu biết chẳng còn đường đến thành công nào bằng phẳng cả, nhưng tôi có cảm giác đoạn khởi hành cho công việc ca hát của tôi khá thuận lợi nên hành trình tiếp theo cứ liên tục gặp thử thách. Lần trước quay MV *Đôi Mắt* thì phát hiện bị thoát vị đĩa đệm, lần này chuẩn bị tập vũ đạo cho *Vụt Mất* thì bệnh cũ lại tái phát. May mà cơn đau này chỉ kéo dài vài ngày (chắc là để “nhắc nhở” tôi). Ngày mai bắt đầu quay MV, tôi chỉ cầu mong sao mình có đủ sức khỏe để hoàn tất hết những cảnh quay...

Ngày 04 tháng 01 năm 2010

Từ sáng tới giờ tôi đã quay được vài cảnh của MV *Dòng Thư Cuối*, mọi việc có vẻ tiến triển thuận lợi. Cô bé Kang Ha Neul (mà tôi hay gọi là Sky) lúc mới quen nhìn rụt rè bên lề vậy mà quay chung với nhau một lúc đã “hiện nguyên hình” là... siêu quậy. Tôi chẳng biết chỉ riêng Sky hay người Hàn Quốc nào cũng có cách biểu lộ cảm xúc hơi lố lố nhưng đáng yêu như thế. Khóc, cười, giận dỗi, ngạc nhiên... gì cô nàng cũng thái quá hơn người khác. Nhưng tôi cảm giác như giữa mình và Sky có một mối liên hệ gì đó không thể giải thích được. Ngôn ngữ bất đồng, vậy mà hề nghi ngại lao một chút là hai đứa lại trò chuyện rôm rả và khiến cả đoàn cười rần rần vì những trò nghịch ngợm. Trên đời có những mối duyên thật ngộ! Nếu Sky không đến Việt Nam đúng dịp tôi đang quay MV, nếu bé Mi không vô tình gặp Sky đang đá cầu cùng đám con nít ở đầu hẻm và kể với tôi, nếu Sky không nhận lời tham gia..., thì có lẽ tôi và Sky chẳng có cơ hội làm việc chung và tìm hiểu nhau như thế...

Tôi cảm thấy mình cực kỳ may mắn khi có những người bạn, người em gái luôn dành nhiều tình cảm cho mình, giống như những yêu thương tôi dành cho họ. Ngoài Sky, đợt quay MV này cũng có sự xuất hiện

của Tóc Tiên cho bài Vụt Mắt. Cũng đầy tình cờ. Thật ra, vai nữ trong MV này chỉ xuất hiện thoáng qua vài giây, ban đầu tôi và anh Chuột tính giao ekip Neo Production tìm diễn viên luôn. May sao đúng lúc Tóc Tiên lại về Việt Nam gần hai tuần để nghỉ ngơi, chúng tôi liền rủ rê Tiên tham gia cho vui, cũng là có thêm kỷ niệm giữa hai anh em. Thường thì các ca sĩ rất ngại làm diễn viên minh họa cho MV của đồng nghiệp, huống gì chỉ xuất hiện thoáng qua, vậy mà Tiên vẫn hồ hởi đồng ý. Đã vậy Tiên còn đến rất sớm để chơi với mọi người và cho tôi mượn chiếc Volkswagen để làm đạo cụ (đáng yêu dễ sợ!).

Ngày 05 tháng 01 năm 2010

Hôm nay là ngày quay những cảnh vũ đạo cho MV Vụt Mắt tại phim trường. Tôi hỏi hợp một thì có vẻ anh Chuột căng thẳng đến mười. Anh liên tục dặn dò tôi không được nhảy quá sức vì sợ chứng thoát vị đĩa đệm lại tái phát. Rồi nhắc ekip NEO phải cố gắng quay nhanh để tôi không bị mất sức. Nhiều lúc tôi cảm giác anh Chuột không chỉ là quản lý, là anh mà còn giống như “nhũ mẫu” của tôi vậy.

Nói thật, quay MV tôi sợ nhất là quay cảnh nhảy, vì phải nhảy liên tục từ sáng đến chiều. Mà bài Vụt Mắt này tôi với anh Chuột còn đầu tư 4-5 bối cảnh, mỗi bối cảnh phải nhảy 4-5 lần để chọn được góc ưng ý nhất. May mà thỉnh thoảng tôi chỉ bị đau một tí, ngồi nghỉ chút thì có thể quay tiếp được. Sau khi quay MV này, bên NEO cũng nói đùa là “quá sợ” khi quay vũ đạo cho tôi. Tuy đã tập rất nhún nhuyển, nhưng khi quay chung với vũ đoàn, tôi vẫn cứ nhảy chậm nhịp so với mọi người, động tác chân cũng thiếu tự nhiên và dứt khoát. Tôi không biết phải giải thích thế nào. Nhưng mỗi lần nhảy, trong đầu tôi lại bị ám ảnh về những cơn đau quặn thắt ở lưng, những trận đau âm ỉ lan tỏa xuống tận chân khiến tôi không thể nào ngủ ngon giấc được. Chẳng lẽ thật sự cuộc đời ca hát của tôi chỉ có thể gắn với những bản nhạc buồn, như đúng biệt danh “Hoàng tử ballad” mà mọi người đặt cho tôi?

Ngày 09 tháng 01 năm 2010

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 23 của tôi, cũng là kỷ niệm hai năm tôi chính thức trở thành ca sĩ. Ngoài gia đình và nhóm bạn thân, buổi tiệc này còn có Tóc Tiên, Sky và nhóm bạn mới người Hàn Quốc. Tôi cảm thấy rất ấm áp trong không khí chân tình thế này. Trước đó, tôi cũng có một party sinh nhật riêng với bạn bè đồng nghiệp thân và các fans. Nhưng nói thật, khi ở bên gia đình, tôi mới có được cảm giác ấm áp và thoải mái thật sự... Sau khi đi ăn, cả nhà còn kéo nhau vào club chơi. Cũng phải mấy năm rồi tôi mới quay lại nơi này. Từ lúc làm ca sĩ, tôi không còn lui tới bar nữa, một phần vì giữ hình ảnh, một phần tôi cũng không có nhiều thời gian và cảm thấy mình không phù hợp với những nơi quá ồn ào (tuần nào tôi cũng phải diễn trong bar là đã quá đủ ồn ào rồi). Chúng tôi đã có một đêm thật vui, khi thoải mái nhảy nhót, đùa giỡn với nhau. Mà thật ra niềm vui không đến từ việc bạn ở đâu, làm gì..., mà đến từ những ai đang bên cạnh bạn. Tôi cảm thấy mình may mắn khi đến đoạn đường này của cuộc hành trình, tôi vẫn luôn có nhiều người đồng hành cùng mình, trong cả những khoảnh khắc buồn hay vui.

Ai cũng nói năm sau tôi bước vào năm tuổi, sẽ có nhiều điều xui rủi kéo đến. Thật lòng tôi chẳng mấy lo lắng, vì cũng đoán trước những điều không may mắn ấy chẳng có gì khác ngoài chuyện sức khỏe. Kể từ lúc được bác sĩ thông báo mình chỉ sống tối đa được thêm 5 năm, đối với tôi mọi điều xui xẻo trên đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tôi đã tự hứa với lòng những ngày còn lại của mình phải là những ngày sống với âm nhạc đến giây phút cuối cùng, những ngày được làm việc, được sống vui vẻ và mang lại niềm vui cho người thân. Đêm đó, khi thổi nến sinh nhật, tôi chỉ cầu nguyện một điều ước duy nhất là sức khỏe, điều có vẻ chẳng ý nghĩa gì với những người trẻ khỏe mạnh khác, nhưng lại là thứ quá xa xỉ với tôi lúc này.

Tôi ước gì có phép màu để mình có được thêm vài cái 5 năm nữa...

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Thật lòng tôi rất không thích phải quay những MV vũ đạo cho Bi, vì lo lắng em lại quên mất căn bệnh thoát vị đĩa đệm của mình khi nhảy, và cũng không muốn Bi phải đối mặt với những chỉ trích từ một số khán giả luôn thành kiến với em. Nhưng lâu lâu Bi vẫn cứ mè nheo: “Anh cho em quay bài nhảy đi, em không sợ tập cực. Em nhảy không tốt nên càng phải cố gắng tập để mọi người thấy được em tiến bộ”. Rồi tôi lại xiêu lòng. Để rồi cứ phải lo lắng thăm chừng phản hồi của dư luận, chung quy cũng vì sợ em bị tổn thương.

Ngày ra mắt MV Vụt Mất, Bi cực kỳ háo hức. Thật lòng mà nói, so với thời Đôi Mắt, em đã nhảy tốt hơn rất nhiều. Tôi hiểu, em đón đợi những lời khen ngợi, để cảm thấy những giọt mồ hôi, những cơn đau của mình ít nhiều cũng được bù đắp. Nhưng chỉ cần đôi ba lời ác ý, tâm trạng em lại hoang mang. Nghệ sĩ ai cũng muốn mình trở nên hoàn hảo hơn trong mắt công chúng, nhưng chẳng phải ai cũng nhận được sự đồng cảm xứng đáng từ khán giả. Đôi khi, để vững vàng trước những khen chê cảm tính ác ý, họ phải chọn thái độ phớt lờ đến tột độ để bản thân mình không bị tổn thương. Thấy Bi lại có vẻ chao đảo tinh thần vì những lời dè bĩu nhắm đến khả năng vũ đạo của em, tôi chỉ biết động viên:

- Đến ngôi sao đỉnh mà cũng vẫn có người thương kẻ ghét, em bận tâm làm gì!

Bi cười:

- Ai chê em đúng em còn vui nữa, em chỉ buồn là sao có người vẫn không công tâm với nỗ lực của em? Nhưng anh yên tâm đi, em sẽ vẫn tập nhảy, vẫn quay MV bài nhảy cho đến khi nào người ta phải công nhận sự cố gắng của em mới thôi!.

Tôi thấy an ủi, vì ít ra Bi vẫn chưa trở lị và phản ứng tiêu cực với những điều khiến mình bị tổn thương mà chỉ lấy đó làm động lực để cố gắng. Và tôi hiểu, với cậu em tôi, khi đã quyết tâm điều gì, em sẽ cố gắng hết sức để làm cho bằng được.

CHƯƠNG 7

Vượt dốc

“Tôi thật sự rất sợ khi phát hiện ra thị lực của mình đang rơi vào tình trạng tồi tệ nhất. Mắt phải của tôi đã hoàn toàn mất cảm giác với ánh sáng. Tôi nghĩ đến ngày mình bị mù. Tôi phải làm sao khi không còn nhìn thấy được người thân, không còn có thể tự chăm sóc cho bản thân mình?...”

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Những tháng đầu năm 2010 của Bi trải qua khá êm đềm, với những chuyến đi diễn liên tục. Tuy chưa chính thức phát hành album nhưng hai bài *Vút Mất* và *Dòng Thư Cuối* trở thành hit mới của em, đi đâu cũng được yêu cầu hát. Đời ca sĩ, vui nhất là có nhiều show diễn, đồng nghĩa với việc có thu nhập tốt và chứng tỏ tên tuổi của mình đang ăn khách. Nhưng tính cậu em tôi vẫn như trẻ nhỏ, thích đi diễn tỉnh đơn giản để được gặp các em FC của mình ở khắp nơi, được thưởng thức những món ăn đặc sản của nơi đó. Ra Hà Nội, Bi nhất định phải ăn cháo trai, bún chả..., về Nha Trang thì ăn bún cá, bò nướng..., ra Đà Nẵng thì nhất định phải nhâm nhi bánh mì que, mì quảng..., ra Huế là phải thưởng thức bánh nậm, bánh lọc... Chẳng biết bao nhiêu lần tôi “than phiền” Bi về cái tật nhìn thấy đồ ăn ngon là dường như quên mất mình là ai. Hễ đến quán ăn mình thích, cậu chàng lại mặc kệ người ta xì xầm, chỉ trỏ, vẫn hồn nhiên hỏi cận kề người bán về từng món ngon của quán. Từ lúc phát hiện bệnh, tôi không kiểm soát nhiều chuyện ăn uống của Bi, chỉ thỉnh thoảng nhắc nhở em chú ý hơn đến chuyện mập ốm để tránh bị người ta soi mói. Triệu chứng của khối u, cộng thêm tác dụng phụ của những lần điều trị khiến cơ thể Bi nhiều lúc rơi vào tình trạng tăng cân không kiểm soát được. Vì điều này, ngoại hình Bi cũng bắt đầu thay đổi nhiều so với thời mới đi hát. Một số cư dân mạng cũng được dịp châm chọc em bằng nhiều lời khá cay nghiệt. Mỗi lần đọc những lời bình luận trên K14, em cũng chỉ cười buồn buồn: “*Thôi kệ anh, coi như đó là động lực để em phải tích cực giảm cân hơn!*”.

Điều vui nhất là sức khỏe của Bi rất ổn định, chứng thoát vị đĩa đệm cũng không còn tái phát. Có lúc tưởng như Bi quên mất luôn căn bệnh hiểm nghèo của mình. Thỉnh thoảng em còn vô tư đùa giỡn về khối u trong đầu: “*Dạo này bạn-U ngoan ghê! Chắc bạn ấy thấy tội nghiệp em nên ngừng nghịch ngợm một thời gian*”. Nhưng những ngày êm đềm ấy chẳng được lâu.

CON MẮT NGỖ NGHỊCH

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Vào giữa tháng 5, trong một show diễn ở một vùng sâu của tỉnh Cà Mau, mắt phải của Bi bắt đầu có dấu hiệu không nghe lời em. Bình thường, mắt Bi bị cận gần 4 độ nên khi diễn, em phải mang kính sát trùng. Nhưng tối hôm đó, Bi trầy trật hoài vẫn không đeo được kính ở mắt phải. Tôi hỏi chuyện gì, em chỉ già lẳng là mắt bị khô nên không đeo lens được. Tôi nói: “*Vậy thôi tối nay đeo tạm kính cận để diễn, vì sắp tới tiết mục của em rồi*”, nhưng Bi nhất định không chịu. Em đã quen khi bước lên sân khấu là phải thật chỉnh chu, mới có thể tự tin nhất để trình diễn. Nhìn Bi đánh vật với việc đeo lens, hết đeo vào rồi lại lấy ra vì bị cộm mắt, nước mắt cứ chảy ràn rụa, tôi chẳng biết cách nào để giúp em. Cuối cùng, Bi đành phải

nghe lời tôi, vì con mắt vẫn nhất định không chịu nghe lời em. Buổi khuya, trở về khách sạn, sau khi ở trong phòng tắm khá lâu, Bi bước ra nói với tôi, giọng nhẹ tênh: “Chết rồi anh ơi, em không còn điều khiển được trông mắt bên phải nữa!”. Tôi biết, khối u trong đầu Bi lại bắt đầu phát triển trở lại. Chắc chắn em càng hiểu điều đó hơn tôi. Hai anh em chỉ biết nhìn nhau thờ dài. Những ngày khó khăn lại sắp tới.

Sáng hôm sau, hai anh em ra sân bay Cà Mau về TP.HCM, rồi lập tức chuyển chuyến bay tiếp ra Hà Nội cho một show diễn vào buổi tối. Trước đây, tôi từng được giới thiệu bác sĩ X. tại một bệnh viện ở Hà Nội có phương pháp chữa trị u não rất thần kỳ, chỉ bằng cách tiêm thuốc. Thật lòng tôi không tin lắm, vì không đọc thấy các bệnh viện ở nước ngoài có phương pháp này. Nhưng trong giây phút hoảng loạn khi nhận ra khối u của Bi có dấu hiệu tái phát, tôi quyết định sẽ thử xem sao, vì sẵn tiện mình cũng đang ở Hà Nội. Tôi bàn với Bi trên máy bay, em đồng ý. Trước giờ Bi luôn nghe lời tôi, và không ngại thử bất kỳ phương pháp điều trị nào với lòng tin mãnh liệt vào y học lẫn... phép màu.

Buổi chiều, tôi và Bi đến bệnh viện tìm bác sĩ X. với một niềm tin cực kỳ mơ hồ. Gọi là bệnh viện nhưng nơi đây nhìn khá tuềnh toàng như một trạm xá cấp huyện. Bi hơi thất vọng, định quay về nhưng tôi cố thuyết phục, vì dù gì cũng đã vượt đường xa để đến đây. Sau một hồi hỏi han các bệnh nhân, chúng tôi cũng tìm được khoa điều trị của bác sĩ mình cần gặp. Nhưng tiếp bệnh nhân chỉ là một người tự nhận là học trò của bác sĩ X. (còn ông nghe nói đi nước ngoài dự hội thảo chưa về). Anh này không cần xem phim MRI, cũng chẳng hỏi han về triệu chứng Bi đang mắc phải, chỉ liên tục nói về phương pháp điều trị thần kỳ này. Nếu muốn, Bi có thể truyền đợt thuốc đầu tiên ngay hôm nay, nhưng phải nằm lại viện để điều trị liên tục 7 ngày, sau đó quay lại truyền thuốc tiếp. Tôi và Bi nhìn nhau, chẳng nói gì cả nhưng biết chắc trong đầu người kia đang nghĩ gì. Tôi cảm ơn anh bác sĩ trẻ, lấy lý do cần bàn bạc thêm với gia đình rồi rút lui.

Khi đã yên vị trên taxi, Bi cười:

- Nếu phương pháp này mà trị được U Chordoma thì chắc y học Việt Nam mình đã nổi tiếng khắp thế giới rồi anh. Vậy mà anh em mình cũng tin và mò tới đây cho được!

Trong nụ cười của Bi có thoáng chút thất vọng. Thật sự cả hai anh em đều luôn tin vào phép màu, vào những tiên tiến của y học mà có thể mình chưa biết hết được. Nhưng chúng tôi phải chấp nhận sự thật, bệnh viện ở Việt Nam không còn phương pháp gì hiệu quả hơn cho khối u bất trị của em. Nhưng nếu đi nước ngoài điều trị thì phải đi đâu? Kiểm đâu ra tiền khi con số chắc chắn sẽ vượt gấp nhiều chục lần ở Việt Nam?

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Kết quả chụp MRI cho thấy khối u trong đầu tôi lại có dấu hiệu to lên, dù tốc độ không nhanh lắm. Mỗi lần soi gương, nhìn thấy con mắt phải giờ như một đũa tre ngộ nghĩnh không còn nghe lời điều khiển của mình, tôi lại thấy sao ông trời lại nở bất công với tôi như vậy? Cuộc đời tôi có làm gì sai trái? Cuộc sống của tôi chỉ mới yên bình được vài tháng gần ngủi, giờ sao lại phải tiếp tục đối mặt với cảm giác nặng nề này? Mỗi đêm tôi vẫn cố giữ vẻ thản nhiên khi đi diễn, nhưng vẫn luôn nơm nớp lo sợ có ai đó phát hiện ra sự bất thường của con mắt mình. Cảm giác ấy thật sự rất mệt mỏi...

Tôi và anh Chuột tính tiếp tục giấu mẹ Tâm về tình hình của mình, nhưng mẹ cũng bắt đầu phát hiện ra. Tôi đã phải cố gắng tỏ thái độ bình thản nhất để nói cho mẹ hiểu về căn bệnh mình đang mắc phải (nhưng vẫn giấu chuyện mình chỉ còn sống được vài năm). Đêm đó, mẹ Tâm đã âm thầm khóc trong phòng rất lâu, và còn viết nhật ký (sau này tôi mới vô tình đọc được mà không cảm được nước mắt). Nhưng mẹ tôi thật sự rất mạnh mẽ, hôm sau, trạng thái của bà đã trở lại bình thường. Tôi cảm thấy yên tâm một chút. Cả nhà họp bàn với nhau, anh Chuột quyết định sẽ cho tôi sang Singapore để khám và điều trị, dù mọi người vẫn chưa biết phải xoay tiền ở đâu ra.

Khi hai anh em vẫn chưa định được ngày đi Singapore thì Kiều Chinh bắt gờ từ Mỹ trở về Việt Nam. Nó âm thầm đặt vé máy bay từ trước và về không cho ai biết. Tôi chưa kịp vui mừng khi hay tin thì bà ngoại gọi điện cho mẹ Tâm khóc nức nở: “*Con Ti nó phải ngồi xe lăn về!*”. Chuyện gì đã xảy ra cho đứa em họ của tôi? Tôi tức tốc cùng mẹ Tâm xuống nhà bà ngoại để thăm Kiều Chinh. Nhìn nó nằm trên giường mệt mỏi, tay chân như mất hết sức lực, biết mọi người tới thăm nhưng lại không thể ngồi dậy nói chuyện, tôi có một linh cảm rất bất an... Tôi lo lắng điều không may sẽ xảy đến với Kiều Chinh. Nó đang mắc bệnh gì mà sức khỏe lại suy yếu đến như vậy?

Cả nhà cứ định ninh Kiều Chinh bị đột quy do giảm cân quá nhiều khiến tay chân mất đi sức lực, nên bác Đức (ba của Kiều Chinh) đưa nó vào Bệnh viện Y Học Dân Tộc để chăm cứu. Được vài ngày, tình

hình của Kiều Chinh vẫn không tiến triển gì, bác sĩ quyết định chụp MRI phần đầu. Nghe bác Đức báo kết quả, tôi như chết lặng. Tôi không thể tin được con em họ hồn nhiên tếu táo của mình lại cũng có một khối u trong đầu, và cũng thuộc dạng u hiểm. Tại sao số phận nghiệt ngã lại gắn hai khối u vào cuộc đời của hai anh em tôi cùng lúc như vậy? Một cảm giác vừa đau xót vừa uất ức hơn cả lúc tôi biết tin mình bị bệnh. Và tôi bắt đầu hiểu hơn bao giờ hết cảm giác của những người thân đang phải lo lắng cho bệnh tình của mình. Chắc ruột gan của mọi người cũng đau đớn quặn thắt như tôi hiện giờ.

Nghỉ ngơi vài ngày, tình hình của Kiều Chinh có vẻ khá hơn một chút. Cả nhà quyết định đưa ngay nó về Mỹ để trị bệnh dù nó cứ nằng nặc đòi ở lại Việt Nam. Không ai khuyên được Kiều Chinh, nên bác Đức phải nhờ tôi nói chuyện với nó:

- Tao biết mày muốn ở Việt Nam với bà ngoại và bác Đức, nhưng mày phải về Mỹ để chữa bệnh. Tao cũng bị giống mày, nhưng lại không có điều kiện để đi Mỹ. Mày phải thấy mày may mắn chứ.

Kiều Chinh trả lời một cách khó nhọc:

- Nhưng em muốn sống ở Việt Nam với bà ngoại, ba với anh Bi. Em chán sống ở Mỹ lắm rồi.

- Mày phải về để chữa bệnh, khỏe xong mày lại về Việt Nam thăm mọi người. Còn không sau này tao sẽ cố gắng qua Mỹ trị bệnh chung với mày. Tao với mày sẽ nằm chung phòng bệnh để có anh có em, chịu không?

Kiều Chinh có vẻ xuôi xuôi với câu nói dối của tôi. Tôi cũng thừa biết, dù là Mỹ hay bất kỳ nền y học tiên tiến nào thì cũng không thể trị lành được u não. Tôi chỉ hi vọng khi về Mỹ khám lại, trong đầu Kiều Chinh chỉ là một khối u gì đó ít nguy hiểm và có thể chữa lành. Hoặc ít nhất các bác sĩ ở Mỹ có thể kéo dài thêm sự sống cho Kiều Chinh. Nó chỉ mới là con bé 21 tuổi, vẫn còn đang đi học và còn bao nhiêu điều vui vẻ của cuộc đời vẫn chưa hưởng thụ được.

Cuối cùng, Kiều Chinh cũng đã về Mỹ được an toàn. Lần đầu tiên trong chuyến về nghỉ hè của nó, hai anh em không còn được đùa giỡn vui vẻ, không còn chờ nhau đi ăn hàng mà chỉ toàn nói chuyện về bệnh tật. Tôi cũng cố gắng động viên tinh thần em mình, dù khi nhìn thấy nó như thế, tinh thần của tôi cũng vô cùng suy sụp. Tôi luôn cầu nguyện cho Kiều Chinh (và cho cả chính mình) sẽ sớm khỏe lại, nhưng tôi không thể ngờ rằng đây là lần cuối cùng hai anh em còn gặp được nhau...

CHUYẾN ĐI SINGAPORE ĐẦU TIÊN

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Gần một tháng trở về Mỹ, tình hình của Kiều Chinh đã bắt đầu chuyển biến tốt sau khi được điều trị. Mọi chi phí của nó đều có bảo hiểm y tế lo hết. Vậy là nó còn may hơn tôi, không phải lo lắng chuyện tiền bạc chữa bệnh. Nhưng tôi thấy mình may mắn vì luôn có gia đình và bạn bè bên cạnh chứ không lui cui một mình chống chọi cùng bệnh tật như Kiều Chinh. Âu ai cũng có số cả! Điều tôi thấy vui nhất là ngày đó đã kịp thời khuyên Kiều Chinh chấp nhận quay về. Bác sĩ nói, chỉ cần chậm một tuần, mười ngày, có thể Kiều Chinh đã rơi vào trạng thái hôn mê và xảy đến điều xấu nhất.

Còn tôi thì cũng có chuyến đi khám bệnh đầu tiên ở Singapore. Chuyến đi này không có người nhà nhưng gần như đầy đủ bạn bè: anh Chuột, Mèo, vợ chồng Mino, Linh, Quang, Leo... Đi chữa bệnh, nhưng tâm trạng nhẹ nhàng như một chuyến đi chơi. Thật ra, tôi vẫn chưa hình dung được những khó khăn nào đang chờ đợi mình phía trước nhưng đó không phải là điều tôi quan tâm lúc này. Cảm giác hụt hẫng nhất,

đau đón nhất tôi cũng đã trải qua rồi. Tôi cũng đã quen không đặt ra bất kỳ hi vọng gì cho những chuyến đi của mình, để không phải thất vọng. Mọi chuyện cứ tới đâu hay tới đó, lo xa quá cũng chẳng ích lợi gì. Tôi tự nhủ mình cứ tận hưởng những khoảnh khắc vui vẻ nhất bên cạnh bạn bè thân trước đã.

Trước khi máy bay hạ cánh xuống Budget Terminal, cả đám không ai giấu được cảm giác háo hức khi lâu rồi mới lại cùng nhau xuất ngoại. Nhưng vừa bước ra khỏi cổng, ai cũng hơi thất vọng một tí, vì đây là nhà ga cũ, dành cho các hãng máy bay giá rẻ nên khung cảnh chẳng lộng lẫy như tưởng tượng. Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác gì đó rất thân thuộc. Và nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên đến Singapore, lạ nước lạ cái, cả nhóm phải di chuyển mấy lượt bằng đủ phương tiện tàu điện ngầm, xe buýt và cả đi bộ (do anh Mèo tiết kiệm, vì nghe đồn giá taxi ở Sing rất đắt đỏ) mới về được đến khách sạn. Gọi khách sạn cho sang, chứ chỉ là cái hostel nhỏ xíu nằm ở khu Little India. Cả đám thuê chung một phòng chật ních, nằm giường tầng, lại phải sử dụng nhà vệ sinh chung... nhưng ai cũng vui. Vì vừa được ngủ chung vừa tiết kiệm tiền. Tôi thì chỉ thích ăn ngon chứ ở thì sao cũng được, miễn là có mọi người và không phải ngủ một mình (vì sợ ma!). Trước giờ, nhiều khi đi diễn ở vùng xa, phải ở khách sạn tồi tàn hơn nhiều, tôi vẫn có thể ngủ ngon lành, miễn có cảm giác yên tâm. Nhưng thằng Quang có vẻ hơi thất vọng, gọi về cho mẹ than: “*Mẹ ơi, chuyến đi nước ngoài đầu tiên không giống như con tưởng tượng!*” (thằng này nhìn có vẻ hăm hồ nhưng lại nhát hít và nhiều lúc còn con nít hơn tôi). Tôi cũng gọi về cho mẹ Tâm, thông báo mình đã đến nơi và dặn mẹ đừng lo lắng.

Sau khi ổn định chỗ ở, cả nhóm tranh thủ đi dạo một vòng tham quan thành phố bằng xe buýt và... đi bộ (anh Mèo vẫn nhất quyết không cho cả nhóm đi taxi, nói đi xe buýt hai tầng ngắm cảnh đẹp hơn). Cả nhóm háo hức trước vẻ đẹp về đêm của đất nước sư tử, nói cười rôm rả, bàn hết chuyện này đến chuyện khác. Trong khoảnh khắc vui vẻ đó, tôi cũng quên mất mục đích mình sang đây là để khám bệnh. Sau khi thưởng thức một bữa ăn đặc sản Singapore, cả nhóm về khách sạn. Nằm trên giường một mình, tâm trạng tôi lại mông lung với những suy nghĩ về tương lai. Sáng mai tôi có lịch hẹn với bác sĩ để kiểm tra lại tình hình khối u của mình trước khi bệnh viện Singapore đưa ra phương pháp điều trị. Tôi đã dặn mình không được hi vọng gì hết, nhưng tôi vẫn thầm mong sẽ có phép màu xảy đến.

Bệnh viện Singapore General Hospital (SGH) rộng và hiện đại hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Sáng nay, trên đường đến bệnh viện bằng taxi (sang hơn tôi qua, vì đi khám bệnh), tôi cũng mới có dịp quan sát kỹ càng những công trình hiện đại của đảo quốc sư tử giữa ban ngày. Hoành tráng, sạch sẽ và hiện đại. Đúng là có những điều không thể chỉ đánh giá qua cái nhìn đầu tiên mà cần phải có thời gian trải nghiệm mới cảm nhận được thật sự...

Đêm qua, tôi đã ngủ một giấc rất say, nên hôm nay tâm trạng cũng thoải mái. Và có chút háo hức. Biết đâu tôi sẽ nhận được một tin tốt lành cho tình trạng của mình? Trước khi gặp bác sĩ, tôi được đưa đi chụp MRI đầu lại. Thật sự lúc đó tôi không có chút cảm giác lo sợ nào, thậm chí còn nhí nhảnh giả bộ như đi catwalk trong bộ đồ bệnh nhân để chọc anh Chuột cười. Tôi hiểu anh Chuột và anh Mèo đang sợ điều gì. Tôi cũng đang lo lắng kết quả chụp MRI sẽ thông báo kích thước của khối u của tôi thật sự đã tăng lên giống như kết quả lần chụp gần nhất ở Việt Nam. Nhưng lần nào trước khi bước vào phòng MRI, tôi cũng cố gắng át đi nỗi sợ và giữ tâm trạng thật vui vẻ. Không hiểu sao tôi có một niềm tin ngây thơ là nếu mình có lòng tin, ông trời sẽ không nỡ phụ lòng mình. Nhưng lần nào lòng tin của tôi cũng bị phản bội một cách thẳng thừng không thương tiếc.

Chụp MRI xong, trong lúc chờ kết quả để gặp bác sĩ vào đầu giờ chiều, ba chúng tôi lại lang thang ra khu Bugis để ăn trưa. Tôi có một tính rất ngộ, chỉ cần được ăn uống ngon, mọi nỗi buồn, mọi sự sợ hãi của tôi sẽ tan biến hết. Đợt này tôi cũng xác định mình đi khám bệnh kết hợp du lịch nên dù kết quả có thế nào, tôi cũng phải tận hưởng những khoảnh khắc khiến mình thoải mái nhất. Tôi còn nhờ anh Mèo dắt đi mua trà sữa Koi. Trước đó, tôi đã tự tìm kiếm thông tin trên mạng và nghe nói đây là hiệu trà sữa ngon nhất Singapore nên tôi nhất định phải thử. Tôi chẳng hiểu sao mình có một tình yêu cực kỳ mãnh liệt với món thức uống này (cũng vì vậy mà món ruột của quán Ya! lúc trước cũng là trà sữa). Thỉnh thoảng mọi người cũng hay bực mình vì sở thích này của tôi. Ở Việt Nam, khi biết có bất kỳ hiệu trà sữa nào mới mở, tôi đều phải uống thử cho bằng được. Ai cũng hiểu tính tôi, chuyện gì tôi thích mà không làm được, tôi sẽ mè nheo rất dai. Vì vậy, mọi người chiều ý tôi (chắc cũng do “nể mặt” tôi là bệnh nhân). Anh Mèo từng sống ở Singapore gần một năm nhưng cũng phải rất vất vả mới tìm được một cửa hàng KOI gần khu Bugis. Ai cũng thờ phào nhẹ nhõm...

Sau khi uống trà sữa, chúng tôi quay lại bệnh viện với tâm trạng nhẹ nhàng, giống như tôi chỉ đơn giản sắp phải kiểm tra sức khỏe tổng quát. Bí quyết của riêng tôi: với những chuyện vượt quá tầm kiểm soát của mình, thay vì dằn vặt bản thân bằng những ý nghĩ tiêu cực bé tắc, tôi luôn nghĩ về những điều tốt

đẹp, dầu mong manh. Có lẽ nhờ vậy mà tôi thanh thản vượt qua được nhiều cú sốc của cuộc đời mình. Những lần trước, tôi chưa lần nào trò chuyện trực tiếp với bác sĩ. Nhưng lần này, tôi muốn đích thân được nghe lời chẩn đoán của bác sĩ. Người khám và tư vấn cho tôi tên Thomas- một người Mỹ gốc Ấn, được giới thiệu là có chuyên môn cao nhất khoa Ngoại Thần Kinh. Để hẹn được ông, anh Mèo đã phải đặt lịch khám từ Việt Nam trước đó một tuần. Thomas khác với hình dung của tôi (tôi rất thích tưởng tượng ngoại hình của một người mình sắp gặp), nhưng gây ấn tượng và tạo sự yên tâm cho người đối diện bằng vẻ điềm tĩnh và nụ cười thân thiện (trong khi tôi rất ít khi thấy bác sĩ Việt Nam cười). Anh Chuột, anh Mèo trao đổi rất nhiều với bác sĩ bằng tiếng Anh, mà tôi chỉ nghe được loáng thoáng đôi chút (toàn từ chuyên môn không!). Tôi chỉ đoán ý là kích thước khối u của mình lại đang tăng lên, nhưng tốc độ không nhanh lắm, vì chỉ mới to hơn 6 tháng trước một chút. Cũng giống như bác sĩ Nho, Thomas cũng thẳng thắn nói về những rủi ro nếu tôi phải phẫu thuật. Nhưng lần này tôi cảm thấy bình tĩnh hơn, một phần vì không hiểu được hết những gì ông nói, một phần tôi cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón chờ những tin tức chẳng tốt lành. Bác sĩ cũng giải thích cặn kẽ những thắc mắc của chúng tôi về khối u, về quá trình điều trị. Nhưng điều khiến tôi lo lắng nhiều nhất là chi phí chữa trị vượt quá dự tính.

- *Giờ mình phải làm sao anh?*- Tôi hỏi anh Chuột khi rời khỏi phòng bác sĩ Thomas.

- *Thì mình phải chữa trị thôi*- Anh trả lời bình thản

- *Nhưng mình kiếm đâu ra tiền?*

- *Anh cũng chưa biết, nhưng em đừng lo chuyện đó. Để anh với mọi người tính.*

Anh Chuột trả lời nhẹ nhàng. Trước giờ, chuyện tính toán tiền bạc là điều dở nhất của tôi (mà thật ra anh Chuột cũng chẳng giỏi lắm về chuyện đó). Đi hát hai năm qua, dù show diễn nhiều, nhưng thật sự anh Chuột vẫn chưa thu về được số tiền đã đầu tư cho các sản phẩm âm nhạc của tôi. Hát được bao nhiêu tiền, anh em tôi lại đổ vào thực hiện album, quay MV... Giờ đột ngột cần một số tiền lớn như vậy, tôi cũng không biết anh sẽ xoay sở thế nào? Tôi lại tự trấn an mình bằng “câu thần chú” quen thuộc: “*Thôi kệ, tôi đâu hay tới đó!*”.

Hôm sau, cả đám dành một ngày để đi tham quan khu Sentosa trước khi về Việt Nam. Tôi không biết khi phát hiện ra bệnh của mình đang chuyển biến xấu, người khác có tâm trạng để đi tham quan giống tôi không? Chắc trời sinh ra tôi có tính lạc quan bẩm sinh và suy nghĩ đơn giản. Lúc này, tôi chỉ muốn đi chơi cùng bạn bè, vì không dám chắc chúng tôi còn có dịp đi chung không, mình có còn cơ hội được quay lại Singapore hay không. Tự dưng tôi mong sao có mẹ Tâm và bé Mi ở đây, tôi sẽ dẫn hai người đi chơi lòng vòng, ăn thử các món ăn của Singapore. Nhắc đến chuyện ăn uống, tôi lại thấy thèm những món ăn mẹ Tâm nấu kinh khủng... Cả nhà đã lên kế hoạch sau khi tôi về sẽ đi Quảng Châu, vừa để tranh thủ đi chơi cùng nhau, vừa “né tránh” đoàn phim Bóng Ma Học Đường. Nhận được lời mời tham gia vai chính trong bộ phim 3D đầu tiên của Việt Nam này, thật sự tôi cũng rất bất ngờ. Tôi chờ cơ hội này cũng khá lâu rồi, nhưng tình hình sức khỏe hiện tại không cho phép tôi nhận lời. Tôi không biết đến lúc nào khối u của tôi lại chuyển biến xấu, nếu chẳng may xảy đến lúc đang quay phim nửa chừng thì lại ảnh hưởng đến công sức, tiền bạc của biết bao nhiêu người. Khô nổi, tôi không biết dùng lý do gì hợp tình hợp lý để từ chối. Tôi không thể để mọi người biết tôi đang bệnh rất nặng, nhưng cũng có chút tiếc nuối nếu một ngày nào đó tôi đột ngột ra đi với ước mơ được đóng phim còn dang dở. Tâm trạng tôi thật sự rất mâu thuẫn... Tôi bàn với anh Chuột: “*Mình đi nước ngoài liên tục cả tuần như vậy, nếu đoàn phim không liên lạc được, họ sẽ chọn người khác. Mình cũng đỡ áy náy, anh ha!*”. Rõ ràng đó không phải là một cách cư xử hay, nhưng thật sự lúc đó tôi cũng không biết mình phải nên làm gì...

Trở về Việt Nam được một ngày, anh Chuột vẫn chưa tính toán được làm thế nào để gom đủ số tiền phẫu thuật tại Singapore. Nhưng chúng tôi tạm gác lại nỗi lo lắng này, vì hôm nay (21.6.2010) là ngày rất quan trọng trong sự nghiệp của tôi. Hôm nay, album vol.2 Thăng của tôi sẽ chính thức ra mắt khán giả. Tôi đã dành hết tất cả tâm huyết của mình cho album này. Toàn bộ ca khúc trong Thăng đều là những sáng tác mà tôi như rút ruột rút gan để viết. Những bài hát này có thể chưa hay, chưa hợp tai công chúng, nhưng đó thật sự là những tâm tư, những cảm xúc, những buồn vui của chính tôi. Đời nghệ sĩ, có lẽ nỗi đau lớn nhất là khi họ biết được chính xác tác phẩm nào là món quà cuối cùng mình dành cho khán giả. Nhưng tôi thì xác định Thăng có thể sẽ là album cuối cùng của tôi. Khi nghĩ đến điều đó, tôi thấy mình chẳng còn thiết tha gì với cuộc đời này, vì ca hát với tôi còn hơn cả một đam mê chứ không chỉ đơn thuần là một công việc mưu sinh. Nhưng tôi buộc phải ép mình chấp nhận sự thật là sau ca phẫu thuật, biết đâu tôi sẽ trở thành một người chẳng còn lành lặn, hay thậm chí mình sẽ chỉ còn nằm trên giường bệnh như một hình hài vô tri. Ít ra, tôi cũng đã kịp gửi đến khán giả sản phẩm mà mình tâm huyết nhất, để có thể lui về bóng tối một cách thanh thản và không tiếc nuối.

THĂNG

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Vậy là sau hơn một năm chăm chút từng bản thu âm và “chơi sang” thực hiện 4 MV cùng lúc cho album vol.2 của Bi, cuối cùng chúng tôi cũng đã có thể giới thiệu album đến khán giả. Tôi biết Bi hồi hộp lắm, vì hai anh em cũng xác định với nhau đây có thể là album cuối cùng trong sự nghiệp của em. Một cuộc hành trình vừa khởi hành chưa lâu, nay đã buộc đến điểm dừng là một nỗi đau mà tôi hiểu Bi phải cố gắng lắm với chấp nhận được sự thật. Để tiếp tục cuộc hành trình của mình, em vẫn phải vượt qua con dốc cao ngất mà số phận dựng nên trước mặt em...

Tôi cũng phải đắn đo rất nhiều khi quyết định phát hành album này cho Bi. Nhiều người quản lý khác sẽ nghĩ quyết định này của tôi là dại, khi đầu tư tiền thực hiện một album cho ca sĩ chia tay khán giả chứ chẳng còn khả năng kiếm tiền để bù đắp lại. Nhưng khi làm bất cứ việc gì, nếu cảm thấy cần phải làm, tôi luôn dẹp mọi toan tính xuống hàng thứ yếu. Tôi chân chừ, không phải vì tiền, mà đơn giản vì tôi sợ, một nỗi sợ nghe có vẻ mê tín và kỳ cục. Tôi nghe nói ở đâu đó, ý chí sinh tồn của một người phụ thuộc rất nhiều vào khao khát được thực hiện những điều mà họ mong muốn. Một trong những ý nguyện mãnh liệt nhất của Bi là phát hành album này. Tôi sợ khi ý nguyện đó hoàn thành, số phận của Bi sẽ chẳng còn điều gì để vương vãn. Tôi cũng lo sợ khi album này vô tình lại có quá nhiều dấu hiệu không may mắn. Những sáng tác của Bi trong album này, có những bài em vừa sáng tác trong giai đoạn sóng gió của cuộc đời, cũng có bài viết đã lâu, nhưng tựa bài hát đều ẩn chứa những thông điệp không may mắn: *Dòng thư cuối, Vứt Mất, Let Go, Cảm Ơn, Hãy tỉnh giấc...* Tôi không phải người mê tín, nhưng không hiểu sao tôi lại luôn có cảm giác bất lành với album này. Đến mức, những sáng tác còn lại của Bi cho album, tôi buộc phải đặt tên cho tươi sáng hơn, như *Vượt dốc*. Hay như bài *Bắt đầu từ một kết thúc*, ban đầu Bi đặt tên là *Bắt đầu một kết thúc*, nhưng tôi không đồng ý và phải thêm chữ TỪ để mong mang lại hi vọng tốt lành. Ngay cả tên album là *Thăng (#)* mà tôi đặt với hi vọng là em sẽ có sự thăng tiến trên con đường ca hát, ở một ngữ nghĩa khác cũng ẩn chứa điềm chẳng lành.

Có người bạn thân hỏi sao tôi không để dành tiền làm album đó để chữa bệnh cho Bi, để tới lúc cần tiền thì lại xoay sở không ra. Tôi nghe, chỉ cười mà chẳng màng giải thích. Ý nghĩa trong cuộc sống của mỗi người đâu phải chỉ là duy trì sự sống, mà người ấy làm được gì, và để lại được gì cho cuộc đời này. Tôi hiểu, ý nghĩa trong cuộc sống của Bi là âm nhạc. Chữa bệnh là điều bắt buộc phải làm, nhưng chỉ vì chữa bệnh mà tước bỏ mục tiêu sống của em thì khác gì tôi đã giết chết Bi trước khi khối u kịp hành hạ em?

Thăng ra mắt ngày 21.6 nhưng tới ngày 28.6 tôi mới tổ chức họp báo cho album này, vì đã sắp xếp cho cả nhà, có cả mẹ Tâm và bé Mi cùng có một chuyến đi Quảng Châu ngay khi Bi vừa trở về từ Singapore. Tôi cũng đắn đo nhiều khi quyết định đi du lịch trong giai đoạn đang gặp khó khăn về tiền bạc như lúc này. Nhưng tôi muốn Bi ghi dấu lại thêm nhiều kỷ ức vui vẻ cùng người thân trong cuộc đời em. Những kỷ ức đẹp là điều mà tiền bạc chẳng thể mua được. Để nếu lỡ chẳng may có điều gì xấu xảy ra, ít nhất mọi người sẽ có nhiều kỷ niệm đẹp để nhớ về, và Bi cũng không phải hối tiếc. Nhưng điều khiến tôi mệt mỏi nhất là ngay trong nhóm bạn cũng có lời ra tiếng vào. Nhưng tính tôi trước giờ tôi luôn làm điều gì mình cảm thấy là đúng, chứ chẳng mưu cầu thêm sự đồng cảm của bất kỳ ai có suy nghĩ khác biệt với mình.

Mấy ngày ở Quảng Châu trôi qua thật nhanh. Thịnh thoảng Bi vẫn bị nhức đầu, nhưng em luôn trấn an mọi người rằng mình không sao. Nhìn Bi tranh thủ thời gian dắt mẹ Tâm đi mua cái này cái kia, tôi hiểu em đang cố gắng bù đắp nhiều nhất cho mẹ trước khi mình không còn khả năng thực hiện những điều nhỏ nhoi ấy. Những tình cảm này, kỷ ức này có thể mua được bằng tiền?

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Tôi đã sáng tác rất nhiều ca khúc, nhưng lúc này tôi lại không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình khi cầm đứa con tinh thần thứ 2 của mình trên tay (đúng ra là thứ 3 nếu tính luôn album *Chuyện tình vượt thời gian* song ca với Tóc Tiên). Đúng thật là có những cảm xúc mình không thể diễn đạt bằng lời được. Tôi cảm thấy mình may mắn khi được trời phú cho chút ít nhạc cảm và khả năng sáng tác. Những

tâm sự u uẩn trong những ngày chiến đấu cùng căn bệnh, và cả niềm hi vọng về một đoạn kết đẹp cho cuộc đời mình, tôi đều trút cả vào những sáng tác của mình. Có thể khán giả sẽ chẳng thể hiểu hết những ẩn ý sâu trong từng ca khúc, nhưng bản thân tôi ít nhiều được giải thoát khỏi trạng thái tuyệt vọng bằng cách gửi gắm tâm sự vào những ca từ mình viết, ẩn khuất dưới vỏ bọc của những cuộc tình dang dở. Trong album này, *Cảm Ơn* là ca khúc tôi sáng tác trong những ngày tuyệt vọng nhất. Tôi không biết mình còn được tồn tại trên cuộc đời này đến bao giờ, nhưng tôi cảm thấy hạnh phúc vì trong những khoảnh khắc u ám nhất, tôi vẫn luôn có người thân, bạn bè, khán giả bên cạnh. Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến họ, nhưng tôi không phải là người có thể bày tỏ tình cảm bằng lời nói nên chỉ biết cách mượn âm nhạc để chia sẻ. Khán giả nghe *Cảm Ơn*, đâu ai biết từng lời hát là đều là những tâm sự chất chiu từ tận đáy lòng tôi, như một sự cảm kích, và cũng là lời chia tay tôi dành cho những ai luôn yêu thương tôi.

Tôi vẫn thăm ngưỡng mộ những đàn anh, đàn chị phát hành được đến tận vol.20. Con đường ca hát của tôi liệu có được trải dài như thế, hay sẽ phải dừng lại ở con số 2 ít ỏi này? Anh Chuột động viên tôi: *“Hoàn thành xong vol.2, mình sẽ vẫn làm tiếp vol.3, vol.4, cho đến khi nào em không còn hát được nữa thì thôi!”*. Nhưng tôi hiểu, mình có thể gạt được tất cả mọi người là mình vẫn đang khỏe mạnh, còn những người tinh táo có mấy ai tự gạt được bản thân mình?

Trước giờ tôi và anh Chuột không có thói quen đặt tên album bằng tên ca khúc. Chúng tôi thường nghĩ ra trước một chủ đề nào đó, rồi mới lựa chọn, đặt hàng ca khúc phù hợp. Và mỗi cái tên đều mang một ý nghĩa riêng. *WanBi0901* là sự giới thiệu hình ảnh một WanBi ca sĩ, với 9 ca khúc trong cùng 1 album (ngoài ý nghĩa ngày sinh nhật của tôi). Còn với *Thăng (#)*, anh Chuột mong muốn đây sẽ là một bước tiến, một cú bay cao của tôi trong sự nghiệp khi đẩy mạnh hình ảnh tôi tự hát những ca khúc của chính mình. Nhưng tôi hay nói đùa: *“Phát hành album này xong là em thăng luôn đó anh!”*. Tôi có tật hay mang căn bệnh của mình ra đùa cợt cho không khí bớt căng thẳng, và để che giấu đi sự sợ hãi của mình với cái chết. Mỗi khi tôi đùa như vậy, mẹ Tâm hay anh Chuột lại la tôi một trận (giờ trên đời này chỉ còn hai người đó la được tôi) vì sợ điềm gở. Nhưng tính tôi lì lợm, càng la tôi lại càng giỡn nhiều hơn. Riết rồi mọi người cũng quen với kiểu giỡn-không-vui đó của tôi.

Buổi họp báo ra mắt album, tôi chẳng biết nói gì nhiều, vì tôi không quen với không khí nghiêm túc trịnh trọng. Nhưng tôi cảm thấy vui, vì ngoài việc được khoe “đứa con” của mình, buổi họp báo này còn là lần đầu tiên tôi chính thức giới thiệu Sky với mọi người. Cô bé Hàn Quốc này có một duyên nợ rất đặc biệt với tôi. Trước giờ, tôi là người quen phải được người khác che chở, nhưng chẳng hiểu tại sao với Sky, tôi lại luôn muốn giúp đỡ, che chở và làm những điều tốt nhất cho cô ấy...

Tôi xác định vol.2 này sẽ là album chính thức cuối cùng của mình. Còn nếu sau này ông trời vẫn thương mà cho tôi còn khỏe mạnh thì lại tính tiếp. Nhưng chỉ cần còn đủ sức khỏe là tôi sẽ vẫn tiếp tục ca hát, tiếp tục ra sản phẩm mới. Đến khi không còn hát được nữa, tôi sẽ lui về hậu trường để học anh Chuột làm quản lý cho Sky. Thật sự lúc này tôi vẫn chưa xác định được tương lai của mình sẽ thế nào, nhưng có một điều chắc chắn: Tôi sẽ không để những ngày còn lại của mình trôi qua hoang phí...

BÓNG MA HỌC ĐƯỜNG

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Đời người có những duyên số mà gắng tránh cũng không được. Như chuyện WanBi tham gia phim *Bóng Ma Học Đường* – phim điện ảnh đầu tiên và cũng là duy nhất của em - có nhiều sắp đặt sẵn không thể lý giải được.

Năm 2009 – thời điểm WanBi nổi tiếng nhất, khi bệnh của em chưa được phát hiện, có rất nhiều lời mời Bi đóng phim, nhưng phần lớn là các vai công tử nhà giàu hoặc ca sĩ. Ngoài ca hát, Bi cũng thích đóng phim. Nhưng thời điểm đó, tôi từ chối tất cả lời mời, phần vì muốn Bi tập trung vào con đường ca hát, phần muốn chờ đợi vai diễn đầu tiên mang tính thử thách cao, khác với con người thật của Bi để em có cơ hội rèn luyện khả năng diễn xuất khi phải nhập vai thật sự.

Ban đầu, khi phó đạo diễn của *Bóng Ma Học Đường* gửi lời mời, tôi và Bi đã từ chối, vì sợ em không đủ sức khỏe hoàn thành vai diễn. Nhưng đoàn phim rất chân thành thuyết phục và gửi kịch bản cho Bi đọc, vì vai diễn Minh Quân trong phim được đạo diễn Lê Bảo Trung viết riêng cho Bi mà không cần thử vai. Đọc xong kịch bản, Bi tâm sự với tôi: “*Em thích vai diễn này, có hoàn cảnh khá giống em nhưng em sợ mình đóng không nổi, vì tính cách khác xa em quá, mình lại không có nhiều thời gian. Em sợ đang đóng nửa chừng mà có chuyện thì mình lại gây phiền hà cho người ta*”. Nửa muốn đóng, nửa e dè, tôi và Bi quyết định phó thác cho chữ “duyên”. Khi cả gia đình sang Quảng Châu, không hiểu sao anh phó đạo diễn Lê Bảo Long vẫn tìm được đến nhà và nhắn: “Đoàn phim vẫn sẽ đợi Bi để bấm máy.” Thành ý đó đã khiến tôi và Bi phải suy nghĩ lại.

Hai anh em suy nghĩ rất lâu, đây là cơ hội để Bi có được vai chính đầu tiên trên màn ảnh trong bộ phim 3D đầu tiên của Việt Nam. Nếu nhận lời, Bi còn có cơ hội làm cha con với diễn viên Hoài Linh, người mà em rất ngưỡng mộ. Nếu chẳng may chuyện gì xảy ra, ít nhất Bi cũng có một vai diễn để lại cho khán giả. Chúng tôi liền tham khảo ý kiến của bác sĩ Thomas về khả năng dời thời điểm điều trị chậm thêm hai tháng. Thật lòng, tâm trạng của cả tôi và Bi đều rất mâu thuẫn, vừa lo lắng nếu sang Singapore chậm trễ sẽ ảnh hưởng việc điều trị, nhưng hai anh em cũng cần thêm thời gian để gom góp đủ chi phí cho đợt chữa trị dài ngày này. May mắn, câu trả lời là thời điểm đó tốc độ phát triển của khối u vẫn chậm, nên sau hai tháng thì kích thước cũng chưa tăng lên nhiều, không ảnh hưởng lắm đến việc điều trị.

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 10 tháng 7 năm 2010

Hôm nay là ngày Bóng Ma Học Đường bấm máy. Vậy là sau nhiều lần đắn đo từ chối, tôi đã trở thành cậu học trò Minh Quân. Vai diễn này có tính cách tự kỷ với hoàn cảnh gia đình nghèo khó, mất cha, ở trường thì thường xuyên bị “đầu gấu” ăn hiếp. Nhưng với sự trợ giúp từ hồn ma của người cha đã khuất, Minh Quân đã trở nên mạnh mẽ để chống lại số phận và bảo vệ người mình yêu thương.

“Mình đã làm thi phải làm nghiêm túc. Em muốn đóng phim như một diễn viên chuyên nghiệp.”- Tôi tâm sự với anh Chuột khiến anh quyết định hủy nhiều show diễn để tôi tập trung đóng phim, dù thời điểm đó thật sự hai anh em đang cần rất nhiều tiền cho kế hoạch chữa bệnh. Một tuần trước ngày bấm máy, tôi để tóc ngắn, tăng cân, tập nói chuyện ngô nghê... để nhập vai cậu học trò mà “nhìn mặt thôi ai cũng muốn ăn hiếp” (làm khi đi diễn ai cũng hỏi tôi, đổi style gì mà nhìn ngắn vậy?). Bình thường tôi có thói quen thức rất khuya nên hôm sau thường dậy trễ (bệnh từ nhỏ) nhưng ngày phim bấm máy, và những ngày sau đó, tôi đều cố gắng dậy rất sớm theo lịch quay của đoàn. Đơn giản, khi đã làm việc gì, tôi không muốn bị người khác phiền lòng vì mình. Thời mới bắt đầu ca hát, tôi cũng hay đi trễ (nhiều lúc tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình cứ lè mề như vậy) khiến có không ít lời than phiền, và anh Chuột cũng nhiều lần la mắng, cần nhắc tôi về tật này. Sau này, tôi đã rất cố gắng để thay đổi thành kiến ấy, nhưng “tiếng xấu” đúng là khó tẩy rửa. Bởi vậy, khi đóng phim, tôi không muốn mình lại bị những lời xì xầm không hay...

Những ngày đầu trôi qua khá suôn sẻ. Sức khỏe của tôi vẫn ổn định nhưng không hiểu sao tôi vẫn chưa thật sự nhập vai lắm, chắc tại tôi vẫn chưa cảm được hết nhân vật, và cũng chưa quen với không khí phim trường. Lần đầu làm phim 3D, ekip vẫn chưa thuần thục các thao tác kỹ thuật nên việc chuẩn bị cho mỗi cảnh quay khá lâu. Nhiều cảnh bị gián đoạn, nên cảm xúc diễn viên bị đứt mạch thường xuyên, mà tôi chưa phải diễn viên chuyên nghiệp nên còn khá lúng túng với việc giữ cảm xúc cho một cảnh quay xuyên suốt. Đến tuần thứ hai, tôi mới thật sự nhập vai vào cậu học trò Minh Quân. Mẹ Hoài An khen tôi tiến bộ nhiều trong diễn xuất (vì trong lúc quay tôi cũng học hỏi ba Hoài Linh và mẹ Hoài An nhiều). Có lần tôi còn nghe mấy người trong đoàn nói chuyện với nhau: “Không ngờ ngôi sao ca nhạc mà cũng chịu lặn xả vì vai diễn ghê. Đóng vai này bấm dập hết tron mà không thấy Wanbi than vãn câu nào!” (nghe ngại quá!)

Ngày 23 tháng 7 năm 2010

Hôm nay là giỗ đầu của ba Quỳnh nhưng tôi vẫn phải có mặt từ sáng sớm ở trường Trưng Vương để quay. Mấy hôm trước, khi nhận được lịch quay, tôi đã muốn xin đạo diễn Lê Bảo Trung cho mình xin nghỉ ngày hôm nay, nhưng mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Cảnh quay này lại quan trọng và liên quan nhiều đến diễn viên nên nếu có sự xáo trộn sẽ rất phiền phức. Cuối cùng, tôi chỉ xin anh Trung cho mình tranh thủ về nhà 2 tiếng trong lúc các diễn viên khác ăn trưa. Hôm nay sẽ có rất nhiều họ hàng, người thân đến nhà dự giỗ nên con trai trưởng như tôi không thể vắng mặt vì bất cứ lý do gì.

Từ sáng, tôi đã cảm thấy sức khỏe của mình không ổn. Hình như tôi bị sốt, trong người cứ mệt lả. Oái oăm là ngày hôm nay tôi có hai cảnh quay quan trọng là cảnh bị nhóm học sinh đầu gấu trong trường trối gô lại để xịt nước, đánh đập và cảnh Minh Quân vùng lên đánh lại nhân vật của Tim một trận như tử. Cảnh quay phải thực hiện nhiều lần giữa trưa nắng ở sân sau của trường Trưng Vương, bị xịt nước liên tục, tôi bị cảm nắng nên mấy lần thấy đầu óc choáng váng. Trong màn hành hạ này có cảnh Tim dùng quả bóng rổ ném thẳng vào người tôi để dần mặt. Quay đến lần thứ 3, thứ 4 gì đó, chẳng hiểu sao Tim lại lơ tay phang thẳng quả bóng vào đầu tôi. Đang diễn, tôi bị choáng váng vì cú ném bất ngờ nhưng vẫn cố gắng gượng để diễn cho xong câu thoại theo kịch bản. Đến khi đạo diễn hô “Cắt”, mọi người xúm lại để chăm sóc tôi, còn tôi có cảm giác lâng lâng lơ lơ như sắp ngất. Con nhức đầu bất chợt quay lại khiến đầu tôi như có ai dùng búa gõ vào. Anh Chuột liền xin đạo diễn cho tôi vào phòng nghỉ dưỡng sức một chút.

Nhìn anh Chuột lo lắng, tôi không muốn làm anh rối thêm, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại buột miệng than: “Em mệt quá! Ngâm nước này giờ chắc em bị sốt hơn rồi! Đầu em cũng đang nhức quá”. Tôi thậm chí cầu nguyện ba Quỳnh phù hộ cho tôi có thêm sức khỏe để tôi hoàn tất vai diễn này...

Chỉ mới đóng phim điện ảnh lần đầu, nhưng tôi thật sự nỗ lực tinh thần làm việc hết mình của các diễn viên chuyên nghiệp như ba Hoài Linh, mẹ Hoài An, chú Hoàng Sơn... Có đóng phim mới thấy là trước giờ mình làm ca sĩ quá sướng. Thật sự thì thù lao cho 40 ngày quay phim quần quật chỉ bằng cat-xê hát sự kiện một đêm của tôi. Nhưng làm việc chung với các cô chú này, tôi có được nhiều trải nghiệm giá trị trong cuộc sống, và như được truyền thêm niềm đam mê nghề nghiệp. Những giá trị đó đâu thể đong đếm bằng tiền?

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Đoàn phim *Bóng Ma Học Đường* chăm sóc diễn viên rất tốt. Những ngày đầu mới bấm máy, nhiều người trong đoàn còn cư xử với Bi hơi e dè theo kiểu một ngôi sao. Bản thân tôi cũng sợ Bi không chịu cực được, không ăn uống được cơm hộp theo kiểu đoàn phim, và không bắt chuyện được với mọi người vì em vốn là người không mấy hoạt ngôn. Nhưng Bi thật sự “nhập gia tùy tục”, chưa từng than phiền. Không chỉ hòa đồng với các diễn viên, Bi còn thân thiện và nhớ tên từng nhân viên của đoàn, từ ánh sáng, hậu cần... đến hóa trang, phục trang. Mỗi ngày, các diễn viên chính đều được sắp xếp ghế bố riêng để nghỉ ngơi. Trước mỗi cảnh quay, các diễn viên đều có *standing man* đứng vào vị trí chính xác của diễn viên để quay phim và đạo diễn tính toán góc máy, ánh sáng phù hợp. Nhiều lần thấy em standing của mình quá vất vả, Bi lại nhường ghế của mình cho em ngồi, còn bản thân ngồi bệt xuống đường để trò chuyện cùng nhóm hóa trang. Vẫn là một đứa trẻ hồn nhiên.

Trong giới nghệ thuật, có lẽ các diễn viên có mối dây tình cảm với nhau rõ ràng nhất. Mỗi bộ phim là nhiều tháng dài cùng ăn, cùng ngủ, cùng khóc cười với nhau. Cái tình đồng nghiệp vì thế cũng đọng đầy hơn.

Diễn viên Hoàng Sơn vẫn nhớ, sau một cảnh quay giữa trưa nắng nóng, anh đang tìm chỗ nghỉ thì Bi mở cửa xe, giọng lễ phép: “*Ồ ngoài nóng lắm, chủ vô xe con ngồi cho mát*”. Chỉ câu nói quan tâm đơn giản vậy, mà anh nhớ hoài, dù sau phim hai chú cháu chẳng còn mấy dịp gặp nhau.

Trong lúc quay phim, Bi cũng hay tỏ sự ngưỡng mộ dành cho diễn viên Hoài An- người đóng vai mẹ mình: “*Cô Hoài An khóc hay thiệt. Nhiều cảnh em chưa kịp nhập vai thì cô đã khóc rùng rùng như vôi rô-mi-nê rồi*”. Bi vẫn nhớ lần chị Hoài An diễn cảnh bị chồng sau đánh và đuổi hai mẹ con ra khỏi nhà, chiếc vali vô tình đập ngay vào môi chảy máu, vậy mà chị vẫn bặm môi diễn cho xong cảnh quay, đến khi đạo diễn hô “*Cắt!*” mới khóc ràn rụa vì đau.

Những ngày quay phim, Bi cũng thỏa nguyện khi được tiếp xúc và làm việc chung với danh hải Hoài Linh. Ở ngoài, một già một trẻ cũng xưng hô ba-con với nhau như trong phim. Và thói quen xưng hô đó vẫn giữ cho đến tận sau này. Có lẽ, Bi ít nhiều tìm lại được tình cảm cha con thân thiết mà mình đã mất đi nên em rất quấn quýt với Hoài Linh. Ngày báo chí rầm rộ tin về bệnh tình của em, người-cha-ngang-hông ấy cũng âm thầm kêu gọi bạn bè ủng hộ con trai mình. Ngày Bi ra đi, người cha ấy cũng âm thầm đến tạm biệt con vào lúc giữa đêm để tránh ồn ào, gửi lại cho mẹ Bi một số tiền, “*không phải phúng điếu, mà phụ gia đình một chút để lo đám cho con trai*”. Cái tình ấy không gì đong đếm được.

Có đêm, khi thực hiện cảnh quay tại một ngôi nhà hoang ở quận 2, trong một phút ngẫu hứng, diễn viên Hoài Linh đã xem chỉ tay và chữ ký cho Bi. Em tin lắm. Nhất là khi anh Hoài Linh nói chắc nịch: “*Con có bệnh trong người, nhưng sẽ vượt qua được và sống lâu*”. Khi niềm tin đang bị hao mòn dần, đôi khi những câu nói tâm linh lại có giá trị tinh thần cực lớn. Sau đêm đó, Bi tíu tít với tôi: “*Ai coi chỉ tay cũng nói em sống thọ, chắc là em không sao đâu, anh ha!*”. Tôi cười, nụ cười đến từ niềm vui nhỏ nhoi ấy của Bi, chứ không phải từ sự hân hoan của lòng mình.

Khi xem *Bóng Ma Học Đường*, nếu để ý, mọi người sẽ thấy có những cảnh Bi vẫn vén tóc mái thấy cả hai mắt, nhưng có cảnh em lại để lụ xụ tóc để che hấn tầm nhìn một bên. Đạo diễn Lê Bảo Trung nhiều lần rầy rà Bi về chuyện này, vì diễn viên quan trọng nhất là diễn xuất đôi mắt, mà em cứ để tóc che mắt thì làm sao mà diễn. Nhưng lúc như vậy, Bi cũng chỉ biết lú lú xin lỗi: “*Dạ, em đang diễn thì tóc tự rớt xuống thôi, em không cố ý!*”. Lúc đó mắt bên phải của Bi đã bắt đầu tiếp tục không nghe lời em nên em cứ cố che giấu để mọi người không phát hiện ra được sự bất thường. Nhưng chúng tôi chẳng biết phải giải thích thế nào, chỉ biết xin lỗi. Chỉ biết vượt qua nỗi lo lắng khi nhận ra mắt em đang yếu dần đi từng ngày để hoàn thành cho xong vai diễn. Nhiều lúc tôi nhìn thấy Bi âm ức đến gần khóc vì bị la oan, tôi cũng muốn nói rõ ràng với đoàn phim, nhưng em lại gạt đi: “*Thôi kệ đi anh, từ từ mọi người sẽ hiểu mình!*”. Nhưng có lần, bị đạo diễn la trước đám đông vì hiểu lầm em cố tình làm ảnh hưởng lịch quay của đoàn khi xin nghỉ một buổi để đi khám sức khỏe nghĩa vụ quân sự, tôi và Bi đã tính đến phương án rút lui vì cảm thấy mình bị xúc phạm. May mà cuối cùng, tôi cũng bình tĩnh lại và để Bi tiếp tục tham gia đoàn phim. Nhưng điều tôi không ngờ tới là tốc độ phát triển của khối u lại nhanh hơn dự đoán của bác sĩ, khiến trong thời gian quay, Bi thường xuyên bị dẫn vật giữa việc đóng tiếp hay dừng lại khi sức khỏe và thị lực của em đột ngột chuyển xấu không kiểm soát được.

CÒN SỐNG LÀ CÒN CƠ HỘI!

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Khi những cảnh quay của tôi trong phim *Bóng Ma Học Đường* đã hoàn thành được khoảng 2/3, tôi thật sự rất sợ khi phát hiện ra thị lực của mình đang rơi vào tình trạng tồi tệ nhất, tôi thật sự rất sợ. Mắt phải của tôi đã hoàn toàn mất cảm giác với ánh sáng. Tầm nhìn của mắt trái chỉ còn trong khoảng cách 1m. Tôi nghĩ đến ngày mình bị mù. Tôi phải làm sao khi không còn nhìn thấy được người thân, không còn có thể tự chăm sóc cho bản thân mình? Mỗi đêm trước khi ngủ, tôi đều cầu nguyện để khi mình tỉnh lại, cả hai mắt đều có thể cảm nhận được ánh sáng, để tôi nhìn thấy được rõ ràng mọi cảnh vật xung quanh. Mỗi buổi sáng, khi ngủ dậy, tôi vẫn thường mở mắt phải trước với hi vọng phép màu sẽ xảy ra nhưng lần nào cũng chỉ là một màu đen tối tăm đáng sợ. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi tự trấn an mình, đây chỉ là triệu chứng nhất thời, khi kích thước khối u được thu nhỏ, giảm áp lực lên dây thần kinh mắt, thị lực của tôi sẽ trở lại bình thường.

Tôi kể với anh Chuột, phản ứng đầu tiên của anh là muốn dừng lại tất cả để đưa tôi quay lại Singapore

ngay lập tức. Nhưng hai anh em đã nói chuyện với nhau, nếu mình bỏ cuộc lúc này, cả đoàn phim với bao tiền của, công sức sẽ ra sao? Suy tính hoài, chúng tôi đều đồng tâm rằng: mình đã nhận lời thì phải có trách nhiệm tới cùng, không thể gây thiệt hại quá lớn như vậy cho đoàn phim. Dù gì cũng chỉ còn khoảng một tuần nữa là phân quay liên quan đến tôi kết thúc. Những ngày cuối cùng trôi qua chậm chạp, nặng nề. Sức khỏe tôi càng lúc càng sút giảm, nhiều lúc bị choáng và không nhìn thấy gì. Đã vậy cơn đau thần kinh tọa lại còn tái phát. Nhưng tôi vẫn cố gắng không để mọi người nhận ra dấu hiệu bệnh tật của mình. Cả đoàn thấy tôi chạy băng băng trong các cảnh quay hành động, rồi còn leo ban công cửa sổ để vào phòng giải cứu cho nhân vật của Trương Quỳnh Anh... đâu ai biết tôi phải nhờ anh Chuột định hướng trước cho mình, rồi tiến về phía trước như quán tính.

Buổi chiều bấm máy cảnh quay nguy hiểm này, trời mưa nhỏ và dai. Bối cảnh là ban công cao hơn 2m, trơn trượt mà không có phương tiện bảo hiểm gì. Anh Chuột định nhờ đạo diễn cho người đóng thế, nhưng tôi gạt đi: *“Không sao anh, em làm được. Gọi cascadeur mọi người lại hỏi tôi hỏi lui và nghĩ mình này nọ...”*. Rồi quay: tôi rút rề đặt chân bước từ ban công này sang ban công bên cạnh, khoảng cách chỉ một bước chân nhưng chỉ cần khoảnh khắc hụt chân, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi vẫn cố gắng diễn, tỉnh queo như người khỏe mạnh. May mắn, cuối cùng tôi cũng hoàn thành cảnh nguy hiểm này mà không có bất kỳ sự cố gì xảy ra.

Nhưng ngày quay hôm đó có một sự cố mà tôi cứ áy náy hoài, là cảnh tôi phải ẵm Trương Quỳnh Anh ra khỏi bồn tắm để đi cấp cứu. Bồn tắm đầy xà bông, sau cảnh quay trước nước tràn ra sàn nên rất trơn. Mấy nhân viên trong đoàn nhiều lần đi ngang lỡ chân còn chao đảo suýt té. Vậy mà may mắn sao khi cú máy đầu tiên, tôi vẫn ẵm Quỳnh Anh ra khỏi khung hình an toàn. Đến khi diễn lại lần hai thì sự cố xảy ra. Chiếc áo dài của Quỳnh Anh thấm nước trở nên nặng nề hơn, khi tôi vừa bước ra khỏi bồn tắm thì bị trượt chân khiến Quỳnh Anh va đầu vào cạnh tường. Nhìn bạn diễn khóc ngất vì đau, tôi luống cuống áy náy. Nhưng tôi cũng chỉ biết xin lỗi chứ chẳng thể nào giải thích được là mắt mình không nhìn thấy rõ nên bước chân chẳng chắc chắn.

Những ngày quay *Bóng Ma Học Đường*, thật sự tôi đã ném trái đủ vất vả, mồ hôi và máu, nhận được những tình cảm chân thành của mọi người trong đoàn. Tôi rất háo hức với vai diễn điện ảnh đầu tiên này, nhưng nhiều lúc tôi cũng hoang mang hỏi anh Chuột: *“Không biết em có cơ hội được coi phim mình đóng không anh?”*... Rồi nhận ra câu hỏi của mình đang làm khó anh Chuột. Anh chỉ biết gượng cười dùng một câu thoại mà nhân vật nhà văn Nam Linh dặn dò con trai trong phim để động viên tôi: *“Còn sống là còn cơ hội”*.

Câu nói này đã theo tôi một thời gian rất dài.

NHỮNG LỜI TẠM BIỆT ÂM THẦM

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Trong rủi có may, trong may có rủi. Cuộc đời thật lạ, nhiều chuyện chúng ta không làm chủ được, nhiều chuyện đến và đi do “duyên”. Chỉ có thể sống thật đây, thật trọn vẹn khi ta quyết định dành tâm sức cho một lựa chọn nào đấy. Và niềm tin là miễn phí, nên hãy chọn tin vào những điều may mắn, tốt đẹp, tin vào yêu thương.

Trong thời gian Bi đóng *Bóng Ma Học Đường*, tôi tìm cách xoay sở để gom đủ số tiền cho đợt phẫu thuật sắp tới của em ở Singapore. Tôi biết sẽ chẳng ai tin một ca sĩ nổi tiếng lại chẳng thể gom góp được vài trăm triệu đồng để đầu tư cho chuyện sinh tử. Nhưng kể từ khi ba Quỳnh mất, trụ cột kinh tế trong gia đình Bi cũng mất đi. Giờ mấy mẹ con chỉ còn lại ngôi nhà, nhưng cũng đang gặp trục trặc giấy tờ gì đó không thể bán hay cầm cố cho ngân hàng được. Tôi nói Bi hỏi thêm họ hàng nhưng em gạt đi: *“Em đã giúp đỡ gì được họ hàng đâu mà giờ lại nhờ vả số tiền lớn như vậy? Tính mẹ Tâm cũng không mở lời được. Giờ mình tự lo thôi anh!”*. Tiền để dành của tôi vừa đầu tư cho album vol.2 của Bi, giờ chỉ còn một ít.

Nhưng may mà ông trời không bao giờ dồn chúng tôi đến đường cùng. Trong lúc khó khăn nhất, bạn bè ở một công ty quảng cáo thông báo với tôi bên Mobifone đang muốn chọn một gương mặt làm đại sứ cho chiến dịch quảng cáo mới, trong đó Bi là một trong số các ứng cử viên. Tôi mừng thâm, vì nếu trúng được công việc này, chúng tôi sẽ có tiền cho việc chữa bệnh.

Mặc dù khách hàng rất thích Bi, vì em hội đủ yêu cầu của họ về tên tuổi, hình ảnh và cả khả năng sáng tác ca khúc. Sau này tôi mới biết, để giành được vai trò đại sứ này, một công ty quản lý ca sĩ khác

cũng đã sử dụng nhiều “tiểu xảo”, thậm chí hạ giá thù lao. Thật ra trong giới showbiz, chuyện đấu đá và chơi xấu sau lưng nhau tôi cũng đã chứng kiến nhiều, còn Bi thì là lần đầu tiên. Trước giờ, trong suy nghĩ của em, mỗi ca sĩ đều có khán giả riêng, chỉ cần mình tập trung vào công việc của mình thì sẽ không đụng chạm đến ai. Nhưng khi biết chuyện, Bi cũng chỉ cười hì hì: “*Thôi kệ anh, cái gì của mình thì sẽ là của mình*”.

Đúng là cái gì của mình thì không ai có thể tranh giành được. Cuối cùng Mobifone cũng chọn Bi cho chiến dịch Bắt Sóng Cảm Xúc của mình. Em cũng cực kỳ háo hức, không chỉ vì được chọn làm đại sứ cho một thương hiệu lớn, mà thù lao của công việc này có thể giúp chúng tôi giải được bài toán chi phí chữa bệnh nhẹ nhàng hơn.

Vừa đóng phim, Bi phải vừa sáng tác ca khúc *Bắt Sóng Cảm Xúc* sao cho đúng yêu cầu của khách hàng mà vẫn giữ được cảm xúc, phong cách của mình. Không ai biết những ngày đang phải chống chọi với những cơn nhức đầu kinh khủng cứ dồn dập tới khiến nhiều lúc Bi không thể bước xuống giường, em vẫn phải nghe ngao sáng tác những câu hát lạc quan yêu đời nhất. “*Bài này viết cho Mobifone, nhưng thiệt ra là em cũng đang viết cho chính em. Em biết điều mình cần nhất lúc này là sự lạc quan...*”

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 08 tháng 08 năm 2010

Hôm nay là ngày quay cuối cùng của tôi ở đoàn phim Bóng Ma Học Đường...

Trùng hợp đây là cảnh tôi cùng mẹ chạy đến bệnh viện để gặp ba lần cuối khi hay tin ông đang hấp hối. Có một sự đồng cảm giữa tôi và nhân vật nên tôi nhập vai rất nhanh, và chỉ mới nghe câu thoại của ba Hoài Linh: “Còn sống là còn cơ hội nghe con!”, tôi bật khóc ngon lành.

Đóng xong cảnh này, tôi sẽ phải chào tạm biệt mọi người. Bao nhiêu lâu sốt ruột đợi đến ngày hoàn thành vai diễn để tập trung trị bệnh, nhưng không hiểu sao đến lúc chia tay tôi lại có cảm giác vô cùng bịn rịn. Tôi chào từng gương mặt thân quen đã gắn bó với mình cả tháng qua mà lòng nặng trĩu vì không biết mình còn cơ hội được gặp lại, được làm việc chung với mọi người hay không.

Đêm nay cũng là lần đầu tiên tôi trình diễn bài Cảm Ơn trong Gala Âm nhạc Bạn Trẻ, chương trình gắn với nhiều kỷ niệm trong sự nghiệp ca hát của tôi. Sau đêm diễn cuối cùng này, sáng hôm sau tôi sẽ bay sang Singapore để bắt đầu điều trị. Chỉ những người tổ chức chương trình và vài khán giả thân thiết nhất của tôi biết chuyện này. Bình thường, mỗi khi lên sân khấu, tôi đều chuẩn bị trang phục diễn kỹ càng, và đầu tư để mang lại sự nổi bật cho tiết mục trình diễn. Nhưng trong chương trình này, tôi chỉ muốn xuất hiện thật giản dị với áo sơ mi trắng, quần tây và ngồi yên trên ghế để hát (vì mọi người sợ mắt tôi không nhìn thấy rõ sẽ gặp sự cố khi trình diễn). Khi đoạn nhạc dạo đầu của Cảm Ơn vừa cất lên, tôi có một cảm giác rất khó tả. Tôi đã hát bằng những cảm xúc chân thật nhất như thể lần cuối cùng mình còn được hát (thật sự tôi cũng không biết tương lai mình còn có thể hát được hay không). Hát được nửa bài, nghe tiếng khán giả reo gọi tên mình, tôi quên hết những lời dặn dò. Tôi đứng dậy, vừa hát vừa lẩm cẩm mảy mò từng bậc thang sân khấu để tiến về phía khán giả như một quán tính.

Tôi vẫn còn muốn tiếp tục được hát, tiếp tục được nghe những tiếng reo hò tên mình. Tôi nhất định phải trở về Việt Nam với một hình hài khỏe mạnh...

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Nhìn Bi dò dẫm từng bước chân đến gần khán giả hơn nhưng vẫn tỏ ra bình thường, tôi vừa lo lắng vừa thương vô cùng. Tôi nhận ra dưới hàng ghế khán giả có rất nhiều người đang lau nước mắt. Cô bé Linh- trợ lý sản xuất của chương trình, người có nhiều tình cảm và ít nhiều biết được hoàn cảnh của Bi- tự dưng ôm tôi khóc: “Nhìn anh Bi em thương quá!”. Trong khoảnh khắc đó, tôi cũng không kìm được nước mắt. Tôi không biết sau đêm diễn này, liệu cậu em tôi lại còn được cơ hội để đứng trên sân khấu thế này?

Khi Bi diễn xong, có rất nhiều em trong FC thân thiết của Bi đứng đợi sẵn ngoài xe. Nhiều em muốn gửi lời chào tạm biệt đến thần tượng nhưng rụt rè không dám, chỉ đứng ôm nhau sụt sùi khóc. Bi phải ôm từng em dỗ dành: “Anh không sao đâu, tụi em đừng lo. Cả nhà cùng chụp hình chung một tấm nhe!”. Chụp hình xong, nhiều em bật khóc nức nở. Tôi buộc phải hối Bi lên xe để về nhà thật nhanh, vì sợ Bi không kèm chế được cảm xúc. Vì em rất sợ những giọt nước mắt chia ly...

CHƯƠNG 8

63 ngày ở Singapore

“Có những thứ đã mất đi nhưng rồi tìm lại được, ta mới cảm nhận hết niềm vui vỡ òa và thấy quý giá hơn những điều tưởng chừng như là hiển nhiên ấy...”

SỰ LỰA CHỌN SINH TỬ

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Singapore lại chào đón mẹ Tâm, tôi, và Bi vẫn bằng một buổi sáng đầy nắng ấm. Nhưng tâm trạng của tôi chẳng còn sự thanh thản nhẹ nhàng như lần trước nữa. Lần này, Bi đã thật sự bước vào cuộc chiến mà em phải tự mình vượt qua. Điều duy nhất khiến tôi nhẹ nhõm là đã gom đủ được số tiền cho ca phẫu thuật của em. Chỉ Bi là tỏ vẻ không hề lo lắng. Vừa xuống máy bay, em đã vô tư bàn tính xem tối nay sẽ dắt mẹ đi ăn món gì (vì đây là lần đầu mẹ Tâm đến Singapore).

Những ngày ở Singapore, chúng tôi thuê một căn phòng ở khu chung cư Outram Park. Đây là một trong những địa chỉ người Việt thường thuê phòng cho những đợt chữa trị dài hạn tại bệnh viện SGH. Ở chung nhà có hai bố con người Hải Phòng cũng sang trị bệnh. Cậu bé Sơn chỉ mới 12 tuổi, nhưng cũng có khối u trong đầu, đang đi học thì bị ngất xỉu nên gia đình mới phát hiện bệnh. Sơn rất quấn quýt với Bi, có lẽ hai anh em có nhiều sự đồng cảm. Tuy cũng lơ mơ hiểu về tình trạng sức khỏe của mình, nhưng Sơn vẫn rất lạc quan và tếu táo suốt ngày. Cậu bé kể về những triệu chứng bệnh của mình nhẹ nhàng như kể về một nhân vật nào đó trong phim. Có lẽ Sơn cũng ít nhiều tiếp thêm cho Bi sức mạnh tinh thần. Em hay khen: “*Thằng bé nhỏ xíu mà vô tư ghê! Sắp phải mổ đầu mà nó vẫn hồn nhiên như chẳng có gì*”. Tuy chỉ ra vào đụng mặt nhau khoảng một tuần, nhưng hai gia đình cũng khá thân thiết. Thấy hai bố con vất vả tự nấu ăn, mỗi bữa mẹ Tâm lại nấu nhiều hơn một chút để mời “hàng xóm” cùng ăn. Trước ngày Sơn chính thức nhập viện, Sơn theo Bi xin đi chơi cùng. Khi đi lòng vòng China Town, Bi mua tặng Sơn một cái nón lưỡi trai xì tin, rồi ân cần dặn: “*Em để dành để mổ xong, phải cạo đầu thì đội che lại cho đẹp trai ha!*”.

Đến ngày hẹn gặp bác sĩ John Thomas, tôi để Bi ở nhà nghỉ ngơi, chỉ đi cùng Mèo đến bệnh viện. Tôi vẫn còn bị ám ảnh bởi những lần nói chuyện với các bác sĩ của bệnh viện Chợ Rẫy. Nhưng còn hơn để Bi hay mẹ Tâm trực tiếp đối mặt với những điều này.

Sau khi xem phim chụp MRI mới nhất, bác sĩ Thomas xếp lịch để phẫu thuật cho Bi. Cũng như lần trước, ông nhắc lại những rủi ro của ca phẫu thuật. Tôi cảm thấy có gì đó bất an trong lòng nên liên tục đặt những câu hỏi mà bất kỳ người nhà nào cũng sẽ thắc mắc: Bi có chắc chắn sẽ tỉnh lại không? Tỷ lệ tai biến sau mổ là bao nhiêu %? Tôi cũng nghĩ đến tình huống xấu nhất: nếu chẳng may Bi không thể vượt qua ca mổ, tôi phải đưa em về Việt Nam bằng cách nào? Tâm trạng tôi hoang mang như đứng trước một ngã tư mà không biết mình phải đi tiếp hướng nào.

Bác sĩ Thomas vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ tư vấn cho bệnh nhân:

- Sau khi phẫu thuật xong, bệnh nhân vẫn phải tiếp tục điều trị bằng tia Novalis. Nếu không khối u sẽ nhanh chóng phát triển trở lại, với tốc độ nhanh và nguy hiểm hơn so với trước khi phẫu thuật.

Tôi cũng biết, khối u cũng giống như một đứa trẻ hung dữ. Nếu để yên, thì tốc độ phát triển sẽ chậm hơn, nhưng chỉ cần đụng dao kéo vào thì nó sẽ lớn lên cực kỳ nhanh. Nhưng nếu vừa phẫu thuật, vừa điều trị tia phóng xạ, chi phí sẽ tăng gấp đôi, trong khi tôi chỉ gom đủ tiền cho Bi thực hiện một trong hai phương pháp điều trị. Tôi cảm thấy vừa bất lực vừa hoang mang là phải lựa chọn phương án nào? Và liệu nếu chỉ chọn một trong hai thì có ảnh hưởng gì đến Bi? Đến giờ trong lòng tôi vẫn luôn bị ray rứt vì đã không thể mượn được đủ tiền để Bi có được phương pháp điều trị tối ưu nhất thời điểm đó. Nhưng thật sự lúc đó tôi cũng chẳng biết phải làm sao!

Bác sĩ Thomas tiếp tục cho tôi biết một sự thật là tia Gamma Knife mà Bi điều trị năm ngoái ở bệnh viện Chợ Rẫy mặc dù giúp tạm thời khống chế khối u nhưng cũng đã vô tình phá hỏng dây thần kinh mắt phải của em. Tác dụng nghịch của việc bắn tia mà các bác sĩ ở bệnh viện Chợ Rẫy không chịu nói rõ, dù tôi đã nhiều lần gắng hỏi, khiến Bi vẫn sống trong hi vọng là mắt em sẽ khỏe trở lại. Tôi và Mèo nhìn nhau, và cố kiểm soát cảm xúc của mình để tiếp tục trò chuyện với bác sĩ.

Tôi vẫn cố gắng tìm kiếm câu trả lời lạc quan hơn từ bác sĩ Thomas:

- *Nếu chỉ phẫu thuật mà không bắn tia, khả năng kéo dài thêm được bao lâu bác sĩ?*

- *Tôi từng phẫu thuật cắt khối u cho một bệnh nhân. Sau khoảng 4 tháng, ông ấy qua đời vì khối u tái phát không kiểm soát được.*

Câu trả lời dứt khoát của bác sĩ Thomas như một đòn chí mạng vào tâm trạng chờ đợi một kết quả lạc quan hơn của chúng tôi. Tôi hẹn với bác sĩ cho chúng tôi thời gian để bàn bạc, rồi mới xác nhận với ông sau. Vừa bước ra khỏi phòng bác sĩ, tôi và Mèo chẳng ai nói gì với ai, tự dưng hai đứa cùng ngồi ngay trước cửa khóc ràn rụa. Khóc vì cảm thấy bất lực và thương số phận nghiệt ngã của đứa em mình.

Đi bộ về nhà, tôi gần như không cảm nhận được gì xung quanh, chỉ bước đi như một quán tính, trong đầu tôi lúc này chỉ là câu hỏi: Tôi phải cho Bi biết sự thật về mắt phải của em thế nào để em không bị sốc? Và em có chấp nhận mạo hiểm với ca phẫu thuật để rồi chỉ còn sống được thêm 4 tháng? Bất chợt, Mèo lay vai tôi, vừa khóc vừa hỏi: “Giờ mình phải nói sao với Bi và mẹ Tâm đây anh?”. Tôi cũng không còn gắng gượng được nữa, người khuyu hấn xuống đường và khóc tu tu như một đứa con nít. Tôi ước gì lúc này có ai giúp mình quyết định là phải làm gì...

Về đến nhà, Bi đang nằm ngủ, còn mẹ Tâm thì lụi cùi nấu ăn dưới bếp. Tôi vẫn chưa biết mở lời thế nào. Mèo không kìm được cảm xúc nên nắm ôm Bi khóc. Bất chợt Bi trở mình, giọng chậm rãi: “*Thôi, anh không cần nói gì hết. Bác sĩ nói em bít cửa rồi đúng không?*”. Tôi biết em chỉ nằm đó chứ không ngủ, và cũng đang sốt ruột chờ tin về số phận của mình. Bi vẫn tỏ ra bình tĩnh đón nhận từng thông tin Mèo kể. Tôi không biết sự bình thản ấy có ý nghĩa gì, là chấp nhận số phận hay đã quá chán ngán khi phải liên tục gặp thất vọng? Rồi quay sang tôi: “*Anh cứ tính đi, anh tính sao em nghe vậy!*”.

Cả buổi chiều Bi nằm yên trên giường, không nói gì với ai. Tôi hiểu dù lạc quan đến mấy, em vẫn phải cần thời gian để chấp nhận mọi chuyện. Đến tối, cả nhà mới cùng ra ngoài đi ăn với nhau, nhưng không khí hơi trầm lắng hơn so với thường ngày. Lòng ai cũng nặng trĩu. Chúng tôi chọn một nhà hàng Việt Nam ở khu Bugis để được ăn những món quen thuộc. Bi gọi món bún bò, nhưng chỉ ăn vài đũa em đã than với mẹ Tâm: “*Ở đây nấu món bún bò dở thiệt. Chừng nào về Việt Nam, mẹ nấu bún bò cho con ăn bù lại nhe!*”. Rồi nở nụ cười: “*Em không sao đâu, giờ mình cứ theo ý trời đi. Ông cho em sống tiếp thì em sống tiếp, còn ông bắt em phải đi thì mình cũng đâu có cãi được*”.

Hôm sau, tôi và Mèo lại quyết định gặp bác sĩ Thomas để đặt lịch phẫu thuật. Nhưng trong lòng tôi thật sự vẫn chưa an tâm. Tôi hỏi bác sĩ một câu cuối cùng: “*Nếu bệnh nhân là người thân của ông, ông có khuyên họ phải phẫu thuật không?*”. Thomas trả lời với một ánh mắt cực kỳ chân thành: “*Thật lòng mà nói thì không, vì sẽ có rất nhiều rủi ro*”. Câu trả lời này đã khiến tôi thay đổi hoàn toàn kế hoạch điều trị cho Bi, một cách bất ngờ.

CHIẾC-TÀU-VŨ-TRỤ NOVALIS

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

“... Tôi hồi hộp chờ đợi liveshow đầu tiên của mình... Cả sân vận động đã đông kín khán giả. Họ đang reo gọi tên tôi. Hôm nay, tất cả những ca sĩ tôi hâm mộ như Christina Aguilera, Utada Hiaru, Vương Lực Hoàn, Mỹ Tâm... cũng góp mặt trong liveshow để chúc mừng tôi. Còn niềm hạnh phúc nào lớn lao

hon? Tôi say sưa hát liên tục hơn 20 bài. Nhưng đến giữa bài *Cảm Ơn*, đột nhiên tôi thấy mọi thứ xung quanh mình tối sầm, tôi chẳng còn đứng vững và lịm đi trên sân khấu. Trong khoảnh khắc chập chờn giữa sự sống và cái chết, tôi vẫn cảm nhận được ai đó đang ôm mình từ đằng sau, nước mắt thấm ướt cả lưng...”

Tôi giật mình tỉnh lại. Thì ra đó chỉ là một giấc mơ. Mèo đang nằm ôm tôi khóc sau khi cùng anh Chuột gặp bác sĩ Thomas trở về. Chỉ cần nhìn thái độ đó, tôi đã tự suy đoán được mọi chuyện. Thật sự trong khoảnh khắc đó, tôi chẳng còn thấy thiết tha gì nữa. Sao mọi điều xấu nhất cứ dồn dập đến với tôi? Cuộc đời tôi đâu làm chuyện gì độc ác xấu xa? Tôi đã kì vọng rất nhiều vào chuyến đi Singapore này, để mình lại tiếp tục khỏe mạnh, tiếp tục thực hiện những dự án còn dang dở. Tôi còn phải thay ba chăm sóc mẹ Tâm, phải cố gắng đi hát kiếm tiền để cùng anh Chuột trả những món nợ đã vay.

Tôi lại nằm trên giường, để mặc những cảm xúc chế ngự mình. Và chợt nghĩ: hay là thôi, mình bỏ cuộc để giảm bớt tổn kém cho mọi người? Nhưng nếu bỏ cuộc, mình có khác gì một phế nhân chờ ngày ra đi? Mình mới 23 tuổi, mình không thể hèn yếu như thế, không thể để cả nhà thêm lo lắng cho mình.

Con mắt phải không thể cứu chữa giờ đã là sự thật không thay đổi được. Tôi phải chấp nhận tiếp tục cuộc sống chỉ với con mắt còn lại. Nhưng vẫn hi vọng nếu khối u nhỏ đi, giảm áp lực lên dây thần kinh thì biết đâu một ngày nào đó nó sẽ tự phục hồi. Trên đời này vẫn có vô vàn điều kỳ diệu không giải thích được mà! Suốt buổi chiều, cả nhà tôi không ai nói gì với ai. Tối đến, tôi chủ động rủ mọi người đi ăn. Tôi để ba người thân yêu của tôi lo lắng bồn chồn cả buổi chiều vậy là quá đủ. Dù chỉ còn 1% hi vọng, tôi cũng phải chiến đấu tới cùng. Tôi biết mình chỉ còn một con đường để đi, là phải tiến về phía trước...

Sau khi gặp bác sĩ Thomas lần nữa, anh Chuột suy nghĩ nhiều, rồi bàn với tôi quyết định sẽ không phẫu thuật, mà chuyển sang điều trị bằng phương pháp xạ trị bằng tia Novalis. Tôi thở phào nhẹ nhõm như trút một tảng đá đè nặng trong lòng. Ít nhất tôi không phải trải qua những khoảnh khắc sinh tử trên bàn mổ, không phải chịu rủi ro không còn là người lành lặn nếu xảy ra biến chứng... Nhưng khác với lần điều trị Gamma Knife, chỉ bắn tia một lần với liều lượng cao; lần này tôi phải ở Singapore gần hai tháng để tiếp nhận điều trị mỗi tuần 3 lần với liều lượng phù hợp để giảm thiểu những tổn thương không mong muốn cho những dây thần kinh khác trong đầu. Nói là vậy, nhưng thật sự tôi cũng lo lắng, lần này tia phóng xạ kia lại có tiêu hủy thêm chức năng nào trên cơ thể của mình không? Nhưng tôi không có quyền lựa chọn!

Tôi hình dung bác sĩ cũng sẽ đặt khung sắt cố định đầu mình như lần ở Chợ Rẫy, và đã chuẩn bị sẵn sàng để đau đớn. Nhưng mọi chuyện lại nhẹ nhàng hơn tôi tưởng. Chiếc-tàu-vũ-trụ Novalis to hơn nhiều so với Gamma Knife (nên giá chữa trị cũng mắc hơn). Mỗi đợt điều trị chỉ kéo dài khoảng 30 phút, tôi chỉ việc nằm vào trong và không chịu bất kỳ đau đớn gì. Các bác sĩ, y tá ở Singapore cũng rất ân cần, họ liên tục hỏi han để mang lại cho tôi cảm giác thoải mái nhất. Mỗi lần nằm để tiếp nhận tia phóng xạ, tôi vẫn thường hay suy nghĩ vu vơ. Cả thế giới hiện chỉ có vài phóng xạ có thể khống chế khối u dạng cứng như Chordoma, và các loại tia phóng xạ không thể chữa trị hai lần (vì để lại nhiều tác hại cho cơ thể). Mỗi phương pháp giống như “bùa sinh mạng” để tôi kéo dài cuộc sống thêm một thời gian, và giờ đây tôi đã xài đến “lá bùa” thứ 2, sau lần điều trị tia Gamma Knife năm ngoái. Nếu khối u lại tái phát nữa, tôi sẽ phải làm sao? Nhưng tôi không cho phép mình nghĩ nhiều đến chuyện tương lai. Giờ tôi chỉ cầu mong đợt điều trị này sẽ kéo dài thời gian khỏe mạnh của tôi càng lâu càng tốt. Vậy là đủ vui rồi!

Những ngày chữa trị ở Singapore của tôi khá thanh thoi. Mỗi tuần tôi chỉ cần vào bệnh viện ba lần để tiếp nhận điều trị. Thời gian còn lại, anh Mèo lại đưa tôi đi tham quan khắp nơi. Mới hết tuần đầu tiên, tôi đã cảm thấy chán và nhớ nhà. Bởi vậy khi nghe anh Chuột thông báo tôi phải quay lại Việt Nam để thực hiện *MV Bất Sóng Cảm Xúc*, tôi mừng như con nít được kẹo....

Vừa về tới Việt Nam, tôi đã nhờ mẹ Tâm nấu một bữa bún bò đãi cả nhà. Với tôi, món bún bò của mẹ Tâm là ngon nhất thế giới. Tôi vẫn mong một ngày nào đó, mình để dành đủ tiền sẽ mở một nhà hàng bán những món ngon mẹ nấu (cũng để tôi được ăn thỏa thích mỗi ngày). Chỉ mới qua Singapore được 10 ngày, mà tôi tưởng chừng như lâu lắm rồi. Được nằm lại trên chiếc giường quen thuộc của mình, tôi chẳng còn màng đến bất kỳ đau khổ phiền muộn gì. Nếu một ngày nào đó phải ra đi, tôi cũng mong mình được ra đi trên chính chiếc giường thân yêu này, chứ không phải trên chiếc giường trắng toát lạnh lẽo của bệnh viện. Tôi kể với anh Chuột mong muốn của mình, anh lại cười tôi toàn nói diêm gở. Lần nào tôi nói gì đó không may hay bi quan, anh lại dùng nét mặt quạu quọ khó chịu để tôi dừng lại (tôi vẫn cứ thích chọc để anh quạu chơi). Vậy mà có lần, hai anh em lại ngồi tâm sự với nhau về chuyện hậu sự để nếu tôi đi trước, anh phải là người lo cho đám tang của tôi, và ngược lại. Tôi nói tôi muốn một đám tang đơn giản, chỉ có hai màu tôi thích nhất là trắng xanh, linh cữu của tôi phải màu trắng, chỗ tôi nằm phải trang trí thật đẹp với

nhieu hoa hồng trắng. Tôi còn đùa: “*Anh hứa với em thì anh lỗ chắc, vì chắc chắn em sẽ đi trước anh!*”.

BẮT SÓNG CẢM XÚC

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 20 tháng 08 năm 2010 là ngày chúng tôi khai máy cảnh quay đầu tiên của *Bắt Sóng Cảm Xúc* ở cầu Phú Mỹ. Ban đầu, khách hàng không đồng ý kiểu tóc che một mắt của tôi, nhưng may mà họ thông cảm với lý do tôi bị dị ứng thuốc nên bị sụp mí mắt. *Bắt Sóng Cảm Xúc* là ca khúc viết theo đặt hàng, nhưng lại là một trong những sáng tác tôi ưng ý nhất, cũng mang phong cách lạc quan yêu đời nhất (những sáng tác kia của tôi toàn về chuyện tình yêu trắc trở). Sau khi nghe xong bản demo, khách hàng đã đồng ý ngay, chỉ yêu cầu chỉnh sửa đôi chút về ca từ.

Tôi không hiểu sao mọi chuyện liên quan đến dự án này đều diễn ra khá thuận lợi, chỉ có chút trục trặc về diễn viên quay MV vào giờ chót. Ban đầu anh Chuột dự tính mời Tâm Tít, Baggio và Midu tham gia đóng minh họa cho MV này, còn tôi chỉ là người hát. Nhưng giờ chót Midu từ chối khiến tôi cũng hơi hụt hẫng. Nếu lịch quay bị dời sẽ ảnh hưởng đến thời gian quay lại Singapore của tôi. May mà lúc đó Tóc Tiên đúng lúc đang ở Việt Nam, và đồng ý “cứu bồ” vô điều kiện (tôi luôn quý Tiên vì tính hết lòng cùng bạn bè ấy!)

Tôi thật có duyên với đoàn phim *Bóng Ma Học Đường*. Trong lúc tôi đang quay *Bắt Sóng Cảm Xúc* bên này thành cầu Phú Mỹ thì phía bên kia, đoàn phim cũng đang thực hiện những cảnh quay của ba Hoài Linh và Thiên Minh. Vừa nhìn thấy tôi, ba Linh cực kỳ phấn khích và nhí nhảnh (đúng phong cách của ba) gọi: “Bì, con!”. Hai ba con tíu tít một lúc mỗi người lại quay về công việc của mình. Trước khi chia tay, ba Linh nhắc lại: “*Con chắc chắn không sao đâu, có lên nha con!*”.

Nhiều lúc tôi thấy rất mắc cười, là lúc nào cuộc sống của tôi cũng bị đặt ra những thử thách không lý giải được. Những ngày mới về Việt Nam, sức khỏe tôi cực kỳ tốt. Buổi sáng bấm máy, tôi vẫn còn tỉnh queo. Vậy mà đến chiều, cơn nhức đầu lại đột ngột tái phát, hành hạ tôi không lúc nào có được cảm giác tỉnh táo. Người cứ lừ đừ, nóng hầm hập và chẳng còn sức lực. Khán giả xem MV thấy tôi luôn tươi cười rạng rỡ và đầy sức sống, nhưng ở hiện trường, hề quay xong một cảnh, mọi người lại phải diu tôi vào xe nằm nghỉ dưỡng sức. Được một lúc, tôi lại phải cố gắng tươi tỉnh để có nụ cười rạng rỡ nhất khi lên hình. Nhưng tôi từng trải qua những trận đau đốn kinh khủng hơn, cơn nhức đầu này có sá gì, sao mà hạ gục được tôi?

Sau 10 ngày ở Việt Nam, tôi lại lên đường quay lại Singapore, cùng mẹ Tâm, anh Chuột và Mèo. Lần này, chúng tôi đã phải ở lại hơn một tháng. Tôi không hình dung được mấy mươi ngày tới, nếu chỉ có một mình tôi và mẹ Tâm ở đất khách quê người thì phải xoay sở thế nào. May mà lúc nào cũng có anh Chuột và Mèo sát cánh bên tôi...

Mấy năm nay, tôi đã quen có anh Chuột bên cạnh. Chẳng hiểu sao lúc nào phải có anh lo toan mọi việc, tôi mới có được cảm giác yên tâm. Tôi cũng quý anh Mèo, vì anh rất tận tâm chăm lo những điều tỉ mỉ nhất, nhưng mỗi khi có chuyện gì quan trọng, Mèo lại rối lên và không tự mình quyết định được. Tôi có rất ít bạn bè thân, nhưng mỗi người đều có ý nghĩa đặc biệt với tôi.

NHẬT KÝ NHỮNG NGÀY NHÀM CHÁN

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 3 tháng 9 năm 2010

Những ngày ở Singapore trôi qua khá an nhàn và đều đặn như được lập trình sẵn. Mỗi ngày, tôi chỉ vào bệnh viện 30 phút để điều trị, còn lại mấy mẹ con phải giết thời gian bằng cách đi chợ về nhà nấu ăn, đi chơi chỗ này chỗ kia, đi mua sắm..., y chang một chuyến du lịch dài ngày. Mỗi khi ra đường, anh Chuột đều phải là người đi trước để tôi vịn vai theo sau, vì cảnh vật trước mắt tôi lúc này chỉ là những chiếc bóng lơ mơ. Có lần tôi nói đùa: “*Nếu sau này em bị mù hẳn, anh có còn dẫn đường cho em đi như bây giờ không?*”. Bình thường, anh sẽ quàng mắt khi tôi giỡn những điều không may, nhưng không hiểu sao lần đó anh cũng giỡn theo: “*Lúc đó anh sẽ sắm thêm cây đèn và đèn loa di động để anh em mình cùng đi kiếm ăn!*”

Hôm nay là ngày đầu tiên *Bắt Sóng Cảm Xúc* chính thức ra mắt. Tôi loáng thoáng nghe anh Chuột và anh Mèo nói chuyện với nhau mới biết, chứ mọi người vẫn cố giấu tôi. Tôi hiểu, anh Chuột sợ tôi buồn vì mắt tôi hiện giờ chỉ còn cảm nhận đủ ánh sáng để đi lại trong phòng chứ không thể xem cái gì rõ ràng được. Ngay cả thói quen đọc truyện tranh, tôi cũng đã phải bỏ vì chẳng còn đọc được chữ. Cảm giác con mắt còn lại của mình mất dần ánh sáng đã theo tôi suốt thời gian qua nhưng tôi vẫn chưa thể nào làm quen được. Những đợt bắn tia Novalis xem ra vẫn chưa thấy tác dụng. Tôi thật sự hoang mang...

Buổi tối, tôi cố gắng nói với anh Chuột bằng giọng bình thản nhất: “Mở MV *Bắt Sóng Cảm Xúc* cho mẹ Tâm xem với anh. Em cũng muốn... nghe!”. Mọi người vừa xem vừa giả bộ thuyết minh từng cảnh để tôi hình dung được, cảm giác tủi thân của tôi cũng vơi bớt phần nào. Tôi mong mắt mình sớm hồi phục, để được xem những hình ảnh trong MV, để đọc được bình luận, nhận xét của mọi người về MV này.

Ngày 6 tháng 9 năm 2010

Hôm nay chẳng có gì để làm cả. Tôi và anh Mèo chỉ nằm vật vờ trong phòng. Chán kinh khủng!

Ngày 10 tháng 9 năm 2010

Ở nhà thông báo với mẹ Tâm và tôi tin ông nội vừa phát hiện bị ung thư xương. Ông đang rất đau và trong tình trạng nguy hiểm. Lòng tôi nóng như lửa đốt, và có một cảm giác đau đớn lan tỏa khắp người. Ngày ba Quỳnh mất, tôi không kịp có mặt ở bệnh viện để nhìn mặt ba lần cuối. Bây giờ ông lại có chuyện khi tôi đang ở xa, không thể bên cạnh ông trong giây phút đau đớn nhất, tôi cảm thấy mình bất hiếu quá. Bất chợt tôi khóc rùng rùng khiến mẹ Tâm luôn miệng an ủi: “Ông sẽ không sao đâu! Con đừng khóc lại ảnh hưởng đến sức khỏe”. May mà sau khi uống thuốc đặc trị, cơn đau giảm dần và cuối cùng ông nội tôi vượt qua được. Ngày nhìn được ông qua webcam, tôi mới vơi bớt lo lắng. Ông còn cười phúc hậu động viên tôi: “Ông khỏe rồi, cu Bi cũng ráng phải khỏe nhé!”.

Ngày 14 tháng 9 năm 2010

Hôm nay tôi gây bất ngờ cho mọi người khi vào toilet mà cầm theo một quyển tạp chí. Anh Chuột ngỡ ngàng: “O, hôm nay đọc báo luôn à?”. Tôi cười: “Em đọc được chữ to rồi, chỉ đọc mấy cái tí cho đỡ buồn thôi chứ chữ nhỏ trong bài thì vẫn chưa đọc được”. Vây thôi mà cả nhà vui rộn ràng. Cuối cùng, những nỗ lực của tất cả mọi người đã bắt đầu thấy được kết quả.

Ngày 17 tháng 9 năm 2010

Hôm nay anh Mèo lại mới tìm được thêm tiểu phẩm hài mới trên Youtube. Những ngày nhàm chán đều đặn ở Singapore này, thú vui giải trí duy nhất của tôi là nghe nhạc và xem các clip hài để tự lên dây cót tinh thần cho mình. Mỗi buổi tối, anh Mèo lại tìm clip hài mới, khi thì Hoài Linh, Hồng Đào..., lúc là Việt Hương, Trấn Thành để cả nhà cùng xem, nhưng cũng chẳng dám xem nhiều, vì sợ ngày mai lại chẳng có gì để giải khuây. Có những tiểu phẩm tôi xem đi xem lại (mà đúng ra là nghe đi nghe lại) nhiều đến mức thuộc cả lời thoại.

Ngày 20 tháng 9 năm 2010

Mấy hôm nay, mỗi ngày tôi cảm nhận được mắt trái của mình lại hồi phục hơn một chút, nhưng vẫn cố giấu cho mọi người bất ngờ. Tôi đã có thể xem được MV của mình. Chưa bao giờ tôi hạnh phúc đến thế khi nhìn thấy lại được chính mình, dù tôi đã thuộc từng chi tiết trong những MV ấy. Quả thật, có những thứ đã mất đi nhưng rồi tìm lại được, ta mới cảm nhận hết niềm vui vỡ òa và thấy quý giá hơn những điều tưởng chừng như là hiển nhiên ấy.

Ngày 22 tháng 09 năm 2010

Lần đầu tiên tôi đón Trung thu ở nước ngoài. Bốn mẹ con dành cả buổi tối ở khu China Town để cảm nhận không khí đón trăng ở Singapore cho đỡ nhớ nhà. Mèo hồn nhiên hỏi tôi: “Em nhớ Trung thu năm ngoái mình đi diễn ở đâu không?”. Xong, chợt nhận ra mình lỡ lời, Mèo liền đổi đề tài khác. Nhưng tôi

vẫn cố tỏ ra bình thản trả lời: “Em nhớ tới đó mình chạy 4 show để diễn mừng trung thu cho các em thiếu nhi, chỗ nào mình cũng hát bài Rock Vàng Trắng, đúng không?”. Cảm giác nhớ sân khấu ập đến trong tôi, cồn cào không chịu nổi.

Ngày 1 tháng 10 năm 2010

Vậy là đã hơn một tháng rồi tôi không được đứng trên sân khấu. Tôi đã cố kìm nén nỗi nhớ này nhưng thỉnh thoảng nó vẫn bùng phát một cách đột ngột không kiểm soát được. Tôi thèm được hát, thèm được nghe tiếng vỗ tay... Con thèm khát ấy vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Thỉnh thoảng, đọc tin đồng nghiệp mới phát hành album hay có một show diễn quy tụ dàn sao teen vừa được tổ chức, tôi lại vừa vui vừa buồn. Và có một chút tủi thân. Tôi chỉ còn cách sáng tác để khuấy khỏa nỗi nhớ sân khấu của mình. Tôi đã viết được thêm 3 bài mới rồi. Giờ tôi mới cảm nhận được hết âm nhạc đã ăn sâu vào máu mình như thế nào. Không có âm nhạc, tôi không biết mình có vượt qua được những ngày tẻ nhạt này không?

Nhưng tôi tin, mình sẽ sớm có ngày quay lại!

Ngày 07 tháng 10 năm 2010

Vừa bước xuống sân bay Tân Sơn Nhất, tôi không thể kìm chế được cơn xúc động. Ngày rời Việt Nam, tôi không dám chắc mình còn được trở về nguyên vẹn hay không. Đợt điều trị ở Singapore này đã cứu lại ánh sáng cho con mắt còn lại của tôi. Tôi không biết tình trạng này sẽ duy trì được bao lâu, và đến khi nào mình lại phải bước vào một cuộc chiến mới. Nhưng tôi hiểu, mình có lo lắng cũng chẳng thể giải quyết được gì. Thôi thì, cứ tới đâu hay tới đó. Từ lúc nhận ra mình không còn nhiều thời gian, tôi tự nhủ mình càng phải trân trọng từng khoảnh khắc quý giá còn được sống. Thay vì phung phí thời gian để đau buồn vật vờ, than trách số phận, hay tự giam mình trong phòng cách ly với thế giới bên ngoài, tôi quyết định biến những ngày còn lại của mình là những ngày vui vẻ nhất, làm được nhiều điều ý nghĩa nhất bên cạnh những người thân yêu. Mọi người đã phải mất rất nhiều tiền để giành giật lại sự sống cho tôi, tôi không thể ích kỷ phí hoài như thế...

CHƯƠNG 9

Tôi chấp nhận cuộc sống của “người một mắt”

“Tôi cố tập quên đi con mắt phải giờ đã trở thành vô dụng của mình. Nhưng sâu thẳm trong lòng tôi vẫn mang một nỗi mặc cảm khủng khiếp về cảm giác mình trở thành một người khuyết tật...”

NHỮNG NGÀY CHẠY SHOW ÊM Ắ

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Vừa về đến Việt Nam, mẹ Tâm đã chiêu đãi cả nhà một nồi bún bò cực ngon. Tính tôi rất thích ăn, cũng từng thử bún bò ở nhiều quán nhưng đối với tôi, bún bò mẹ Tâm nấu là món bún bò ngon nhất Việt Nam (tính mẹ Tâm rất dễ thương, lần nào tui tôi ăn mẹ cũng hỏi: “*Thế nào?*” để đợi mọi người khen ^^). Mẹ Tâm có một biệt tài rất hay là có thể nấu lại bất kỳ món ăn nào từng ăn qua, nhưng nêm nếm gia vị theo cách của mình để tạo hương vị riêng cho món ăn. Ngoài bún bò Huế, mẹ còn nhiều món ruột mà ai ăn cũng tấm tắc khen ngon như phở áp chảo, hủ tiếu Nam Vang, mì Ý sốt bò băm... Lần này đi Singapore, mẹ Tâm còn học được thêm món đặc sản là Laksa. Trước ngày về, cả nhà đi siêu thị chơi, mẹ Tâm lại cùi rinh quá chừng gia vị để hôm nào nấu đãi thử cả nhà. Tôi với anh Chuột từng nhiều lần bàn với nhau để dành tiền để mở một quán ăn nhỏ cho mẹ Tâm, nhưng cuối cùng bao nhiêu tiền đều phải dồn hết cho việc chữa bệnh của tôi. Đó là điều mà tôi cảm thấy áy náy nhất. Vì căn bệnh này, tôi không chỉ khiến mẹ phải lo lắng, mà còn không thể báo hiếu được cho mẹ như những người con trai khỏe mạnh khác. Sự bù đắp của tôi chỉ là cố gắng giảm gánh nặng cho mẹ càng nhiều càng tốt, không để mẹ biết quá nhiều về tình trạng của tôi, để mẹ có được những ngày thanh thản.

Buổi tối, tôi và nhóm bạn cùng ngồi xe máy chạy loanh quanh Sài Gòn. Hồi tôi chưa đi hát, cả bọn vẫn giữ thói quen này. Nhiều khi chạy lòng vòng cả đêm, từ Q.1 dọc đường Nguyễn Trãi xuống tận Q.5 rồi lại quay về, chỉ để ngắm phố phường chứ chẳng làm gì cả (rảnh ghê!). Vậy mà những ngày ở Singapore, tôi nhớ kinh khủng những con đường ồn ào chật nê xe cộ, nhớ những hàng quán vỉa hè của Sài Gòn... của những buổi long nhong như thế. Có lẽ khi xa nhà một khoảng thời gian đủ lâu, những thói quen hàng ngày tưởng chừng như rất bình thường cũng có thể biến thành nỗi nhớ. Tôi nhờ anh Chuột chở một vòng quanh Lan Anh, 126, Trống Đồng, Diêm Hẹn Sài Gòn, MTV..., những nơi tôi vẫn miệt mài đi hát hàng đêm. Nhìn băng rôn, hình ảnh giới thiệu các đồng nghiệp, tim tôi cứ rộn ràng. Hình ảnh của tôi, cái tên WanBi Tuấn Anh sẽ sắp xuất hiện trở lại trước công chúng những tụ điểm ca nhạc này.

Nghỉ ở nhà được một ngày, hôm sau tôi, anh Chuột và Mèo lại khăn gói xuống miền Tây để chạy show cho đoàn M.D. Lịch diễn là gần 10 ngày, mỗi đêm chạy 2-3 điểm, hết tỉnh này lại sang tỉnh khác. Anh Chuột hay nói đùa là diễn kiểu này giống như “chạy show giựt tiền” vì ban ngày chỉ nằm ngủ ở khách sạn, tối thì phải chạy xe bạt mạng tới nơi diễn 3-4 bài rồi lại tắt tả chạy sang điểm khác (cách vài chục cây số). Sân khấu thường chỉ có một tấm phông màn cũ nát sơ sài, sân thì được đóng ọp ẹp, bầu show lại rất hay nài nỉ giảm tiền thù lao ca sĩ bằng nhiều lý do (nhiều lúc còn quỵt luôn không trả). Bởi vậy trước giờ anh Chuột rất ngại nhận show dạng này vì sợ sức khỏe của tôi không đảm bảo. Năm ngoái, tôi cũng từng đi một tour dài ngày khắp các tỉnh miền Bắc. Lần đầu tiên chứng kiến những tình cảm trên mức cuồng nhiệt mà khán giả ở những nơi lần đầu tiên đặt chân đến dành cho mình, tôi cảm thấy không niềm hạnh phúc nào

bằng. Nhưng lần đó ở vài điểm diễn, hai anh em phải trốn dưới gầm sân khấu vì đám đông khán giả cực kỳ quá khích mà an ninh không đảm bảo. Đi diễn tỉnh, phải ngồi xe di chuyển nhiều, thỉnh thoảng tôi lại bị hành hạ bởi những trận đau ở thắt lưng. Sau lần đó, anh Chuột ra lệnh dứt khoát:

- *Chỉ đi diễn show bãi một lần cho biết thôi, từ giờ mình chỉ đi diễn tỉnh 1-2 ngày rồi về. Đi kiểu này vừa nhớ nhà, vừa không tốt cho bệnh thoát vị đĩa đệm của em.*

Nhưng những ngày nằm nhà chán chường ở Singapore, tôi vẫn cứ hay nài nỉ:

- *Đợt này về, anh cho em đi tour dài ngày lại đi. Lâu không diễn, em thèm cảm giác được đứng trên sân khấu liên tục quá!*

- *Nhưng em mới điều trị xong mà đi diễn 10 ngày liền, anh sợ em không chịu nổi.*

- *Sức khỏe của em em biết mà. Ở không hai tháng rồi, giờ về nhà mà nghỉ ngơi tiếp có khi em bị điên...*

Niềm mong mỏi lớn nhất của tôi hiện giờ chỉ là được hát, được đứng trên sân khấu để tìm lại được niềm vui, động lực sống cho mình, để cảm thấy mình còn giá trị với cuộc đời. Anh Chuột cũng hiểu điều đó nên mới nhận lời diễn cho đoàn M.D, dù tôi biết trong lòng anh chẳng yên tâm chút nào. Anh nói trước với bầu show: *"Vì sức khỏe WanBi không tốt nên nếu có chuyện gì, tụi em sẽ về Sài Gòn. Em sẽ báo trước một ngày để anh gọi ca sĩ khác thay thế!"*.

Hai ngày đầu tiên diễn ra khá suôn sẻ, điểm nào khán giả cũng đông. Nhưng kinh nghiệm của tôi, những ngày mùa mưa này mà tổ chức show thì cực kỳ rủi ro. Y như rằng, khi diễn đến ở An Giang thì trời bắt đầu mưa dầm dề. Năm đêm thời gian ở khách sạn đợi đến trời tối để được đi diễn, tâm trạng của ba anh em thỉnh thoảng lại hết như những ngày ở Singapore. Ngày cũng dài lê thê, tẻ nhạt và buồn chán như thế. Trời thì cứ mưa suốt, những trận mưa dai dẳng chẳng có điểm dừng, với những cơn trút nước liên tục từ sáng sớm đến tận đêm. Mà mưa có nghĩa là show bị hủy, một đêm dài lại trôi qua vô nghĩa và cũng không có thù lao. Đã hai ngày liên tiếp, ba chúng tôi cứ ở lì trong khách sạn như thế, ngoại trừ giờ ăn thì ra ngoài một chút ăn vội gì đó. Đến ngày thứ ba, anh Chuột quyết định sẽ quay về TP.HCM sớm hơn lịch trình. Tôi vừa cảm thấy nhớ nhà, vừa sợ những lúc không làm gì cả như vậy, mình sẽ lại suy nghĩ miên man, sẽ bị hạ gục bởi những tưởng tượng tiêu cực về viễn cảnh không mấy vui vẻ của cuộc đời mình. Hôm sau, chúng tôi quay trở về Sài Gòn. Thật sự, tôi cũng cảm thấy mình không thuộc về những show diễn như vậy. Tôi thích mỗi lần diễn là phải đầu tư và hát hết lòng, chứ cứ chụp giựt kiểu này tôi cảm thấy không hứng thú và cũng có lỗi với khán giả.

Những tháng cuối năm 2010, tôi không còn thời gian để suy nghĩ nhiều vì phải liên tục chạy show, liên tục tham gia các chương trình truyền hình. Như một sự bù đắp cho những ngày nhàn rỗi. Album Thăng không thành công như mong đợi vì vừa phát hành xong, chúng tôi bị cuốn vào những ngày miệt mài chữa bệnh nên không có hoạt động quảng bá gì. Nhưng album này cũng mang lại cho tôi nhiều hit mới như *Vút Mất, Dòng Thư Cuối, Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc...* Điều bất ngờ nhất là *Bắt Sóng Cảm Xúc* tuy là ca khúc quảng cáo nhưng lại trở thành hit lớn nhất của tôi trong năm 2010. Vai trò đại sứ của chiến dịch quảng cáo này khiến tôi cực kỳ bận rộn với hàng loạt show diễn khắp nơi. Tôi chỉ mong sao cuộc sống cứ trôi qua êm đềm như vậy...

DẠ KHÚC

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Hôm nay lại là sinh nhật của tôi- ngày 9 tháng 1 năm 2011. Hôm qua, tôi vẫn còn đang ở Huế và đón sinh nhật cùng nhóm bạn thân. Khi vào đến Đà Nẵng, các em FC cũng dành cho tôi một bữa tiệc sinh nhật đơn giản nhưng ấm cúng. Còn hôm nay, tôi chỉ mừng tuổi mới cùng gia đình và bạn bè thân. Nhưng với tôi, niềm vui chỉ cần đơn giản như vậy thôi...

Một năm nữa lại trôi qua. Cuộc đời của tôi lại kéo dài thêm được 365 ngày. Vẫn còn khỏe mạnh, vẫn còn được đi diễn là niềm phúc quá lớn mà số phận ban tặng cho tôi. Nghĩ đến những người cũng bị bệnh giống mình nhưng không có tiền chữa trị, hay những ai kém may mắn hơn, phát bệnh và đột ngột ra đi trong thời gian ngắn ngủi, tôi càng quý trọng cuộc sống mình đang có. Trước giờ, nguyên tắc sống của tôi rất đơn giản: Cuộc đời cũng giống như một bữa ăn, vui cũng phải ăn, buồn cũng phải ăn, vậy tại sao không ăn cho vui vẻ? Triết lý sống đơn giản này tôi học được từ những phim bộ TVB của Hong Kong mà tôi mê mẩn từ thuở nhỏ. Thể loại phim này có nội dung đơn giản, thậm chí dài dòng lê thê nhưng nếu để ý sẽ có

nhieu lời thoại và đạo lý rất thâm thúy.

Niềm vui lớn nhất của tôi trong sinh nhật năm nay là Kiều Chinh gọi về từ Mỹ để chúc mừng sinh nhật. Vậy là nó cũng đã vượt qua được cửa ải đầu tiên của số phận giống tôi, ít nhất là sẽ còn được ở lại trần gian này thêm một thời gian nữa. Lần chụp MRI kiểm tra định kỳ gần nhất, khối u của tôi đang có dấu hiệu ổn định chứ không phát triển. Đạo gần đây, mắt trái của tôi cũng gần như hồi phục thị lực đúng như chẩn đoán của bác sĩ, dù góc nhìn của con mắt này chỉ còn khoảng gần 120° (mắt người bình thường có thể nhìn được một góc 180°). So với một người khỏe mạnh lành lặn, giờ tôi chỉ còn 2/3 con mắt trái. Nhưng tôi còn dám đòi hỏi gì hơn?

Những ngày ở Singapore, niềm hạnh phúc lớn nhất của tôi là cảm nhận được con mắt còn lại của mình dần dần hồi phục thị lực trong quá trình điều trị. Chỉ những ai từng mất đi một thứ mình cực kỳ quý giá, rồi đột ngột có lại mới hiểu được cảm giác vỡ òa hạnh phúc của tôi khi mỗi ngày ngủ dậy, mắt mình lại cảm nhận được ánh sáng rạng rỡ hơn ngày hôm qua. Từng chút, từng chút thôi nhưng niềm vui lại tăng lên theo cấp số nhân. Tôi cố tập quên đi con mắt phải giờ đã trở thành vô dụng của mình. Nhưng sâu thẳm trong lòng tôi vẫn mang một nỗi mặc cảm khủng khiếp về cảm giác mình trở thành một người khuyết tật. Khán giả sẽ phản ứng ra sao nếu họ phát hiện ra tôi chỉ còn nhìn được bằng một mắt? Và tôi sẽ sống thế nào nếu hoàn toàn rời bỏ ánh sáng? Liệu tôi còn đủ mạnh mẽ để đứng hát trên sân khấu khi không còn nhìn thấy một ai? Trong những lúc bi quan nhất, tôi lại xem màn trình diễn Somos Novios của thần tượng Christina Aguilera và thiên tài âm nhạc người Ý Andrea Bocelli. Ca khúc này đã truyền cho tôi rất nhiều sức mạnh. Bocelli bị mù từ nhỏ nhưng ông vẫn vượt lên số phận bằng tinh thần lạc quan tuyệt vời, và tình yêu âm nhạc không gì so sánh được, để trở thành một trong những giọng ca opera vĩ đại nhất. Tôi luôn tự nhủ mình cũng sẽ vẫn tiếp tục hát cho dù ánh sáng không còn hiệu hữu, nhưng tôi không biết mình có đủ lạc quan mạnh mẽ để vượt qua tất cả như ông ấy?

Thỉnh thoảng, trong giấc mơ, gặp lại chính tôi của những ngày rạng rỡ nhất với đủ đầy hai mắt, và chuyện khối u trong đầu chỉ là một cơn ác mộng... Nhưng nhiều đêm, tôi lại bị rơi vào những giấc mơ cực kỳ khủng khiếp, tôi hay bắt gặp những nụ cười chế nhạo của người này người kia về đôi mắt không hoàn thiện của mình. Tôi thấy mình đang say mê hát trên sân khấu, thì bên dưới có tiếng xì xầm, rồi những tràng cười rộ lên, bao trùm khắp nơi chỉ còn là những tiếng cười. Ai đó hét lớn lên sân khấu: *“Mù rồi thì còn đi hát làm gì?”*. Tôi bật khóc (không hiểu sao trong giấc mơ tôi lại dễ khóc như vậy?) rồi bỏ chạy. Tôi đã chạy rất lâu, chạy rất xa cho tới khi choáng tỉnh và cảm nhận mắt mình cũng đang ướt ướt...

Tôi vẫn luôn tỏ ra với người thân là mình luôn mỉm cười trước số phận, cho dù bất kỳ điều xấu gì xảy đến. Nhưng thật sự tôi vẫn luôn nuôi dưỡng niềm tin mãnh liệt vào phép màu để con mắt phải của tôi tự dung sẽ lại phục hồi. Biết là mơ mộng viễn vông nhưng tôi vẫn cứ hi vọng. Không có hi vọng, cuộc sống sẽ chỉ còn là những ngày đều đặn chán chường. Ít ra, còn hi vọng, tôi cảm thấy tâm trạng của mình thoải mái hơn một chút, và mỗi ngày, tôi còn mong đến ngày mai.

Sinh nhật năm nay của tôi có thật nhiều niềm vui. Sky cũng vừa trở lại Việt Nam sau hai tháng về thăm nhà ở Hàn Quốc. Vậy là cô ấy đã 2 năm đón sinh nhật cùng tôi. Tình cảm của chúng tôi giờ đã khăng khít hơn trước, và cũng đã có thể thoải mái trò chuyện với nhau hơn bằng tiếng Việt (dù tiếng Việt của Sky vẫn ngọng lịu ngọng lo và chỉ người trong nhà mới hiểu được). Cô ấy vẫn chưa biết rõ ràng về bệnh tình của tôi, dù chắc cũng có linh cảm là sức khỏe của tôi có gì đó bất ổn. Tính Sky rất nhạy cảm và dễ khóc (mà tôi thì rất sợ người khác phải khóc) nên tôi cũng không muốn cô ấy quá đau buồn khi tường tận rằng tôi đang mang một khối u trong đầu. Tôi chỉ thích nhìn Sky vui vẻ, thích tếu táo cười đùa cùng cô ấy. Tôi không thể tin được trên đời này lại có một người hợp đến từng sở thích nhỏ với tôi, và có thể tung hứng thoải mái cùng tôi trong những trò “điên khủng” không ai có thể tưởng tượng ra được. Ở bên Sky, tính cách hồn nhiên, vui vẻ của cô ấy khiến tôi quên hết mọi đau đớn, mọi suy nghĩ tiêu cực về những điều sắp đến. Đứng trên sân khấu hát cùng Sky, tôi thấy được một cách rõ ràng nhất mình như một người đàn ông mạnh mẽ luôn sẵn sàng bảo bọc chở che cho cô ấy. Ngày thường, chúng tôi vẫn gọi nhau “chồng chồng vợ vợ” trong mỗi lần trò chuyện. Chỉ là vui đùa tếu táo, nhưng cũng có những khoảnh khắc, tôi cảm giác tình cảm của chúng tôi thật sự như một đôi vợ chồng trẻ đang ở giai đoạn thăng hoa nhất.

Tôi thương Sky nhưng tôi không cho phép tình cảm ấy ngã về hướng tình yêu. Vì tôi là một người già chỉ còn hiện tại chứ chẳng có tương lai. Tôi không muốn lại có thêm một người suy sụp tinh thần nếu chẳng may ngày-mà-tôi- không-bao-giờ-trông-đợi ấy đột ngột đến. Tội cho Sky! Tôi chỉ mong tình cảm của chúng tôi cứ mãi duy trì như thế này là tôi thấy an ủi vô cùng.

CÒN MONG CHỜ CHI

Cái ngày mà tôi háo hức trông đợi cũng đến: bộ phim 3D *Bóng Ma Học Đường* chính thức ra mắt khán giả vào ngày 30.1.2011. Ngày đóng cảnh quay cuối cùng, tôi không biết mình có còn cơ hội được xem vai diễn của mình trên màn ảnh hay không. Giờ không chỉ còn được có mặt trong buổi ra mắt này, tôi còn được gặp lại những con người thân quen mà mình từng gắn bó trong suốt thời gian quay phim, tâm trạng của tôi đan xen nhiều cảm xúc. Gặp tôi, câu đầu tiên ba Hoài Linh hỏi: “*Sức khỏe sao con trai?*”. “*Dạ ổn, ba!*”. “*Ba nói rồi mà, người hiền thì sẽ không sao đâu!*”. Tôi chỉ cười, để những người quan tâm mình cảm thấy yên lòng khi nghĩ mình ổn, dù sao vẫn đỡ hơn để họ phải lo lắng khi biết sự thật.

Khi bộ phim bắt đầu được chiếu sau màn giao lưu với đoàn phim, tôi cũng được phát cho một chiếc kính 3D như bao người khác. Không ai biết được giờ tôi chỉ còn nhìn được bằng một mắt nên không bao giờ còn trải nghiệm được cảm giác của hình ảnh nổi là gì nữa. Có một chút tủi thân, nhưng tôi tự an ủi mình, ít ra mình vẫn còn thấy được lần đầu tiên mình xuất hiện trên màn ảnh là như thế nào. Tôi còn mong chờ chi nữa?

Bóng Ma Học Đường không phải là một bộ phim quá xuất sắc, nhưng cũng ổn về mặt giải trí. Điều khiến tôi hơi hụt hẫng là những cảnh diễn của tôi (và Quỳnh Anh) bị cắt khá nhiều để đảm bảo thời lượng của phim, nên nhân vật khá nhạt chứ không đầy đặn như trong kịch bản. Thật sự tôi đã dồn tất cả tâm sức của mình, cả mồ hôi và máu cho vai diễn này, nhưng giờ xem lại, tôi tự thấy có nhiều đoạn mình diễn xuất chưa tốt do thời điểm đó tâm trạng của tôi luôn bị đè nặng bởi chuyển biến xấu của khối u khiến thị lực ngày càng yếu. Dù bộ phim không thành công như mong đợi, nhưng tôi không cảm thấy hối tiếc khi nhận lời tham gia. Với tôi, *Bóng Ma Học Đường* là một cái duyên, và đã mang lại cho tôi nhiều trải nghiệm không có được trong cuộc đời ca sĩ. Vậy là cũng quá đủ rồi!

Tối 15.2.2011, tôi lại có một trải nghiệm đáng nhớ khi quay trở lại chương trình Album Vàng với album *Thăng*. Lần này tôi phải tranh giải với album của nhiều đàn anh, đàn chị đầy kinh nghiệm như Tùng Dương, Thái Thùy Linh... Nếu như lần đầu tham gia với *WanBi0901* tôi hồi hộp một, thì lần này tôi cảm thấy căng thẳng gấp nhiều lần. Tôi không còn sự run rẩy của một tân binh khi đứng trên sân khấu lớn như trước đây, nhưng cũng vì vậy mà sự kỳ vọng và xét nét của mọi người dành cho tôi cũng sẽ cao hơn. Phần trình diễn dự thi của tôi là hai ca khúc *Hãy Tỉnh Giấc* và *Cảm Ơn* mang phong cách đối lập nhau, một đi kèm vũ đạo sôi động, một nhẹ nhàng sâu lắng. Tôi phải cảm ơn những đau đớn bệnh tật, những cảm giác hụt hẫng, những trải nghiệm đắng ngắt của cuộc đời đã mang lại cho giọng hát của tôi cảm xúc sâu lắng không thể có được từ những bài luyện thanh rập khuôn.

Tôi từng là một đứa trẻ lì lợm, một thiếu niên nổi loạn và một chàng ca sĩ trẻ vừa vào nghề với đầy ắp tự tin pha chút sân si. Người ta thường trải nghiệm được cuộc đời từ những lần vấp ngã. Còn tôi, chính khối u bất trị, cùng những ngày chiến đấu với bệnh tật đã thay đổi nhiều thứ bên trong con người tôi. Tôi tiếp tục con đường ca hát chỉ để được hát, vì ca hát là cứu cánh cho tinh thần tôi lúc này, là giá trị còn lại của mình với cuộc đời. Tôi vui khi thấy mình không còn bận lòng về danh tiếng và thoát khỏi sân si. Tôi cũng thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn khi buông bỏ được những bon chen để lựa chọn những gì xứng đáng hơn cho thời gian còn lại của mình.

Tôi không còn suy nghĩ gì đến giải thưởng, nhưng vẫn cảm thấy căng thẳng trước giờ lên sân khấu, chỉ vì sợ mình phụ lòng thương yêu, kì vọng của mọi người. Trong đầu tôi chỉ duy nhất suy nghĩ mình phải trình diễn thật tốt, phải để khán giả cảm thấy tự hào khi dành tình cảm cho tôi. Nhưng đúng là khi tôi không đặt kì vọng gì, thì niềm vui lại tự tìm đến. Một lần nữa tôi lại nhận được giải Album được yêu thích nhất cho *Thăng*. Nếu lần trước là niềm hạnh phúc lâng lâng của giải thưởng âm nhạc đầu tiên trong sự nghiệp, thì lần đoạt giải này khiến tôi vỡ òa niềm vui khi nhận ra dù mình có bị gián đoạn công việc ca hát, dù ngoại hình của tôi không còn rạng rỡ như xưa, thì vẫn còn rất nhiều khán giả yêu thương tôi.

Nếu giải thưởng năm ngoái tôi dành tặng cho ba mẹ, thì giải thưởng lần này tôi muốn tặng cho anh Chuột và Sky. Tôi hi vọng một ngày nào đó Sky cũng sẽ được đứng trên sân khấu này để giới thiệu album đầu tay của mình. Giờ đây, ngoài ca hát để thỏa lòng, tôi còn phải giúp đỡ Sky thực hiện ước mơ của cô ấy là trở thành ca sĩ ở Việt Nam...

ĐÊM TÌNH NHÂN

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 16 tháng 2 năm 2011 là ngày đáng nhớ của Sky khi lần đầu tiên được hát trên sân khấu Lan Anh trong chương trình SEA Show. Tối nay, chúng tôi sẽ hát bài *Đêm Tình Nhân*, đã được hai đĩa quay MV trước đó như quà tặng đặc biệt ngày Valentine dành cho khán giả. Khi xem MV này, cả tôi và Sky đều cười rũ rượi vì ngoại hình hai đĩa đều tròn trịa hơn thời quay *Dòng Thư Cuối*. Cô nàng cứ lặp đi lặp lại bằng giọng tiếng Việt ngọng nghịu: “*Chúng ta là vợ chồng heo. Hihi*”. Sky vẫn chưa biết tôi tăng cân do bệnh, nên cứ hay chọc: “*Chồng của em đừng ăn nhiều quá, mập quá là em sẽ không yêu anh nữa đâu*”.

Tối nay Sky diện một chiếc áo cô dâu lộng lẫy nên càng thêm xinh đẹp. Đây không phải là lần đầu tiên Sky hát cùng tôi trên sân khấu, trước đó hai đĩa cũng đã luyện tập nhiều nhưng cô ấy vẫn cứ hồi hộp đến tội nghiệp. Trước khi bước ra sân khấu, tôi đã nắm tay Sky động viên: “*Em đừng run, em sẽ làm được! Em cứ tưởng tượng hai đĩa mình đang hát ở nhà là được rồi*”. Cảm giác run rẩy vừa vui vừa sợ này tôi cũng từng trải qua rồi. Nhưng Sky đã có màn trình diễn xuất sắc hơn tôi tưởng và được khán giả cổ vũ nồng nhiệt. Vào trong hậu trường, tôi ôm Sky, nói nhỏ: “*Em giỏi lắm!*”. Tôi hạnh phúc vì Sky đã đặt được bước chân đầu tiên trên con đường ca hát. Con đường cô ấy đi sẽ gặp khó khăn hơn tôi rất nhiều, nhưng lúc nào cũng sẽ có tôi bên cạnh. Ôm Sky trong lòng, tôi thấy tim mình rộn ràng nhưng không định nghĩa được chính xác tình cảm ấy là gì.

Nhiều khán giả nghĩ giữa tôi và Sky là tình yêu. Nhưng trên đời này có nhiều cung bậc tình cảm khác nhau. Có những người chỉ chăm chăm một đời để tìm được tình yêu đích thực. Nhưng cuộc đời tôi chỉ sống trong những tình thương, và trao tặng tình thương cho những người đang gấn chặt nụ cười nước mắt của họ với buồn vui của mình. Với tôi, tình thương bền chặt hơn tình yêu. Bạn có thể yêu một người chỉ qua cái nhìn đầu tiên bằng một tình cảm sét đánh, nhưng rồi có thể quên ngay trong phút chốc khi lại có tình yêu mới, nhưng để thương được một người, bạn cần phải đi chung với họ một đoạn đường đủ dài để thấu hiểu hết được nhau. Tình yêu sẽ có những ghen tuông giận hờn, có dẫn vật trả đũa cho những tổn thương. Còn với tình thương, đôi khi bạn có thể cam tâm hi sinh tất cả cho một ai đó mà chẳng mấy may mưu cầu đáp trả. Tình yêu có sự thăng hoa, nhưng cũng lại có lúc khiến bạn hụt hẫng tận cùng ở hai thái cực của cảm xúc, còn tình thương là sự tĩnh tiến ổn định của một dạng tình cảm không biến đổi. Tình yêu chỉ tồn tại trong từng giai đoạn, còn tình thương có thể dai dẳng cả một đời người. Tôi cảm thấy may mắn khi cuộc đời mình đầy ắp những tình thương, đủ để nhớ về nhau cả đời, cả kiếp, dù có thể một ngày nào đó vĩnh viễn không bao giờ còn gặp được nhau...

DẤU VẾT

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Sáng nay, tôi dậy thật sớm để chuẩn bị sẵn sàng cho ngày quay MV Dấu Vết, là phần tiếp theo của ca khúc Vết Mất. Tôi và anh Chuột cực kỳ phấn khích khi nghĩ ra được ý tưởng sáng tác những phần tiếp theo của *Vết Mất*, để tạo thành một câu chuyện xuyên suốt. Hình như chưa có ca sĩ, nhạc sĩ nào ở Việt Nam thực hiện ý tưởng này. Cảm giác nghĩ ra được điều gì khác lạ cho sản phẩm âm nhạc của mình thật sự vô cùng thú vị.

Tôi đến với công việc ca hát và sáng tác đều từ những tình cờ. Thật tình ban đầu tôi cũng không tự tin lắm với những sáng tác của mình, nhưng anh Chuột và mọi người động viên nhiều. Dần dà, tôi thấy mình cũng có chút năng khiếu và ngày càng yêu thích công việc này. Nhiều người gọi tôi là nhạc sĩ, nhưng tôi chưa bao giờ dám nhận danh xưng ấy. Tôi chỉ là người viết nhạc dựa trên cảm xúc, và cho chính mình hát. Người khác giải tỏa tâm trạng bằng những trang viết, bằng hội họa, thì tôi gửi gắm những gì buồn nhất, vui nhất, và cả những lời tâm sự với chính mình vào âm nhạc. Hồi nhỏ tôi cũng chẳng giỏi Văn gì mấy, nhưng nhiều lúc đọc lại lời ca khúc của mình, tôi cũng ngỡ ngàng là tại sao mình lại có thể văn chương lại lằng lằng như thế!

Trước giờ, anh Chuột là người lên ý tưởng cho tất cả các MV của tôi. Khi viết kịch bản cho MV *Dấu Vết*, trong đầu anh đã hình dung nhân vật nữ chính là Sky. Vừa mới quay chung MV *Đêm tình nhân* nên lần này, cả tôi và Sky đều thoải mái hơn hẳn lần hợp tác đầu tiên còn nhiều ngại ngùng trong *Dòng Thư Cuối*. Trong MV có cảnh tôi và Sky phải cãi nhau kịch liệt, rồi Sky vừa đánh đố tôi vừa khóc nức nở. Sky không rành tiếng Việt nhưng cực kỳ thông minh, chỉ cần nhìn nét mặt của tôi là cô ấy có thể diễn tung hứng ăn khớp ngay được. Đoạn cãi nhau không hề có kịch bản, đạo diễn cho tôi và Sky thoải mái “phăng” lời thoại, miễn sao giữ nét mặt đúng như tâm trạng của nhân vật. Trong khi chúng tôi diễn đầy đau khổ thì mọi người trong trường quay lại cười rần rần khi thấy một người la hét bằng tiếng Việt, còn một người thì khóc lóc bằng tiếng Hàn. Giờ nghĩ, tôi hỏi Sky: “*Hồi này em hiểu anh nói gì không?*”. Sky cười hi hi: “*Dạ không. Em cũng chỉ hỏi anh: Anh khỏe không? Anh ăn cơm chưa?... Vậy mà tụi mình cũng giống cãi nhau*

ha!”

Ngoài đời, chưa bao giờ tôi và Sky to tiếng với nhau, ngày nào cũng chỉ toàn những trò tếu táo chọc ghẹo. Thịnh thoảng buồn quá, hai đứa mới chơi trò diễn kịch vợ chồng gây lộn, đến mức cả nhà đều lắc đầu: *“Hai đứa này đúng là trời sinh một cặp... điên!”*. Tôi cũng hay nói với Sky: *“Ừ, thì tại mình điên, nhưng điên... có duyên, em nhỉ?”*

Mỗi lần chuẩn bị quay MV mới, tôi thì thấy vui, còn anh Chuột lại sợ tôi phải mệt mỏi với những lời chê bai nhắm đến ngoại hình, vì tác dụng phụ của việc điều trị khiến vóc dáng tôi bị tăng cân không kiểm soát được. Lần nào tôi cũng trấn an: *“Anh yên tâm, em chịu quen rồi, không lẽ sợ bị chê mà mình không làm gì hết?”*. Nhưng có những điều dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng nhiều lúc tôi vẫn không thể bình tĩnh nổi trước nhiều lời bình luận quá ác ý. Tôi không hiểu vì sao họ không nhận ra sự tiến bộ trong giọng hát, sáng tác của tôi mà chỉ cứ chăm chăm vào ngoại hình như vậy? Nhưng được cái là tính tôi mau cân bằng, chỉ cần nghĩ đến tối nay đi diễn xong sẽ ăn cái gì là tôi lại thấy thoải mái trở lại. Cuộc đời tôi, ngoài âm nhạc thì có lẽ ăn uống là thú vui lớn nhất, nhưng khổ nỗi tạng người của tôi lại rất dễ tăng cân nên cũng phải kiểm chế dữ lắm. Nhiều lúc thấy tôi phải cố gắng kiêng khem để giữ vóc dáng, cả nhà đều thấy xót. Anh Chuột hay động viên: *“Điều quan trọng hơn với em lúc này là sức khỏe, và cảm giác vui vẻ tận hưởng cuộc sống chứ không phải chuyện mập ốm. Thôi kệ đi! Em cứ ăn cái gì mình thích, nhưng đừng ăn nhiều quá là được”*. Có giai đoạn, tôi chỉ ăn cơm gạo lức muối mè, vì nghe thực phẩm này có tác dụng tốt với người bị khối u, cũng là để giảm cân. Nhưng được một thời gian, thấy sức khỏe tôi có dấu hiệu đi xuống, mọi người lại bắt tôi phải ăn uống như bình thường. Tôi cũng nghĩ đơn giản, cuộc đời mình còn có mấy niềm vui mà phải bỏ bớt đi?

Ngoài ăn uống, tôi còn thích đi du lịch, nhưng phải là vui vẻ với cả nhà chứ chưa bao giờ tôi chịu đi đâu một mình. Giữa tháng 4, anh Chuột lại sắp xếp cho cả nhà đi du lịch Thái Lan nhân Lễ té nước Songkran, cũng để tôi và mẹ Tâm có dịp đi chơi cùng nhau. Mấy ngày này ở Thái đi đâu cũng thấy súng nước, bột mì... và những tiếng cười rộn rã. Trong khi Mèo hơi khó chịu vì sợ dơ, thì tôi và anh Chuột lại cực kỳ phấn khích khi được thoải mái “chơi dơ một cách chính thức”. Hai anh em hết lê la ở khu Central World, kéo sang Siam rồi đến khu Kao San, mặc dù cả người ướt sũng và vẫn vện bột mì trắng. Được thoải mái chơi đùa cùng những người chưa bao giờ quen biết hết như trẻ thơ, tôi cảm thấy lòng mình vui nhẹ nhàng. Nếu có một điều ước, tôi không dám ước mình sẽ mãi khỏe mạnh, mà chỉ mong có càng nhiều kỷ niệm vui vẻ thế này cùng những người thân yêu càng tốt. Tôi biết một ngày nào đó mình cũng sẽ sớm ra đi, nên tôi luôn muốn được tận hưởng cuộc sống khi còn có thể. Một cách đúng nghĩa.

TRÒ ĐUA CỦA SỎ PHẬN

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Tôi tin là trên cuộc đời này đều có những sự sắp đặt cho cuộc đời của một ai đó, như một sự trùng hợp đầy huyền ảo. Tôi vẫn nói với Bi: *“Cuộc đời em giống đồ thị hình sin, không bao giờ lâm vào đường cùng, nhưng cũng chẳng được hạnh phúc êm đềm quá lâu”*. Chưa kịp vui mừng vì lần chụp hình MRI kiểm tra định kỳ lần thứ 2 (kể từ sau đợt bắn tia ở Singapore) có kết quả kích thước khối u vẫn ổn định, Bi lại phải khôn khổ vì chứng thoát vị đĩa đệm một lần nữa lại tái phát.

Đầu tháng 5, Bi thở dài với tôi: *“Thần kinh tọa của em lại đau, chắc tái phát nữa rồi anh! Em chán quá”*. Bi kể, mấy đêm rồi em không ngủ yên giấc được vì cơn đau cứ hành hạ. Mỗi lần chuyển mình, em chỉ thiếp đi một chút, rồi lại tỉnh giấc vì cơn đau như ngàn mũi kim đâm vào cột sống lưng. Suốt mấy năm sống chung với căn bệnh thoát vị đĩa đệm, ngoài những cơn đau, chân trái của Bi cũng dần dần teo nhỏ hơn so với chân còn lại, nếu để ý kỹ thì có thể nhận thấy được bằng mắt thường.

Tôi đưa Bi đến bệnh viện đã điều trị cho em đợt trước. Nghe bác sĩ chỉ định chụp hình MRI, Bi cười: *“Riết rồi em chụp hình MRI còn nhiều hơn chụp hình ở studio nữa!”*. Nhưng kết quả của lần này nghiêm trọng hơn nhiều so với lần trước. *“Đĩa đệm ở 3 đốt cột sống của bệnh nhân Tuấn Anh đã bị lệch ra ngoài rất nhiều. Cần phải phẫu thuật gấp!”* - nghe bác sĩ thông báo, tôi với Bi nhìn nhau thở dài. Cả tôi và em đều hiểu, bệnh thoát vị đĩa đệm của em đã chuyển sang giai đoạn nặng và cần phải phẫu thuật. Tôi và Bi cũng đã tìm hiểu, những ca phẫu thuật cho bệnh này cũng có rất nhiều nguy hiểm, và chắc chắn em phải nằm điều trị dài ngày. Bi nói với tôi như cầu cứu: *“Em không muốn nằm một chỗ nữa đâu anh! Em còn rất nhiều thứ muốn làm!”*.

Đợt tái phát bất ngờ khiến Bi lại phải hủy hàng loạt show diễn đã ký từ trước. Nhưng bây giờ nỗi lo lắng lớn hơn của tôi là có chấp nhận mạo hiểm để Bi phẫu thuật hay không, vì cột sống ảnh hưởng rất lớn

tôi chuyện đi lại và sinh hoạt cá nhân của em. Đêm hôm trước, nghe Bi thấp nhang cho ba Quỳnh cầu nguyện, tôi cảm nhận được cảm giác hệt hăng tận cùng của em: “*Ba ơi, phù hộ cho con khỏe mạnh để con còn chăm sóc cho mẹ Tâm và bé Mi. Ông trời ơi, ông đã bắt con chỉ còn 5 năm để sống, thì làm ơn cho con sống khỏe mạnh một chút để còn làm những việc con muốn làm được không?*”

Cũng như những lần trước đây, Bi lại để tôi toàn quyền quyết định chuyện điều trị cho em. Tôi lại phải hỏi người này người kia, rồi tự tìm hiểu thông tin trên mạng rồi đưa Bi đến một phòng khám chuyên khoa ở Phú Nhuận, nơi được quảng cáo là từng chữa cho căn bệnh tương tự của Ứng Hoàng Phúc. Tôi chỉ cầu may một phương pháp chữa trị nào đó chưa phải phẫu thuật để giảm thiểu những rủi ro hậu phẫu cho em. Tôi mừng muốn khóc khi bác sĩ sau khi xem phim MRI xong trả lời: “*Vẫn chưa đến mức phải phẫu thuật. Ở đây vẫn có phương pháp tiêm thuốc để đẩy đĩa đệm trở về vị trí cũ*”. Tôi hơi hoang mang, không hiểu sao cùng một kết quả chụp phim, các bác sĩ lại có thể đưa ra biện pháp điều trị khác nhau như thế. Nhưng niềm khấp khởi khi tránh được chuyện phải mổ cho Bi đã lấn át tất cả. Hai anh em bàn bạc với nhau, và quyết định sẽ thử phương pháp tiêm thuốc thẳng vào cột sống. Nghe bác sĩ động viên: “*Hai anh em đừng lo, ở đây đã chữa khỏi cho rất nhiều ca như thế này rồi*”, tôi và Bi đều thấy yên tâm hơn một chút.

Tôi không biết chúng tôi may mắn vào phút chót hay số phận chỉ muốn trêu đùa sức chịu đựng của Bi. Quyết định đổi bệnh viện điều trị của Bi chỉ là tình cờ, nhưng lại giúp em tránh được ca mổ nguy hiểm. Và phương pháp điều trị không phẫu thuật này không ngờ lại có hiệu quả. Những cơn đau của Bi giảm dần, vài tuần sau, em có thể đi lại thoải mái, dù dáng đi vẫn hơi khập khiễng. Đó là lần tái phát nặng nhất, kéo dài nhất của Bi, khiến công việc ca hát của em lại một lần nữa bị gián đoạn. Nhưng điều an ủi là cuối cùng những lo lắng, mệt mỏi ấy cũng qua. Bi vẫn luôn lạc quan: “*Chắc ba Quỳnh nghe được lời cầu nguyện của em*”.

Căn bệnh thoát vị đĩa đệm không ảnh hưởng đến tính mạng của Bi, nhưng để lại hậu quả chẳng kém gì những di chứng khỏi u gây ra cho mắt. Tuy Bi không bao giờ than phiền gì, cả nhà cũng không nhắc đến nhưng mọi người đều cảm nhận được sự thay đổi trong dáng đi, dáng chạy của em. Kế hoạch của tôi trong năm 2011 là phát hành album vol.3 cho Bi, mang chủ đề *Nguyễn Tuấn Anh hát nhạc Nguyễn*, bao gồm những ca khúc của em và những nhạc sĩ họ Nguyễn khác như Nguyễn Hải Phong, Nguyễn Hồng Thuận, Nguyễn Phúc Trường... Nhưng lần chữa trị kéo dài căn bệnh thoát vị đĩa đệm khiến kế hoạch phải trì hoãn. Bù vào đó, tôi lần lượt quay MV cho những ca khúc Bi sáng tác, để Bi đỡ buồn và khán giả của em cũng bớt sốt ruột.

HÓA CON MƯA

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Di chứng của căn bệnh thoát vị đĩa đệm khiến chân trái của tôi bị mất sức và kém linh hoạt hơn hẳn chân phải. Tôi cố giấu mọi người chuyện này, vì chuyện khỏi u đã đủ để cả nhà lo lắng lắm rồi. Tôi cũng cảm nhận được ông trời lại tiếp tục bắt đầu tước đi một chức năng bình thường khác trên cơ thể tôi. Nhưng tôi vẫn luôn trấn an mình, mọi chuyện vẫn chưa đến ngày xấu nhất nên tôi không được yếu lòng.

Để bù lại việc chậm trễ của album vol.3, anh Chuột quyết định quay *MV Hóa Con Mưa* trong thời gian thừa show mùa mưa để không thất hứa với khán giả, mà tôi cũng bớt buồn vì rảnh rỗi. Lần chuẩn bị cho MV này, anh muốn tôi thay đổi hình ảnh một chút để tạo sự mới mẻ cho khán giả. Tôi quyết định sẽ không để tóc mái như bình thường, mà chải tóc ngược lên và diện đồ da phui bụi.

Trong số những sáng tác của tôi, *Hóa Con Mưa* là ca khúc có giai điệu trúc trắc và ca từ mang nhiều hình ảnh ẩn dụ nhất. Phần hòa âm phối khí cũng khác với màu sắc trong những ca khúc trước đây của tôi. Tôi cực kỳ ưng ý với sáng tác này và đặt nhiều kỳ vọng sẽ tạo được dấu ấn trưởng thành trong lòng khán giả. Nhưng thị hiếu của khán giả rất khó lý giải. Đôi lúc tôi cũng hoang mang là tại sao những ca khúc có chiều sâu mình ưng ý thường lại ít được khán giả chú ý hơn những ca khúc tôi kém chăm chút hơn. Vol.1 là *Chuyện tình gió*, vol.2 là *Bắt đầu từ một kết thúc*, và giờ *Hóa Con Mưa* cũng không ngoại lệ. Nhưng vì quá phấn khích với ca khúc này, anh Chuột và tôi quyết định vẫn “lì lợm” quay MV cho *Hóa Con Mưa*, với hi vọng sẽ thay đổi được cái “huông” kém may mắn này.

Đọc kịch bản anh Chuột viết, tôi gợi ý mời Miu Lê đóng chung MV này vì hình ảnh rất phù hợp. Tôi có ấn tượng rất tốt với cô bé này từ thời Miu mới tập tành làm người mẫu ảnh. Chính Miu cũng là người giới thiệu tôi với đạo diễn Lê Hoàng khi ông chọn diễn viên cho một bộ phim truyền hình mới (nhưng lúc đó tôi bị đạo diễn chê thẳng thừng là mập quá khi gặp mặt). Sau này, khi Miu bước chân vào con đường ca

hát, thỉnh thoảng hai anh em cũng nói chuyện điện thoại với nhau. Miu có ngoại hình, giọng hát và gu âm nhạc tốt nên chắc chắn sẽ nổi tiếng trong tương lai. Khi anh Chuột gọi điện cho quản lý của Miu, cả hai đã lập tức nhận lời, và cũng rất nhiệt tình đến sớm. Mặc dù cảnh quay của Miu không nhiều lắm, nhưng khá vất vả vì phải dầm mưa, nhưng cô bé vẫn không một lời than vãn. Cũng giống Tóc Tiên đợt trước, Miu không nhận tiền thù lao, chỉ coi như quay hỗ trợ cho đàn anh. Bù lại, cả nhà tôi đãi Miu và quản lý ăn một bữa hoành tráng (thật ra chỉ có mọi người ăn nhiệt tình, còn tôi và Miu chỉ ăn chút chút vì sợ mập).

Trong MV này, Miu vất vả vì dầm mưa một thì tôi bầm dập đến mười. Hầu như cảnh quay nào của tôi cũng liên quan đến mưa nên phải dầm mưa (giả) suốt hơn 8 tiếng đồng hồ. Ra tới hiện trường, đạo diễn phát sinh thêm một cảnh quay tôi chạy dưới mưa. Anh Chuột không đồng ý nhưng tôi thấy cảnh này có thể tạo thêm cao trào cho nội dung nên thuyết phục anh cho tôi đóng. Khi vừa chạy một đoạn, tôi nghe loảng thoảng có tiếng cười hô hô của ai đó trong đoàn, chắc do tướng chạy của tôi nhìn mắc cười. Anh Chuột tính làm việc với đoàn quay để mời người bất lịch sự ấy ra khỏi hiện trường để tránh làm ảnh hưởng tới tâm lý của tôi, nhưng tôi can lại: *“Thôi anh, mắc công lại phải đôi co. Người ta đâu biết em bị gì, họ thấy mắc cười thì cứ để họ cười!”*.

Từ lâu rồi, tôi không còn mong mọi chuyện ai cũng phải hiểu mình, thương mình, đồng cảm với mình. Nhìn thấy một điều gì đó bất thường ở một người bị gắn mác là người của công chúng, phản ứng tự nhiên của con người là cười nhạo, là chê bai trước khi tìm hiểu thực hư. Có thể cười xong, chê xong họ sẽ quên ngay mất chứ chẳng phải thù ghét gì mình. Ai thương tôi, tôi cảm ơn; còn họ không hiểu mình cũng đành chịu. Mọi người không phải là người thân của tôi, nên không thể mong đợi người ta sợ tôi bị tổn thương, hay nói những câu mà chỉ người nhà mới có thể nói được với nhau, đại loại như *“Wanbi bị bệnh nên mới mập”*, hay *“Wanbi bị thoát vĩ đĩa đệm nên tướng chạy không bình thường!”*. Huống hồ, tôi có cho ai biết mình bị bệnh đâu?

Tôi luôn thích chiến đấu với số phận, nhưng tôi lại tin, có những chuyện không đi ngược lại sự sắp đặt được. Chúng tôi đầu tư rất nhiều tâm huyết cho Hóa Con Mưa, nhưng khi ra mắt MV này lại bị không được đón nhận nồng nhiệt lắm. Khán giả không quen với hình ảnh mới của tôi. Một số người còn chê bai tôi mập, chẳng biết câu chữ thậm tệ đến mức nào mà có fan gọi điện cho tôi khóc tức tưởi. Tôi lại còn phải dỗ dành các em là đừng quan tâm đến ai nói gì, anh chỉ cần các em thích và ủng hộ anh là được rồi. Tôi đã tập mặc kệ những lời chỉ trích nhắm vào mình mà chỉ cố gắng làm những điều mình thích, dành cho những người thật sự quan tâm và thương yêu mình. Còn với những người có sẵn ác cảm không lý do về tôi, thì dù tôi có cố gắng thế nào, cũng sẽ chẳng thể thay đổi định kiến ấy...

Chỉ một điều khiến tôi hơi chán nản là MV cũng không thể phát sóng TV vì bị bắt lỗi một cảnh quay vi phạm luật giao thông (cảnh tôi dừng xe giữa đường khi đột nhiên thấy người yêu cũ, dù con đường vắng tanh!). Chán vì bao nhiêu công sức mình bỏ ra cuối cùng đúng như tên bài hát là “hóa con mưa” trôi hết. Tôi bắt đầu hoang mang là liệu mình còn đủ nghị lực để bước tiếp con đường này khi thử thách ngày một nhiều hơn?

LẠI NHỮNG NGÀY PHẠP PHÒNG

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Bỏ qua nỗi thất vọng với *Hóa Con Mưa*, Bi tận hưởng những ngày yên ả khi kích thích của khối u vẫn tạm thời ổn định, chứng thoát vị đĩa đệm cũng dần hồi phục. Điều an ủi là dù đã qua thời đỉnh cao nhất, nhưng WanBi vẫn là cái tên ăn khách nên show diễn vẫn đều đặn. Cảm giác mình vẫn là người bình thường, vẫn còn có thể kiếm tiền được... thật sự là điều có ý nghĩa nhất với Bi lúc này.

Bi cũng bàn bạc với tôi kế hoạch lăng xê Sky. Em hướng dẫn Sky sáng tác ca khúc cho single đầu tay, dắt Sky đi học luyện thanh chung với mình. Bi nói với tôi: *“Em sẽ giúp Sky về chuyên môn, anh không cần phải lo quá! Em cũng muốn tập làm quản lý để sau này không đi hát được nữa sẽ vẫn còn được gắn bó với âm nhạc”*. Tôi cảm thấy vui vì đứa em hồn nhiên ngày nào của mình, giờ đã có thể chứng thực suy nghĩ đến chuyện quản lý công việc cho người khác, cũng như kế hoạch rút lui khỏi hào quang.

Nghệ sĩ, nhất là những người từng chạm đến hào quang, trong lòng luôn có nỗi lo sợ ẩn khuất về ngày mình đi qua thời vinh quang, khán giả sẽ quên mất mình vì những gương mặt tươi mới hơn. Bi xuất hiện, nổi tiếng nhanh và có phần dễ dàng hơn nhiều người khác nên tôi cũng lo lắng em bị tự mãn và không quý trọng những thành quả mình đạt được. Bên cạnh đó còn có nỗi lo Bi không chịu đựng được thực tế là một ngày nào đó mình sẽ lùi lại so với những gương mặt từng là đàn em. Căn bệnh hiểm nghèo, ở góc độ tích cực, lại giúp Bi có được những suy nghĩ chín chắn hơn, không còn những bon chen, sân si giữa chốn

showbiz đầy thị phi. Em chỉ cố gắng tập trung sáng tác, tập trung rèn luyện giọng hát. Những ngày đầu đón vì chứng thoát vị đĩa đệm, Bi vẫn không bỏ một buổi học luyện thanh nào. Bi hay tâm sự với tôi: “Em biết mình không có giọng hát bẩm sinh xuất sắc nên càng phải cố gắng luyện thanh nhiều hơn.

Là ca sĩ mà cứ để người ta chê mình hát dở hoài thì còn ra gì nữa!” Lâu lâu Bi vẫn hay nhắc lại lời tôi từng dặn dò em trong những ngày đầu tiên làm việc với nhau: “Là nghệ sĩ thì phải để người khác tôn trọng, không thể đánh đổi sự tôn trọng ấy chỉ vì cảm giác mình nổi tiếng trong phút chốc bằng những chiêu trò rẻ tiền. Mình có thể không nổi tiếng, có thể hát chưa hay..., nhưng không được làm gì để đồng nghiệp và khán giả coi thường mình”. Bởi vậy, suốt hành trình ca hát của Bi, chưa bao giờ em vướng vào bất kỳ scandal nào. Mà nghệ sĩ không có scandal nhiều khi lại là một thiệt thòi, nhất là trong giai đoạn nhiều loạn thông tin và những trò rẻ tiền xuất hiện nhan nhản trên các trang tin. Nhưng Bi chưa bao giờ sót ruột là tại sao mình xuất hiện trên báo ít hơn các đồng nghiệp, mà vẫn giữ đúng nguyên tắc chỉ trả lời phỏng vấn khi có sản phẩm âm nhạc mới. Tôi thỉnh thoảng vẫn hay nói đùa: “Chắc anh phải “nhúng bùn” em một chút, chứ em sạch sẽ quá thì người ta chẳng có gì để nhớ, để bàn tán”. Em chỉ cười: “Thôi, em sợ bị ai nói điều gì không tốt sau lưng em lắm. Khi em đi rồi, thế nào người ta cũng sẽ có nhiều chuyện để nói về em”. Thật sự hình ảnh của Bi trên báo chí chỉ là những sản phẩm âm nhạc mới. Em giữ chuyện tình cảm, cuộc sống cá nhân cho riêng mình. Ngay cả chuyện bệnh tình Bi cũng không muốn chia sẻ với ai, để tránh cho mọi người lo lắng, thương hại và cả những đàm tiếu không đáng có.

Như một sự bù đắp, *Hóa Con Mưa* không thành công, nhưng ca khúc ngay sau đó của Bi là *Phái Làm Thế Nào* thì nhanh chóng trở thành hit mới của em trong năm 2011. Bản ballad mang âm hưởng của C-Pop này có giai điệu và ca từ dễ nghe dễ thuộc nên ngay từ khi Bi vừa viết xong, hai anh em đã đoán chắc sẽ ăn thị trường (nhưng thật sự style nhạc này không phải là gu sáng tác của Bi). Như một sự trùng hợp lặp đi lặp lại (mà không muốn tin cũng không được), cứ hễ Bi có hit mới, tình hình sức khỏe của em lại có dấu hiệu tệ đi.

Những ngày quay *MV Phái Làm Thế Nào*, tôi phát hiện con mắt phải của Bi lại bắt đầu không bình thường khi mí mắt có dấu hiệu bị sụp xuống. Cảm giác yên ổn mong manh chưa kịp kéo dài, đã bị thay thế bằng những lo lắng phập phồng...

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Kết quả chụp MRI cho thấy kích thước khối u vẫn ổn định, nhưng không hiểu sao mắt trái của tôi bắt đầu có những triệu chứng thay đổi có thể nhìn thấy được từ bên ngoài. Thỉnh thoảng soi gương, nhìn thấy mí mắt của mình sụp xuống, còn trông mắt thì cũng bắt đầu lại không cân đối với con mắt còn lại, tôi vừa chán nản vừa hoảng sợ. Tôi bắt đầu sợ nhìn chính mình trong gương.

Trước giờ, dù con mắt không còn lành lặn, nhưng về bên ngoài nhìn cũng bình thường giúp tôi có thể che giấu được mọi người. Giờ tôi phải làm sao? Tôi thầm nói với ông trời, tôi cũng là con người, sức chịu đựng của tôi cũng chỉ hạn hữu như bao người khác, sao ông cứ thử thách tôi hết lần này đến lần khác? Tôi đã chấp nhận sự thật là phải tiếp tục sống, tiếp tục ca hát chỉ với con mắt còn lại bằng niềm an ủi là không ai nhận ra sự khiếm khuyết đó. Vậy mà sao ông vẫn nở nụ cười luôn đi điểm tựa tinh thần nhỏ nhoi ấy của tôi?

Những giấc mơ đáng sợ lại tìm đến tôi trong giấc ngủ. Trong giấc mơ, tôi thấy mình vấp ngã ngay trong chính căn phòng thân thuộc của mình. Trước mắt tôi chỉ là một màu đen. Không ai đỡ tôi đứng dậy cả. Tôi gọi anh Chuột, gọi mẹ Tâm, gọi Mèo..., nhưng tất cả đều im lặng. Tôi loạng choạng đứng dậy, rồi lại vấp ngã vào một hố sâu hun hút. Cảm giác hụt hẫng tận cùng bao trùm lấy tôi. Trong giấc mơ khác, tôi thấy tên mình được treo trước các sân khấu ca nhạc: “Ca sĩ mù” WanBi Tuấn Anh, nhưng khi tôi trình diễn, không còn ai nghe tôi hát, xung quanh chỉ đầy tiếng xầm xì ồn ào. Tôi muốn bỏ chạy, nhưng hai chân tôi giờ như bị dính chặt xuống sân sân khấu. Tôi gục xuống, và lại rơi một hố sâu...

Tôi không hiểu những giấc mơ ấy mang lại điềm báo gì, nhưng tôi sợ cảm giác mình phải tỉnh lại trong trạng thái hụt hẫng đáng sợ ấy. Mỗi đêm trước khi ngủ, tôi đều cầu nguyện cho sức khỏe, cho ánh sáng vẫn còn ở lại với mình thêm lâu nữa. Tôi tự nhủ: cho dù cái ngày hai mắt tôi không còn nhìn thấy gì sẽ xảy đến, nhưng chắc chắn sẽ không ai bỏ rơi mình, và tôi sẽ hát đến tận giây phút cuối cùng trong sự thương yêu của khán giả!

Tôi vẫn cố tỏ ra bình thân với mọi người. Nhưng sau mỗi ngày ngủ dậy, điều tôi hoảng sợ nhất là tinh thần của mình bắt đầu có dấu hiệu chao đảo. Tôi sợ, mình không còn tự lừa được chính bản thân mình nữa. Trước giờ, tôi vượt qua được mọi chuyện nhờ vào sự lạc quan, nhờ niềm tin mạnh mẽ rằng mọi việc

rồi sẽ tốt đẹp hơn. Nhưng thực tế cứ hết lần này đến lần khác bào mòn niềm tin ấy của tôi. Tôi biết mình không thể bỏ cuộc, nhưng tôi phải vượt qua bằng cách nào đây?

CHƯƠNG 10

Nỗi buồn của đêm

“Có những đêm, khi tôi nhắm mắt lại, một nỗi sợ hãi kinh khủng lại xâm chiếm khi bóng tối bao trùm, có lúc đã khiến tôi mất tự chủ. Cứ nhắm mắt là lại tôi thấy sợ bóng đêm, nhưng không dám tỏ ra cho ai biết. Tôi thật sự hoảng loạn khi nghĩ tới tương lai tối tăm của mình...”

TÌM THẤY

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Thường mỗi năm vào ngày sinh nhật, người khác mừng một, thì tôi mừng đến mười. Mừng vì tôi lại được đón thêm một cái sinh nhật nữa cùng người thân, mà không biết còn được hưởng niềm vui ấy đến bao giờ. Thường vào ngày sinh nhật, anh Chuột không nhận bất kỳ show diễn hay lịch làm việc gì để tôi tận hưởng một ngày thoải mái nhất bên cạnh gia đình. Nhưng năm nay, tôi muốn sinh nhật của mình có thêm ý nghĩa nên quyết định quay *MV Tìm Thấy* ngay trong ngày này. *Tìm Thấy* là ca khúc cuối cùng nằm trong bộ ba *Vụt Mất- Dấu Vết- Tìm Thấy*, như một cái kết mỹ mãn có hậu cho hai nhân vật trong bài hát. Tôi viết *Tìm Thấy* để tặng cho Sky, vì những điều vui vẻ mà cô ấy đã mang lại cho cuộc sống của tôi, cũng là để tự động viên mình về một ngày mai tươi sáng.

Suốt hơn một tháng nay, tình hình mắt phải của tôi vẫn không có dấu hiệu tiến triển gì. Cả nhà đều lo lắng nhưng không biết phải làm cách nào. Bản thân tôi cũng bắt đầu thích nghi dần với việc để tóc che một bên mắt, tránh để mọi người nhận ra. Nhưng những lần đi diễn, nhiều đồng nghiệp cũng nhận thấy sự bất thường của đôi mắt tôi khi tiếp xúc ở cự ly gần. Đáp lại những lời hỏi thăm, tôi chỉ biết giả lảng: “*Tại tác dụng phụ của thuốc chữa thoát vị đĩa đệm làm mắt bị sụp mí chứ không có gì nghiêm trọng*”. Không biết lời nói dối ngô nghê của tôi có làm mọi người tin không, nhưng tôi sợ khi biết rõ sự thật, mọi người sẽ bàn tán sau lưng tôi: “*Trời ơi, tội nghiệp WanBi lắm!*”. Chẳng hiểu sao tôi rất sợ những ánh mắt thương hại dành cho mình. Tôi muốn mình vẫn là một người khỏe mạnh lành lặn trong mắt mọi người, để những đêm đi diễn không phải bối rối bịa ra lý do gì đó cho những lời hỏi thăm.

Anh Chuột cũng muốn tôi không có thời gian cho những suy nghĩ buồn rầu nên chỉ hai tháng sau khi *Phải Làm Thế Nào* ra mắt, anh lại lên kế hoạch để quay *Tìm Thấy*. Thật sự tôi không tự tin lắm khi quay MV với mái tóc che một bên mắt, nhưng tôi luôn tự động viên chính mình là phải hoạt động như một ca sĩ bình thường, dù giờ đây tôi không còn là một người bình thường nữa. Số phận càng giăng ra nhiều thử thách trên con đường tôi đi, thì tôi càng phải cố gắng vượt qua khi tôi còn có thể.

Tôi rất thích ý tưởng của phiên bản câu chuyện của *Tìm Thấy*, khi tôi và Sky lại tiếp tục hóa thân thành một đôi tình nhân bất đồng ngôn ngữ nhưng ở chung nhà với nhau. Chàng trai thì chán nản với cuộc sống sau cuộc tình tan vỡ, còn cô gái cực kỳ hồn nhiên đến mức ngô nghê. Nhưng chính sự vô tư ấy đã làm ấm lại trái tim của chàng trai, khiến cho cuộc sống của anh ta tươi sáng vui vẻ hơn. Có chút gì đó gần gũi với cuộc sống thực tế của tôi và Sky nên hai đứa diễn xuất cực kỳ thoải mái. Tôi cũng thích màn vũ đạo mà vũ đoàn MTE dàn dựng cho ca khúc này. Tôi đã tập luyện rất kỹ lưỡng suốt gần một tháng, chỉ mong muốn được chứng tỏ cho mọi người thấy là tôi đã tiến bộ. Có lẽ đây cũng là màn vũ đạo tôi nhảy tốt nhất

từ trước đến giờ. Tôi cũng biết, mình sẽ không còn nhiều cơ hội để nhảy trên sân khấu nữa. Vì chẳng biết đến lúc nào, sức khỏe, sự linh hoạt cũng sẽ rời bỏ tôi như thị lực vậy.

Sinh nhật năm nay có lẽ là sinh nhật đặc biệt nhất của tôi, khi lần đầu tiên tôi đón tuổi mới ngay trên trường quay. Các em FC đã chuẩn bị bánh kem để mang lại bất ngờ cho tôi trong giờ nghỉ giải lao. Tôi đoán trước được, nhưng vẫn thấy vui vì tình cảm các em dành cho mình. Buổi tối, tôi lại cùng gia đình có một bữa tiệc ấm cúng. Mỗi năm, ngày sinh nhật luôn là ngày mà tôi thích nhất. Tôi thích không khí háo hức khi cả gia đình cùng diện quần áo đẹp, đi ăn uống ở những chỗ thường ngày ít lui tới, và cùng chuyện trò vui vẻ.

Sinh nhật năm nay, điều ước của tôi vẫn là được tiếp tục được hưởng cuộc sống vui vẻ này bên cạnh những người mà tôi thương yêu nhất. Tôi không sợ chết, vì hiểu ai cũng đến lúc phải ra đi. Dù kiếp này số phận đã thử thách tôi bằng căn bệnh hiểm nghèo, nhưng lại bao dung ban cho tôi một cuộc sống quá mỹ mãn với những người thân không bao giờ bỏ rơi tôi. Tôi biết mình phải tập bỏ đi những quyến luyến với cuộc đời này, nhưng tôi sợ lắm ngày phải xa người thân. Nếu có kiếp sau, tôi vẫn mong mình được là con của mẹ Tâm, em anh Chuột, chồng của Sky và vẫn được vui vầy bên tất cả những ai đã gắn bó với tôi trong cuộc đời hiện tại. Nhưng giờ tôi phải sống cho trọn vẹn hết kiếp này đã.

UẦN ƯC TỪ “KIỀU TÓC KHÔNG GIỐNG AI”

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

MV *Tìm Thấy* ra mắt, nhiều người khen ngợi câu chuyện dễ thương trong phiên bản story, và cả phần vũ đạo của Bi trong phiên bản dance. Còn với các “anh hùng bàn phím” vốn không chừa bất kỳ nghệ sĩ nào, không có gì rõ ràng để chê, kiểu tóc che một mắt của Bi trở thành tâm điểm của mọi lời chỉ trích. Đọc những lời nặng nề về kiểu tóc của mình, Bi chỉ cười xuề xòa: “*Thôi kệ, họ không hiểu mình thôi anh! Cứ để người ta muốn nói sao thì nói! Mà nhìn em để kiểu tóc này em còn thấy khó chịu huống hồ gì người ta*”. Có lẽ, em cũng đã tự tìm được cho mình cách thích nghi với việc phớt lờ những lời ác ý.

Trước mặt mọi người, Bi vẫn luôn tỏ ra thoải mái với việc phải che một bên mắt. Nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp em một mình tần ngần trước gương, tìm cách chỉnh mi mắt của mình trở lại bình thường. Rồi thờ dài. Tôi thật sự rất đau lòng, và lo lắng đến một ngày nào đó nếu cả hai mắt không còn nhìn thấy, liệu Bi có đủ sức mạnh để vượt qua?

Mấy năm nay, cứ mỗi lần sinh nhật, Bi lại hay nói với tôi: “*Không biết em còn được đón sinh nhật với mọi người thêm mấy năm nữa anh ha!*”. Mỗi lần như vậy, em lại cười hi hi kiểu đùa giỡn vô tư, để nghe tôi cần nhả vài câu. Đạo này, chẳng hiểu sao Bi cũng hay nói về cái chết. Thỉnh thoảng, đọc được ở đâu đó chuyện người này người kia tự tử, em lại buột miệng cảm thán:

- *Đời ngộ ghê, trong khi có người giành giật từng ngày để được sống, thì có người lại thân nhiên tự tước đoạt đi cuộc sống của mình. Sao kỳ vậy anh?*

- *Chắc có lẽ cuộc đời họ quá đau khổ và không cảm thấy còn gì đáng để phải sống.*

- *Nhưng họ có nghĩ nếu họ chết đi thì người thân của họ sẽ đau khổ thế nào không?*

- *Nếu họ nghĩ được đến vậy thì họ đã không tự tử rồi. Còn em, em có sợ chết không?*

- *Lúc trước thì sợ, giờ em không sợ nữa. Chết chỉ là bắt đầu một cuộc sống khác, nhưng em chỉ sợ trong cuộc sống đó em không còn gặp được mọi người nữa.*

- ...

- *Em sợ nhất là đến một ngày nào đó mình lại trở thành gánh nặng cho anh, cho mẹ Tâm, cho mọi người. Chết đôi khi là sự giải thoát cho em, nhưng không muốn mọi người quá đau buồn vì sự ra đi của em...*

- ...

- *Nhưng em vẫn còn yêu cuộc đời này lắm. Em biết kiếp sau chưa chắc em có được những tình cảm như kiếp này mọi người dành cho em nên em không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào còn được ở bên mọi người.*

Tôi không biết nếu bản thân rơi vào hoàn cảnh giống như Bi, mình có suy nghĩ về bệnh tật và cái chết được nhẹ nhàng được như vậy không. Hay sẽ buông thả cuộc đời mình trong những dẫn vật, than trách và trải qua những ngày chán chường cho đến lúc ra đi? Ở tuổi 26, Bi đã bị đặt vào hoàn cảnh mang lại cho em nhiều chiêm nghiệm sống sâu sắc hơn tôi, và cách em dũng cảm bước tới đã dạy ngược lại tôi nhiều điều ý nghĩa về cách đối mặt với những thử thách của cuộc đời.

Bi vẫn bình thản đi diễn, vẫn vui vẻ la cà cùng cả nhà đi ăn, đi xem phim, bất chấp những lời xầm xì nhiều lúc diễn ra ngay trước mắt em về “kiểu tóc quái đản”. Nhưng trong lòng tôi vẫn không thôi ray rứt. Với một người từng được người khác ngưỡng mộ về ngoại hình như Bi, việc chấp nhận đôi mắt của mình không còn được vẹn nguyên hoàn hảo như xưa đã là điều kinh khủng, huống hồ gì là một nghệ sĩ phải mỗi ngày lộ diện trước mặt bao nhiêu người. Tuy ngoài miệng Bi luôn trấn an cả nhà rằng mình đã chấp nhận cuộc sống của một người khiếm khuyết, nhưng tôi hiểu ước mơ được trở lại ngoại hình bình thường của em chưa bao giờ thôi cháy bỏng.

VALENTINE “ĐIÊN KHÙNG” VÀ NHỮNG CHUYẾN BAY MUA HI VỌNG

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Valentine thứ hai của tôi và Sky, hai đứa quyết định quay một clip ngắn để tặng cho tất cả những khán giả yêu thương chúng tôi. Nhiều người ngỡ ngàng với mức độ “điên khủng” của hai đứa, nhưng thật ra còn rất nhiều trò “nhỏ nhắn” hơn mà tôi và Sky chỉ giữ cho riêng mình xem (mà anh Chuột vẫn nói nếu những đoạn clip đó lọt ra ngoài, chúng tôi chắc chắn sẽ trở thành *Cặp đôi điên khủng nhất V-Pop*). Gần ba năm qua, tôi và Sky cảm thấy hài lòng với những cảm xúc vui vẻ hạnh phúc mà hai đứa mang lại cho nhau, cho dù đó không phải là tình yêu đúng nghĩa. Không phải quan hệ tình yêu, chúng tôi tránh được những ghen tuông giận hờn, mà chỉ lấp đầy cuộc sống của nhau bằng những niềm vui.

Dạo gần đây, Sky cũng đã bắt đầu thắc mắc về tình trạng sức khỏe của tôi khi tình trạng của con mắt phải chẳng thể nào che giấu được nữa. Trong một lần tôi đi diễn tại Đà Nẵng, mọi người ở nhà đã cho Sky biết một phần sự thật (ngoại trừ việc tôi không còn nhiều thời gian với cuộc đời này). Tôi có thể hình dung được Sky phải đối mặt với cú sốc lớn như thế nào. Tôi nghe kể lại, Sky đã giam mình trong phòng một ngày. Có lẽ cô ấy đã khóc rất nhiều, và tự trách mình vô tâm khi không nhận ra sớm hơn sự trầm trọng của căn bệnh tôi đang mắc phải. Nhưng khi tôi quay về, Sky vẫn tỏ ra vui vẻ bình thường như chưa từng có chuyện xảy ra. Cô ấy không muốn hỏi thêm gì để tránh khơi lại điều tôi không muốn nhắc. Sky cũng chẳng an ủi động viên (tiếng Việt của Sky cũng chưa đủ để nói những điều cao siêu như thế), chỉ ôm thật chặt và dỗ dành tôi như một đứa trẻ: “*Anh giỏi lắm!*”. Đôi khi, một hành động nhỏ lại có giá trị đồng cảm hơn vạn lời sáo rỗng.

Trước giờ, tôi rất sợ khi ai đó hỏi thăm tình hình sức khỏe của mình. Ai cũng ghét cảm giác bị vạch trần điều mình che giấu. Tôi sợ lời nói dối vụng về của mình không thuyết phục được những người tinh mắt. Và không thoải mái chút nào với cảm giác mình bị thương hại. Thỉnh thoảng tôi cũng nghĩ đến việc đi phẫu thuật thẩm mỹ lại con mắt phải, ít ra để tránh bớt ánh nhìn thắc mắc của người này người kia. Nhưng tôi không dám nói với anh Chuột suy nghĩ này, vì ngay bản thân tôi còn không chấp nhận được việc mình lại tạo thêm áp lực về tiền bạc cho mọi người. Để duy trì cho tôi những ngày sống khỏe mạnh như bây giờ, cả nhà phải gom góp, vay mượn tiền cũng đã đủ mệt mỏi rồi. Tôi không thể cho mình quyền được đòi hỏi gì thêm.

- *Bên Singapore cũng có nhiều bác sĩ mắt giỏi, hay mình lại qua đó khám thử?*

Khi tôi tạm quên đi ý nghĩ giải phẫu thẩm mỹ thì lời gợi ý của anh Mèo khiến tôi lại suy nghĩ nhiều. Tôi thật sự rất muốn thử bất kỳ cơ hội nào, dù chỉ là tia hi vọng mỏng manh nhất. Tôi căm ghét cảm giác bất lực và phải đầu hàng trước những gì số phận giáng xuống đầu mình. Nhưng trước giờ, tôi vẫn quen để anh Chuột là người quyết định cuối cùng. Tôi hỏi anh:

- *Anh thấy sao anh?*

- *Để anh suy nghĩ đã.*

Thái độ anh Chuột có vẻ do dự. Tôi hiểu, với anh, chuyện sức khỏe sống còn của tôi mới là ưu tiên hàng đầu. Việc giải phẫu thẩm mỹ bây giờ cũng giống như mua một món hàng xa xỉ khi gia đình đang phải chạy vạy cơm ăn từng bữa. Vài phút sau, anh nhìn tôi:

- Được rồi, em với Mèo sắp xếp qua Singapore đi. Có hi vọng thì mình cứ thử. Nhưng em cũng đừng đặt nhiều kì vọng quá!

Tôi biết anh Chuột có lý do để không thoải mái với quyết định này, vì sợ tôi sẽ lại thất vọng khi đặt kì vọng quá lớn. Nhưng như mọi lần, anh vẫn chiều ý vì không muốn tước đi hi vọng của tôi.

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Suốt mấy tháng nay, Bi và Mèo cứ đi đi về về Singapore và Việt Nam, với một hi vọng mong manh là tìm được bác sĩ có đủ chuyên môn để mang lại sự nguyên vẹn cho đôi mắt của em. Thời gian qua, hai anh em cũng đã dành dụm được một số tiền, chắt chiu từ thù lao đi diễn của Bi và tiền làm thêm việc này việc kia của tôi. Tôi để dành số tiền quý giá đó phòng hờ khi khối u tái phát sẽ không phải xác bác xang bang như lúc trước, nhưng cuối cùng tôi quyết định sẽ ưu tiên để Bi sang Singapore tìm cách chữa trị thẩm mỹ cho đôi mắt. Như mua một sự hi vọng. Mọi chuyện còn lại, cứ tới đâu lại tính tới đó vậy. Nhiều ca sĩ lên báo khoe nhà khoe xe khiến công chúng lầm tưởng ca hát là công việc có thể kiếm được tiền tỉ dễ dàng. Mấy ai hiểu được, một ca sĩ có tiếng như Bi, lại phải vất vả dành dụm, vay mượn mới kiếm đủ vài trăm triệu để giành giật sự sống cho mình. Nhưng cũng may mắn là ông trời chưa bao giờ dòn chúng tôi đến đường cùng.

Chuyến đi đầu tiên của Bi và Mèo trở về bằng sự thất vọng tột cùng, vì vị bác sĩ đang điều trị khối u cho Bi cũng không tán thành việc khắc phục thẩm mỹ cho con mắt của Bi, vì sợ ảnh hưởng tới các dây thần kinh. Tuy nhiên, khi biết Bi là người nổi tiếng ở Việt Nam, ông lại thay đổi quan điểm và giới thiệu một bác sĩ mắt giỏi, với điều kiện phải tham khảo ý kiến ông trước khi thực hiện bất kỳ liệu pháp thẩm mỹ nào. Nâng mí mắt thật ra chỉ là một tiểu phẫu đơn giản nhưng có thể để lại hậu quả nặng nề cho mắt Bi vì mắt em sẽ luôn trong tình trạng không thể khép được, dẫn đến việc mắt dễ bị nhiễm trùng. Nhưng dù sao chuyện mí mắt cũng có thể giải quyết được, còn vấn đề cố định tròng mắt mới là nan giải. Sau khi xem khám kỹ lưỡng, vị bác sĩ mắt tuyên bố trường hợp của Bi không thể cứu vãn bằng thẩm mỹ, và lại hứa chuyển hồ sơ bệnh án của Bi sang một bác sĩ thẩm mỹ mắt khác có chuyên môn giỏi hơn. Bi và Mèo lại bay về Việt Nam, đợi đến lịch hẹn để sang Singapore gặp bác sĩ mới.

Suốt nhiều tháng, Bi và Mèo cứ bay đi với niềm hi vọng, và bay về cùng nỗi thất vọng sau những cái lắc đầu của bác sĩ. Người này giới thiệu sang người kia, chớp mắt trong ba bốn tháng, Bi đã đến khám với 4 bác sĩ chuyên khoa mắt được giới thiệu là giỏi nhất Singapore, nhưng đến phút cuối cùng em vẫn chỉ nhận được những cái lắc đầu áy náy. Bi vẫn không từ bỏ bất kỳ tia hi vọng nào, dù mỗi lần trở về là mỗi lần tâm trạng em nặng nề hơn. Cuối cùng, các bác sĩ Singapore cũng thừa nhận họ không thể giúp được em, nhưng họ vẫn gợi một tia hi vọng là sắp tới sẽ có bác sĩ đầu ngành của Mỹ tên David Granett đến đảo quốc sư tử tổ chức hội thảo cùng 50 bác sĩ mắt hàng đầu châu Á. Bi chờ suốt hơn một tháng, chấp nhận xuất đầu lộ diện làm bệnh nhân nghiên cứu cho buổi hội thảo này, trước bao nhiêu cặp mắt với hi vọng những bác sĩ giỏi giang nhất kia sẽ tìm được phương pháp y học tiên tiến nào đó giúp được mình. Cuối cùng, Bi cũng nhận được tư vấn về liệu pháp phẫu thuật, rất phức tạp nhưng không đảm bảo thành công 100%. Và cũng chỉ kéo được sự ổn định tạm thời trong một thời gian ngắn.

- Chắc đúng là ý trời rồi anh!

- Nếu em muốn, anh vẫn sẽ để em thử coi sao.

- Thôi anh, em cũng mệt mỏi quá rồi. Dù sao mình cũng đã làm hết sức. Mất nhiều tiền mà không có gì đảm bảo mắc công lại càng tiền mất tật mang

Từ sau lần đó, tôi không còn nghe Bi nhắc gì đến chuyện phẫu thuật thẩm mỹ mắt nữa. Và tôi cũng chẳng bắt gặp em tần ngần soi mình trước gương. Con người ta sống bằng những ước mơ, nhưng tồn tại được bằng những tia hi vọng, mà chỉ khi rơi vào hoàn cảnh cùng cực, ta mới cảm nhận được sự hi vọng ấy có giá trị dường nào. Từ bỏ hi vọng là sự từ bỏ đau đớn nhất của một người không còn biết bầu vùi niềm tin vào đâu trong một cuộc sống chẳng có phép màu. Tôi cảm nhận được có một sự tổn thương chẳng thể nào bù đắp được trong lòng Bi, khi phải tự từ bỏ hi vọng được quay lại hình hài của một người lành lặn. Mỗi lần nhìn Bi luống cuống vuốt mái tóc để che đi con mắt bị khiếm khuyết của mình vì sợ người khác nhìn thấy, tôi thấy lòng mình đau nhói...

CẢM XÚC MƯA

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Đêm nay trời lại mưa, tiếp nối cơn mưa tầm tã từ chiều. Chẳng biết có sự liên quan nào giữa những cơn trút nước của đất trời với khối u trong đầu tôi không, mà hễ trời mưa là chứng đau đầu của tôi có phần giảm bớt. Với người giàu cảm xúc, những cơn mưa như chất xúc tác cho những mộng mơ, những niềm nhớ nhung hay những nỗi buồn bất chợt ủa về. Mưa dễ khiến người ta nhớ lại người yêu cũ, hay hồi ức về những câu chuyện tình đã qua. Mưa cũng gắn liền với ký ức trong trẻo của tuổi thơ. Với tôi, những cơn mưa còn có ý nghĩa gì đó đặc biệt hơn. Tôi thấy mình có duyên nợ với mưa, khi gần như trong sáng tác nào của tôi, vô tình phần lời thể nào cũng phải dính dáng đến mưa. Mưa xuất hiện ngay trong câu hát đầu tiên trong sáng tác đầu tay của tôi: *“Tiếng mưa rơi vẫn âm thầm trong đêm dường như quạnh hiu, trôi về đâu áng mây cuối trời...”* (Cho Em) rồi tiếp tục rơi trong nhiều ca khúc khác, nhưng hình ảnh tôi ưng ý nhất vẫn là *“Rồi niềm đau sẽ hóa cơn mưa buốt giá lạnh căm”* (Hóa Con Mưa) mà tôi viết để tự động viên chính mình trong những ngày chiến đấu cùng căn bệnh tại Singapore. Tôi thích mưa, bằng một thứ tình cảm tưởng như bình thường, nhưng khi thiếu vắng mới hiểu điều giản dị ấy lại có ý nghĩa với mình đến dường nào...

Mỗi khi trời mưa, tôi lại có nhiều cảm xúc dễ sáng tác. Nhưng cũng có khi, mưa lại là chất xúc tác cho những dòng suy nghĩ miên man cất lạt vô chừng về thời gian của tôi. Có khi đó là những hình ảnh yên ả của quá khứ, xen lẫn những tưởng tượng mơ hồ về tương lai, rồi lại quay về những bề tấp của hiện tại. Đêm nay, tôi đã suy nghĩ nhiều về những gì mình đã trải qua. Tôi thử hình dung, nếu mình chỉ là một người bình thường, không được may mắn ban cho quá nhiều thứ, từ ngoại hình đến sự nổi tiếng, thì liệu

mình có bớt đau hơn khi dường như đang có tất cả mọi thứ trong tay, để rồi lại bị tước mất đi từng chút, từng chút mỗi ngày? Dĩ nhiên, cảm giác của bất kỳ ai cũng sẽ đau ghê lắm khi phải chấp nhận buông bỏ những thứ từng thuộc về mình mà không có cách nào chống trả. Cuối cùng, tôi ngộ ra, để không phải mãi chìm đắm trong những bế tắc không lối thoát, mình chỉ có cách duy nhất là phải cố tập làm quen, tập chỉ nhìn về phía trước. Vậy mà khi đã quen được với sự thiếu vắng, bạn sẽ nhận ra, khi không vướng bận bởi những điều tưởng là không thể thiếu được ấy, cuộc sống của bạn hóa ra lại nhẹ nhàng hơn. Những thước đo mà bạn vẫn ngỡ là giá trị hạnh phúc của cuộc đời như ngoại hình, tiền bạc, danh vọng... chỉ là mớ trang sức phù phiếm không bao giờ gắn bó lâu bền cùng ai. Những thứ sớm muộn gì cũng sẽ bỏ bạn mà đi thì không nên tiếc nuối, càng không nên sống chết vì nó. Vậy rốt cuộc, điều giá trị nhất của mỗi đời người mà ta nên trân quý là gì? Tôi nghiệm ra, chính là cảm giác bình an, vui vẻ bên cạnh người thân của mình mỗi ngày. Mất đi những con người thân thương ấy, tôi mới cảm giác mình mất đi tất cả...

Dù số phận đang từng ngày lấy đi tất cả những gì tôi từng tự hào, nhưng may mắn là cuộc sống của tôi chưa bao giờ thiếu vắng sự chia sẻ của nhóm bạn thân đã gắn chặt buồn vui với cuộc đời tôi còn hơn cả tình nghĩa gia đình. Nếu không có họ, chắc chắn tôi chẳng thể nào vượt qua được những nỗi đau để vẫn có thể mỉm cười khi mỗi ngày thức dậy. Tôi luôn yên tâm là dù có bất kỳ sóng gió gì xảy đến, họ cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi. Trong cuộc đời mỗi con người, có được sự yên tâm đó, bạn đã đủ thấy cuộc đời mình ý nghĩa!

Những ngày mưa giữa năm 2012, lịch diễn của tôi không đặc kín như lúc trước, một phần vì thời tiết bất lợi, một phần tôi không còn là tên tuổi đình đám nhất sau một thời gian dài liên tục bị gián đoạn bởi những đợt điều trị bệnh. Tôi từng nghĩ đến một ngày tên tuổi bị xuống dốc, chắc tôi sẽ bị sốc ghê gớm lắm. Nhưng chẳng hiểu sao, khi điều đó bắt đầu xảy đến, tôi lại đón nhận nó khá bình thản. Tôi cũng chẳng hiểu những sân si, bon chen của mình trước đây nay biến đâu hết cả rồi? Tôi hài lòng với mỗi ngày thức dậy, được có thêm thời gian thư thái trong căn phòng của mình, được thông thả thưởng thức những món ăn ngon của mẹ Tâm, được hồn nhiên đùa giỡn với Sky, rồi thỉnh thoảng ra ngoài xem phim cùng mọi người. Tôi nhận ra, cuộc sống, dù bận bịu hay an nhàn, dù đầy rẫy bất ngờ hay lặp đi lặp lại tuần hoàn cũng đều có cái hay riêng, quan trọng là phải học được cách hài lòng với điều mình đang có.

Còn với âm nhạc, những ngày không được đứng trên sân khấu, tôi lại dồn cảm xúc cho việc sáng tác. Các nhạc sĩ khác sáng tác bằng kỹ thuật pha cảm xúc, còn tôi chỉ biết dựa hoàn toàn vào cảm xúc và những điều mình quan sát xung quanh. May mắn thay, cảm xúc là thứ mà số phận vẫn còn cho tôi được giữ lại, và tràn đầy hơn theo thời gian. Không chỉ sáng tác cho mình, tôi bắt đầu hình dung đến những người bạn của tôi trong nghề khi viết một ca khúc mới, để dành tặng cho họ. Mỗi tuần, tôi cũng vẫn dành hai buổi đi luyện thanh với thầy Nam Khánh. Trước giờ, tôi chăm chỉ luyện thanh để khắc phục những điểm yếu trong giọng hát của mình. Hơn ai hết, tôi hiểu giọng hát của tôi còn nhiều hạn chế. Và hơn ai hết, tôi không muốn làm ca sĩ mà lại bị chê hát dở. Thỉnh thoảng tôi vẫn buồn khi người khác không đánh giá đúng những nỗ lực của mình, nhưng tôi không cảm thấy áy náy gì với bản thân. Vì tuy tôi bước vào nghề một cách tình cờ, nhưng tôi luôn muốn gắn bó với niềm đam mê này bằng thái độ nghiêm túc nhất. Có những hôm bị cơn đau đầu hành hạ, chỉ muốn nằm bẹp một chỗ, nhưng đến giờ học, chẳng hiểu sao tôi lại có đủ sức khỏe để bước khỏi giường. Thầy Khánh tưởng tôi bị đau mắt nên phải dùng tóc che lại, cứ khuyên tôi dành thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn đến khi khỏe hẳn lại học tiếp. Tôi chỉ cười, vì biết phải giải thích thế nào.

Giờ tôi cũng chỉ nhận tham gia những chương trình từ thiện, hay những nơi mà mình cảm thấy thoải mái nhất khi trình diễn, để thỏa nỗi khát khao còn được hát. Tôi ngày càng sợ những ánh nhìn nửa thương cảm, nửa tò mò của vài đồng nghiệp, và những lời hỏi thăm lặp đi lặp lại khiến mình càng thêm bối rối. Dù vẫn còn quyến luyến sân khấu như trẻ con thèm hơi mẹ, nhưng tôi hiểu, nếu vẫn cứ đứng trên sân khấu với kiểu tóc bất đắc dĩ này, tôi sợ ngày nào đó mình sẽ không chịu đựng nổi những tổn thương. Vài chương trình truyền hình trực tiếp đã nhất định không cho tôi biểu diễn nếu không chịu vén tóc lên khỏi mắt, dù anh Chuột cố năn nỉ rằng mắt tôi bị sưng vì tác dụng phụ của thuốc điều trị bệnh thoát vị đĩa đệm. Và dù đã chuẩn bị tâm lý, cũng đã quá quen với những lời chê bai, nhưng thỉnh thoảng vô tình đọc được những bình luận dưới bài viết về mình, tôi vẫn cứ bị suy sụp tinh thần khi thấy ai đó dùng những từ ngữ thậm tệ nhất để nói về ngoại hình, về kiểu tóc tôi. Thật sự tôi không hiểu mình đã làm gì sai để người ta căm ghét đến mức nghĩ ác cho mình như thế? Tôi từng nghĩ, nếu một ngày nào đó tôi chia sẻ về căn bệnh của mình, liệu họ có ray rứt về những lời ác ý nhắm đến tôi, hay lại tiếp tục chà đạp rằng tôi đang bày trò tạo scandal bằng sức khỏe?

Tôi bắt đầu nghĩ đến ngày mình phải rút lui, để giữ hình ảnh đẹp còn sót lại của mình trong lòng khán giả. Dù lạc quan đến dường nào, tôi vẫn nhận ra được thực tế phũ phàng là càng cố bước li trên con đường

ca hát, tôi sẽ càng lùi xa khỏi vinh quang mà mình từng có được. Tôi sợ một ngày nào đó mình không còn đủ sức khỏe để đứng trên sân khấu và thân kinh thép để chịu đựng những tổn thương. Nỗi đau đớn nhất về thể xác tôi đã từng nếm trải, những nỗi buồn kinh khủng nhất của cuộc đời tôi cũng đã vượt qua. Nhưng có những tổn thương tôi biết mình mãi mãi chẳng thể nào tập quen được. Tôi có thể lừa được tất cả mọi người là tinh thần mình không sao, nhưng tôi không thể tự lừa chính bản thân mình.

THẬT LÒNG ANH XIN LỖI

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Tôi hiểu, Bi phải khó khăn lắm mới chấp nhận được sự thật là mình phải tiếp tục sống quãng đời còn lại với kiểu tóc che một mắt. May mắn là suốt hơn một năm qua, sức khỏe của Bi vẫn ổn định. Sau MV *Tìm Thấy* ra mắt hồi đầu năm, tôi bàn với Bi chỉ tiếp tục thu âm album mới và âm thầm đi hát chứ không quay MV nữa để tránh cho em bị tổn thương. Nhưng mỗi lần thấy những khán giả thương yêu mình sốt ruột vì lâu quá không được xem MV mới, Bi lại thủ thỉ với tôi:

- *Thôi mình cứ làm lì quay MV mới đi anh, để mọi người chờ đợi, em thấy áy náy quá!*

- *Nhưng giờ mà ra MV, những người ác ý sẽ lại soi mói ngoại hình của em.*

- *Không sao, em đọc riết cũng chai lì rồi. Họ nói riết thì cũng sẽ tới lúc họ cũng chán thôi. Mà giờ em còn không có đủ thời gian để sống cho em, thời gian đâu để em bận lòng vì những lời cay nghiệt hả anh?*

- *Thôi em khỏi lừa anh. Em nghĩ gì trong lòng anh thừa biết! Bị chửi ai lại chẳng buồn?*

- *Nhưng không lẽ vì sợ bị soi mói mà mình phụ lòng những người thương yêu mình sao anh? Mà biết đâu mình làm riết, sau này cũng có người sẽ bắt chước kiểu tóc che một bên mắt của em thì sao? Hihi*

Bi luôn cố đùa giỡn trên chính nỗi đau của mình để mọi chuyện trôi qua nhẹ nhàng hơn. Tôi hiểu Bi vẫn muốn được quay MV mới như một ca sĩ bình thường, để không mang mặc cảm mình trở thành vô dụng khi vẫn còn sức khỏe. Em muốn lưu giữ lại thêm nhiều giá trị cho những người thương yêu mình trong cuộc đời này, và cũng là ý nghĩa sống của em. Mỗi lần thấy Bi say sưa ngồi xem MV mới của đồng nghiệp, tôi cảm nhận được tâm trạng của em như một chú chim bị nhốt trong lồng đường thương, nhìn bạn bè mình tung tăng bay cao, sao tránh khỏi tủi thân? Cảm giác đó hẳn khó chịu hơn nhiều lần những lời cay nghiệt chẳng đáng bận lòng của vài ba người có thói quen nói trước khi suy nghĩ.

Thật Lòng Em Xin Lỗi có lẽ là MV đặc biệt trong sự nghiệp ca hát của Bi, vì lần đầu tiên em chỉ đảm nhận vai trò người kể chuyện, và nhường lại phần minh họa cho anh bạn Dustin Nguyễn đồng cùng em gái Quỳnh Mi. Từ hồi *Bước Chân Mùa Thu* đến giờ, Bi mới lại tiếp tục giới thiệu em gái trong một sản phẩm âm nhạc của mình, như một kỷ niệm đẹp giữa hai anh em. Ca khúc này nằm trong bộ đôi album vol.3 và vol.4 mà tôi và Bi vẫn miệt mài thực hiện, để chuẩn bị cho sự chia tay của Bi với khán giả, bù lại cho album *Nguyễn Tuấn Anh hát nhạc Nguyễn* đã bị bẽ bề kế hoạch. Lần này, là một cuộc chia tay thật sự. Hai album này, một album do chính Bi sáng tác, album còn lại tập hợp ca khúc của những nhạc sĩ thân thiết họ Nguyễn viết riêng cho em. Tôi dự định đặt tên cho album đôi này là Thuận/Nghịch, như chính một chuỗi những điều mâu thuẫn không lý giải được trong cuộc đời em. Số phận đã sắp đặt Bi là người nổi tiếng, nhưng lại không để em bay thật cao, như để em bớt tổn thương khi mọi vinh quang vụt mất. Số phận sinh em ra với nhiều ưu điểm ngoại hình, để rồi thử thách em với cảm giác đau đớn của một người không còn lạnh lặn. Số phận gửi em vào một gia đình đầy đủ ấm êm, rồi lại bắt em phải nếm trải cảm giác mất người thân khi chưa sẵn sàng đón nhận. Tất cả những điều vừa thuận vừa nghịch ấy đều đến và đi đột ngột, như chính chiêm nghiệm của em về số phận mình: “*Cuộc đời em giống như trò tàu lượn siêu tốc vậy, thoát ở trên cao, rồi thoát lại xuống tận cùng...*”

Chuẩn bị gần hai năm, tôi luôn muốn tranh thủ cho ra mắt album Thuận/ Nghịch khi Bi vẫn còn khỏe mạnh. Nhưng em lại có vẻ nản nã: “*Em vẫn muốn đợi bài mới của anh Phong (Nguyễn Hải Phong), và rất muốn có một bài song ca với chị Mỹ Tâm trong album này. Mình cứ từ từ đi anh*”. Nhưng chưa kịp hoàn thành công đoạn cuối cùng của album, chuyến-tàu-lượn-siêu-tốc của cuộc đời Bi lại đột ngột lao mình xuống dốc. Một buổi tối, sau khi đi diễn về, Bi than với tôi mấy đêm rồi em bắt đầu có dấu hiệu bị nhức đầu. Ba năm sống chung với khối u trong đầu, Bi quá hiểu mỗi khi dấu hiệu nhức đầu quay lại, là cậu-bạn-nhỏ lại đang bắt đầu những trò nghịch ngợm mới. Kết quả chụp MRI không nằm ngoài dự đoán của chúng tôi, kích thước của khối u đang phát triển trở lại sau một thời gian bị khống chế bởi tia Novalis.

Không khí của cả gia đình lại chìm trong lo lắng...

NỖI ÁM ẢNH BÓNG ĐÊM

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Riết rồi tôi mất hẳn cảm giác suy sụp tinh thần khi đón nhận tin xấu mới về tình hình sức khỏe của mình. Cũng như một cuộc chia ly được cảnh báo trước, cảm giác quẩn luyến bịn rịn cũng nhẹ nhàng hơn. Nhưng mỗi lần sức khỏe có chuyển biến xấu, thử thách đặt ra cho tôi lại khắc nghiệt hơn. Trong lòng tôi chỉ lo lắng, thử thách lần này là gì và mình có còn đủ niềm tin và may mắn để vượt qua?

Tôi lại chuẩn bị cùng anh Mèo sang Singapore tái khám. Trước mỗi chuyến đi, gia đình tôi lại có thói quen đi du lịch để tìm niềm vui trước khi chẳng may có chuyện gì đau buồn xảy đến. Sau bao nhiêu năm, từ một người hầu như không biết buồn là gì, tôi nghiệm ra rằng nỗi buồn, sự sợ hãi là thứ không thể chiến đấu, vì càng chống trả, nó càng trở nên mạnh mẽ hơn. Bạn chỉ có thể mặc kệ để nỗi sợ ấy luẩn quẩn chán chê rồi tự biến khỏi cuộc đời bạn. Và tạm quên đi nó bằng những niềm vui. Đi du lịch cùng những người tôi thương yêu nhất là cách mà tôi thả lỏng mình trước nỗi sợ hãi không cách gì chế ngự.

Đợt này, đúng dịp Tóc Tiên lại về nước nghỉ hè, cả nhà quyết định đi Nha Trang đổi gió. Lần nào tinh thần có dấu hiệu chao đảo hay có hoang mang gì không tìm được câu trả lời, tôi lại muốn đi biển. Những lúc được vẫy vùng dưới làn nước mát, mọi nỗi muộn phiền của tôi như được xoa dịu và tự gột rửa. Chỉ là cảm giác nhất thời, nhưng ít ra tôi thoát được khỏi nỗi bế tắc luôn tìm cách đeo đẳng mình.

Tôi gắn với biển bằng một tình cảm sâu nặng lạ kỳ. Đứng trước khoảng không trời nước mênh mang ấy, tôi vừa có một sự an nhiên tốt cùng vừa đan xen nỗi sợ hãi không thể kiểm soát. Tôi từng thử một mình đối diện với biển giữa đêm, để hét thật to, trút mọi nỗi lo sợ, mọi ứ đọng về phía những con sóng, nhưng rồi lại đối mặt với cảm giác run rẩy khi lẻ loi giữa màn tối sâu thẳm với từng đợt âm thanh rầm rì như muốn hút tôi về phía trước. Đứng trước biển, tôi nhận ra nỗi ám ảnh cô độc còn đáng sợ hơn bất kỳ cảm giác sợ hãi nào trên đời. Tôi có thể thích nghi với bất kỳ sóng gió gì, nhưng khi chỉ có một mình, tôi sợ mình sẽ hiện nguyên hình là kẻ đầu hàng số phận. Tôi tưởng tượng nếu không còn ai bên cạnh, chắc chắn tôi đã không thể chiến đấu với những thử thách trong cuộc đời mình.

Đợt đi Nha Trang này, cả gia đình đã có những ngày nghỉ thật sự rộn ràng. Tôi luôn quý trọng những chuyến đi có đông đủ mặt mọi người như thế này để lấp đầy ký ức của mình những kỷ niệm vui vẻ. Không ai nhắc đến khối u hay chuyển tái khám ở Singapore sắp tới. Cả nhà tôi đã quá quen với chuyện tập tậm quên đi những gì mình không giải quyết được bằng những niềm vui. Người ngoài nhìn vào có thể thấy gia đình này có vẻ hời hợt, hoặc quá lạc quan, nhưng tôi tự hào về tính cách đó của cả gia đình mình.

Trước ngày tôi lên đường, cả nhà cầu nguyện mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Nhưng kết quả chụp MRI và chẩn đoán của bác sĩ ở Singapore cho kết quả tồi tệ hơn tưởng tượng của tôi. Vị bác sĩ điều trị mới- Ivan thông báo một điều mà tôi luôn lo sợ: khối u bắt đầu xâm lấn vào dây thần kinh mắt trái, và tôi có nguy cơ sẽ vĩnh viễn mù luôn hai mắt, không sớm thì muộn. Để cứu con mắt lành lặn còn lại, cần phải có cuộc đại phẫu mở hộp sọ để cắt bỏ bớt khối u càng nhiều càng tốt. Nhưng đây sẽ là một ca mổ rất nguy hiểm và số tiền cần phải chuẩn bị lên đến gần 1 tỉ đồng (biết tìm ở đâu ra?).

Thật sự từ lâu tôi đã chuẩn bị tâm lý cho những tình huống xấu nhất xảy đến với mình, nhưng khi đối mặt với thực tế đang từng ngày giống với giấc mơ, tôi cảm thấy tất cả như sụp đổ. Tôi phải sống thế nào nếu không còn nhìn thấy ánh sáng và trở thành gánh nặng cho cả nhà suốt quãng đời còn lại? Có những đêm, khi tôi nhắm mắt lại, một nỗi sợ hãi kinh khủng lại xâm chiếm khi bóng tối bao trùm, có lúc đã khiến tôi mất tự chủ. Cứ nhắm mắt là lại tôi thấy sợ bóng đêm, nhưng không dám tỏ ra cho ai biết. Tôi tập ghi nhớ những vị trí trong phòng mình và giấu mọi người tập đi lại trong trạng thái của một người mù nhưng lần nào tôi cũng bị va quệt bởi một vật gì đó. Tôi thật sự hoảng loạn khi nghĩ tới tương lai tối tăm của mình. Nhưng nếu phải phẫu thuật, tôi kiếm đâu ra số tiền lớn như vậy? Tôi đã trở thành gánh nặng cho anh Chuột và mọi người suốt mấy năm qua với nhiều món nợ chưa trả hết, giờ làm sao tôi dám nghĩ đến chuyện tiếp tục đặt lên vai họ thêm nhiều toan tính? Một ngày nào đó rồi tôi cũng phải ra đi, nếu để lại thêm nợ nần cho những người mình thương yêu chỉ để đổi lại những ngày kéo dài sự sống, tôi thấy mình ích kỷ quá.

Tôi tự nhủ, thôi thì tới đâu hay tới đó. Thử thách lần này đặt ra quá lớn, và lần đầu tiên tôi có linh cảm rằng mình nên bỏ cuộc.

QUYẾT ĐỊNH KHÓ KHĂN NHẤT CUỘC ĐỜI

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Nghe chẩn đoán của bác sĩ Ivan, trong đầu tôi hoang mang với hàng loạt câu hỏi: Bi sẽ có bao nhiêu % vượt qua được ca phẫu thuật này? Nếu em không tỉnh lại, hoặc tỉnh lại mà bị tai biến thì phải làm sao? Và tìm đâu ra số tiền lớn như vậy trong thời điểm này? Số tiền dành dụm được đã vơi đi khá nhiều từ những chuyến bay sang Singapore để khám mắt cho Bi. Giờ để có tiền cho em tiếp tục lên đường chiến đấu giành ánh sáng và sự sống, tôi cần thời gian để gom góp, vay mượn tiếp. Nhưng liệu Bi có còn đủ thời gian để chờ đợi? Những ngày đó, tâm trạng của tôi, Mèo và mẹ Tâm như lửa đốt. Chuyện giấy tờ của căn nhà vẫn chưa giải quyết được, vẫn không thể cầm cố ngân hàng để vay tiền. Mẹ Tâm nói với tôi, nửa nhẹ tênh, nửa bất lực:

- Giờ mẹ Tâm cũng hết cách xoay sở rồi, tụi con tính sao cho em nó thì tụi con tính!

Tôi hiểu, gánh nặng tâm lý đã là một gánh nặng quá sức của mẹ Bi. Người phụ nữ chỉ quen sống với điểm tựa là chồng con ấy quả thật chẳng biết lấy đâu ra số tiền lớn như vậy, mà tính cách mẹ Tâm lại ngại mở miệng vay mượn họ hàng. Nghe mọi người bàn bạc vẫn không ra cách xoay sở, Bi nói với tôi, giọng tủi thân:

- Làm sao có được số tiền lớn như vậy? Thôi mình bỏ cuộc đi anh!

Tôi hiểu, Bi cảm thấy mệt mỏi khi cứ trở thành gánh nặng cho người thân, nhưng trong sâu thẳm của em vẫn không bao giờ từ bỏ bất kỳ hi vọng nào. Tuy chưa biết tính sao, nhưng tôi vẫn trấn an Bi:

- Việc của em là phải luôn giữ tinh thần thật tốt. Việc còn lại để anh lo!

Nói cứng vậy, nhưng quả thật tôi cũng chưa tìm được cách giải bài toán này. Tôi bàn với Bi bán đi chiếc Sienna đã theo hai anh em hơn 3 năm trời, vẫn chưa trả góp xong tiền vay ngân hàng. Nhưng em cản, vì muốn giữ tài sản duy nhất còn sót lại của chúng tôi sau mấy năm đi hát. Chiếc xe này cũng gắn bó với Bi biết bao kỷ niệm vui của những chuyến đi diễn, những đợt du lịch cùng cả gia đình. Trước giờ, khi có biến cố gì lớn, gia đình Bi cũng quen trông đợi vào quyết định của tôi. Nhưng lần này, tôi thật sự bắt đầu cảm giác mình bất lực.

Trong khi tôi và Mèo vẫn cố gắng tìm cách xoay sở tiền cho đợt phẫu thuật của Bi thì Leo- một người bạn trong nhóm có ý kiến đưa Bi ra Hà Nội chữa trị theo Nam Y Đạo Pháp của Lương y Đào Kim Long. Từ tìm hiểu trên Internet, Leo hết lời ca tụng phương pháp này nên mẹ Tâm cũng có ý xiêu xiêu. Điều đáng suy nghĩ nhất là nếu theo Nam Y, chi phí chữa bệnh sẽ nằm trong khả năng kinh tế của gia đình. Nhưng trong lòng tôi lúc này, ưu tiên đầu tiên vẫn là phương pháp nào mới thật sự tốt nhất cho tình hình sức khỏe của Bi.

Trước giờ, tôi là người chỉ tin tưởng vào Tây Y, nhất là với những căn bệnh phức tạp như u não. Suốt thời gian dài đồng hành cùng căn bệnh của Bi, tôi hiểu ngay cả nền y học tiên tiến nhất của Mỹ còn chưa có biện pháp triệt tiêu khối u này. Nhưng ít nhất, Tây y sẽ giúp Bi giải quyết được việc kéo dài sự sống cho em một cách khoa học. Nhưng thấy gia đình bàn luận, tôi cũng tìm hiểu về cách chữa trị của Lương y Long. Trên mạng có nhiều bài báo ca ngợi, và cũng có một số bài viết về những người bị u não đạt được hiệu quả tốt khi theo phương pháp chữa trị này. Nhưng tôi vẫn cảm thấy không an toàn cho Bi, vì thuốc Nam dù có những tác dụng khá kỳ diệu, nhưng vẫn theo nguyên lý “hợp thầy hợp thuốc” chứ không có gì chắc chắn. Và điều quan trọng là phương pháp chữa trị này phải cần rất nhiều thời gian. Mà thời gian là thứ xa xỉ nhất của Bi lúc này, khi con mắt trái của em có thể mất đi ánh sáng bất cứ lúc nào. Vì thế tôi phản đối việc đưa Bi ra Hà Nội, mà bằng mọi cách phải gom đủ tiền đưa Bi sang Singapore càng nhanh càng tốt. Bi dường như cũng quá mệt mỏi, chỉ nói với tôi: “*Anh cứ quyết định đi, anh nói em làm gì thì em sẽ làm như vậy!*”

Bạn có bao giờ phải là người đưa ra quyết định sinh tử cho một người khác, dù là với người em thân thiết của mình? Cảm giác đó vừa áp lực và hoang mang, vì thật sự tôi không đủ lòng tin để chắc chắn sự lựa chọn của mình là chính xác. Trong khi mọi người lại có ý kiến khác nhau. Cuối cùng, tôi quyết định chọn cách trung lập là trong thời gian chạy vay đủ tiền đi Singapore, Bi và Mèo sẽ ra Hà Nội để khám thử tại phòng khám của Lương y Đào Kim Long và nhờ xác định xem nếu sau ca phẫu thuật ở nước ngoài, Bi mới chữa trị hỗ trợ bằng Nam Y Đạo Pháp thì có hiệu quả không. Vị thầy thuốc cao niên này cũng tán

đồng việc phẫu thuật cắt bỏ bớt khối u rồi quay lại để ông chữa trị. Ông cũng rất tự tin rằng sẽ giúp được Bi tiêu diệt được hẳn khối u. Trong lúc hoang mang nhất, niềm tin của con người ta dễ dàng bị thuyết phục nhất. Tôi cũng mong mọi chuyện sẽ thần kỳ như lời ông đảm bảo. Tôi không biết niềm tin của mình có chính xác không, nhưng thời điểm đó, tôi ép mình phải tin, vì đó là điểm tựa cuối cùng để Bi tiếp tục bước tới.

KÝ ỨC CHÔN SÂU

(Ghi lại theo lời kể của WanBi Tuấn Anh)

Tôi đồng ý ra Hà Nội khám thử ở phòng khám của thầy Long đơn giản vì tôi không còn sự lựa chọn nào khác, chứ thật sự trong lòng tôi rất hoang mang. Y học hiện đại còn bó tay với khối u cứng đầu của tôi, liệu thuốc Nam và châm cứu có thể có hiệu quả tốt hơn? Lần đầu gặp mặt thầy Long, vị lương y có vẻ ngoài phúc hậu này khiến tôi cảm thấy có chút yên tâm, dù những lời khẳng định đầy tự tin của ông về căn bệnh mà tôi phải vật vã chiến đấu suốt 3 năm qua khiến tôi có đôi chút ngờ vực. Nhưng giờ tôi chỉ còn một con đường để đi nên không cho phép bản thân mình bị phân tán bởi những ý nghĩ tiêu cực.

Anh Chuột gom góp tiền để dành, cộng thêm số tiền từ họ hàng, bạn bè... phụ thêm, người vài triệu, người vài trăm đô... cũng chỉ được vài trăm triệu, giờ phải tìm cách vay mượn. Leo cũng đưa được thêm vài chục triệu, nói từ tiền vay mượn. Tóc Tiên gửi tiền về cho mượn thêm một ít. Nhìn mọi người xắc bác xang bang chạy tiền, tôi vừa biết ơn, vừa mang cảm giác áy náy vô cùng. Nợ tiền còn trả được, chứ làm sao tôi trả được hết nợ ơn nghĩa này của mọi người?

Trong lúc chờ đợi vấn đề tiền bạc được giải quyết, một trang web nghe nhạc mời tôi thực hiện một MV mới. Anh Chuột dẫn đầu, vì sợ tâm trạng hiện giờ của tôi không thể tập trung cho công việc. Nhưng tôi vẫn muốn tranh thủ cơ hội mình còn quay hình được để có thêm một MV trước ngày đi Singapore. Vì có thể, đây sẽ là MV cuối cùng của tôi trong năm nay. Nếu phẫu thuật, phải cạo đầu, tôi chắc chắn phải nghỉ hát một thời gian dài. Đó là suy nghĩ lạc quan, chứ thực tế mà nói, tôi cũng chưa biết liệu mình có tỉnh lại sau ca đại phẫu này không.

Tôi chọn ca khúc *Ký Ức Chôn Sâu* và rủ Sky tham gia MV này. Câu chuyện về một cặp đôi từng yêu nhau ở kiếp trước, vô tình gặp lại nhau trong không gian từng gắn bó với nhiều kỷ niệm của họ. Nếu thật sự ông trời muốn *Ký Ức Chôn Sâu* là MV cuối cùng của tôi, thì tôi muốn Sky là người yêu cuối cùng của mình. Những cơn nhức đầu vẫn dồn dập đến với tôi, đôi lúc ngay cả thuốc giảm đau liều cao của bác sĩ Singapore kê toa cũng chẳng còn mấy tác dụng. Mọi người sợ tôi không đủ sức khỏe để hoàn tất các cảnh quay. Nhưng chẳng hiểu sao, khi đứng trước máy quay, tôi vẫn tỉnh bơ như không, cơn đau đầu cũng giảm hẳn. Phải chăng năng lượng thần kỳ nào đó từ âm nhạc đã truyền sức mạnh ấy cho tôi?

Đến ngày bắt buộc phải lên đường đi Singapore theo lịch hẹn với bác sĩ, anh Chuột vẫn chưa gom góp đủ số tiền viện phí. Anh nói Mèo và tôi cứ qua Singapore trước để làm thủ tục nhập viện, anh và mọi người ở nhà sẽ tiếp tục xoay sở cho đủ rồi qua sau. Đến lúc này, tôi mới thật sự cảm nhận được một nỗi hoảng sợ kinh khủng đang hoàn toàn chế ngự mình. Vậy là tôi phải bắt buộc bước vào trận chiến sinh tử mà phần thắng thật mong manh. Tôi đã cố né tránh cuộc phẫu thuật này vì sợ mình không thể tỉnh lại hay thậm chí ra đi trên bàn mổ. Nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt, vì đây là phương pháp cuối cùng tôi có thể thử để không chế khối u.

CHƯƠNG 11

Trận chiến sinh tử

“Tôi nay, khi chia tay cả nhà, tôi đã tự nói thầm với mình là “Cười lên Bi! Không được khóc!”. Trong những khoảnh khắc dễ yếu lòng nhất ấy, tôi lại càng phải cứng rắn để mọi người không quá đau lòng...”

NHẬT KÝ BẠN ĐỒNG HÀNH

(Trích từ nhật ký của Mèo- một người bạn thân trong nhóm- luôn là người đồng hành cùng Bi trong mọi chuyến chữa trị)

Bệnh viện SGH Singapore, ngày nhập viện đầu tiên, 17.9.2012

Tôi ngồi trò chuyện cùng bác sĩ Eddie- trợ lý của bác sĩ Ivan, em ngồi bên cạnh, vẫn tập trung chú ý dù sự khác biệt ngôn ngữ phần nào gây khó khăn cho em trong việc theo dõi câu chuyện về tình hình chữa bệnh của mình.

Tôi quay sang em:

- Chiều nay nhập viện nha em, dự kiến là sáng thứ 6 sẽ mổ.
- Trời! Sao mà phải nhập viện liền vậy?
- Thì tại còn làm một cái tiểu phẫu và các xét nghiệm khác trước khi mổ nữa nên nhập viện luôn cho thuận tiện.
- Nhưng mà vô luôn chiều nay có nghĩa là không ra ngoài nữa đó hả?
- Ờ, chắc vậy...

Tôi cố tỏ ra bình thản dù trong lòng hiểu được em đang nghĩ gì. Hai đứa tôi mới vừa quay lại Singapore được một đêm, mặc dù em cũng đã chuẩn bị trước tâm lý cho lần mổ này, nhưng tôi biết em vẫn chưa sẵn sàng nhập viện gấp gáp như vậy, khi anh Chuột và mẹ Tâm vẫn chưa qua...

Trong hình dung của em, trước khi em nhập viện, em sẽ còn có thời gian đi đến những chỗ quen thuộc mà lần nào sang Singapore em cũng ghé, được ăn những món ăn ưa thích, được mua sắm một vài món đồ. Và phải gặp mặt tất cả những người thân trước khi bước vào cuộc đấu tranh sinh tử. Có lẽ em đang rất hụt hẫng và chẳng thể giấu đi sự lo lắng khi mọi chuyện không như suy nghĩ ban đầu của em. Tôi vỗ về em:

- Không sao đâu. Em ngồi đây chờ anh một chút nhé! Anh chạy về lấy hồ sơ rồi quay lại làm thủ tục nhập viện cho em.

- Thôi! Cho em đi về với! Hay là ngày mai hãy nhập viện được không?

Tôi cười gượng gạo:

- Sáng mai bác sĩ phẫu thuật sẽ đến khám cho em sớm, ngày mai nhập viện thì không kịp.

- Vậy tối nay hãy vô được không?

Tôi hiểu Bi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý khi phải nhập viện gấp gáp, chưa sẵn sàng để bị cách ly với cuộc sống bên ngoài. Tôi quay sang hỏi bác sĩ Eddie về nguyện vọng của em, ông đồng ý. Vậy là chúng tôi về nhà. Tôi tưởng em sẽ muốn dùng thời gian còn lại ấy để đi đâu đó cho khuây khỏa, nhưng cả buổi chiều em chỉ nằm trên giường. Em có ngủ hay không tôi cũng không biết, vì hai đứa cũng chẳng nói gì với nhau. Tôi muốn làm gì đó để động viên em nhưng tôi có thể làm gì được khi mà chính bản thân tôi cũng thấy lo sợ về những ngày phía trước?

Bệnh viện SGH Singapore, ngày trước khi mổ, 23.09.2012

Chớp mắt một cái em đã ở trong này mấy bữa rồi. Mỗi ngày cứ vài tiếng y tá lại vào lấy máu của em đi xét nghiệm, có lần lấy xong máu bị đông, vậy là phải lấy tiếp. Tôi xót lắm nhưng em lại chẳng phản nản gì.

- Đau không Bi?

- Không, quen rồi nhưng mà lấy nhiều máu quá em hơi mệt. Sao ngày nào cũng phải lấy nhiều quá vậy?

- Ờ, tại bác sĩ nói cần kiểm tra sự ổn định gì đó trong máu, chuyên môn quá anh cũng không hiểu rõ lắm.

- Mai mấy giờ mổ vậy?

- 8 giờ sáng. Tối nay anh đã xin bác sĩ cho em ra ngoài đi ăn với mọi người rồi đó!

- Vậy mấy giờ mới được ra?

- 7 giờ. Sau khi làm xong mấy cái kiểm tra thường lệ xong rồi mình đi, 9-10 giờ gì đó mình về.

Bữa ăn tối ảm cúng ấy đã trôi qua rất nhanh. 10 giờ mọi người đưa em và tôi quay trở về bệnh viện. Vì sáng mai mọi người không thể gặp em trước khi em vào mổ nên từng người một đã ôm em và nói lời tạm biệt...

Đêm ấy, chỉ còn lại em và tôi trong phòng. Em không đòi tôi mở nhạc cho em nghe như mọi lần mà nằm im trên giường không nói gì. Một người bạn lúc đó gửi cho tôi một playlist nhạc hòa tấu của nhóm Secret Garden, tôi bật lên như một thói quen mà không ngờ rằng những giai điệu không lời buồn nào lòng đó đã làm tôi bật khóc.

Tôi không muốn kìm nén lại nữa, tôi nắm tay em và tôi đã khóc rất nhiều. Cứ tưởng tôi sẽ làm em buồn và vỡ òa ra theo tôi nhưng em lại mỉm cười rồi động viên ngược lại tôi:

- Anh nói với mọi người đừng lo lắng nữa nhe, em sẽ không sao đâu. Bao nhiêu lần em đã vượt qua rồi, lần này cũng sẽ như vậy thôi.

- ...

- À, cái bao gối ôm Dôrêmon của em dơ quá rồi nè. Khi nào em mổ thì anh đem về giặt cho em nha, em tỉnh dậy thì nó phải sạch đẹp lại đó!

- ...

- Thôi, đừng khóc nữa! Còn phải lấy máu, súc ruột, truyền dịch tùm lum hết kìa. Anh gọi y tá vô làm luôn cho xong đi rồi đi ngủ.

- Ờ...

Tôi đứng dậy đi ra gọi y tá, cảm giác như mình vừa được em truyền cho một ít sự mạnh mẽ, điều đúng ra là tôi phải làm cho em mới phải?

Phòng trọ Singapore, ngày Bi phẫu thuật, 24.9.2012

Tôi về nhà thông báo là em đã vào phòng mổ, không quên truyền đạt lại lời nhắn của em cho mọi người. Mỗi người tản ra mỗi nơi bởi chúng tôi không muốn ở gần nhau, sẽ làm cho sự lo lắng tăng lên gấp bội.

Mẹ Tâm đi chợ, anh Chuột đi lang thang đâu đó, chỉ còn một mình tôi ở nhà. Tôi dành giết thời gian bằng cách dọn dẹp phòng, rồi đem cái bao gối của em đi giặt. Nhưng 8 giờ sáng hôm đó, khu nhà nơi chúng tôi ở trọ lại bị cúp nước, chuyện chưa bao giờ xảy ra ở đây. Không biết làm gì khác, tôi cứ đi qua đi lại trong phòng, rồi quay lại bệnh viện, đi qua đi lại trước phòng mổ. Cuối cùng, tôi lại quay về nhà và ngủ thiếp đi.

Tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh làm tôi giật mình dậy, đã có nước lại. Tôi vội tay lấy cái điện thoại để xem giờ ngay lúc chuông reo, trên màn hình là số điện thoại của bệnh viện. Tôi mừng muốn khóc khi bác sĩ thông báo ca mổ đã hoàn tất.

Tôi chạy như bay sang bệnh viện, vừa chạy vừa khóc. Khóc vì quá đổi vui mừng. Khóc vì một sự chờ đợi quá dài đã có kết quả. Khóc vì tôi sắp được gặp lại em.

Em được đưa sang phòng săn sóc đặc biệt nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Tôi ra ngoài nói chuyện riêng với bác sĩ Ivan. Ca mổ đã không thành công như dự kiến. Ông bác sĩ bảo với tôi rằng dù đã hi sinh cắt bỏ tất cả các dây thần kinh bên mắt phải để tìm đường giải quyết khối u nhưng do khối u quá cứng nên ông không thể lấy được nhiều. Vừa nói ông vừa gõ tay vào tường, biểu lộ rõ sự áy náy của mình khi không thể mang lại kết quả tốt hơn. Lòng tôi chùng xuống. Nhưng tôi cảm thấy an ủi khi bác sĩ Ivan thông báo ông đã dịch chuyển vị trí khối u đi một chút và giảm được áp lực lên thần kinh mắt trái. Nhờ vậy mà một phần thị lực mắt trái của Bi vẫn còn có thể giữ lại được.

Tôi lắng nghe và không trao đổi gì nhiều hơn với bác sĩ ngoài chuyện con người nằm trong phòng săn sóc đặc biệt kia có mau chóng hồi phục lại hay không. Bởi trong đầu tôi lúc đó, chuyện quan trọng nhất chỉ có thể...

ĐÊM TRẮNG Ở SINGAPORE

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Bi và Mèo sang Singapore buổi sáng, buổi chiều hai đứa gọi điện thông báo chuyện nhập viện gấp gáp của Bi. Tôi biết Bi đang hoang mang lắm, nhưng bản thân tôi cũng bất ngờ, và lo lắng. Nhưng tôi vẫn cố tìm lời nhẹ nhàng để động viên: “*Em yên tâm đi, anh xin nghỉ phép rồi, anh sẽ cố gắng mượn đủ tiền rồi cùng mọi người bay sang trước ngày em mổ*”. Bi có vẻ nguôi ngoai một chút...

Cuối cùng tôi và Mèo cũng có thể thở phào nhẹ nhõm khi mượn đủ được số tiền cho ca phẫu thuật của Bi. Tôi, mẹ Tâm, bé Mi và Katt liền bay sang Sing. Vừa đáp máy bay, mọi người đã đến ngay bệnh viện thăm Bi. Nhìn thấy tôi, như một quán tính Bi nở nụ cười đầy yên tâm. Em tíu tít kể lại tôi nghe cuộc sống mấy ngày qua trong bệnh viện nhàm chán thế nào, kể chuyện ca tiểu phẫu ở đuôi để thăm dò mạch máu ra sao, kể cả những chuyện linh tinh như đồ ăn trong bệnh viện này phong phú như ở khách sạn vậy. Hào hứng như một đứa trẻ con chứ chẳng phải một bệnh nhân sắp bị mổ nào.

Tối hôm sau, Sky và Leo cũng có mặt ở Singapore. Khi hai đứa đến bệnh viện, đã hết giờ thăm bệnh nên tôi phải đẩy Bi ngồi trên xe lăn xuống căn tin. Vừa nhìn thấy Sky, Bi gần như quên mất mình là bệnh nhân. Em tếu táo chọc “*cô vợ*” của mình, rồi rủ Sky đi lựa đồ ăn, y chang như lúc ở Việt Nam. Nhìn hai “*đứa con*” của mình hồn nhiên bên nhau, trong khoảnh khắc ấy, tôi cũng quên mất cả gia đình đang sắp phải đối mặt với thử thách tinh thần nặng nề nhất.

Mèo thông báo rằng bệnh viện dời ca mổ của Bi sang sáng thứ 2. Vậy là mọi người có thêm 48 giờ nữa cùng nhau... Lúc còn ở Việt Nam, cả nhà đều sốt ruột muốn Bi được phẫu thuật càng sớm càng tốt, nhưng khi nhận tin dời lịch mổ, ai cũng khấp khởi trong bụng. Bi là người vui nhất. Vì ít ra, em vẫn còn được thêm thời gian bên cạnh những người mình thương yêu nhất trước giờ phút nguy hiểm nhất của cuộc đời...

Tôi không bao giờ quên buổi tối cả gia đình cùng đi dạo, đi ăn uống với nhau đêm trước ngày Bi được đưa vào phòng phẫu thuật. Được thay bộ đồ bệnh nhân bằng trang phục thân thuộc của mình để đi ra ngoài, dù chỉ 2-3 tiếng ngắn ngủi, tinh thần em phấn chấn hơn nhiều. Nghe Mèo kể, khi biết bác sĩ cho phép mình được ra ngoài buổi tối cùng gia đình, Bi háo hức cả ngày. Mấy ngày nằm trong bệnh viện, chắc em them

lắm cảm giác được tung tăng đi chơi cùng mọi người như ở nhà.

Mèo dẫn cả nhà đến cầu nguyện ở một ngôi chùa Tàu nổi tiếng linh thiêng ở khu Bugis. Tôi biết chắc mọi người đều cầu xin cho ca phẫu thuật của Bi thành công. Tôi quay sang hỏi Bi:

- Em cầu nguyện gì?

- Em cầu nguyện dù có chuyện gì xảy ra, mọi người không ai bị suy sụp tinh thần.

Tôi chợt nghĩ thầm, không biết chùa Tàu ở Singapore mà chúng tôi lại cầu nguyện bằng tiếng Việt thì có được chứng giám không. Nhưng niềm tin vào các đấng linh thiêng giúp mọi người cảm thấy an lòng hơn trong giờ phút căng thẳng này.

Suốt đường đi, Bi vẫn vịn vai tôi, hết như hai năm trước khi em đến Singapore điều trị lần đầu tiên, và nhắc lại câu mình từng nói: “Em không thấy rõ đường, nên lúc nào anh cũng phải đi trước để dẫn đường cho em nhe!”. Tôi không nói gì, vì lòng tôi cũng đang rối bời. Lần đầu tiên hai anh em không nói gì với nhau suốt một đoạn đường dài. Cả hai đều ngại mọi câu chuyện rồi cũng sẽ quay về ca phẫu thuật, và chạm đến nỗi lo sợ mà ai cũng đang cố tình quên đi. Được một lúc, Bi lại kiểm chuyện pha trò:

- Nếu em chết, anh sẽ thế nào?

Mọi lần, khi Bi nhắc đến cái chết, tôi thường hay cảm râm. Nhưng lần này, không hiểu sao tôi lại trả lời đầy nghiêm túc:

- Em đừng sợ gì hết. Mình đã trải qua nhiều sóng gió rồi, lần này em cũng sẽ vượt qua được.

- Em linh cảm lần này nguy hiểm hơn nhiều so với những lần trước. Mà em không sợ cho em, em chỉ sợ nếu em có chuyện gì, mọi người không chịu đựng nổi!

Tôi xoa đầu Bi:

- Không sao đâu, mọi người vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em!

- Nếu lỡ em có chuyện gì, anh không được buồn. Nhưng anh hứa là phải thay em chăm sóc cho mẹ Tâm và bé Mi được không?

- Không, mẹ em thì em phải tự chăm sóc chứ? Anh không biết, bằng mọi giá em phải tỉnh lại, và khỏe mạnh. Đây là lệnh!

Bi phì cười trước câu nói đùa của tôi:

- Ừ, thì trước giờ em vẫn luôn nghe lời anh mà!

Rồi hai anh em lại tíu tít bàn chuyện showbiz để thay đổi không khí. Đi chùa xong, không còn nhiều thời gian, cả nhà chỉ kịp cùng nhau ghé ăn tạm trong khu food-court ở Bugis. Vậy mà vẫn thấy vui. Bao nhiêu năm nay, cả nhà vẫn luôn đi chơi với nhau mỗi đêm, nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy thời gian trôi nhanh đến như vậy. Khi dừng lại ở ngã ba đường, quẹo phải là về bệnh viện, quẹo trái là về phòng trọ, tâm trạng ai cũng chùng xuống. Trong khoảnh khắc bịn rịn ấy, Bi như muốn nhìn rõ được gương mặt của từng người, dù tôi cảm nhận trước mắt em giờ chỉ là những hình ảnh không rõ ràng đường nét. Bi cố nở nụ cười bình thản khi ôm từng người tạm biệt. Sky bắt đầu thút thít. Khi Bi ôm đến mẹ Tâm, hai mẹ con suýt nữa đã không kềm được cảm xúc. Nhìn Bi vội quay đi để che giấu khoảnh khắc yếu lòng của mình, tôi hiểu, em muốn mọi người yên tâm rằng, dù có chuyện gì xảy ra, em vẫn sẽ mạnh mẽ đến phút cuối cùng...

(Ghi lại theo nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Tối nay, khi chia tay cả nhà, tôi đã tự nói thầm với mình là “Cười lên Bi! Không được khóc!”. Trong những khoảnh khắc dễ yếu lòng nhất ấy, tôi lại càng phải cứng rắn để mọi người không quá đau lòng.

Bây giờ, nằm một mình trên giường, tôi mới nhớ lại tất cả những điều bác sĩ Eddie- trợ lý của bác sĩ Ivan giải thích về mức độ nguy hiểm và những rủi ro có thể xảy ra cho tôi trong quá trình phẫu thuật. Chỉ còn lại một mình, nỗi sợ lúc này mới xâm chiếm tôi hoàn toàn. Tôi sợ mình không còn gặp lại được mọi người. Giờ này chắc cả nhà tôi ở phòng trọ cũng không ai ngủ được. Nhiều lúc tôi cũng hay nghĩ thầm sao ông trời lại bất công với mình và những người thân như vậy? Tôi may mắn có một gia đình và những người bạn thật tuyệt vời. Tôi cảm thấy mình nợ họ quá nhiều, vì họ đã làm tất cả những điều có thể vì tôi,

hi sinh cả những điều mà họ xứng đáng được hưởng để đổi lại cho tôi những ngày khỏe mạnh. Những ngày bị bệnh, tôi đã thông suốt một điều: “Mình bị quan và suy nghĩ tiêu cực cũng chẳng giải quyết được gì, lại còn khiến người thân của lo lắng thêm”. Vậy nên, tôi phải lạc quan, mạnh mẽ chiến đấu với căn bệnh đến cùng.

Đêm cứ chậm chậm trôi qua. Tôi cầu nguyện rồi thiếp đi trong niềm tin là mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp. Chỉ sáng mai thôi, tôi chính thức bước vào trận chiến mới. Một mình!

NGHỊ LỰC SỐNG THẦN KỲ

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Tôi không nhớ rõ mình đã đi những đâu, làm những gì suốt thời gian Bi nằm mê man trên giường mổ. Buổi sáng, tôi dặn dò mọi người tự kiểm việc làm để tiết kiệm thời gian. Còn mình thì đi lang thang... Tâm trạng trống rỗng...

Chiều tối, tôi về đến nhà thì được tin Bi đã hoàn tất ca phẫu thuật và được đưa ra phòng săn sóc đặc biệt. Tôi thở phào. Tôi biết em sẽ chiến thắng, và chắc chắn sẽ tỉnh lại. Điều đó quan trọng hơn nhiều so với việc khỏi u được lấy ra bao nhiêu. Tôi hiểu, đã đến giai đoạn mình không thể đòi hỏi những kết quả hoàn mỹ nhất. Chỉ cần em tỉnh lại, chỉ cần em còn nhìn thấy xung quanh, chỉ cần em còn tự đi lại khỏe mạnh... Còn chuyện kéo dài cuộc sống thêm được bao lâu, tôi không còn dám nghĩ đến nữa.

Bi có dấu hiệu hồi phục rất nhanh, vượt quá dự đoán của bác sĩ. Tối hôm đó, khi mọi người vào thăm, em đã nhận biết được xung quanh, dù vẫn nằm nhắm mắt trên giường hồi sức. Gương mặt Bi sưng húp, mái tóc mà em cưng yêu nhất đã bị cạo sạch phần trước, cơ thể chưa thể cử động nhiều được, nhưng vẫn phản ứng được bằng cách chớp mắt khi tôi kể chuyện này nọ. Tôi biết, ý chí sinh tồn và tinh thần lạc quan của cậu em mình chưa bao giờ thôi mạnh mẽ.

Bác sĩ dự đoán phải một tuần sau em mới rời khỏi phòng săn sóc đặc biệt được, nhưng chỉ sau 3 ngày, Bi đã tỉnh táo nhiều và có thể nói chuyện tương đối rõ ràng. Em nói với Mèo: “*Cho em ra phòng thường nằm đi. Em đỡ rồi, nằm hoài trong phòng săn sóc đặc biệt tốn tiền lắm!*”. Mọi người ai cũng ngạc nhiên về nghị lực sống thần kỳ của Bi.

Bác sĩ còn nói, một ca phẫu thuật nào như vậy, bệnh nhân thường phải mất ba tuần để hồi phục hoàn toàn. Nhưng chỉ mười ngày sau, Bi đã có thể đi lại bình thường. Thêm vài ngày nữa, em xin được xuất viện để trở về Việt Nam, trong sự ngỡ ngàng của bác sĩ Singapore về ý chí hồi phục của em.

Tôi hiểu, lúc này Bi chỉ muốn được về nhà. Em đếm từng ngày. Mọi người ở Việt Nam cũng đếm từng ngày. Khi đón em ở sân bay, ai cũng rung rung, vì ngày đưa Bi lên máy bay, ai cũng lo lắng không biết ngày về em còn có thể tự mình bước ra khỏi cổng sân bay hay không...

CHƯƠNG 12

Cảm ơn

“**Đ**ừng lãng phí cuộc đời vào việc ghét bỏ ai. Cuộc đời này, để yêu thương người khác còn chưa đủ. Bởi chúng ta chỉ có một lần để sống...”

NHỮNG UÂN ỨC ĐƯỢC TỔ BÀY

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Thậm thoát tôi đã về Việt Nam được gần một tuần. Thật sự bản thân tôi cũng không tin mình có thể vượt qua được ca phẫu thuật nguy hiểm này. Ngày phẫu thuật, trước khi chìm vào cơn hôn mê, tôi vẫn liên tục cầu nguyện và tự nhủ với chính mình: “*Mình nhất định phải tỉnh lại! Mình nhất định phải về được nhà!*”. Có lẽ ông Trời cũng lắng nghe được lời cầu nguyện của tôi, nên cuối cùng tôi cũng đã trở về được ngôi nhà thân yêu của mình bình thường nguyên vẹn.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn nhức đầu và bị choáng, nhưng sức khỏe của tôi đang dần bình phục. Suốt ngày chỉ lẩn quẩn trong nhà, tôi thêm được đi ra ngoài kinh khủng, nhưng cả nhà đều cản lại. Mỗi ngày, chủ yếu chỉ có họ hàng và bạn bè thân đến thăm tôi. Để tôi không bị mặc cảm về mái tóc cạo trọc của mình, mọi người mua cho tôi vài chiếc mũ len để đội. Nhưng mất đi mái tóc, giờ con mắt không nguyên vẹn của tôi không còn gì để che chắn. Cả nhà đều lo lắng tôi ra ngoài sẽ bị người ta dòm ngó soi mói. Bạn bè trong giới showbiz chỉ vài người biết sơ sơ về hành trình sinh tử vừa rồi của tôi, trong đó có chị Châu - một người bạn khá thân thiết của anh Chuột và tôi. Nghe anh Chuột kể chuyện, Châu đã thuyết phục anh để mình đứng ra tổ chức một đêm nhạc mang chủ đề *Cảm Ơn* để các đồng nghiệp cùng đồng viên tinh thần và vận động chi phí để tôi tiếp tục điều trị bằng phương pháp phóng xạ Proton Beam tại Mỹ. Các bác sĩ ở Singapore cũng yêu cầu sau khi phẫu thuật tôi phải tiếp tục bắn tia phóng xạ càng nhanh càng tốt để không chế kích thích của khối u. Nhưng chi phí 5 tỉ đồng là con số mà gia đình tôi không dám nghĩ tới lúc này, khi số nợ gần cả tỉ đồng cho đợt điều trị tại Singapore vẫn chưa biết cách nào để hoàn trả.

Tôi và anh Chuột suy nghĩ rất nhiều về lời đề nghị thiện chí của Châu. Từ chối ý tốt và tình cảm nhiệt thành này, tôi cảm thấy rất ngại. Nhưng nếu nhận lời, tôi cứ cảm giác gì đó không thoải mái. Suốt mấy năm qua, tôi và anh Chuột giữ kín mọi chuyện, vì tôi sợ bị người khác thương hại khi mình vẫn còn khỏe mạnh (dù chỉ là bên ngoài), để tôi vẫn có thể kiêu hãnh đứng hát trên sân khấu như một ca sĩ bình thường và tránh những điều tiếng mang sức khỏe ra để tạo scandal. Nếu tổ chức đêm nhạc này, đồng nghĩa thông tin về căn bệnh của tôi sẽ không thể giữ kín được nữa. Tôi cũng chưa biết mình có đối mặt được với những lời đàm tiếu? Vài ngày sau, khi thấy anh Chuột có ý chần chừ, Châu vẫn cố thuyết phục: “*Chuyện này không chỉ làm vì Bi. Showbiz này có quá nhiều chuyện nhố nhăng khiến dư luận luôn có cái nhìn xấu về nghệ sĩ. Coi như đây là cơ hội để mọi người cùng làm điều gì đó ý nghĩa cho đồng nghiệp, để khán giả thấy rằng, showbiz cũng vẫn đầy ấp tình người*”. Nhưng tôi vẫn lẩn tránh, trong xã hội còn biết bao số phận còn lâm vào hoàn cảnh ngặt nghèo hơn tôi, nếu tự dưng các đồng nghiệp tổ chức hẳn một đêm nhạc để vận động chi phí chữa bệnh cho một ca sĩ, liệu dư luận có đủ cảm thông, hay lại tạo thêm nhiều xôn xao không đáng có?

Những ngày dưỡng bệnh, tôi cũng có thêm thời gian tĩnh tâm để chiêm nghiệm về cuộc đời của mình. Hàng đêm, tôi vẫn cầu nguyện trước khi ngủ, cho bản thân, và cho cả những người cũng đang bị (hay được) số phận thử thách như mình. Tôi luôn tin, số phận có lý do khi biến tôi thành ca sĩ, kèm theo một căn bệnh hiểm nghèo. Tôi có chút may mắn hơn những người đồng cảnh ngộ khi là người nổi tiếng, phải chăng để tôi đại diện họ thực hiện điều gì đó mà một người bình thường không thể làm được? Tôi từng ngưỡng mộ khi đọc câu chuyện về anh chàng sinh viên người Mỹ cũng bị khối u y chang như tôi. Sau khi phát hiện ra bệnh, anh đã cùng mẹ mình thành lập quỹ Chordoma Foundation để kêu gọi tài trợ cho các bác sĩ nghiên cứu cách chữa trị căn bệnh này. Tôi cũng bắt đầu suy nghĩ về việc mình phải làm điều gì đó cho những người đồng cảnh ngộ. Nếu công bố câu chuyện của mình, biết đâu tôi sẽ ít nhiều truyền thêm sức mạnh cho những người cũng đang phải chiến đấu với bệnh hiểm nghèo như mình? Và mơ mộng hơn, biết đâu trong số những khán giả hâm mộ tôi, sẽ có người có thêm động lực để nuôi quyết tâm trở thành bác sĩ, và một ngày nào đó nghiên cứu được phương pháp chữa trị triệt để khối u bất trị này?

Tôi với anh Chuột quyết định sẽ chia sẻ một phần câu chuyện về bệnh tình và hành trình chiến đấu của tôi suốt mấy năm qua. Không phải để tìm kiếm sự thương cảm của ai, đơn giản tôi biết đã đến lúc mình không thể né tránh được nữa. Con đường quay lại với sân khấu ngày càng mờ mịt hơn, nhưng tôi vẫn phải mạnh mẽ đối mặt. Tôi cũng muốn những người quan tâm đến tôi bớt hoang mang vì những thông tin nhiễu loạn.

Mọi chuyện bắt đầu từ giữa năm 2009, sau cú sốc ba tôi đột ngột qua đời. Ngay sau đó, tôi phát hiện thị lực của mình ngày càng kém. Sợ mẹ lo lắng, tôi và anh quản lý âm thầm đi khám từ bệnh viện này đến bệnh viện khác. Từ một bệnh về mắt, các bác sĩ chẩn đoán tôi có một khối u ở tuyến yên trong não, gây ảnh hưởng đến thị lực. Sau ca mổ ở bệnh viện Chợ Rẫy, bác sĩ thông báo khả năng hồi phục của tôi là 90%. Nhưng chỉ sau đó ít lâu, triệu chứng cũ lại tái phát. Lần này, tôi gần như suy sụp khi bác sĩ thông báo mình đang có một khối u thuộc dạng cực hiếm, trên thế giới trung bình 1 triệu người mới có một người bị. Mọi người thử hình dung, cảm giác của một người trẻ, tất cả mọi thứ trước mắt đều đang màu hồng, đột nhiên biết mình mắc bệnh hiểm nghèo sẽ suy sụp đến mức nào? Bạn bè và gia đình chỉ biết mắt tôi yếu, còn sự thật, chỉ có tôi và anh quản lý biết. Nỗi đau đớn đó nhân lên hàng trăm lần khi tôi biết tin này ngay sau cú sốc ba tôi qua đời. Nhiều lúc tôi suy sụp đến cùng cực, nhưng tôi tự động viên mình không được gục ngã. Vì tôi phải là điểm tựa của mẹ và em gái sau sự ra đi của ba. Và gia đình không thể gánh thêm bất kỳ nỗi đau nào. Nên tôi giấu không cho mẹ biết. Sau một thời gian, bệnh tái phát, mắt tôi lại yếu đi nhiều. Dần dần, mẹ cũng từ từ hiểu ra nên tôi phải cho mẹ biết. Nhìn mẹ khóc vì lo cho mình, lần đầu tiên tôi có cảm giác tim mình thắt lại vì đau đớn. Rồi mọi người gom góp tiền bạc cho tôi sang Singapore điều trị. Lần đầu tiên tôi có cảm giác đứng giữa sự sống và cái chết. Cảm giác đó khó tả lắm!

Sau lần điều trị này, thị lực của tôi ổn định hơn, tôi có thể quay lại với công việc và cuộc sống của mình. Nhưng lần đó, tôi không muốn chia sẻ nhiều với khán giả và đồng nghiệp, vì tôi không muốn mọi người lo lắng, cũng sợ cảm giác bị thương hại. Một năm trở lại đây, bệnh lại tái phát, khiến mắt phải của tôi không còn nhìn thấy gì. Bác sĩ ở Singapore cũng bó tay, nên tôi phải dùng tóc để che lại khi lên sân khấu hoặc xuất hiện trước đám đông. Chính vì vậy, suốt một năm qua, tôi phải để kiểu tóc che một bên mắt, nhiều bạn trên mạng không hiểu rõ nên có những lời bình luận cay nghiệt về kiểu tóc của tôi, nhưng tôi không trách họ, chỉ cảm thấy buồn khi người ta không hiểu mình. Nhưng tôi nghiệm ra được, người ta không phải mình, nên không thể có sự đồng cảm được. Mọi người khuyên tôi nên chia tay công việc ca hát, để tránh sự soi mói ác ý đó làm ảnh hưởng đến tinh thần. Nhưng thật sự ca hát đã ăn vào máu tôi, khi nằm trên giường bệnh, chính âm nhạc đã tạo cho tôi động lực để chiến thắng những suy nghĩ tiêu cực. Tôi muốn được hát đến giây phút cuối cùng.

Nhưng ông trời không buông tha cho tôi, gần đây bệnh lại trở nặng, có nguy cơ ảnh hưởng luôn đến con mắt còn lại nên một lần nữa tôi phải sang Singapore điều trị. Mọi người lại gom góp tiền cho tôi, vì chi phí lần này nhiều hơn lần trước rất nhiều. Về tâm lý, trước ngày tôi vào phòng mổ, mọi người cực kỳ lo lắng, không ngủ được nhưng vẫn phải tỏ vẻ bình thường để động viên tôi. Nhìn mọi người lo lắng, tôi cảm thấy mình thật có lỗi với những người thân. Còn tôi thì quen rồi, nên cảm giác cũng bình thường, dù ca mổ nguy hiểm hơn nhiều.

Sau ca mổ này, bác sĩ khuyên tôi phải dành thời gian để nghỉ ngơi. Và lại, tôi còn phải tiếp tục những đợt điều trị tại Mỹ để giải quyết tốt hơn cho căn bệnh. Nhưng có lẽ điều này sẽ không thực hiện được, vì khả năng kinh tế của gia đình tôi và bạn bè đã gần như cạn kiệt sau nhiều đợt điều trị vừa rồi. Tôi cũng không muốn mình trở thành gánh nặng của người thân. Nên thôi, cứ tới đâu hay tới đó, tôi cứ trân trọng từng ngày, và sống những ngày ấy cho thật ý nghĩa. Với việc ca hát, tạm thời tôi nghĩ mình phải chia tay để dưỡng bệnh, việc sau này còn cơ hội xuất hiện hay không, tôi cũng không dám nói trước. Nhưng thật sự

tôi luôn muốn được ca hát đến giây phút cuối cùng, nếu khán giả vẫn chấp nhận một ca sĩ phải che một bên mắt khi xuất hiện trên sân khấu, và tôi có đủ sức khỏe để tiếp tục theo đuổi công việc ca sĩ. Nếu không còn được đứng trên sân khấu, tôi vẫn sẽ gắn bó với âm nhạc theo cách khác, với vai trò khác, như nhạc sĩ hoặc producer cho các ca sĩ trẻ của công ty. Tôi cũng dự định khi mình khỏe hơn sẽ khởi xướng các hoạt động từ thiện dành cho những bệnh nhi hoặc tham gia những buổi trò chuyện với bệnh nhân hiếm nghèo để tiếp thêm cho họ sự lạc quan trong cuộc sống. Nói chung, tôi sẽ làm tất cả mọi chuyện còn có thể làm được để cảm thấy mình còn là người có ích.

Điều may mắn nhất của tôi là lúc nào cũng có gia đình, bạn bè thân bên cạnh. Lần nào tôi đi chữa trị ở Singapore cũng đều cần số tiền rất lớn. Tiền dành dụm từ việc đi hát của tôi chẳng thấm vào đâu. Người thân, bạn bè đều chung tay mỗi người một ít để chia sẻ với tôi. Gia đình tôi neo người, hai lần chữa trị ở Singapore, lần nào bạn bè cũng bỏ cả công việc để sang chăm sóc tôi. Nhiều đồng nghiệp thân thiết cũng thường xuyên gọi điện, chia sẻ, động viên. Tôi thật sự rất biết ơn mọi người. Nếu như không có sự trợ giúp của họ về cả kinh tế lẫn tinh thần, tôi không dám tin mình có thể vượt qua được nhiều biến cố như vậy. Những tình cảm ấy suốt cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên.

Tôi biết trong cuộc sống vẫn còn nhiều hoàn cảnh đáng thương hơn mình. Tuy chưa biết tương lai mình sẽ như thế nào với căn bệnh nguy hiểm này, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình may mắn hơn nhiều người, khi vẫn còn gia đình, bạn bè bên cạnh, còn sự cố vũ tinh thần của khán giả, và quan trọng vẫn còn cơ hội làm việc để sống với niềm đam mê của mình. Tôi vẫn sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng...

(Bài viết “Tâm sự đau thương của WanBi Tuấn Anh”, đăng trên Người Lao Động ngày 16.10.2012)

Suốt hành trình của cuộc đời mình, tôi tự rút ra được một nguyên lý: Khi chúng ta rơi vào nghịch cảnh, đều phải lần lượt trải qua 3 giai đoạn: đối mặt, chấp nhận và trút bỏ. Lần trốn không phải là cách giải quyết. Đi tất giai đoạn càng không phải là cách thật sự hiệu quả để vượt qua. Tôi đã đối mặt với tất cả những thử thách từng bước một, đã chấp nhận những mất mát mình không thể cứu vãn, nhưng thỉnh thoảng cảm giác u uất vẫn như tảng đá nặng đeo bám trong lòng tôi. Sau khi công bố những điều cố gắng che giấu suốt mấy năm qua, tôi mới thật sự có được cảm giác trút bỏ hoàn toàn đau đớn đã qua, để an nhiên đón nhận mọi điều xảy đến.

Sau khi bài báo xuất hiện, cả gia đình tôi đều hồi hộp đón chờ phản ứng của dư luận. Tôi cũng hơi băn khoăn không biết mọi người có đồng cảm được hết những gì mình chia sẻ? Nhưng chuyện đó không quan trọng bằng việc giờ đây tôi thấy tâm trạng mình thoải mái như trút được gánh nặng ngàn cân cứ đeo đẳng suốt mấy năm qua. Những uẩn ức không thể chia sẻ cùng ai suốt thời gian đối mặt với căn bệnh như cũng được giải tỏa phần nào.

SỐNG GIỮA YÊU THƯƠNG

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Điều tôi không ngờ được là bài báo này lại có sức lan tỏa hết sức kinh khủng. Giới showbiz chấn động vì lần đầu tiên có một ca sĩ trẻ mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo nguy hiểm đến vậy. Nhiều đồng nghiệp tìm cách liên lạc điện thoại với tôi nhưng không được (vì bác sĩ không cho tôi sử dụng điện thoại) nên gửi lời thăm hỏi thông qua anh Chuột. Họ hàng ở miền Bắc giờ cũng mới biết chuyện nên gọi cho mẹ Tâm an ủi. Tôi chẳng đếm xuể bao nhiêu khán giả đã để lại lời nhắn trên Facebook, hay viết thư chia sẻ là họ đã bật khóc khi đọc những dòng tâm sự của tôi. Tôi thật sự cảm động khi đọc bức thư của một cô bé 15 tuổi ở miền Bắc, cũng đang mắc bệnh hiểm nghèo. Em cũng không biết lúc nào mình sẽ ra đi và nhiều lần muốn buông xuôi khi bị hành hạ bởi những cơn đau. Em kể, những tâm sự của tôi đã tiếp thêm cho em sức mạnh để chống chọi với bệnh tật, thêm lạc quan để mỉm cười đối diện với số phận của mình. Cảm giác mình đang mang lại niềm tin cho người đồng cảnh ngộ khiến tôi cảm nhận rõ ràng hơn giá trị cuộc sống của mình. Và có cả những khán giả lớn tuổi sau khi biết tôi mắc bệnh, đã ngồi nghe lại hết nhiều ca khúc của tôi- và hiểu được tại sao con mình lại yêu mến tôi đến vậy. Nghe những người đáng tuổi ông bà, ba mẹ mình khen ngợi nhiều bài hát tôi sáng tác ẩn chứa nhiều ý nghĩa, cảm giác của tôi còn hơn cả niềm hạnh phúc. Tôi nhận ra, dường như khi công bố về hành trình chiến đấu với bệnh tật, có vẻ tôi còn nhận được tình yêu thương của mọi người nhiều hơn cả thời tôi nổi đình đám nhất.

Bạn bè đồng nghiệp gọi điện thăm hỏi tôi rất nhiều. Nhưng một trong những cú điện thoại khiến tôi

cảm động nhất là từ chị Mỹ Tâm. Tôi nhớ từng lời hỏi thăm chân tình của chị, và cả lời hứa chắc nịch: *“Chị không tham gia show diễn Cảm Ơn cùng mọi người được, nhưng em cứ yên tâm nghỉ ngơi, chị sẽ tính cách giúp em!”*. Hôm nhận được số tiền hơn 150 triệu từ chính chị Mỹ Tâm và FC gửi, tôi có thoáng chút ngại ngùng vì vẫn chưa quen với việc đón nhận những ân tình quá lớn từ mọi người dành cho mình. Tôi thân tượng chị Tâm từ khi còn là cậu học trò trường Trung Vương. Cho đến lúc được trở thành đồng nghiệp, sự yêu quý dành cho chị vẫn không mấy thay đổi, dù tôi và chị cũng ít khi có dịp gặp nhau. Lần đầu tiên tôi được gặp chị Tâm là khi còn thi sinh cuộc thi Tuổi Đời Mệnh Mông mà chị làm giám khảo. Sau này, khi đã là ca sĩ có chút ít tên tuổi, tôi vẫn hồn nhiên đội mưa hòa cùng đội ngũ FC Mỹ Tâm reo hò khán cổ trong liveshow Sóng Đa Tần ở Tao Đàn. Và tôi vẫn nhớ như in lần đầu tiên được diễn chung với thân tượng trong một chương trình ở Quy Nhơn, được đi ăn tối chung chuyện trò vui vẻ. Tôi cũng từng rất mừng vui khi được công ty Mỹ Tâm mời tham gia một chương trình từ thiện ở Buôn Mê Thuột. Và cả lần tiu nghỉu vì bị chị rầy la khi đến trễ trong một đêm diễn ở Điểm Hẹn Sài Gòn. Tôi có một mong mỏi từ ngày mới bước những bước đi đầu tiên trên con đường ca hát là được song ca với chị Tâm. Nhưng chưa bao giờ tôi dám ngỏ lời. Lúc trước, tôi vẫn hay nói với anh Chuột: *“Giờ mà mình mời chị Tâm hát chung, mắc công người ta lại xì xầm em đu theo tên tuổi của chị ấy. Em sẽ ráng nổi tiếng hơn nữa, để có ngày em đường đường chính chính mời chị hát chung mà không cảm thấy áy náy gì”*. Có lẽ, giờ đây ước mơ này của tôi sẽ không còn cơ hội được thực hiện nữa...

Ngoài chị Mỹ Tâm, nhiều đồng nghiệp ở miền Bắc, và cả hải ngoại cũng gọi điện hay gửi tin nhắn thăm hỏi tôi. Mặc dù đâu đó vẫn có vài người nghi ngờ tôi lợi dụng sức khỏe để tạo scandal (tôi chẳng hiểu vì sao đến lúc này vẫn có người nghĩ ác như vậy?) nhưng tôi tự nhủ, ở đời đâu phải ai cũng có bốn phần phải đối xử tốt với mình, ngoại trừ cha mẹ và người thân. Tôi đâu thể đòi hỏi cả thế gian này phải cảm thông, phải đối xử với nhau bằng tình thương yêu dạt dào. Đến giờ phút này, những lời nghi kị càng chẳng còn đáng để tôi bận tâm trước những tình cảm quá lớn của khán giả, đồng nghiệp. Nhiều người gửi lời xin lỗi vì đã nghĩ sai về tôi trong thời gian qua. Trong nhiều năm chiến đấu cùng căn bệnh chỉ quen có người thân bên cạnh, lần đầu tiên tôi mới cảm nhận được sức mạnh tinh thần từ những người tưởng như chỉ là gió thoảng mây bay với cuộc đời mình. Có những tình cảm sâu nặng đáng quý đến mức khiến tôi cũng đôi chút cảm thấy áy náy là không biết nếu đổi ngược lại, mình có quan tâm đến họ được như vậy?

Trong lúc chị Châu chuẩn bị cho chương trình Cảm Ơn ngày 1.11, nhiều tờ báo khác cũng liên lạc với anh Chuột với mong muốn tôi trải lòng nhiều hơn về những gì mình đã trải qua. Tôi rất cảm kích trước thành ý của họ, nhưng tôi chỉ muốn chia sẻ những gì có thể nói một lần mà thôi, còn những sự thật đau lòng hơn tôi muốn giữ lại cho riêng mình. Điều tôi không ngờ tới là nhiều anh chị bạn bè anh Chuột trong giới báo chí, nhiều bầu show hay đồng nghiệp của tôi tự tổ chức nhiều chương trình, hoạt động để gom góp chi phí cho tôi tiếp tục điều trị. Chị Hương Perfume nhiệt tình kêu gọi bạn bè trên Facebook ủng hộ được gần 300 triệu, các anh chị ở Hà Nội cũng chuyển khoản cho anh Chuột hơn 100 triệu... Tôi thật sự bối rối, vì điều này nằm ngoài dự tính ban đầu của tôi khi chia sẻ về bệnh tình của mình. Tình cảm thì tôi dám đón nhận, nhưng chuyện tiền bạc, dù gì đi nữa cũng nhạy cảm và dễ nảy sinh nhiều dư luận không hay. Nhưng mọi chuyện cứ tự nhiên liên tiếp diễn ra, tôi và anh Chuột cũng không cách nào kiểm soát được. Tôi chỉ có chút khó chịu và tủi thân khi đọc những lời dè bĩu từ vài người trên mạng. Tôi đã quá quen chuyện bị người khác hiểu lầm, nhưng lần này họ xúc phạm cả những nghĩa cử chân thành xuất phát từ tình cảm mà mọi người đang dành cho tôi. Tôi thấy như mình đang gây phiền hà cho những người đang đối xử tốt với mình. Cảm giác đó còn khó chịu hơn nhiều so với những lời ác ý nhắm trực tiếp vào tôi.

Tôi suy nghĩ nhiều về quyết định có nên đón nhận những món tiền tình nghĩa ấy của mọi người không. Trước giờ, lòng tự tôn không cho phép tôi nhận bất cứ thứ gì không đến từ sức lao động của chính mình. Tôi đã mang nợ người thân của mình quá nhiều, giờ nhận thêm nghĩa tình từ người ngoài, làm sao kiếp này tôi trả nổi? Nhưng từ chối thì tôi cảm thấy áy náy với tấm lòng của người trao tặng. Anh Chuột và bạn bè vẫn đang gánh chịu món nợ khổng lồ vì chi phí chữa bệnh của tôi, số tiền này chắc chắn cũng sẽ ít nhiều đỡ dần được cho mọi người. Tôi quyết định dẹp bỏ tự ái của mình sang một bên. Tôi nhớ một câu thoại trong phim TVB đã từng giúp tôi vượt qua được nhiều bế tắc: *“Sống trên đời này đừng có chấp quá, cời mở sẽ khiến cuộc sống này nhẹ nhàng hơn”*. Đến nước này rồi, tôi còn có chấp làm chi?

GIỌT NƯỚC MẮT HẠNH PHÚC

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Tối nay (1.11.2012) là đêm diễn đàn xen nhiều cảm xúc khó quên nhất trong sự nghiệp ca hát của tôi.

Mặc dù anh Chuột khuyên phải ở nhà nghỉ ngơi, nhưng tôi vẫn muốn có mặt ở sân khấu, để cảm nhận được hết tình cảm của mọi người, và đích thân cảm tạ những nghĩa tình ấy. Lần đầu tiên tôi không còn cảm thấy bối rối trước những lời hỏi thăm của đồng nghiệp. Lần đầu tiên tôi không phải e dè che giấu đi con mắt không còn nguyên vẹn của mình. Từ ngày công bố bệnh tình, cả nhà không cho tôi đọc tin tức nhiều để không bị ảnh hưởng đến tinh thần, nhưng tôi vẫn âm thầm theo dõi tất cả những gì đồng nghiệp đang làm cho mình, từ đêm nhạc ở Hà Nội và Điểm Hẹn Sài Gòn đến những cuộc vận động trên Facebook. Nhưng không tận mắt chứng kiến, tôi cũng không dám tin mình được mọi người yêu thương đến vậy. Bên trong sức khỏe của tôi. Chị Thu Minh sau khi hồi hạn đã bàn với ba Hoài Linh chuyện chăm lo ăn ở cho tôi tại Mỹ. Đám bạn Ông Cao Thắng, Đông Nhi, Noo Phước Thịnh, Ngô Kiến Huy, Nam Cường, Minh Hằng... lúc nào cũng quây quần bên tôi để kể chuyện vui. Không chỉ bạn bè ca sĩ, nhiều anh chị diễn viên tôi chưa từng trò chuyện cũng khiến tôi cảm động đến nghẹn lòng. Anh Hữu Châu bận rộn với suất diễn ở Idecap cũng ghé qua hỏi han tình hình sức khỏe của tôi. Chị Việt Hương đang bận quay phim, mặc nguyên cả đồ diễn để đến Trống Đồng trao cho bạn tổ chức số tiền đóng góp từ các đồng nghiệp hải ngoại. Nhiều người sợ tôi mệt khi phải trả lời nhiều nên chỉ vỗ vai, xoa đầu, bẹo má... hay chỉ đứng lảng lảng nhìn từ xa, nhưng tôi đều cảm nhận được hết tình cảm của từng người. Nhiều nghệ sĩ khác phải đến lúc mất đi mới nhận được nhiều chia sẻ cảm động từ đồng nghiệp, còn tôi tận mắt thấy được những tình cảm của biết bao con người dành cho mình khi vẫn còn đang hiện hữu. Tôi thấy mình quá thật may mắn và thật sự không còn dám đòi hỏi gì hơn ở cuộc đời này nữa.

Suốt đêm, tôi cũng không hiểu mình lấy ở đâu ra sức khỏe để ngồi suốt ở hậu trường từ đầu đến cuối chương trình như vậy. Nhiều lần tôi muốn lên ra cánh gà để ngắm nhìn những gương mặt khán giả thân yêu đang có mặt ở đây để tiếp thêm sức mạnh cho tôi, nhưng mọi người cản lại. Ai cũng sợ tôi mệt, sợ tôi không kiểm soát được sự xúc động. Nhưng mấy ai hiểu được lòng tôi chọn rộn thế nào? Tôi hoàn toàn không thấy mệt, chỉ có một cảm giác lâng lâng mà lần đầu tiên tôi nếm trải trong cuộc đời. Nhiều người nói đùa hôm nay như live-show của tôi, dù nhân vật chính chỉ được xuất hiện chớp nhoáng trong phần cuối. Khi xuất hiện trên sân khấu để cùng các đồng nghiệp hát ca khúc Cảm Ơn để cảm tạ mọi người, tôi nghe tim mình nghẹn nghẹn. Hàng ngàn khán giả cùng đứng dậy vỗ tay cổ vũ cho tôi, cảnh tượng tôi từng không ít lần chứng kiến trong đời ca sĩ của mình, nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy xúc động như lúc này. Tôi cố dặn mình không được khóc, phải vẫn luôn mạnh mẽ mỉm cười để mọi người yên lòng. Nhưng khi mẹ Tâm bước lên sân khấu để ôm tôi, cả hai mẹ con không kềm chế cảm xúc được nữa. Lần đầu tiên tôi khóc ràn rụa như một đứa trẻ trước bao nhiêu người. Nhìn quanh, tôi thấy ai cũng đang rơi lệ. Bao nhiêu uẩn ức đè nén trong lòng tôi suốt nhiều năm qua thật sự được trút bỏ hoàn toàn. Tôi biết, kể từ giờ, hành trình của mình sẽ không chỉ có gia đình, bạn bè thân bên cạnh, mà còn biết bao con người cũng sẽ luôn dõi theo từng bước chân của tôi. Giọt nước mắt của tôi còn mang ý nghĩa của sự hạnh phúc quá lớn. Chưa bao giờ tôi cảm nhận việc mình được hát, được sống trong cuộc đời này lại ý nghĩa đến thế!

Đêm nay, tôi lại mất ngủ. Nhưng không phải vì con nhúc đầu khủng khiếp quen thuộc, cũng chẳng phải bởi những hoang mang về tương lai, mà bởi cảm xúc hạnh phúc lâng lâng trong lòng vẫn chưa tan biến. Tôi suy nghĩ nhiều về những quan hệ của mình trong giới showbiz này. Trước giờ tính của tôi hơi khép kín, từ lúc bị bệnh, tôi càng ít tiếp xúc với đồng nghiệp, nhưng mọi người vẫn chung sức đang tay vì tôi như một người thân, kể cả những người chưa từng gặp mặt, chưa một lần đứng chung sân khấu. Tôi càng cảm thấy ấm lòng khi đọc được chia sẻ từ nhiều người quen nhìn showbiz dưới lăng kính màu đen của những đầu đá, những scandal xấu xí, chợt thấy thế giới ồn ào này hóa ra cũng có những sắc hồng lung linh đầy tình người. Nhưng lại thấy mình mang nợ cuộc đời, mang nợ tất cả mọi người quá nhiều, mà có lẽ hết kiếp này tôi cũng không biết làm sao để đền đáp lại những tình cảm tràn đầy ấy?

NỖI ĐAU NHÂN ĐÔI

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Trước đây, tôi từng là một người sống vô thần. Niềm tin vào thế giới tâm linh của tôi cực kỳ mong manh và mơ hồ. Tôi chỉ nghĩ đơn giản cuộc đời của mình phải do chính mình sắp xếp và quyết định. Nhưng khi từng ngày đối mặt với số phận, tôi càng tin rằng trên đời này có một sự sắp xếp vô hình theo một công thức nào đó chẳng thể nào lý giải được. Chẳng hạn như tôi, dường như bao giờ cũng phải gánh chịu một nỗi buồn đi kèm ngay sau niềm vui. Mới hôm qua, tôi còn chưa kịp hưởng trọn vẹn cảm xúc lâng lâng của đêm diễn Cảm Ơn, thì cú điện thoại của bác Đức từ Mỹ đã khiến tôi suy sụp đến tận cùng. Điều

mà tôi không bao giờ dám nghĩ tới lại xảy ra: Kiều Chinh- chị họ của tôi ở Mỹ- vừa qua đời.

Lần thứ hai trong cuộc đời tôi thấm thía nỗi đau tột cùng của sự mất mát người thân. Đau đớn, hụt hẫng và cảm thấy thật sự sốc khi phải tiếp tục đối mặt với một sự mất mát quá lớn. Vừa cảm thấy hạnh phúc và an lòng được một ngày, thế mà tại sao nỗi đau cứ liên tiếp tìm đến tôi? Ông trời lấy đi của tôi rất nhiều thứ, và hôm nay ông lại vừa cướp đi người chị họ thân yêu nhất đời mình. Trong lúc này đây, tôi thật sự hoang mang là ở hiền có thật sự gặp lành không? Sao tôi toàn thấy người lành phải gánh chịu tai ương? Dù đã biết và chuẩn bị tinh thần trước, vì căn bệnh u não của Kiều Chinh đã đến giai đoạn cuối, nhưng tôi vẫn không khỏi bàng hoàng. Mấy tháng trước, Kiều Chinh gọi về thông báo: “*Anh Bi ơi, em chỉ còn sống được 6 tháng nữa thôi*”, giọng rảo hoảnh, chẳng có chút dấu hiệu gì của người chỉ còn tồn tại ngắn ngủi với cuộc đời. Lúc đó tôi không tin, vẫn còn cố động viên nó đừng nghĩ vậy, ráng lạc quan lên, cố gắng chờ ngày khỏe hơn một chút rồi quay về Việt Nam. Vậy mà... Biết rằng việc ra đi sẽ là sự giải thoát để nó nhẹ nhõm hơn, không còn bị những cơn đau hành hạ, nhưng nghĩ tới cảnh Kiều Chinh không còn hiện hữu trên cuộc đời này nữa, tôi lại nghe tim mình thất lại. Xót xa quá! Xót xa vì nó còn quá trẻ, chỉ mới 23 tuổi, và còn cả một tương lai rất dài ở phía trước. Xót xa vì việc học hành và sự nghiệp vẫn còn đang dang dở ở Mỹ. Xót xa cho một thiếu nữ đến ngày nhắm mắt vẫn chưa có được một mối tình đúng nghĩa. Và quan trọng nhất, tâm nguyện cuối cùng là được ra đi ở Việt Nam, để được gặp mọi người lần cuối cũng không thể thực hiện được.

Tôi vô Facebook của Kiều Chinh, nhìn lại những bức hình, những dòng tâm trạng của nó mà không kìm được nước mắt. Tôi biết cả nhà thấy tâm trạng tôi như vậy thì lo lắng lắm. Tôi biết mình có khóc khô nước mắt thì Kiều Chinh cũng không thể sống lại. Tôi hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại để cầu mong cho Kiều Chinh được yên nghỉ và thanh thản trên thiên đường. Cuộc sống này quá ngắn ngủi và không ai có thể biết trước được điều gì. Một ngày nào đó rồi đến lượt tôi cũng phải ra đi. Tôi không được hoang phí những ngày mình còn sống, vì còn phải sống luôn cả cho phần đời còn lại của Kiều Chinh nữa. Tôi tự nhủ những người còn may mắn được sống như tôi sẽ phải luôn cố gắng sống thật vui vẻ, thật ý nghĩa để không phải hối tiếc điều gì cả.

NIỀM VUI KHÔNG TRỌN VẸN

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Sau đêm diễn *Cảm Ơn*, một lần nữa tôi lại sống trong cảm giác vừa biết ơn, vừa mang nợ mọi người khi vợ chồng chị Lệ Quyên tổ chức riêng một đêm diễn ở phòng trà Không Tên để ủng hộ tôi. Nhiều đồng nghiệp không tham gia được show trước đã nhất định phải có mặt trong chương trình này. Tôi và chị Quyên chưa từng gặp mặt, cũng chưa bao giờ diễn chung với nhau, nhưng khi đọc câu chuyện về tôi, hai vợ chồng chị vẫn quyết định phải làm điều gì đó. Cũng nhờ chương trình này, lần đầu tiên, tôi và chị Quyên trò chuyện với nhau nhiều đến vậy, dù tôi yêu tiếng hát của chị đã lâu.

Một lần nữa tôi lại đứng trên sân khấu để cảm ơn tình cảm của mọi người. Tôi cố dặn mình không được khóc, vì giọt nước mắt lặp lại lần hai sẽ không còn vẹn nguyên ý nghĩa. Nhưng nỗi đau về sự ra đi của Kiều Chinh vẫn còn đó. Chẳng hiểu sao tôi lại chia sẻ với mọi người về nỗi đau trong lòng mình, để rồi khi xung quanh sục sùi tiếng khóc, bản thân tôi cũng không kìm chế được cảm xúc. Tôi không bao giờ quên được cái siết vai của chị Hồ Ngọc Hà khi đứng cạnh tôi thời khắc ấy. Ban nãy, ngồi bên trong nghe chị Hà hát *Nếu chỉ còn một ngày để sống*, từng lời hát như trùng khớp với tâm trạng của tôi lúc này. Trước giờ, tôi cũng chỉ cúi đầu chào chị Hà trong hậu trường khi vài lần chạm mặt, quan hệ chưa đủ gọi là thân tình, nhưng chị cũng nhiệt tình tham gia cả hai đêm diễn, và còn kêu gọi mọi người cùng thu âm ca khúc *Cảm Ơn* để dành tặng cho tôi. Giờ thì tôi càng thêm hiểu, khi gặp hoạn nạn, con người ta mới dễ gần gũi nhau nhất. Với tính cách của mình, có khi dù đi hát cả đời, giữa tôi với chị Hà, chị Quyên hay nhiều đồng nghiệp khác cũng chỉ sẽ mãi là những đường thẳng song song, hoặc hiếm lắm cũng chỉ là đôi lần chạm mặt xã giao trong những sự kiện tụ họp nghệ sĩ, chứ chẳng thể có những tình nghĩa âm áp thế này. Những tình cảm ấy, dù có trở thành ngôi sao rạng rỡ nhất, tôi cũng chưa chắc được thương yêu như thế. Phải chăng số phận cũng đang muốn bù đắp cho tôi?

Nhưng một lần nữa, tôi không thể được hưởng niềm vui trọn vẹn. Sáng hôm sau, anh Chuột đánh thức tôi bằng giọng hoảng hốt:

- *Chết rồi, tôi qua có trang tin viết bài về vụ hôn giữa sư thầy P.Đ. và anh H. Giờ hình ảnh này tràn lan hết rồi!*

Nghe anh thông báo, cảm giác đầu tiên của tôi là lo lắng và áy náy. Trong show diễn đêm qua, ngồi

trong hậu trường nghe mọi người nói về nộ hôn cảm tạ giữa anh H. và sư P.Đ., anh Chuột đã cố gắng làm việc với phóng viên để hình ảnh không phát tán nhằm tránh phiền phức không đáng có. Vậy mà cuối cùng vẫn không thể dàn xếp được. Với truyền thông, scandal này quá đắt giá để câu view,. Những hình ảnh ấy lan đi quá nhanh, kèm theo nhiều lời chỉ trích nhắm đến cả hai khiến tôi áy náy vô cùng. Vì dù muốn dù không, những rắc rối mà họ đang gặp phải cũng xuất phát từ tình cảm muốn làm điều gì đó giúp sức cho tôi. Tôi muốn gọi cho anh H và thầy P.Đ. để chia sẻ, nhưng lại ngại gây thêm nhiều phiền toái khi mọi chuyện đang ở thời điểm cao trào. Tôi cứ mang cảm giác như mọi người đang mắc nợ mình vậy. Tại sao họ đang đối xử tốt với tôi, để rồi vướng phải những rắc rối từ trên trời rơi xuống? Tôi dự định sẽ trả lời một bài phỏng vấn để đánh tan dư luận, nhưng anh Chuột ngăn lại, vì sợ tôi phát biểu thì sẽ càng kéo dài thêm những ồn ào. Ngay sau cảm giác lâng lâng trước tình cảm mọi người dành cho mình, giờ tâm trạng tôi lại bị bao vây bởi cảm giác cắn rứt không biết cách nào giải tỏa. Hơn ai hết, tôi hiểu những phát ngôn, bình phẩm của dư luận tàn nhẫn và nguy hiểm đến mức nào. Sao mọi người không sống rộng lòng hơn với nhau mà chỉ nhằm nhe dập vùi nhau bằng những lời dễ tổn thương? Tôi nhớ trong một bộ phim Hàn Quốc có một câu thoại rất hay: *“Đừng lãng phí cuộc đời vào việc ghét bỏ ai. Cuộc đời này, để yêu thương người khác còn chưa đủ. Bởi chúng ta chỉ có một lần để sống”*.

Tôi chỉ biết cầu mong chuyện này mau chóng phai nhạt đi...

NHỮNG BẠN NHỎ THÂN YÊU CỦA TÔI

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Ngay sau đêm diễn *Cảm Ơn*, tôi được báo Tuổi Trẻ mời tham gia Ngày hội Hoa Hường Dương, với ý

ngĩa hướng về các bệnh nhi ung thư nhằm kêu gọi sự ủng hộ của cộng đồng đến những số phận chịu nhiều đau đớn và khó khăn. Tôi đã từng nghe nhiều, đọc nhiều về chương trình này. Ý tưởng của chương trình xuất phát từ nghị lực sống của cô gái trẻ Lê Thanh Thúy, người mang trong mình căn bệnh ung thư nghiệt ngã nhưng vẫn sống vui, sống đẹp với cuộc đời. Trước lúc từ giã cõi đời, Thúy đã để lại một điều ước có một tổ chức nào đó chăm sóc và hỗ trợ bệnh nhi ung thư. Thúy đã vĩnh viễn ra đi khi chưa tròn 20 tuổi, nhưng ước mơ của bạn đang được nhiều cá nhân và tổ chức cùng chung tay xây dựng niềm tin và thực hiện.

Tôi nhận lời tham gia chương trình ngay, dù tình hình sức khỏe vẫn chưa thật sự ổn định. Vì ý nghĩa của chương trình, và đồng cảm với những bệnh nhi đang phải đối mặt với căn bệnh quái ác này. Và vì ước mơ của Thúy cũng chính là ước mơ của tôi. Từ mấy năm nay, tôi vẫn âm thầm cùng các đồng nghiệp tổ chức các hoạt động từ thiện và đến thăm những trẻ em đang điều trị tại bệnh viện Ung Bướu. Nhìn những hình hài quắt queo vì hóa trị nhưng ánh mắt, nụ cười vẫn trong veo, tôi thương các em bằng một mối đồng cảm mà các đồng nghiệp khác chẳng thể nào hiểu được. Mỗi lần quay lại, thấy thêm nhiều gương mặt mới và vắng đi nhiều gương mặt cũ, lòng tôi lại đau nhói. Và nghĩ tới một ngày mình cũng sẽ ra đi như thế. Ai rồi cũng phải chết, nhưng các em đáng thương hơn tôi, vì phải chịu nhiều đau đớn khi chỉ mới bước những bước chân đầu tiên trong cuộc đời này, ở cái tuổi đáng ra phải được tận hưởng niềm vui trong trẻo.

Ngay sau khi nhận được những chia sẻ quý báu của đồng nghiệp, khán giả, tôi đã bàn với anh Chuột chia sẻ số tiền hơn 1,3 tỉ đồng thành nhiều phần: trả hết những món nợ còn lại của những đợt chữa trị trước, để dành cho những đợt tái khám ở Singapore và đợt điều trị dài ngày sắp tới ở Hà Nội, một phần nhỏ để mẹ Tâm phòng thân nếu chẳng may tôi có chuyện gì. Phần còn lại, hai anh em cùng đưa vào quỹ từ thiện riêng mang tên Cảm Ơn. Tôi muốn cảm ơn những người đã giúp đỡ mình bằng cách san sẻ phần nào

số tiền mình nhận được cho những bệnh nhi có hoàn cảnh giống mình. Tiền chẳng có ý nghĩa nhiều với các bệnh nhân ung thư, nhưng nếu có tiền, những ngày còn lại của các em sẽ bớt đau đớn hơn, sự sống của các em có thêm hi vọng kéo dài hơn, gánh nặng cho những người thân của các em cũng nhẹ nhàng hơn. Tôi nhớ một bộ phim rất hay mình từng xem, trong đó, để cảm ơn người đã giúp đỡ mình, người đó sẽ giúp đỡ lại ba người khác. Sự cảm kích lại được đáp đền tiếp nối bằng những điều ý nghĩa, và cứ thế lan tỏa cho tất cả mọi người theo cấp số nhân... Cuộc sống này sẽ đẹp biết bao?

Mặc dù tiết mục của tôi được xếp gần cuối chương trình, nhưng tôi vẫn đến sớm và ngồi ở hậu trường theo dõi. Đêm nay, ngoài hát ca khúc Cảm Ơn cùng các em thiếu nhi, tôi sẽ phải chia sẻ vài điều để động viên các bệnh nhi lạc quan chiến đấu, và chiến thắng số phận, không phải với tư cách một ca sĩ, mà là một người anh đồng cảnh ngộ. Nhưng nãy giờ ngồi đây, nhìn các em vui vẻ nói cười hay ngơ ngác lên nhận quà rồi hồn nhiên mở ra xem, tôi chợt nhận ra, hình như chính mình mới là người được tiếp thêm sức mạnh. Nhiều người lại khóc khi nghe tôi hát *Cảm Ơn*, còn tôi đã khóc khi được một cô bé tặng một nhánh hoa hướng dương bằng giấy. Lâu rồi tôi mới trình diễn trọn vẹn một ca khúc trên sân khấu như thế này. Tôi thấy an ủi vì ca phẫu thuật lấy đi nhiều sức khỏe, nhưng vẫn giữ lại cho tôi giọng hát, dù không còn được như xưa. Tôi nhận ra rằng, chỉ cần còn được đứng trên sân khấu, tôi mới thật sự đánh tan mọi nghĩ suy quẩn quanh, bức bối và sống trọn vẹn cảm giác của một người bình thường.

Ngày mai tôi sẽ quay lại Singapore để bác sĩ khám lại vết mổ. Dù chuyện gì xảy ra, tôi cũng chẳng còn thấy sợ nữa. Tôi biết y học hiện đại vẫn còn nhiều giới hạn với căn bệnh nguy hiểm này. Các bác sĩ đã cố gắng hết sức. Mọi người xung quanh đã cố gắng hết sức. Và tôi cũng đã cố gắng hết sức. Không còn gì để chờ đợi, nỗi sợ hãi giờ cũng chẳng còn cơ hội mà tồn tại.

Tôi đã thật sự thôi mơ mộng về ngày mình hồi phục hoàn toàn, hay viễn cảnh đón sinh nhật lần thứ 35 như anh Chuột vẫn hay giỡn. Sự ra đi của Kiều Chinh đã khiến lòng tin chiến thắng khối u hiểm ác này của tôi vốn đã bị bào mòn theo thời gian, nay lại càng cạn kiệt. Tôi biết mình không còn nhiều thời gian nữa, và cũng từ bỏ luôn kế hoạch sang Mỹ tiếp tục điều trị. Số tiền 5 tỉ để đi Mỹ điều trị là một con số khổng lồ với hoàn cảnh của tôi lúc này, trong khi rõ ràng y học của Mỹ cũng đã bó tay với khối u của Kiều Chinh. Nếu tôi vẫn ích kỷ quyết đòi sang Mỹ, may mắn lắm thì có thêm được 2 năm để sống, đổi lại là một gánh nặng kinh tế quá lớn cho mẹ Tâm và anh Chuột. Còn nếu lỡ chẳng may có chuyện gì, tôi thậm chí không được ra đi tại chính nơi mình sinh ra. Nghĩ đến đó, tôi biết mình không thể nào an lòng nhắm mắt!

Với tôi, cuộc sống giờ đây có lẽ cũng chỉ còn được tính bằng những tháng ngắn ngủi nữa thôi. Tôi tạm gác chuyện chạy vạy chữa bệnh khô sở sang một bên, và cố gắng tự tạo niềm vui cho mình bằng việc tham gia những chương trình ý nghĩa, và lên kế hoạch tận hưởng niềm vui bên những người quan trọng nhất cuộc đời mình.

NIỀM HẠNH PHÚC GIẢN ĐƠN

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Có những điều với người bình thường vô cùng giản đơn, như điều tự nhiên bắt buộc phải diễn ra hàng ngày, đến mức chúng ta không nhận thức được sự hiện hữu của chúng. Mấy ai nhận thấy được ý nghĩa của việc mình nhìn mọi vật được tỏ tường, hay đêm qua mình trải qua một giấc ngủ thoải mái không bị ngắt quãng bởi những cơn đau? Nhưng với một người phải đấu tranh từng ngày để sống như Bi, đó lại là niềm hạnh phúc lớn lao. Mỗi ngày, chỉ cần thấy Bi thoải mái nói cười mà không bị bất kỳ đợt nhức đầu nào, cả nhà lại rộn ràng nhẹ nhõm. Mọi sự quan tâm của cả nhà giờ chỉ tập trung vào một điều duy nhất: chỉ mong sao Bi có được những giây phút thoải mái nhất, vui vẻ nhất và được làm những điều em mong muốn nhất. Mỗi ngày mẹ Tâm lại nấu những món ăn theo yêu cầu của Bi, và vui mừng rạo rờ khi thấy Bi ăn được nhiều hơn ngày hôm qua. Những buổi tối Bi tỉnh táo một chút, cả nhà lại cùng nhau ra đường, đi ăn uống ở những quán ăn thân quen, hay vào rạp xem phim- thú giải trí quen thuộc khi rảnh rỗi. Trước đây, mỗi lúc Bi ra đường vẫn nhận được ánh mắt tò mò về người nổi tiếng của nhiều người. Còn bây giờ, tôi cảm nhận được trong những ánh mắt tò mò đó có ẩn chứa thêm nhiều tình cảm. Nhưng cũng vẫn có đôi ba ánh mắt thiếu tế nhị, nhìn Bi như thể xem chính xác thắng này bị cái gì, có nghiêm trọng như những gì trên báo viết không. Cả nhà cũng sợ Bi buồn, nhưng em lại chỉ cười: “*Kệ người ta đi, chẳng lẽ sợ bị soi mói mà em phải chết buồn ở nhà?*”

Khỏe hơn chút nữa, Bi gợi ý cả nhà cùng nhau đi du lịch Hong Kong vào cuối tháng, vừa để thư thái tinh thần, vừa mừng sinh nhật tôi, vừa là cơ hội để mọi người được đi chơi cùng nhau. Vài người chần chừ,

vì có vẻ du lịch vào thời điểm này cũng không phù hợp lắm khi tình hình sức khỏe của Bi chưa hoàn toàn hồi phục. Nhưng Bi nói với tôi: *“Em cảm thấy mình ổn hơn rồi, ngồi máy bay chắc cũng không sao. Em chỉ sợ mình không tranh thủ thì không biết sắp tới có còn cơ hội được đi chơi với mọi người không?”*. Câu nói nhẹ tênh khiến chẳng ai có thể chối từ. Mọi người tự sắp xếp thời gian, tự trả chi phí chuyến đi cho mình, chỉ với mong muốn duy nhất là có thêm nhiều điều đẹp để động lại cùng Bi.

Tôi biết, Bi rất hào hứng với chuyến đi này, vì Hong Kong là nơi mà em rất thích. Nhìn Bi hồn nhiên lê la khám phá các món ăn vỉa hè, truy lùng những hiệu trà sữa nổi tiếng hay hào hứng đi mua quà cho bạn bè, trong phút chốc, chẳng ai nhớ em vừa trải qua một ca phẫu thuật nguy hiểm và vẫn mang trong đầu khối u quái ác.

Suốt chuyến đi Hong Kong này, tinh thần Bi tốt hơn nhiều so với ở Việt Nam. Vì ở đây chẳng ai nhận ra em, nên Bi không cần phải giữ hình ảnh, cứ thoải mái diện quần sọc áo thun ra đường, thoải mái làm điều mình thích. Nhưng khách sạn chúng tôi ở cũng có kha khá người Việt sang Hong Kong du lịch theo tour. Buổi sáng, khi cả nhà xuống nhà hàng để ăn sáng thì có một nhóm khách Việt nhận ra Bi, và xì xầm to nhỏ gì đó. Bi vẫn cố gắng phớt lờ, bình thản đi lướt qua. Nhưng sự tò mò vẫn không dừng lại, mà thậm chí còn vượt quá ranh giới lịch sự thông thường. Một phụ nữ giọng Bắc phần khích giải thích với những người cùng bàn như thể mình vừa phát hiện chính xác một “sinh vật lạ”, bằng chất giọng oang oang: *“Thấy chưa, thằng đấy đấy. Ca sĩ WanBi Tuấn Anh. Bị ung thư. Mù một mắt rồi!”*. Cả nhà điếng người dò phản ứng của Bi, nhưng em vẫn mỉm cười bình thản đi lấy thức ăn như chẳng có chuyện gì xảy ra. Một lúc sau, em nói nhỏ với tôi: *“Kệ họ đi anh, đây là thời gian em vui vẻ với gia đình, không đáng để những người như thế làm ảnh hưởng tâm trạng của mình”*. Tôi không hiểu, trong lòng em có thật sự bình thản như nụ cười an nhiên mà em cố tỏ ra bên ngoài?

Ngày thứ 2 của hành trình, cả nhà đi cáp treo lên Đại Nhĩ Sơn, để cầu nguyện cho sức khỏe của Bi. Trước giờ, tâm linh luôn là cứu cánh cuối cùng của mọi người mỗi khi tình hình sức khỏe của Bi chuyển xấu hay cánh cửa y học ngày càng hẹp dần như lúc này. Bi cũng thành tâm cầu nguyện. Tôi hỏi: *“Em cầu gì?”*. Bi thoáng trầm tư: *“Em cầu trên đời không còn mấy căn bệnh quái ác nữa, nhưng khó anh ha!”*, rồi em lại trở về con người hồn nhiên tếu táo của mình: *“Anh, không biết đồ chay ở chùa có ngon không?”*. Buổi trưa, cả nhà đã nán lại chùa để dùng cơm chay theo gợi ý của hướng dẫn viên. Nhìn Bi ăn khá ngon miệng, cả nhà đều vui. Bé Mi cao hứng đăng một bức hình lên Facebook, dù không rõ mặt Bi nhưng cũng ngay lập tức tạo nên sóng gió. Một trang tin ở Việt Nam đã đăng lại bức ảnh này và giật tít: *WanBi và gia đình có bữa ăn thịnh soạn tại Hong Kong* (trong khi mọi người đang dùng cơm chay). Người viết còn đặt vấn đề là WanBi có sử dụng số tiền mọi người quyên góp cho mình đúng mục đích? (Trong khi mọi người tự chịu chi phí của mình chứ không hề đụng đến số tiền nhận được). Đạo này, tất cả hình ảnh, thông tin về Bi đều trở thành tin sốt dẻo trên các trang mạng, đến mức một vài trang tin bất chấp đưa tin kiểu gây sốc để câu độc giả mà không quan tâm đến sự thật, cũng như tâm trạng của Bi. Vài người bạn thân hốt hoảng gửi bài viết vào hộp thư facebook cho tôi để thông báo.

- *Giờ ghê quá, nhất cử nhất động của mình đều lên báo hết! Về Việt Nam anh sẽ làm việc lại để bắt họ phải xin lỗi.*

- *Thôi bỏ qua đi anh, làm lớn chuyện cũng chẳng để làm gì. Em chỉ mắc cười là chẳng lẽ mình nghèo tới mức không đi du lịch được sao? Mà sao họ có thể tự suy đoán như vậy được ta?*

Cũng may, bài báo ác ý này không làm ảnh hưởng được tâm trạng của Bi. Cả gia đình cũng đã có một chuyến đi trọn vẹn. Ra đến sân bay, Bi thủ thỉ: *“Không biết em còn cơ hội được quay lại đây không?”*. Tôi ghen lời và không biết phải phản ứng thế nào...

BE HAPPY, ALWAYS SMILE

(Ghi lại từ nhật ký của WanBi Tuấn Anh)

Ngày 09 tháng 12 năm 2012

Sáng nay đến phim trường HTV để chạy chương trình Thay Lời Muốn Nói chủ đề Mỉm Cười Bước Tới, lần đầu tiên tôi được gặp chị Quỳnh Hương, dù đã yêu mến chị từ lâu. Nghe chị Hương kể về câu chuyện của một chị khán giả ở Đà Lạt, tôi nghe tìm mình quận lại bằng một niềm đồng cảm sâu sắc. Chị Hạnh cũng bị căn bệnh quái ác cướp mất đi mọi thứ khi cuộc sống của chị đang như được bao phủ bởi màu hồng. Nhưng chị vẫn không đầu hàng nghịch cảnh, vẫn lạc quan sống, vẫn mạnh mẽ chiến đấu và làm

những điều có ích cho đời. Nghe câu chuyện của chị Hạnh, tôi hiểu mình không đơn độc ở cuộc đời này. Và càng cảm nhận được rõ ràng hơn giá trị khi mình còn được sống, còn được thời gian ở bên cạnh những người mình thương yêu thì hãy trân trọng những gì đã và đang có. Hãy sống hết mình với hiện tại của mình một cách ý nghĩa nhất, để sau này nếu có chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ hối tiếc. Tôi cũng chia sẻ nhiều hơn với chị Quỳnh Hương câu chuyện của mình. Nhìn chị thút thút khóc, tôi cảm nhận được một tình cảm chân thành từ người phụ nữ giàu cảm xúc này.

Buổi tối, một lần nữa tôi lại hát ca khúc Cảm Ơn và chia sẻ về câu chuyện của mình, cũng như gửi những lời đồng cảm đến chị Thế Hạnh. Tôi hiểu, mình có mặt ở chương trình không phải chỉ động viên chị Hạnh. Mà thông qua câu chuyện của chúng tôi, hi vọng sẽ truyền được tinh thần lạc quan mỉm cười bước tới cho nhiều người khác cùng cảnh ngộ. Tôi càng thêm hiểu giá trị của những lần xuất hiện trên sân khấu, không chỉ còn đơn giản là hát vì đam mê hay mưu sinh, càng không phải vì danh tiếng hão huyền, mà còn có giá trị động viên rất nhiều người khác. Tự đáy lòng mình, tôi thật sự hiểu vì sao tạo hóa đã ban cho tôi khối u quái ác đó. Nếu không phải đối mặt với những giây phút sinh tử, tôi chẳng thể trân trọng cuộc đời này đến vậy, cũng chẳng thể giác ngộ được giá trị thật sự của cuộc sống khi còn quá trẻ. Tôi từng buồn, từng than vãn, nhưng chưa bao giờ tôi để mình suy sụp, cũng chưa bao giờ coi số phận của mình kém may mắn khi gặp bệnh nan y. Bệnh tật, tai ương hay thậm chí là cái chết không có quyền ngăn cản chúng ta lựa chọn cho mình một cuộc sống hạnh phúc. Đời người ai cũng phải bước vào chuỗi luân hồi sinh-tử, cuộc sống ngắn hay dài không quan trọng bằng cách chúng ta tận hưởng cuộc sống và để lại được ý nghĩa gì cho những người còn lại. Đến khi mình buộc phải ra đi, thì mình phải bước đi một cách thanh thản và mãn nguyện.

Ngày 20.12.2012

Người ta đồn rằng hôm nay là Ngày tận thế. Nếu thật sự có ngày đó tôi cũng không hề cảm thấy sợ hãi hay lo lắng. Vì từ lâu rồi tôi không còn sợ cái chết nữa. Điều tôi sợ nhất chính là phải xa cách những người thân yêu của mình. Nhưng nếu bây giờ được cùng tất cả mọi người bước sang một thế giới mới thì tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm và an lòng hơn nhiều.

Ngay từ khi bắt đầu đi hát, tôi đã chọn phương châm sống cho mình là “Be Happy, Always Smile”, và điều đó đã theo tôi đến tận bây giờ. Bởi, cuộc đời này dù có tươi đẹp hay tồi tệ như thế nào thì điều gì đến cũng sẽ đến. Không ai có thể biết trước hay né tránh được những điều hiển nhiên. Tôi lại tự nhắc mình phải trân trọng những giây phút mình đang được sống. Hãy sống thật hơn, chân thành hơn, tích cực hơn, để dù cho có tận thế thật, chúng ta cũng đã có những phút giây sống hạnh phúc và ý nghĩa nhất mà không phải hối tiếc điều gì. Điều ý nghĩa nhất ngày hôm nay của tôi là còn được tham gia một tiết mục đặc biệt cùng với các đồng nghiệp trong đêm trao giải Làn Sóng Xanh năm 2012, cũng là kỷ niệm 15 năm. Giải thưởng uy tín này gắn bó và có ý nghĩa rất lớn với tôi, đánh dấu cột mốc quan trọng trong sự nghiệp ca hát của tôi, và cũng đồng thời là lúc bắt đầu những sóng gió, biến cố trong cuộc đời.

Dù giọng hát của tôi vẫn chưa thật sự hồi phục, dù tôi có thoáng bị choáng khi vừa bước ra sân khấu, nhưng tôi vẫn đã cố gắng hết sức để hoàn thành tốt phần trình diễn của mình trong tiếng cổ vũ, tiếng reo hò động viên của khán giả và đồng nghiệp. Tôi ước gì mình cứ được sống mãi trong khoảnh khắc này.

Đêm nay, tôi lại có cảm xúc để sáng tác một ca khúc mới, dù chỉ mới là những giai điệu đầu tiên. Tôi vẫn chưa biết đặt tên cho ca khúc này là gì nên chỉ tạm gọi là Cảm Ơn 2. Tôi muốn dành ca khúc này để gửi lời cảm ơn đến các anh chị, bạn bè đồng nghiệp đã dốc tâm dốc sức vì tôi suốt thời gian qua. Khi khỏe hơn chút nữa, tôi sẽ thu âm để đưa vào album cuối cùng trong sự nghiệp ca hát của mình. Và nếu ông trời vẫn còn thương cho tôi được thêm sức khỏe, tôi sẽ đích thân trình diễn ca khúc này trong một đêm diễn chính thức từ biệt khán giả. Những tâm sự trong Cảm Ơn là những lời cảm kích chân thành nhất tôi dành tặng cho gia đình, bạn bè, khán giả... Còn bài Cảm Ơn 2 này, tôi muốn mọi người yên tâm rằng: “Tôi vẫn bước, đoạn đường dài phía trước dù ngày mai chông gai nào ai biết được. Buồn vui nước mắt nụ cười, cuộc đời vẫn không ngừng trôi. Chọn những niềm vui để không phải tiếc nuối. Hạnh phúc một đời chỉ trong tầm tay thôi, chọn một niềm vui tôi với bao tiếng cười. Giờ đây tôi có mọi người, nụ cười mãi luôn trên bờ môi Thấp sáng lên những hi vọng về một ngày mới...”

CHƯƠNG 13

Hành trình mua hy vọng

“Tôi là người thích cười, và luôn cười. Vì cười khiến cuộc sống nhẹ nhàng hơn khóc, nên dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, tôi cũng nghiêng về phía nụ cười. Thậm chí, nếu có khóc, cũng phải để nước mắt vì niềm vui mà chảy, chứ không phải nỗi buồn...”

CƠ HỘI MONG MANH VỚI NAM Y

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Trong lúc mọi người chộn rộn chuẩn bị đón Giáng sinh, tôi lại khăn gói cùng anh Mèo ra Hà Nội để tiếp tục điều trị bằng phương pháp Nam Y. Thật sự tôi không muốn đi lắm, vì tôi cũng không tin nhiều vào phương pháp điều trị này, cũng không muốn mọi người thêm tốn kém vì căn bệnh của tôi nữa. Tôi muốn dành thời gian còn lại để làm thêm nhiều điều ý nghĩa hơn cho cuộc đời, để truyền thêm sức mạnh cho nhiều em nhỏ bị ung thư, để tận hưởng những niềm vui bên người thân để ngày ra đi không còn nhiều luyến tiếc. Nhưng tôi ghét cảm giác mình như kẻ đầu hàng số phận nếu không làm gì cả. Chuyển đi Hà Nội này, ít ra còn cho tôi cảm giác mình vẫn tiếp tục chiến đấu, tiếp tục tìm kiếm cơ hội dù chỉ với vũ khí là một niềm tin mơ hồ. Suy cho cùng, còn sống là còn cơ hội, mà có cơ hội thì vẫn cứ phải hi vọng thôi. Tôi biết, có những hi vọng rất mong manh, nhưng cũng giống như không khí vậy, phải có không khí thì chúng ta mới có thể sống được. Chưa bao giờ, tôi cảm thấy mình quý thời gian hơn lúc này...

Sau hơn một tuần theo phương pháp chữa trị của dược sĩ Đào Kim Long ở Hà Nội, tôi quay lại Sài Gòn để đón sinh nhật cùng cả nhà. Lần này, để tiết kiệm chi phí, chỉ tôi và anh Mèo ra Bắc, đến cuối tuần mẹ Tâm và anh Chuột mới thay phiên nhau ra. Mỗi tuần 3 ngày, tôi và anh Mèo lại đến phòng mạch của thầy Long ở tận làng Phú Thượng để châm cứu và mua thuốc. Những ngày còn lại, hai anh em lại đi loanh quanh Hà Nội để giết thời gian. Thời gian chủ yếu chỉ chôn chân trong khách sạn nên lúc nào tôi cũng cảm thấy nhớ nhà kinh khủng. Một sự yên bình trôi qua chậm chạp đến chán chường...

Được về nhà, dù chỉ vài ngày ngắn ngủi, tôi cũng cảm thấy phần chần chừ hơn hẳn. Năm nay sinh nhật tôi chỉ làm đơn giản, cả nhà cùng đi ăn uống và hát karaoke. Nhưng chỉ cần có đầy đủ mọi người là tôi đã quá mãn nguyện rồi. Nhìn lại 26 năm qua, thấy những gì mình đã có, đã nhận, và những người thật sự thương yêu mình vẫn đang sát cánh bên mình, tôi vô cùng hạnh phúc. Đó là điều ý nghĩa và tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi. Tôi chưa bao giờ dám tự đề cao mình là một người hoàn hảo, nhưng tôi tự hào vì mình luôn sống tình cảm và chọn cho mình cách sống chân thật nhất. Tôi không bao giờ cảm thấy hối tiếc vì những gì mình đã làm. Những tình cảm giá trị mà tôi đang sở hữu đã cho tôi thấy điều mình lựa chọn không sai, còn gì may mắn và hạnh phúc hơn?

Ở nhà vài ngày, tôi và anh Mèo lại khăn gói trở ra Hà Nội. Lần này phải ở đến tận gần Tết nên hai anh em không biết mình có đủ kiên nhẫn để vượt qua không. Chán nhất là tình hình sức khỏe của tôi vẫn chưa có gì tiến triển. Tôi lại phải tự trấn an mình. Một người quen từng phẫu thuật u não ở Singapore khen cách chữa trị này hiệu quả, và khối u của chị hiện vẫn đang có kích thước ổn định làm tôi có thêm lòng tin. Mỗi tuần 3 ngày, tôi vẫn đều đặn đi châm cứu, và nuôi hi vọng. Ngoài ra, thầy Long còn cho tôi đơn thuốc để

sắc thành nước uống. Mỗi ngày 3 cử tôi đều phải uống một tô rất to, nên chỉ vài ngày sau, chỉ cần ngửi thấy mùi thuốc là tôi nhợn đến tận cổ. Riết rồi tôi cảm giác trong người mình giờ đây toàn các vị thuốc, đến hơi thở cũng toàn vị thuốc nam phảng phất. Anh Mèo nấu thuốc ngay trong phòng khách sạn, nên mùi thuốc ám theo cả ngày. Vậy mà hai anh em vẫn cứ phải chịu đựng vì không còn cách nào khác. May mà khách sạn này tôi cũng đã ở quen mỗi khi ra Hà Nội diễn, hai vợ chồng chủ khách sạn cũng biết tình hình sức khỏe của tôi nên châm chước bỏ qua.

Thời gian ở Hà Nội này chẳng có gì để kể cả, vì cứ đều đặn như được lập trình sẵn. Với một người thích cuộc sống vui vẻ, thích có những bất ngờ mỗi ngày như tôi, đó là một cực hình. Thường thì mọi ngày, tôi ngủ nướng đến tận chiều vì có dậy cũng chẳng biết làm gì. Chỉ những hôm phải đi khám bệnh thì tôi và anh Mèo mới phải dậy sớm hơn, vì phải đi taxi hơn 40 phút mới đến nơi. Phòng mạch của thầy Long là ngôi nhà khang trang nhất nằm trong một ngôi làng nhỏ trên đường An Dương Vương. Bên ngoài cửa đóng im ỉm, nhưng bên trong lúc nào cũng có từ 7-10 bệnh nhân đang ngồi châm cứu. Thầy Long là một vị thầy thuốc cao niên có khuôn mặt phúc hậu, râu tóc bạc phơ. Nụ cười và phương pháp trấn an bệnh nhân của ông khiến người đối diện rất yên tâm, dù tôi vẫn hay thắc mắc vì sao tất cả các loại bệnh ông cũng chỉ một cách khám như nhau, và cũng đều trị bằng châm cứu và uống thuốc nam (!)

Mỗi khi tôi đến, cũng có một số người nhận ra, nhưng có vẻ họ cũng là bệnh nhân nên ánh nhìn cũng có vẻ đồng cảm và ít tò mò hơn. Nhưng lâu rồi tôi không còn bận tâm người ta nghĩ gì khi nhìn mình. Lần nào đến phòng mạch, trong lúc ngồi châm cứu, tôi cũng thăm quan sát những bệnh nhân xung quanh. Tôi đặc biệt chú ý đến một cậu bé khoảng 6-7 tuổi, ngồi rất ngoan ngoãn để châm cứu mà không la khóc vì sợ đau. Người bố ngồi bên cạnh vừa trấn an con trai vừa trả lời những câu thăm hỏi của mọi người xung quanh. Qua những câu hỏi đáp ấy, tôi biết cậu bé cũng có một khối u trong đầu, một lần chạy nhảy té ngã, bố mẹ đưa vào bệnh viện chụp CT đầu mới vô tình phát hiện ra. Cậu bé cũng có những triệu chứng như tôi, và một bên mắt hiện cũng không còn nhìn thấy. Cậu bé đã trải qua một đợt phẫu thuật, và được bố mẹ đưa đến đây để tìm kiếm hi vọng. Tôi nghe mà lại cảm thấy nghèn nghẹn, vừa đồng cảm vừa thương xót cho cậu bé. Em còn quá nhỏ, chỉ mới 6-7 tuổi, đã nếm trải được niềm vui gì ở cuộc đời này mà phải gánh chịu đau đớn như thế?

Thông thường, khi đến châm cứu, tôi thường ngồi im một góc, chỉ thỉnh thoảng trả lời khi có người hỏi thăm. Nhưng lần nào thấy tôi, thầy Long cũng chỉ hỏi một câu:

- *Tình hình sức khỏe thế nào?*

Lần nào tôi cũng chỉ biết trả lời lịch sự:

- *Dạ, cũng đỡ đỡ ông.*

Và lần nào ông cũng cười sang sảng, giọng chắc nịch:

- *Yên tâm, ông châm thêm một thời gian nữa là mày sẽ khỏe lại ngay thôi mà! Khi đó mày lại đi hát cho ông nghe nhé!*

Tôi không biết nếu mình trả lời tình hình sức khỏe của tôi không có gì tiến triển, vị thầy thuốc già này có bị tổn thương hay tự ái không? Nhưng dù sao sự tự tin của ông lúc này cũng ít nhiều tiếp thêm lòng tin cho tôi. Ông giới thiệu sâm Ngọc Linh giúp cơ thể tăng sức đề kháng, và không chế sự phát triển của khối u, khuyên tôi dùng thêm để bổ trợ. Nhưng giá lại quá đắt, một lạng 5-7 triệu đồng chỉ dùng được trong khoảng 1 tuần. Anh Mèo tìm hiểu thử trên mạng, thấy nơi khác chỉ bán khoảng 3 triệu, nhưng lại tự trấn an là mua của ông Long thì không sợ nhầm hàng giả. Thấy anh Chuột phải chuyển vài mươi triệu để mua sâm, tôi lại thấy tiếc tiền, nhưng mọi người cứ động viên tôi cứ yên tâm dưỡng bệnh. Thú thật, tôi không dám tin phương pháp này có thể trị dứt, hay chỉ đơn giản là không chế được khối u trong đầu mình. Nhưng tôi vẫn cứ tự lừa bản thân biết đâu thật sự có phép màu, hay ít ra sâm cũng giúp tôi ngủ ngon giấc và người bớt mệt mỏi hơn. Tôi không thể để mình mất lòng tin được, vì, mất lòng tin là sự mất mát khó bù đắp nhất.

Tôi không biết mình đã vượt qua những ngày chán chường ở Hà Nội như thế nào. May mà những lúc có cảm xúc, tôi cũng đã gần hoàn tất được bài Cảm Ôn 2, và có ý tưởng cho vài ca khúc khác. Nhờ có âm nhạc, cuộc sống tẻ nhạt của tôi phần nào được cứu vớt.

Thấm thoát cũng đã cận Tết. Nhìn không khí chuẩn bị Tết của phố phường Hà Nội trong tiết trời trở lạnh, lòng tôi càng cồn cào nỗi nhớ nhà. Tôi hình dung giờ này mọi người ở nhà đang làm gì. Tôi nhớ mọi người, nhớ những trò diễn hùng vĩ của Sky, và thêm được ngồi ăn cơm trên chiếc bàn quen thuộc. Và nhớ lại những năm trước mình bận rộn chạy show như thế nào. Cảm giác nhớ đó thật sự rất kinh khủng. May mà vài ngày trước khi về, anh Chuột bay ra thăm tôi nên không khí đỡ chán hơn một chút. Nhưng tôi vẫn

cứ đếm từng ngày để được về nhà. Tôi sợ cảnh xa nhà này lắm rồi!

BẦU VÍU TÂM LINH

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Tôi không tin lắm vào chuyện tâm linh tướng số, nhưng thấy sức khỏe của Bi vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tích cực mà còn ngày càng xấu đi, tôi thật sự sốt ruột. Khi lòng tin bị chạm đáy, người ta bắt đầu nghĩ đến những phương pháp tâm linh như một sự bầu vịu cuối cùng. Nhờ người quen giới thiệu, tôi mời một thầy phong thủy và một thầy tử vi đến xem nhà và số mạng cho Bi. Chỗ thân tình nên thầy phong thủy cũng không rào trước đón sau, mà thành thật khuyên gia đình nên dọn nhà vì cấu trúc, cách xây dựng của ngôi nhà vô tình khắc với số mạng của Bi. Và năm con Rắn sắp tới là năm cực xấu với Bi, có khả năng xảy ra điều xấu nhất. Tôi vẫn bán tín bán nghi nên cố gắng mời tiếp người thứ 2 đến xem, kết quả vẫn không thay đổi. Lại tiếp tục kiên nhẫn mời đến người thứ ba, lần này tôi bắt buộc phải chấp nhận có những chuyện huyền bí nằm ngoài kiến thức của mình. Tôi dò chừng ý mẹ Tâm về việc dọn nhà, nhưng có quá nhiều rắc rối để thực hiện, nên chỉ còn cách sửa lại phòng cho Bi theo sắp xếp của thầy phong thủy, nhằm cứu vãn được phần nào tình hình. Bi cũng hiểu mình khó thuyết phục được gia đình tin vào điều mà ngay cả chính bản thân mình cũng mơ hồ. Em chỉ nói với tôi: *“Bây giờ mình coi làm được gì thì làm thôi anh. Có những chuyện mình muốn cãi số cũng đâu có cãi được!”*. Nghe mà chua chát!

Những ngày cận Tết, không khí của gia đình sôi nổi hơn một chút, dù có lẽ năm nay sẽ là cái Tết buồn tẻ nhất suốt mấy năm qua. Bi cũng chẳng nhắc nhiều đến chuyện đi diễn, có lẽ em cũng đã bắt đầu tự ép mình làm quen với cuộc sống của một người bình thường. Nhưng cũng vẫn có những lúc Bi không giấu được tâm trạng chán chường của mình. Không biết có phải khối u chèn lên dây thần kinh khiến tính tình của Bi có đôi chút thay đổi, hay cảm giác tủi thân của một người từng cực kỳ bận rộn giờ chợt rồi rảnh khiến Bi trở nên nhạy cảm và dễ tổn thương hơn chẳng? Thỉnh thoảng, em lại có cảm giác bạn bè bỏ rơi mình, khi vài ngày không thấy ai qua thăm. Rồi trách móc nửa đùa nửa thật: *“Giờ ai cũng có bạn bè riêng, còn em chỉ có mọi người là bạn bè. Lúc em cần mọi người nhất thì chả thấy ai đâu?”*. Nhưng ngay sau đó, có ai sang thăm, Bi lại rộn ràng như chưa từng hờn giận. Tính em là vậy, chưa bao giờ giận dỗi hay để bụng chuyện gì quá lâu...

Nhưng dạo này, rõ ràng có dấu hiệu tính cách của Bi đã ít nhiều thay đổi. Em khó chịu, hay bắt bẻ, và cũng dễ tổn thương hơn. Ai cũng hiểu tâm trạng người bệnh thường vui buồn thất thường, nhất là những người có khối u vẫn ngày đêm hành hạ trong đầu như Bi, nên chỉ cố gắng sao để em cảm thấy thoải mái nhất. Nhưng tôi thật sự lo lắng, liệu một ngày nào đó tình hình nghiêm trọng đến mức Bi không còn là chính mình không? Mèo vẫn hay hỏi tôi một câu mà tôi chẳng biết phải trả lời thế nào: *“Nếu một ngày thẳng Bi không còn nhận ra mình, hay biến thành một con người khác, mình phải làm thế nào anh?”*. Tôi chỉ mong sao ngày đó không bao giờ xảy đến!

ĐIỀU ƯỚC CHO MÙA XUÂN

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Vậy là đã chuẩn bị khép lại một năm với quá nhiều cảm xúc trong tôi... Năm nay có lẽ là thời gian xảy ra nhiều thăng trầm không thể nào quên được, từ niềm vui, hạnh phúc, đến những đau đớn, phiền muộn, mất mát, chia ly và nuối tiếc. Tất cả những điều đó đã cho tôi hiểu được ý nghĩa của cuộc sống này. Nhưng điều khiến tôi cảm thấy hạnh phúc nhất là cảm nhận được sự ấm áp và chân tình của tất cả những người xung quanh tôi. Tôi thấy mình may mắn, dù ông trời đã lấy đi của tôi rất nhiều thứ, nhưng cũng đã ban lại cho tôi nhiều điều vô giá hơn thế. Tạm quên đi những gì không vui, muộn phiền của năm cũ để cùng bên nhau chào đón một năm mới tươi sáng và tốt đẹp hơn. Gia đình tôi có thói quen sau khi chúc Tết lúc 12g đêm sẽ cùng nhau đi chùa cầu bình an đầu năm. Trước đây, tôi không bao giờ nhận show vào 30 Tết để duy trì điều này. Năm nào tôi cũng chỉ cầu xin hai điều quan trọng nhất là Sức Khỏe và Bình An cho tất cả mọi người, và cho cả chính tôi.

Ngay sau thời khắc giao thừa, khi đang chúc Tết ông nội, tôi cảm thấy một cơn choáng ập đến suýt nữa khiến tôi loạng choạng. Tôi cảm nhận có một sự thay đổi rõ rệt nhưng không thể lý giải được trong

người mình. Anh Mèo là người đầu tiên phát hiện ra dáng đi của tôi có dấu hiệu bất thường nên mọi người diu tôi về phòng nằm nghỉ. Tôi thiếp đi được một chút, nhưng khi giật mình tỉnh lại, tôi thật sự hoảng hốt khi thấy nửa bên người mình có dấu hiệu mất cảm giác. Tôi tự trấn an mình: *“Có lẽ mình bị trúng gió, hoặc bị một đợt đột ngột, chắc sẽ không sao đâu!”*. Nhưng rồi cơn nhức đầu lại ập đến, kéo theo cơn choáng váng khiến hai mắt tôi chỉ muốn díp lại. Tôi nhớ đến lời của thầy phong thủy và từ vi phán năm nay sẽ là một năm đại xấu với tôi. Chẳng lẽ những lời ấy linh nghiệm đến vậy sao? Mọi người bắt đầu hốt hoảng. Tôi cố gượng lại, nói với anh Chuột: *“Anh nói với mọi người em không sao. Cả nhà chuẩn bị đi chùa đi. Nhưng anh phải diu em nhẹ!”*. Chẳng hiểu sao mọi chuyện có thể chuyển biến đột ngột như vậy? Mới tối nay, tôi còn ngồi bàn rôm rả với cả nhà kế hoạch đi chơi Tết. Vậy mà giờ đây trong người tôi chỉ âm ỉ một cảm giác mệt mỏi, choáng váng. Tôi bắt đầu thấy sợ...

Tôi rất muốn được vào chùa cầu nguyện như mọi năm, nhưng khi taxi ngừng ở cổng chùa Xá Lợi, tôi không còn đủ sức nữa, đành phải nằm dưỡng sức trên xe. Tôi biết mọi người lo lắng lắm, nhưng tôi không thể làm chủ sức khỏe của mình nữa rồi. Nhắm mắt lại, tôi thầm cầu nguyện trời phật cho tôi thêm chút ít thời gian nữa, vì tôi vẫn còn nhiều điều muốn làm ở cuộc đời này. Tôi vẫn chưa báo hiếu được cho mẹ Tâm, chưa đáp tạ tình cảm của các đồng nghiệp, của khán giả bằng một đêm diễn chính thức chia tay. Tôi vẫn còn muốn hoàn thành xong hai album dang dở, viết nốt vài bài hát mà mình đã hứa viết tặng cho đồng nghiệp, vẫn chưa thấy được ngày Sky nổi tiếng. Và tôi vẫn còn nhiều nơi chưa đặt chân đến, nhiều món ăn chưa được thưởng thức. Kế hoạch về quê Cẩm Ôn của tôi vẫn chưa kịp hoàn thành. Tôi chỉ cần xin thêm một ít, một ít thời gian nữa thôi, để làm nốt những điều dang dở ấy, được không?

Sau một giấc ngủ dài, tôi đón ngày đầu tiên của năm mới với một trạng thái tương đối tốt hơn tối qua. Nhưng trong đầu tôi vẫn như có một vật gì đè nặng. Đêm qua, đi chùa về, phải khó khăn lắm tôi mới ngủ được. Tôi hít một hơi thở thật sâu, để cảm nhận mình vẫn còn tồn tại, để bước xuống khỏi giường với một trạng thái sáng khoái nhất cho ngày đầu năm mới. Nhưng thật buồn, dấu hiệu yếu nửa người vẫn không thuyên giảm. Tôi chợt liên tưởng đến những triệu chứng mà Kiều Chinh gặp phải vài tháng trước ngày mất, mà nó vẫn thường hay gọi về tâm sự với tôi. Tôi chợt sợ đến rùng mình nhưng vẫn tự trấn an: *“Cười lên Bi, không được suy sụp, mọi chuyện không thể nghiêm trọng nhanh đến vậy!”*

Buổi tối, cả nhóm XD kéo qua nhà tôi chúc Tết rồi cùng nhau đi café. Tối mừng 1 nên Coffe Bean không quá đông, cả nhóm chọn một góc khuất để thoải mái trò chuyện. Mọi giận hờn hoàn toàn bị lấn át bởi tiếng cười và những câu chuyện không đầu không đuôi. Tôi biết, dù có đôi lúc không đủ thời gian để tận lòng với nhau, nhưng những người bạn này vẫn luôn dành sự quan tâm đặc biệt cho tôi, và là những người bạn hiếm hoi sẽ vẫn luôn sát cánh cùng tôi trong mọi biến cố. Cũng giống như tôi sẽ dành cho họ sự quan tâm ấy nếu hoàn cảnh đổi chiều. Tám năm, rồi lại chụp ảnh lưu niệm cùng nhau, bất giác tôi có cảm giác mọi chuyện như quay lại như ngày xưa, thời tôi chưa bước chân vào con đường ca hát, cũng chưa gần số phận mình với khối u quái ác. Ước gì thời gian cứ tạm ngưng lại ở khoảnh khắc này thì tuyệt vời biết mấy!

NHỮNG NGÀY TẾT NẶNG NỀ

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Ngày mừng 1 trôi qua khá bình thản, dù những niềm vui của tôi thỉnh thoảng bị đan xen bởi nỗi lo lắng về tình trạng sức khỏe hiện tại. Mừng 2, tôi gợi ý mọi người thay đổi không khí bằng việc đi xem kịch. Gia đình tôi có thói quen là ngày Tết thì nhất định phải xem kịch hài ở Idecap, coi như tìm nụ cười đầu năm để lấy may mắn. Ngoài âm nhạc, phim ảnh, tôi rất thích kịch Idecap và mê tài diễn của chú Thành Lộc, chú Hữu Châu, cô Thanh Thủy, chị Lê Khánh... Hầu như vở nào của Idecap tôi cũng đều đã xem hết, có vở còn coi đi coi lại đến 3-4 lần, nhất là những vở kịch Tết. Nhưng năm nay cả nhà không tính đi coi, vì tôi giờ đi đứng không vững, mắt mũi lem nhem mà đi coi kịch thì đúng là mắc cười thật. Nhưng thấy tôi muốn thay đổi không khí, và cũng muốn thư giãn một chút thay vì chỉ ngồi ở nhà nên cả nhà chiều ý. Gấp quá, mua vé chợ đen cũng chỉ còn hàng ghế cuối cùng của nhà hát Bến Thành. Ngồi ở vị trí này, mắt tôi chắc chẳng nhìn thấy được gì trên sân khấu. Tôi tính gọi cho chú Lộc để nhờ mua vé tốt hơn nhưng lại ngại nên thôi. Tôi tự nhủ: *“Thôi kệ, coi như trải nghiệm cảm giác mới là coi kịch hài bằng... thỉnh giác!”*.

Vở *Hồn Bướm Mơ Diên* vui thật, khán giả cười rần rần muốn nổ rạp. Nhưng tôi chỉ cười được khi có những đoạn thoại vui, còn những cảnh diễn hình thể, tôi không bắt nhịp được với tiếng cười của mọi người, dù anh Chuột rất cố gắng diễn tả cho tôi tình huống đang diễn ra trên sân khấu. Tôi hơi mùi lòng khi

không biết còn bao lâu nữa tình hình lại chuyển biến xấu hơn?

Tết này, tôi cùng mẹ Tâm, anh Chuột cũng sang nhà chúc Tết cô Út- mẹ một người bạn của em gái tôi. Cô Út không phải họ hàng, người thân nhưng không hiểu sao cô lại dành cho tôi nhiều tình cảm rất sâu nặng như con cháu trong nhà. Từ khi biết tôi bệnh, cô nhiều lần hỏi thăm tình sức khỏe của tôi qua người này, người kia mà tránh hỏi trực tiếp vì sợ tôi bị tổn thương. Ngày anh Chuột chạy vay tiền để tôi phẫu thuật tại Singapore, cô Út cũng gom góp cho mượn số tiền lương hưu để dành. Tôi nghe kể lại, ngày tôi phẫu thuật, cô cũng lo lắng đến rơi nước mắt và không ngủ được. Nghĩ đến cô Út, tôi lại cảm thấy cuộc đời này rất lạ, có những sự thương yêu không cần phải dựa trên quan hệ thân tình máu mủ, cũng như quan hệ của tôi và anh Chuột vậy. Và tôi hiểu đâu đó vẫn còn rất nhiều người đang lo lắng, đang dành nhiều tình cảm cho mình mà tôi không biết được. Nghĩ đến điều đó, tôi cảm thấy ấm lòng hơn nhưng cũng cảm thấy đôi chút áy náy khi nghĩ đến chuyện nếu những người thương yêu tôi xảy ra chuyện gì, liệu tôi có quan tâm đến họ được như những tình cảm tràn đầy họ dành cho tôi?

Những ngày Tết còn lại của tôi trôi qua với nhịp chậm đều đặn như bình thường, ngoại trừ nửa người bên trái của tôi ngày càng mất cảm giác một cách rõ ràng hơn. Giờ mỗi khi xuống nhà, tôi phải bám vào cầu thang để không bị đổ gục. Tôi nhớ lại những ngày chạy băng băng từ phòng mình ở lầu 2 xuống nhà mà bất chợt rớt nước mắt. Tôi không biết có ai kịp thấy giọt nước mắt đó của tôi không. Tôi hiểu ai cũng sợ tôi bị tổn thương nên nếu có thấy cũng sẽ lơ đi, cũng như anh Chuột thấy tôi di chuyển khó khăn nhưng vẫn không diu mà chỉ chậm rãi đi đằng trước để nếu lỡ chẳng may tôi hụt chân thì còn đỡ kịp. Tôi hiểu ai cũng muốn giữ lại cho tôi lòng kiêu hãnh, sự kiên cường đã theo tôi suốt đoạn hành trình dài. Tôi không biết mình còn gồng lên được đến bao giờ nữa, nhưng giờ phải để mọi người dìu mình đi, chẳng khác nào tôi đã thật sự trở thành gánh nặng- điều mà tôi tuyệt đối không bao giờ mong muốn xảy đến.

Hai tuần nữa trôi qua, tôi vẫn cố tự bám thành cầu thang, vịn vào tường khi đi lên xuống nhà chứ nhất định không cho ai dìu mình. Tâm trạng mọi người nặng trĩu. Tâm trạng tôi còn tệ hại hơn. Trước mặt mọi người, tôi vẫn cố bình thân, nhưng tôi cảm giác như có một ngọn núi lửa bên trong con người mình, sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào. Tôi dễ cáu gắt, giận dữ, thậm chí lớn tiếng với người này người nọ, nhưng tôi thật sự không biết cách nào để khống chế tính khí thất thường của mình.

Không khí gia đình những ngày sau Tết nặng nề khiến tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Đôi lúc tôi tự hỏi: Tại sao mình lại trở thành như thế này? Tại sao tôi lại hành hạ tinh thần với những người thương yêu mình nhất? Điều đó đâu làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn? Tôi không thể để mình biến thành một con người như thế. Cuối cùng tôi cũng ngộ ra được, mình phải chấp nhận thực tế là dù ý chí mạnh mẽ thế nào, tôi đang phải đối mặt với những thử thách vượt quá sức điều khiển của mình. Không muốn trở thành gánh nặng của người thân nhưng tôi không thể tước đi của mọi người quyền được chăm sóc tôi. Nếu có bất kỳ người nào trong gia đình lâm vào hoàn cảnh này, tôi cũng sẽ muốn được chăm sóc họ bằng mọi giá. Sự cố chấp của tôi khiến mọi người càng cảm thấy khó chịu và đau buồn hơn. Tôi nói với anh Chuột: *“Từ giờ khi em cần xuống nhà hay đi đâu, anh dìu em nhé!”*.

Trút được mặc cảm trong lòng, tâm trạng của tôi nhẹ nhàng hơn nhiều, dù tình trạng sức khỏe của tôi vẫn chuyển biến xấu từng tuần. Mọi người lại bàn tính với nhau phương án đưa tôi sang Mỹ, nhưng tôi phản đối, vì thật sự tôi linh cảm được mình không còn nhiều thời gian nữa. Giờ tôi chỉ muốn được ở nhà, bên những người thân yêu của mình. Chẳng may chuyện xấu đột nhiên xảy đến, tôi không muốn mình ra đi ở một nơi xa lạ mà không có đầy đủ mọi người bên cạnh. Nhưng ai cũng khuyên nhủ tôi cố gắng kiên nhẫn với phương pháp điều trị của ông Long thêm một thời gian nữa xem sao. Thật sự bây giờ tôi cũng không biết bầu víu lòng tin của mình vào đâu khác nữa. Vậy là tôi và anh Mèo lại khăn gói bay ra Hà Nội- điều mà cả hai anh em đều không muốn một chút nào.

HÀ NỘI, NHỮNG NGÀY CHÁN CHƯỜNG

(Ghi theo lời tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Tôi quay lại Hà Nội với tâm trạng chán chường gấp bội những lần trước đây. Tôi chỉ biết giam mình trong căn phòng 602 quen thuộc của khách sạn Hoàng Dương- nơi gắn bó với tôi suốt mấy tháng qua. Hàng ngày, tôi và anh Mèo chỉ ra ngoài một lần để ăn tối, hoặc đi châm cứu. Mỗi buổi sáng, tôi thường giật mình dậy lúc 9,10 giờ sáng, nhưng chẳng có gì để làm ngoài việc nằm suy nghĩ miên man cho đến khi lại thiếp đi đến 4,5 giờ chiều. Anh Mèo thường dậy trước tôi, loay hoay hầm nấu đủ thể loại thuốc, sâm cho đến khi mùi thuốc Nam ngập ngụa khắp phòng, tôi mới bắt đầu xuống giường. Niềm vui nhỏ nhoi duy

nhất mỗi ngày của hai anh em là tính xem tối nay sẽ ăn gì, ở đâu.

Tôi luôn muốn được đi ra ngoài để thoát khỏi cảm giác ngột ngạt của căn phòng, hít một chút khí trời lành lạnh của Hà Nội, nhưng anh Mèo thường đưa ra ý kiến đề anh mua đồ ăn về phòng cho tôi ăn. Tôi hiểu, với dáng đi loạng choạng này, giờ tôi ra đường sẽ trở thành “mục tiêu dòm ngó” của thiên hạ. Anh Mèo sợ tôi phải đối mặt với những ánh mắt thiếu tế nhị của nhiều người. Lần nào đi ăn về, anh Mèo cũng cảm râm: “*Nhiều người ở đây kỳ cục quá! Mình bị bệnh chứ có phải người ngoài hành tinh đâu mà đi đâu cũng bị nhìn chăm chăm, đã vậy còn chỉ trỏ công khai, bàn tán lớn tiếng, thậm chí giả vờ đi ngang để xem cận mặt coi con mắt bị hư kia của em như thế nào!*” Hôm trước, anh cũng suýt nổi giận khi nghe người ta xì xầm: “*Thằng WanBi kia, chỉ còn một mắt thôi mà còn ra đường làm gì?*”. Tôi biết anh Mèo xót xa và sợ tôi bị tổn thương, nhưng thật sự giờ còn điều gì có thể làm tôi tổn thương được nữa chứ? Lần nào tôi cũng phải đổ dành ngược lại anh Mèo:

- Anh cứ mặc kệ người ta đi. Mà anh nghĩ coi, hai anh em mình đi chung, một đứa ôm nhách đầu một đứa to con đi ngoài đường “ít có nổi” quá ha? Hỏi sao người ta không chú ý? Mà anh giận làm gì chứ? Giận người khác là việc làm vô ích nhất trên đời này. Người ta đâu có biết anh đang giận, mà anh giận rồi thì có giải quyết được gì không? Đi ăn thì mình lo ăn thôi, ăn xong rồi về khách sạn chứ cũng có ngồi đây luôn đâu mà để ý làm gì cho mệt!

Tôi hiểu, có khi người ta cũng chẳng ác ý gì khi nhìn soi mói mình, chỉ là tò mò xem bên ngoài tình trạng của tôi thế nào, hay đơn giản đó cũng có thể đó là cách quan tâm của họ. Nhưng thỉnh thoảng tôi cũng bị rơi vào những tình huống mắc cỡ không đỡ nổi. Có lần, ngồi ăn vĩa hè giữa một khu phố đông người, khi anh Mèo chạy đi tính tiền, chẳng hiểu sao tôi không thể đứng dậy được. Hai chân tôi hoàn toàn không có sức. Vừa nhắc người lên được một chút, tôi lại bị kéo ngã loạng choạng về phía sau, sùyt nữa thì bật ngã. Tôi nghe có vài tiếng cười xung quanh nhưng giả vờ không để ý. Tôi nói nhỏ khi anh Mèo quay lại: “*Anh giả bộ đến gần em để em vịn người anh đứng dậy cho tự nhiên*”.

Ngoài chuyện đi ăn, thú vui hiếm hoi còn lại của tôi khi ra đường là đến rạp coi phim. Để tránh gây chú ý, anh Mèo thường chọn suất trẻ nhất trong ngày, đến rạp khi phim đã bắt đầu chiếu và ngồi gần màn hình nhất có thể, vì tầm nhìn của tôi giờ rất giới hạn. Chữ phụ đề trên màn hình nhỏ quá tôi không đọc được nên phải nhờ anh Mèo đọc giùm. Coi phim thôi mà cũng cực kỳ vất vả. Anh Mèo đọc nhỏ quá thì tôi không nghe rõ, mà đọc lớn thì sợ làm phiền các khán giả khác. Có lần, sau khi xem phim Thọ Sơn Phủ Thủy ở Megastar, tôi nói đùa với anh Mèo:

- Phải chi trên đời này có nước suối chữa lành bệnh như trong phim ha!*
- Không có nước suối thì có nước thuốc của thầy Long nè, ráng uống đi rồi từ từ cũng hết bệnh mà.*
- Chắc không?*

Tôi hỏi lại một câu làm anh Mèo ú ớ. Hỏi xong tôi cũng thấy mình hỏi ác, vì chính tôi còn không trả lời được câu hỏi này.

Vừa bước ra khỏi thang máy Vincom, tôi cũng hơi ngại khi ở sảnh đang có nhiều người nán lại vì trời mưa. Sợ anh Mèo điu tôi đi lại dễ gây chú ý nên tôi nói anh cứ ra ngoài đón taxi trước, còn tôi tự mình dò theo sau. Nhưng không ngờ vừa dợm bước, tôi đã bị trượt chân ngã sông soài, túi bắp rang đang ăn nửa chừng văng lên tung tóe. Anh Mèo cũng giơ tay đỡ tôi theo phản xạ tự nhiên, vô tình làm túi bắp của anh cũng bị thảy lên trời. Cảnh tượng hài hước hết như trong phim, diễn ra trước bao nhiêu cặp mắt của đám đông đang sau khiến hai anh em chỉ biết lồm cồm ngồi dậy và bước thẳng không dám quay đầu lại vì ngượng. Vậy mà lên đến taxi, hai anh em vẫn cứ cười ha hả...

Ở Hà Nội, ngoài anh Mèo, “người bạn thân thiết” nhất luôn ở bên cạnh tôi 24/24 là chiếc Ipad. Mỗi buổi chiều, tôi lại lướt web để tìm xem có chỗ nào ăn ngon để hai anh em tìm ăn thử. Buổi tối, Ipad là công cụ giải khuây cho tôi với những clip hài trên mạng. Những ngày ở Singapore năm 2010, cũng nhờ những clip hài này mà tôi vượt qua được khoảng thời gian nhàm chán ở đất khách. Tôi tự mua vui cho chính mình bằng đủ thể loại, từ Hồng Đào, Việt Hương... đến những video hài trong nước. Tôi đặc biệt thích các tiểu phẩm của ba Hoài Linh và Trần Thành. Có tiểu phẩm tôi xem đi xem lại cả chục lần mà vẫn cười, đúng ngay cảnh đó, câu thoại đó. Tôi cảm thấy an ủi là ít ra trong vài phút ngắn ngủi ấy, tôi cũng có được nụ cười sáng khoái thật sự. Tôi nhớ có một đoạn trong tiểu phẩm “*Scandal*” của Trần Thành như thế này:

- Trời ơi, chị đưa tiền cho nó viết bài hát cho chị hát đám ma nhưng mấy cưng ơi nó viết cho chị một cái bài mà chị hát xong người ta đánh chị bầm dập luôn!

- Bài gì vậy chị?

- Nó viết một cái bài mà chị đọc tên ra mấy cung hổng hết hồn thì thôi luôn á!
- Tên gì vậy chị?
- Chết không nhắm mắt!!!

Anh Mèo cứ thắc mắc: “Sao lần nào coi em cũng cười vui y chang vậy?”. Tôi cũng chẳng biết phải giải thích sao, nhưng có lẽ tôi đã tập được cho mình thói quen dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, tôi cũng phải tự tìm cho mình một niềm vui, và tận hưởng nó một cách trọn vẹn nhất. Có thể nói tới thời điểm này, tôi đã thật sự trở thành “cao thủ” trong việc tự tạo niềm vui (Tôi cũng cảm ơn ông trời đã ban cho tôi tính cách này). Anh Chuột, anh Mèo là hai người quá hiểu tính tôi, mà thỉnh thoảng vẫn cứ bị ngỡ ngàng là sao một người “bị kịch” như tôi lại có thể “hài kịch” được như vậy. Mỗi tối, chat webcam với mẹ Tâm và anh Chuột, tôi cũng đều hướng mọi người đến những chuyện vui vẻ, nhiều khi chỉ là những chuyện nhảm hơn cả nhảm, chỉ để cả nhà cùng cười. Anh Chuột hay nói: “Đúng ra mọi người phải tìm cách làm em vui, giờ em còn phải tìm cách chọc cười mọi người, tréo ngoe vậy? Em có nghĩ đôi khi khóc cũng làm mình nhẹ nhõm hơn không?”. Tôi thì chỉ nghĩ đơn giản, trong cuộc đời, con người ta luôn phải đứng giữa nụ cười và nước mắt. Tôi là người thích cười, và luôn cười. Vì cười khiến cuộc sống nhẹ nhàng hơn khóc, nên dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, tôi cũng nghiêng về phía nụ cười. Thậm chí, nếu có khóc, cũng phải để nước mắt vì niềm vui mà chảy, chứ không phải nỗi buồn. Tôi không hiểu sao có nhiều bạn trẻ suốt ngày lên Facebook để than buồn kẻ khổ? Phải chăng là các bạn đã sống quá sung sướng, đủ đầy nên khi gặp phải vài điều không vừa ý là đã la làng than vãn như thế? Tôi thật sự không biết có mấy ai thật sự thấu hiểu được nỗi đau khổ, chán nản, tuyệt vọng tận cùng là như thế nào không? Với những gì đã trải qua trong đời, tôi nghĩ tôi cũng đủ tư cách để than vãn. Và thật sự có lúc tôi cũng muốn nói hết những nỗi niềm đó. Nhưng tôi đã không làm như vậy. Vì điều đó chẳng giải quyết được gì cả, chỉ khiến mình cảm thấy hổ thẹn với những người thật sự kém may mắn, thật sự khổ hơn mình. Hi vọng các bạn cũng sớm hiểu ra, và cảm thấy hạnh phúc với những gì mình đang có. Và hãy trân trọng cuộc sống của mình...

Điều khiến tôi có đôi chút cần rút trong những ngày ở Hà Nội đợt này là tôi không thể gặp các em trong FC nhiều như những lần trước. Tôi biết các em FC Hà Nội rất thương mình, nhưng tôi sợ gặp, các em lại buồn khi thấy tôi thế này... Tôi cảm thấy an ủi khi dù tên tuổi của mình ngày càng tụt dốc theo tỉ lệ thuận với tình trạng sức khỏe, nhưng nhiều em vẫn dành tình cảm cho tôi như ngày đầu. Cái gia đình nhỏ FC WanBi này, ở Hà Nội, Đà Nẵng, TP.HCM và nhiều nơi khác từng là niềm tự hào của tôi, cũng từng khiến tôi bao lần đau đầu hay buồn phiền vì những lỗi lầm trẻ con, cũng có nhiều em rời bỏ vì tôi không còn được như trước, nhưng vẫn luôn là một góc đặc biệt trong trái tim tôi. Tôi chưa bao giờ trách các em, cũng như những khán giả không thích mình, vì ai cũng có lý do để yêu/ghét một người nào đó. Thậm chí tôi còn nhiều lần tự trách bản thân khi không đủ thời gian và sức khỏe để đáp lại tình cảm của các em nhiều hơn. Tôi tin sau này các em sẽ hiểu tình cảm mà tôi dành cho tất cả mọi người...

HI VỌNG CUỐI CÙNG Ở ĐỀN BIA TUỆ TĨNH

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Vừa xuống máy bay, tôi hơi bất ngờ khi Bi và Mèo ra tận sân bay Nội Bài để đón tôi. Bi cười hi hi: “Coi như đi dạo, em ở khách sạn hoai cũng chán quá!”. Tôi biết, sự hiện diện của tôi cũng có giá trị mang lại thêm niềm vui cho Bi và Mèo, sau những ngày dài nhàm chán. Hai đứa “để dành” nhiều chỗ ăn ngon để đợi tôi ra cùng đi ăn. Hay ít nhất, 3 người trong phòng khách sạn cũng sẽ đỡ chán hơn 2 người.

Về đến khách sạn, anh chủ khách sạn vừa gặp tôi đã vồn vã chào hỏi, và nhắc lại câu chuyện khuyên Bi nên thử về đền bia Tuệ Tĩnh ở Hải Dương quê anh cầu khẩn thử. Lần ở Hà Nội hồi trước Tết, anh cũng từng kể cho chúng tôi nghe về sự linh thiêng của ngôi đền này, đặc biệt đối với những ai có bệnh tật đến cầu xin thì đa phần đều được khỏi. Lúc ấy, Bi đang uống thuốc Nam và châm cứu, thầy Long cũng rất lạc quan, nên chúng tôi nghe xong rồi để đó chứ thật lòng không tin lắm vào những câu chuyện tâm linh. Nhưng lần này, Bi có vẻ đang đặt hi vọng cuối cùng của mình vào các đấng siêu nhiên khi phương pháp chữa trị của ông Long rõ ràng đang không hiệu quả, hay ít nhất là nó không hiệu quả trên bệnh tình của Bi. Buổi tối, em nói với tôi:

- Chắc mình cũng nên đi thử một lần xem sao anh ha?

Dù vẫn bán tín bán nghi, nhưng tôi bắt đầu hiểu câu ông bà ta thường nói: “Có bệnh thì vái tứ phương”. Cuối tuần, chúng tôi thuê xe đi Hải Dương. Anh chủ khách sạn rất nhiệt tình đi chung để dẫn

đường đến đền bia Tuệ Tĩnh. Không gian ngôi đền khá trầm mặc, nằm giữa một ngôi làng nhỏ. Bà từ giữ đền cũng là người trong làng niềm nở rót trà tiếp đón chúng tôi. Sau khi viết sớ và dâng hương cho cụ Tuệ Tĩnh, một cụ già giúp chúng tôi đọc sớ và xin keo. Tôi, Katt và Mèo khi xin, quẻ keo đều úp mở, tượng trưng cho điều cầu xin đã được chứng giám. Riêng keo của Bi, lần nào xin hai miếng cũng đều úp. Cụ bà kia vẫn kiên nhẫn giúp Bi thấy hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, đến lần thứ tám, quẻ keo mới úp ngửa như mong muốn. Bà cụ liền phán:

- Cụ chứng rồi đấy! Cứ yên tâm đi, rồi sẽ khỏi bệnh thôi!

Dĩ nhiên, khi đã đến đây, chúng tôi đã có niềm tin về sự linh thiêng của ngôi đền đang thờ cúng thần y Tuệ Tĩnh. Nghe bà cụ nói, mấy anh em đều cảm thấy vui, và thêm hi vọng. Ô đời, ai lại chẳng tin vào những điều tốt đẹp, nhất là khi họ gần như đang lâm vào bước đường cùng như chúng tôi lúc này. Sau khi bái viếng xong, chúng tôi nán lại thêm một chút để trò chuyện với những người cao niên đang có mặt ở đền. Khi nghe về căn bệnh của Bi, một phụ nữ đứng tuổi nhiệt tình chạy về nhà hái một túi lá thuốc, dúm vào tay chúng tôi, dặn dò:

- Đây là lá cây Hoàn Ngọc rất quý, ăn vào có thể chữa được khối u. Mỗi ngày lựa 10 lá to hoặc là 17 lá nhỏ và nhai sống con nhé. Ăn hết từng này lá thì chắc cũng khỏe lên nhiều đấy. Khi nào hết cô lại gửi cho!

Tôi thật sự cảm thấy xúc động trước tình cảm hồn hậu của người dân vùng quê. Dù chưa biết lá thuốc này có thật sự hiệu nghiệm hay không, nhưng tình cảm ấy khiến tôi cảm thấy ấm lòng. Bi thì cực kì mừng rỡ, tự nói với mình đầy hồn nhiên:

- Ở đời mình không biết trước chuyện gì được. Biết đâu tốn bao nhiêu tiền đi nước ngoài mổ, uống bao nhiêu thuốc không hết mà giờ ăn một túi lá này em lại hết bệnh thì sao. Nếu vậy mấy túi em cũng ăn hết chứ nói gì một túi.

Tôi hiểu, Bi cũng đang tự tạo thêm cho mình hi vọng vào những điều kỳ diệu. Những ngày sau đó, em chăm chỉ ăn lá Hoàn Ngọc và uống nước thánh xin từ đền Tuệ Tĩnh về. Mèo cũng tò mò ăn thử, và nhăn mặt vì loại lá cây thô ráp kia chẳng dễ nuốt chút nào khi ăn sống. Vậy mà nhìn em ăn một cách ngon lành và mãn nguyện, đôi lần tôi cũng tin rằng đó là một món rất ngon...

Dĩ nhiên, lá Hoàn Ngọc không phải là thần dược để có thể giúp sức khỏe của Bi hồi phục. Ngay cả sâm Ngọc Linh đắt tiền cũng chẳng mấy tác dụng trong việc kéo chậm lại sự tụt dốc sức khỏe của em. Đêm cuối cùng tôi ở Hà Nội, Bi nhỏ nhẹ: *“Bệnh của em có vẻ càng ngày càng nặng, em lo quá. Anh coi đợt này xong, một hai tuần nữa anh cho em về Sài Gòn luôn đi. Có thể cách trị của thầy Long hợp với người khác nhưng nó không có tác dụng với em. Chữa bệnh còn tùy thuộc vào hợp thầy hợp thuốc, mình không trách người ta được. Hay là mình cứ mua thuốc và sâm vào Sài Gòn để uống tiếp. Trị bệnh không hết mà cứ ăn dầm nằm dề ngoài này vừa chán vừa tốn tiền. Về rồi mình tính cách khác”*.

Một tuần sau, tôi quyết định cho Bi và Mèo quay về Sài Gòn, gần như đồng nghĩa với việc từ bỏ hi vọng từ Nam Y Đạo Pháp, dù vẫn mua trữ sẵn nhiều thuốc và sâm để Bi tiếp tục dùng dần. Thật sự tôi cũng cảm thù cảm giác bất lực và không biết phải tính toán con đường tiếp theo cho Bi thế nào. Nghe Mèo kể lại, suốt nửa Bi không được tiếp viên cho lên máy bay vì dáng đi của em quá loạng choạng và có dấu hiệu không nhìn rõ. Phi hành đoàn sợ Bi xảy ra điều gì bất trắc nên bắt Mèo phải ký giấy cam đoan gia đình tự chịu trách nhiệm nếu xảy ra sự cố sức khỏe gì. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nếu chân chừ thêm ít lâu nữa, chẳng biết em có còn đủ sức khỏe để nằm tàu hỏa về nhà? Giờ đây tôi không còn dám trông đợi gì hơn, chỉ cầu mong Bi vẫn còn nhìn thấy được, nhận thức được, và vẫn còn có thể nở nụ cười là mọi người đã cảm thấy quá an ủi rồi...

CHƯƠNG 14

Khóc vô vọng

“Tôi từng nhìn thấy ánh mắt thẳng thốt nhưng rồi lại giả vờ như không có gì của mẹ Tâm khi vô tình bắt gặp nụ cười của tôi. Ánh mắt ấy cứ ám ảnh và khiến tôi đau lòng lắm...”

TÔI CÒN YÊU LẮM CUỘC ĐỜI NÀY

(Ghi theo tâm sự của WanBi Tuấn Anh)

Tôi bắt đầu chán nản chính mình khi không thể kiểm soát được tình hình sức khỏe của bản thân. Tính tôi hiếu động, thích đi đây đi đó, mà giờ phải chôn chân trong nhà. Chân trái của tôi ngày một yếu đi, tay trái giờ cũng không còn cầm nắm được vật nặng. Ngay cả việc bước xuống hai tầng lầu để xuống nhà vào mỗi bữa ăn, tôi cũng phải nhờ anh Chuột hay anh Mèo dìu xuống. Và tôi cũng có chút hoảng loạn khi phát hiện ra nửa mặt trái của mình cũng đang mất dần cảm giác. Tôi cảm nhận được khối u đang lớn lên từng ngày trong đầu mình, và đang hủy hoại từng dây thần kinh khiến từng chức năng bình thường của cơ thể đang rời bỏ tôi từng ngày. Nỗi đau đớn nhất là bạn cảm giác được mình đang dần dần không còn là chính mình khi tự nhìn trong gương, nhưng không biết cách nào để thời gian quay trở lại.

Mọi người sợ tôi buồn, hẳn rảnh giờ nào là lại tụ họp ở nhà để ăn uống, xem tivi, trò chuyện cùng nhau. Tôi thêm hít khí trời, thêm nhìn ngắm những con đường quen thuộc lắm mà không dám ra đường. Tôi không ngại mọi người dòm ngó, nhưng thật sự tôi có chút tủi thân khi để mọi người nhìn thấy mình như bây giờ. Tôi muốn giữ mãi một hình ảnh thật đẹp về WanBi Tuấn Anh trong lòng khán giả, chứ không phải một gã thanh niên mà ngay cả việc tự đi lại giờ cũng trở thành khó khăn thế này. Lâu lâu, tôi lại năn nỉ cả nhà cùng đi coi phim vào suất khuya, dù tôi chẳng còn đọc được phụ đề trên màn hình nữa. Nhưng tôi muốn được tranh thủ thời gian mình vẫn còn nhờ người khác dìu đi lại được để bước chân ra khỏi nhà, vì tôi biết chỉ chẳng còn bao lâu nữa, có lẽ tôi phải nằm một chỗ để mọi người chăm sóc. Tôi căm ghét cảm giác mình trở thành gánh nặng đúng nghĩa cho người thân. Nếu ngày đó xảy đến, tôi chỉ mong mình thanh thân ra đi thật nhanh, để nhẹ nhàng cho cả chính mình, và cho cả người thân. Coi như tôi hết duyên nợ với cuộc đời này, dù tôi vẫn yêu lắm cuộc sống hiện hữu của mình. Nhưng nghĩ đến cảnh phải chia tay những người đang gắn bó với cuộc đời mình, tim tôi lại đau như ai đang dầy vò.

Đầu tháng 4, tin Sky được mời làm MC cho các hoạt động giao lưu của nam diễn viên Hàn Quốc Kim Bum tại Việt Nam khiến cả nhà tạm quên đi tình hình sức khỏe của tôi để vui rộn ràng. Tôi cũng rất mừng, nhưng không dám cười nhiều, vì sợ mọi người lại bắt gặp nụ cười méo xệch của mình mà đau lòng. Nụ cười từng là vũ khí mà tôi tự hào nhất, giờ trở nên méo mó vì mỗi khi tôi cử động cơ mặt nhiều, nửa mặt bên trái sẽ cứng đờ. Lâu rồi tôi chẳng còn than vãn, hay để ai biết được nỗi buồn của mình. Tôi từng nhìn thấy ánh mắt thẳng thốt nhưng rồi lại giả vờ như không có gì của mẹ Tâm khi vô tình bắt gặp nụ cười của tôi. Ánh mắt ấy cứ ám ảnh và khiến tôi đau lòng lắm. Nhưng những khi có Sky bên cạnh, em lại chọc tôi cho tôi vui vẻ bằng những trò tếu táo, tôi lại không nhịn được cười. May mà Sky có vẻ vẫn chưa nhận ra nụ cười của tôi không còn rạng rỡ như lúc trước. Lần dẫn họp báo của Kim Bum, Sky gặp một sự cố dịch sai do không nghe rõ câu hỏi nên cứ bị cắn rứt. Tôi lại vừa an ủi, vừa kiếm chuyện vui để chọc cho Sky cười. Rồi hai đứa lại cùng phá lên cười sặc sụa vì trò chọc ghẹo của tôi. Trong khoảnh khắc thoải mái đó, tôi

nhận ra Sky cũng đã phát hiện ra được sự bất thường trên khuôn mặt của tôi khi nụ cười của cô ấy đầm đầy nước mắt. Tôi lại giả vờ hỏi han Sky về Kim Bum, để tránh cho mình cũng không kèm được dòng nước mắt cũng đang chực chờ chảy. Tôi không bao giờ ngờ rằng buổi tối cả nhà cùng ra ngoài đi ăn để mừng cho Sky cũng là lần cuối cùng tôi còn được bước chân ra ngoài.

Anh Mèo lên kế hoạch vào lễ 30.4 cả nhà sẽ cùng đi thư giãn ở một resort nào đó, cũng để tôi có dịp được ra ngoài hít thở khí trời. Nhưng đúng là người tính không bằng trời tính, bản thân tôi cũng không thể ngờ rằng sức khoẻ của mình lại chuyển biến xấu nhanh đến mức không kiểm soát được. Trước ngày đi chơi, đột nhiên tôi cảm thấy mình không thể gắng gượng giữ thăng bằng được nữa. Cả nhà đành hoãn lại chuyến đi, nhưng vẫn hi vọng rồi tôi sẽ lại hồi phục. Tôi càng mong điều diệu kỳ ấy sẽ xảy ra...

CẬU BÉ KIÊN CƯỜNG ĐÃ KHÓC

(Viết theo lời kể của Mèo)

Cả gia đình đều không ngờ rằng sau khi hoãn lại kế hoạch đi du lịch, Bi không còn cơ hội bước chân ra khỏi nhà được nữa, vì khả năng đi lại của em giờ đây vô cùng khó khăn.

So với thời gian ở Hà Nội, bây giờ tuy cũng chỉ ở nhà nhưng xung quanh còn có gia đình, bạn bè, nên dù rất buồn Bi cũng thấy được an ủi và học cách chấp nhận. Mọi người xung quanh cũng từ bỏ tất cả các thói quen vui chơi bên ngoài, chỉ ra khỏi nhà khi đi làm và vội quay trở về quây quần với em khi đã xong việc.

Cho đến một buổi chiều đầu tháng 6, khi đang được tôi dìu xuống nhà, Bi đột ngột buông lỏng cả người tựa vào tôi. Bị bất ngờ nên tôi cũng mất thăng bằng và hai đứa ngã dúi vào góc cầu thang. Tôi đỡ Bi dậy và buột miệng la:

- Sao tự nhiên em lại buông tay không vịn vào cầu thang nữa vậy Bi? May là ở góc tường chứ không là hai đứa lăn xuống đất luôn rồi!

Đáp lại chỉ là một sự im lặng. Tôi áy náy vì đã lỡ lời, nhưng không biết mở lời xin lỗi thế nào. Buổi tối, khi dìu em đi lên phòng lại, tôi cẩn thận dặn:

- Em nhớ vịn cầu thang cho chắc nha, đi lên mà té là lăn xuống luôn đó!

Bi vẫn im lặng, và cũng không vịn tay mà cứ lẫm lẫm bước lên.

- Vịn vào đi Bi, một mình anh dìu em không nổi!

- ...

Tôi tự cầm tay trái của Bi đặt lên tay vịn cầu thang và... sững sờ khi cánh tay em buông xuống một cách vô thức. Lông lều. Tôi giữ chặt Bi, im lặng và nước mắt lã lã. Kể từ hôm đó, tôi mới nhận ra nửa người bên trái của Bi đã hoàn toàn không còn cảm giác...

Những ngày sau đó, mọi sinh hoạt của Bi, thậm chí cả đến việc vệ sinh cá nhân cũng bắt đầu gặp khó khăn hơn vì em đang mất dần khả năng kiểm soát. Một buổi tối, chỉ còn một mình trong phòng, Bi đã lẫm... ướt giường. Khi mở cửa bước vào, tôi như thất tim lại khi nhìn thấy Bi đang cố hết sức dùng tay quệt đi dòng nước mắt đang chảy. Em đang khóc. Cậu bé kiên cường chưa bao giờ đầu hàng với bệnh tật đang khóc. Và tôi cảm thấy cần rút vì đã lỡ cho Bi biết mình nhìn thấy giây phút ấy, chạm đến niềm kiêu hãnh mà em đã cố gìn giữ cho đến phút cuối cùng.

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Với một ca sĩ, điều tự hào nhất là giọng hát và ngoại hình của mình, giờ tất cả đều từng ngày rời bỏ Bi. Không còn cười được tự nhiên, thậm chí giọng nói giờ cũng không rõ ràng vì cơ miệng không còn cử động thoải mái, tôi biết Bi đang phải từng ngày gánh chịu nỗi đau mà không ai đồng cảm hay chia sẻ gì được. Nhưng em vẫn cố tận hưởng từng giây cuối cùng của mình một cách an nhiên nhất, chứ không để mình đắm chìm trong nỗi buồn hay sự tiếc nuối những điều mình đã có.

Lúc khỏe mạnh, Bi vẫn thường nói mình không sợ chết. Những ngày sắp chìm vào cơn hôn mê, tôi vẫn hỏi Bi câu đó, và em cũng vẫn lắc đầu một cách đầy dứt khoát. Để cả nhà yên tâm và không đau lòng. Chứ ai lại chẳng sợ một sự chia ly cứ chực chờ treo trên đầu mình từng giây, từng phút? Và hơn ai hết tôi biết, khát khao sống của Bi mãnh liệt lắm. Những chặng gần cuối của cuộc đời, khi chỉ còn cảm nhận được cuộc sống xung quanh bằng đôi tai và con mắt còn lại, mà giờ chỉ còn nhìn được nhấp nhoang mờ tỏ, Bi vẫn yêu lắm cuộc sống, vẫn muốn biết về những gì đang diễn ra bên ngoài căn phòng của mình. Mỗi khi tôi đi làm về, xen giữa những cơn đau hành hạ, Bi vẫn luôn hỏi tôi: “*Mấy giờ rồi anh?*”, Bi vẫn muốn mình còn nhận thức được về thời gian, rằng cuộc sống vẫn đang trôi đi... hay vì lý do nào đó mà tôi không hiểu rõ. Em cũng vẫn quan tâm đến những hoạt động mới của đồng nghiệp: *MV mới của chị Mỹ Tâm chắc đẹp lắm phải không anh? Bài mới của Đông Nhi được nhiều khán giả thích không? MV mới của Sky anh chuẩn bị đến đâu rồi?...* Em vẫn cố gắng đi sát mặt vào màn hình laptop để xem màn trình diễn của Tóc Tiên trong số Thúy Nga mới nhất. Em vẫn nằm theo dõi chương trình The Voice bằng đôi tai, thỉnh thoảng lại nghe ngao hát theo màn trình diễn bài *Góc Tối* (Nguyễn Hải Phong) của thí sinh nào đó bằng giọng hát giờ chỉ còn là những thanh âm ừ ừ không rõ chữ, vẫn quan tâm Huấn luyện viên nào vừa bấm máy chọn thí sinh... Và thỉnh thoảng vẫn nhờ mọi người mở lại cho em nghe những ca khúc đã thu âm hoàn chỉnh cho album mới. Thật sự tôi rất muốn biết Bi suy nghĩ gì trong đầu những lúc ấy. Nhưng tôi không đủ can đảm để hỏi. Vì sợ ngôn từ của mình không đủ khéo léo sẽ chạm vào giới hạn đè nén cảm xúc của cả hai. Và tất cả sẽ vỡ òa...

Mấy hôm nay Bi cứ liên tục bị sặc khi uống thuốc nam, nhưng vẫn cố uống cho hết 3 ly to mỗi ngày. Dù thời gian đang chứng minh phương thuốc này không hề hiệu nghiệm, nhưng Bi vẫn nhất định không từ bỏ cho đến giây phút cuối cùng. Ngay cả cơm giờ Bi cũng không còn ăn được. Mọi chuyện nghiêm trọng

một cách đột ngột mà cả nhà không kịp thích nghi, và cũng chẳng biết phải phản ứng thế nào. Bác sĩ đưa tiên đoán xấu cho Bi, nhưng tôi và mọi người vẫn thầm cầu mong mọi chuyện còn kéo dài được càng lâu càng tốt. Tôi, Mèo và Katt vẫn thay phiên nhau tận tay chăm sóc cho Bi, để tránh cho em nổi mặc cảm mình đang trở thành gánh nặng của mọi người. Thói quen mỗi ngày của tất cả chúng tôi thay đổi theo tình trạng sức khỏe của Bi. Sau giờ làm, tôi lại chạy ngay về nhà, để tếu táo vài câu chuyện cho em đỡ buồn, để chăm lo chuyện tiểu tiện cho em, để vỗ lưng cho em trong những cơn đau vật vã... Tôi nhớ một buổi chiều khi đi làm về, tôi hỏi tình hình của Bi, em chỉ thều thào không rõ ràng nhưng đủ để tôi nghe được: *“Năm đây với em một chút đi!”*. Có lẽ, sự có mặt của tôi mang lại cho em cảm giác yên tâm, dù giờ đây mọi chuyện đã bắt đầu vượt quá khả năng của tôi. May mắn là tình trạng của Bi vẫn ổn định cho đến một buổi tối, đang ngủ bất chợt người Bi cứng đờ, cổ và tay thì co quắp lại. Tôi vừa xoa người cho Bi vừa trò chuyện để em tỉnh lại. Cả nhà hoảng hốt vì không biết Bi bị gì. Mẹ Tâm thì vừa ngồi kể bên vừa vỗ mạnh vào mặt Bi vừa khóc: *“Bi ơi, mẹ nè con, tỉnh lại đi con!”*. May mà Mèo chợt nhớ ra hôm nay vì Bi lại bị sặc thuốc nam nên cả nhà cuống cuống mà quên mất cho em uống đủ thuốc chống động kinh (dành cho bệnh nhân từng phẫu thuật não) mà em đã uống suốt mấy tháng qua. Sau khi cố nhét thuốc vào miệng Bi, một lúc sau thì em dần tỉnh lại, cơ thể cũng bắt đầu mềm ra bình thường. Vừa mở mắt, Bi đã chọc mẹ Tâm bằng giọng nói khó nhọc: *“Con vẫn nhận ra mẹ mà, mẹ làm gì mà tát con đau quá vậy?”*.

Sau cơn động kinh giữa đêm ấy, không hiểu sao sức khỏe của Bi lại khá hơn một chút. Em có thể nói chuyện lại được rõ ràng hơn, và cũng ăn nhẹ lại được cháo loãng hay uống sữa. Tinh thần em cũng minh mẫn hơn. Buổi tối trước ngày sinh nhật Mèo, Bi nói với tôi: *“Anh Mèo xài cái Iphone 3 mấy năm rồi. Năm nay mình mua tặng cái Iphone5 đi anh!”*. Sau khi tặng quà, đợi Mèo ra ngoài, Bi lại hỏi nhỏ tôi: *“Mèo nhận quà sinh nhật có vui không anh?”*. Tôi không biết người khác ở trong hoàn cảnh của Bi lúc này, có ai còn tâm trí để suy nghĩ đến việc tặng quà sinh nhật hay không, nhưng em vẫn nhớ rõ. Từ khi Bi phát bệnh, suốt mấy năm qua, Mèo vẫn luôn là người cặm cụi ở bên cạnh Bi, chăm sóc từng tí từng tí, những chuyện tí mĩ mà tôi chẳng thể nào làm được. Tôi hiểu, Bi cũng muốn gửi lời cảm ơn Mèo đã tận tụy chăm sóc mình, không phải từ giá trị món quà, mà quý giá hơn chính là sự quan tâm dành cho người em thương yêu, ngay trong giai đoạn em mới chính là người cần nhất sự quan tâm của mọi người.

Cả nhà chưa kịp vui mừng khi Bi khỏe hơn một chút thì tình trạng của em lại đột ngột yếu đi nhanh hơn. Em không còn nói được nhiều nữa. Cũng chẳng thể ăn uống gì. Và phản ứng cũng chậm chạp hơn. Mọi người chỉ còn đoán được ý Bi bằng những cái gật, lắc đầu đầy mỏi mệt. Trong suốt cuộc đời, có lẽ giai đoạn này là những ngày tháng trôi qua chậm chạp và kinh khủng nhất của Bi. Sau những nỗ lực ăn uống, dù chỉ là vài giọt nước hiêm hơi được thấm trên đầu lưỡi nhưng phải đánh đổi bằng những trận sặc kinh hoàng khiến từng thớ thịt trên người Bi cứng đờ, tôi và mọi người phải chấp nhận sự thật là cơ thể Bi chẳng còn tiếp nhận được bất kỳ thức ăn, thức uống gì bằng đường ăn uống tự nhiên nữa. Thực quản đã thật sự không còn nghe theo sự điều khiển của em. Tôi và Mèo quyết định mời bác sĩ về truyền dịch, truyền đạm cho Bi với hi vọng leo lét là kéo dài thêm cho em những ngày tháng cuối với cuộc đời. Nằm yên để từng giọt nước được đưa vào cơ thể mình, hết chai này đến chai khác suốt hàng giờ liền, ngày này qua ngày khác, Bi vẫn không một lời than vãn. Em chỉ nằm lặng im, mắt vô hồn hướng lên trần nhà. Ai hỏi gì Bi cũng chẳng trả lời. Im lặng đến đáng sợ. Chỉ khi tôi dỗ dành: *“Bi, cười đi em!”* để mọi người cảm thấy nhẹ nhàng hơn, Bi mới gắng gượng nhếch môi. Nụ cười méo xệch khó khăn ấy sẽ là hình ảnh tôi chẳng bao giờ quên được, như một nỗ lực của Bi, để tôi thấy an ủi rằng em sẽ vẫn luôn nghe lời tôi đến giây phút cuối cùng. Nhưng câu hỏi *“Những lúc ấy em đang nghĩ gì?”* vẫn luôn dằn vặt trong lòng tôi, Mèo và những người gần gũi bên em nhất vào những ngày giờ cuối cùng còn chịu đau đớn ở cuộc đời...

Tưởng chừng đã quá quen với bệnh tình của Bi, nhưng cảm xúc của cả gia đình vẫn thăng giáng theo từng nhịp thở của em. Niềm vui của tôi và mọi người những ngày ấy cực kỳ giản đơn, chỉ cần em không bị cơn sặc hành hạ, chỉ cần một chai nước được truyền hết, chỉ cần em chớp mắt được vài tiếng..., mọi người lại ríu rít nói cười. Thoắt cái, chỉ một trận ho kéo dài, nhìn em trên mình chịu đựng đau đớn, lại chẳng ai nói với ai tiếng nào, lại người vỗ lưng, kẻ xoa mặt để em trở lại trạng thái bình thường. Những ngày đầu mới truyền dịch, ai cũng lo lắng cơ thể Bi chưa quen với việc thiếu thức ăn, nhưng hỏi em đói không, Bi chỉ khẽ lắc đầu. Chẳng ai hình dung được một người thích ăn uống, thích không khí vui vẻ, thích lang thang đây đó như Bi, giờ phải nằm yên để mặc mọi người chăm sóc những nhu cầu cơ bản nhất của mình. Ai cũng đau lòng, cũng quặn thắt tim khi chứng kiến Bi là đi từng ngày, từng giờ một.

Từ lúc sức khỏe của Bi tuột dốc, trong lòng tôi luôn có sự đấu tranh nên hay không đưa em đến bệnh viện để có sự chăm sóc chuyên nghiệp hơn. Nhưng tôi muốn giữ đúng lời hứa với Bi khi em còn khỏe mạnh. Sau ca phẫu thuật của Singapore năm ngoái, em từng nói với tôi nếu sau này sức khỏe của em có chuyển xấu, đừng bao giờ đưa em vào bệnh viện nữa. Bản thân tôi cũng hiểu rõ, đến giai đoạn này, có đưa Bi vào bệnh viện cũng chỉ kéo dài thêm đau đớn cho em. Hàng loạt các xét nghiệm sẽ chỉ khiến em thêm

một mối mà chẳng giải quyết được gì. Khi ý thức Bi còn leo lét, tôi cũng từng hỏi em: “*Có chuyện gì thì để anh đưa em vào bệnh viện nhé!*”, em cũng vẫn lắc đầu... Hơn ai hết, Bi hiểu rõ nhất tình trạng sức khỏe của mình, và luôn muốn mình trải qua giây phút cuối cùng ngay trên chính chiếc giường thân thuộc, bên cạnh những người mà em yêu thương nhất. Tôi cũng muốn em được chăm sóc chu đáo nhất bởi gia đình, để tránh cho em sự tủi thân.

Những ngày tình trạng Bi bắt đầu bước vào giai đoạn xấu nhất, dường như bạn bè đầu nghiệp thân của em cũng cảm giác được điều bất lành sắp xảy đến. Phạm Quỳnh Anh, Thu Thủy, Noo, Đông Nhi, Ông Cao Thắng... nhắn tin cho tôi ngỏ ý muốn đến nhà thăm em. Tôi hỏi ý kiến Bi, em chỉ còn đủ sức lắc đầu, chậm rãi. Tôi hiểu, đồng nghiệp gặp em lúc này họ sẽ đau lòng, mà em cũng chẳng thanh thản gì khi không còn nhìn thấy được mặt ai, không thể còn tíu tít đùa giỡn với nhau như lúc trước. Và em cũng muốn lưu giữ lại trong ký ức của bạn bè đồng nghiệp về một WanBi Tuấn Anh hay cười, một chàng ca sĩ hoạt bát phong độ chứ không phải người đang nằm chậm rãi đếm thời gian như bây giờ. Tôi muốn giữ cho Bi niềm kiêu hãnh đến phút cuối cùng, và chắc hẳn bạn bè đồng nghiệp của em cũng đủ bao dung để cảm thông cho điều đó.

Những ngày cuối cùng, hẳn là nỗi đau đớn của em phải lên đến tận cùng... Những cơn trào dịch bao tử, từ miệng, từ mũi em ứ đọng cả nệm sau mỗi cơn ho cứ lặp đi lặp lại, với tần suất thời gian ngày càng rút ngắn. Nhưng em vẫn chẳng gào khóc, chẳng kêu than, chỉ nằm im chịu đựng. Buổi chiều của ngày đám giỗ ba Quỳnh, tưởng chừng em đã gục ngã trước những cơn đau. Tôi không bao giờ quên cảm giác như mình đang rơi tự do từ cao xuống khi nhận được điện thoại của bé Mi khi vừa rời văn phòng làm việc: “*Anh Chuột đang ở đâu? Anh Chuột về nhà liền đi, anh Bi có chuyện rồi!*”. Cảm giác của tôi trống rỗng trên suốt chặng đường về nhà. Nhưng trong lòng tôi vẫn có niềm tin mạnh mẽ là em sẽ vượt qua được. Trưa hôm đó, trước khi đi làm, tôi còn lau mặt cho em và dỗ dành em cố gắng ngủ. Em vẫn cố mỉm cười và mấp má: “*Bye anh!*” khi tôi chào tạm biệt như thường ngày. Chắc hẳn Bi không thể có chuyện gì xảy ra được!

Tôi về đến nhà, mọi người đang vây lấy em, người rầm rức khóc, người vẫn đang cố gắng xoa bóp tay chân, xoa mặt cho Bi. Cơ thể em đang bị co rút lại sau những trận ho ban chiều. Hơi thở gấp gáp, khó nhọc. Nỗi lo sợ mơ hồ lại ập đến. Tôi ngồi ôm Bi từ sau cho em dựa lưng vào, vừa vuốt lưng, vừa trò chuyện với em: “*Em phải cố lên! Em đã vượt qua được rất nhiều trận chiến rồi! Em không thể bỏ cuộc như vậy được!*”. Mèo cũng bắt đầu căng thẳng nhưng vẫn cố bình tĩnh gọi điện cho bác sĩ. Họ chẩn đoán em bị tuột canxi, cần phải truyền thêm canxi vào cơ thể. Y tá đang đến.

Trong khi chờ đợi, mọi người vẫn cố hết sức theo cách riêng của mình để níu kéo sự nhận biết của Bi với xung quanh. Mẹ Diệp vừa khóc vừa trò chuyện với Bi. Cô Châu bình tĩnh nhất, bàn với tôi phương án mời bác sĩ, y tá túc trực 24/24. Chú Hùng, cô Lan cũng nhấp nhòm không yên. Bạn bè ai cũng cầu nguyện điều xấu nhất đừng xảy đến.

Y tá đến. Sau khi truyền canxi, tình hình của Bi cải thiện dần. Gương mặt, tay chân em dần dần ra, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn. Nhìn em nằm thiếp đi, tạm thoát khỏi những cơn sắc sủa, mọi người nhẹ lòng hơn. Nhưng đến nửa đêm, những cơn trào dịch lại tiếp tục hành hạ em như những đợt sóng thần. Dồn dập đến tận sáng. Giữa những đợt sóng khủng khiếp ấy, Bi lại nằm yên đôi chút, nhưng chắc là giấc ngủ chẳng thể nào đến được với em.

Một đêm nữa lại trôi qua...

ĐÊM CUỐI CÙNG VỚI CUỘC ĐỜI

(Lời kể của tác giả Lý Minh Tùng)

Mấy ngày trước, sau nhiều ngày chỉ truyền đạm vì cơ thể không còn tiếp nhận được thức ăn, Bi vẫn cố gắng nói rõ ràng từng chữ mong muốn của mình: “*Em thèm mắm ruốc quá, cho em ăn com với mắm ruốc được không?*”. Mọi người rớt nước mắt trước mong muốn nhỏ nhoi ấy, nhưng sợ com bị sặc vào phổi sẽ nguy hiểm cho em nên cố dỗ dành: “*Bi ngoan, bây giờ em không ăn com được đâu*”. Em vẫn cố nài nỉ bằng giọng nói khó nhọc: “*Em đói bụng. Cho em ăn com*”. Mọi người im lặng. Bi vẫn gắng sức: “*Em muốn ăn com*”. Tôi đành xuôi theo: “*Vậy để mẹ Tâm nấu nước cháo rồi cho một tí mắm ruốc vào cho em nếm nha!*”. Bi gật đầu ngoan ngoãn...

Mèo cố cho Bi ăn từng muỗng nhỏ nước cháo có tí vị mặn của món ăn em yêu thích. Dù rất cẩn thận đút từng chút, nhưng vừa đến muỗng thứ hai, những trận sắc sủa kinh khủng chỉ chờ có vậy lại hành hạ Bi bằng những đợt trào dịch không thể kiểm soát được, từ miệng, và cả từ mũi.

Mọi người lại thức trắng cả đêm để chăm sóc cho em trước những trận sắc cứ đến từng chớp vài mươi phút. Một sự trả giá quá kinh khủng cho một mong muốn quá giản đơn. Những ngày sau đó, Bi không còn nhắc gì đến chuyện ăn nữa. Em cũng lười nói chuyện, chỉ nằm trên giường im lặng, thỉnh thoảng khê gât, lắc đầu khi mọi người hỏi han. Đường như Bi cũng bắt đầu linh cảm rõ ràng hơn về sự ra đi chẳng còn xa nữa của mình. Ai hỏi muốn gì không, em cũng lắc đầu, chỉ trả lời: *"Muốn chết!"*. Có lẽ sau ngần ấy năm chống chọi với sự tàn phá cơ thể của khối u quái ác, của những cú sốc tâm lý nhưng vẫn gắng gượng lạc quan bước tiếp, giờ Bi đã thật sự mệt mỏi lắm rồi. Những ngày còn khỏe mạnh, Bi từng nói với tôi: *"Nếu một ngày đó bệnh phát nặng, em ước gì em ra đi sớm, thanh thản nhẹ nhàng. Ông trời thương thì đừng bắt em nằm liệt giường để mọi người phải chăm sóc. Mọi người đã nặng nợ với em lắm rồi!"*. Nhưng từ đây lòng của tất cả mọi người, ai cũng mong còn được chăm sóc em thêm thời gian dài nữa...

Hôm qua, tôi đã có sự bất đồng căng thẳng với người nhà của Bi. Em lên cơn sốt, và lại bị co giật. Cả nhà hoảng loạn. Mèo liên tục gọi bác sĩ và y tá vẫn chăm sóc em hàng ngày nhưng họ chưa đến kịp. Mẹ Tâm bắt đầu khóc. Katt cũng rồi, Mèo càng căng thẳng hơn. Tôi cũng hoang mang không biết phải làm gì trong tình huống này. Bác Tiến của Bi vừa khóc vừa yêu cầu phải đưa Bi nhập viện nhưng tôi cản lại, bảo chờ bác sĩ đến. Mèo tìm mọi cách để ngăn lại. Cuộc tranh luận ngày càng to tiếng. Không khí càng lúc càng ồn ào ngộp thở. Tôi rất thông cảm với bác Tiến, trong tình huống này ai cũng chọn phương pháp cho em nhập viện, nhưng tôi không thể để ai đưa em ra khỏi phòng được. Tôi vẫn nhớ lời dặn dò của Bi là trong tình huống xấu nhất cũng không được đưa em vào bệnh viện. Vì đến giai đoạn này, y học cũng chẳng còn giúp gì được cho em nữa rồi. Nhưng tôi hiểu, mình không có quyền quyết định nữa rồi, nếu gia đình vẫn nhất định phải đưa Bi vào bệnh viện, tôi cũng phải nghe theo. May mà cuối cùng mẹ Tâm, cô Châu, cô Diệp của Bi cũng theo ý tôi và Mèo. Y tá cũng đến kịp để truyền canxi cho Bi. Được một lúc, tình hình của Bi tạm ổn. Em hết co giật và lại nằm thiếp đi... Tôi thở phào nhẹ nhõm khi cuối cùng mình cũng giữ đúng lời hứa với Bi, nhưng bản thân tôi cũng thật sự hoang mang, liệu quyết định của mình có thật sự tốt cho em không? Không hiểu sao lúc này trong lòng tôi có gì đó bất an. Tôi nói mẹ Tâm gọi tất cả cô chú của Bi đến nhà, còn Mèo thì thông báo cho tất cả bạn bè...

Vài mươi phút sau mọi người đều có mặt đông đủ. Ai cũng vây quanh Bi, trò chuyện rôm rả như chưa từng xảy ra cú thót tim ban nãy. Cô y tá nói với Mèo: *"Chưa bao giờ thấy có gia đình nào lạc quan như nhà này. Như người khác, có lẽ đã khóc bù lu bù loa, còn mọi người vẫn rất bình tĩnh và giữ không khí vui vẻ"*. Tôi không biết lúc này, liệu tiếng cười vẫn còn tồn tại thì có điều gì bất thường không, nhưng tôi biết chắc, tiếng khóc lúc này càng làm cho mọi chuyện rồi rã thêm thôi. Tôi bàn với Mèo ngày mai sẽ thuê hẳn một y tá chăm sóc 24/24 cho Bi tại nhà, vì có những điều bắt đầu vượt quá khả năng và hiểu biết của chúng tôi.

Được một lúc, tôi vào phòng thăm chừng Bi. Sky đang nằm gục bên cạnh, tay vẫn đang nắm tay Bi. Tôi đưa tay vuốt trán Bi như thói quen thường ngày, rồi giật mình khi cảm giác trán và mặt em rất nóng. Nghe tôi thông báo, cả nhà gần như náo loạn. Mẹ Tâm chạy lên, gương mặt thất thần. Mèo luống cuống gọi người nhờ mua nhiệt kế về để theo dõi thân nhiệt cho Bi. Em vẫn nằm mê man, cơ thể vẫn hăm hập sốt. Nếu Bi lên cơn sốt lúc này là tình trạng rất nguy hiểm. Tôi bản loạn tinh thần, phản xạ tự nhiên là quyết định đưa em đi cấp cứu, nhưng tôi lại nhớ đến lời dặn dò của Bi. Tôi nhìn đồng hồ: gần 3g sáng. Mọi người vẫn liên tục lau người cho Bi để hạ sốt. Tôi quyết định nếu 30 phút nữa, nếu thân nhiệt của Bi vẫn trên 40° thì bắt buộc phải nhập viện. Lúc này cả nhà mới thật sự bắt đầu hoảng loạn. Vừa trấn an mọi người, tôi vừa tính toán xem nên đưa Bi vào bệnh viện nào. Bi vẫn nằm mê man, tôi không biết lúc này em còn cảm nhận được những ồn ào xung quanh mình hay không?

Bi nhập viện lúc hơn 4g sáng. Bác sĩ sau khi nghe về bệnh tình và khám qua cho em, phán một câu xanh rờn: *"Tình hình này là hết cứu chữa gì được rồi, còn đưa vào đây làm gì? Bệnh nhân đã hôn mê rồi"*. Tôi và Mèo bắt đầu mất bình tĩnh nhưng vẫn cố gắng giải thích: *"Bệnh nhân vẫn còn nhận thức được, chỉ là bị sốt thôi. Gia đình biết rõ tình trạng, chỉ yêu cầu bệnh viện hạ sốt xong sẽ đưa về nhà chứ không điều trị tại đây"*. Nữ bác sĩ trực vẫn chần chừ. Mèo nói nhỏ vào tai Bi: *"Bi, nếu em vẫn còn nhận thức, phất tay một cái để bác sĩ biết là em chưa hôn mê đi"*. Tôi không biết lúc đó thật sự Bi vẫn còn nhận thức được hay chỉ là phản ứng cơ học vô tình của cơ thể mà Bi lại vẩy tay mạnh một cái. Bác sĩ chấp nhận bắt đầu truyền thuốc hạ sốt cho Bi.

Thời gian chậm chạp trôi qua... Mẹ Tâm và bé Mi mệt nên về nhà trước, chỉ còn lại bạn bè ở lại trông chừng Bi. Ngồi trên ghế đá của bệnh viện, tôi tâm sự với Katt: *"Chắc chắn là không sao đâu. Bi đã trải qua rất nhiều cái còn cam go hơn nhiều, lần này chỉ là một cơn sốt thì có gì đâu..."*. Ai cũng có lòng tin là Bi không thể gục ngã, và chắc chắn em sẽ lại vượt qua được cửa ải này. Đến 7g sáng, tôi quyết định đưa Bi về nhà. Em đã hạ sốt được một chút, cũng không còn bị trào dịch... Mèo và Katt vẫn thay phiên nhau

chăm sóc Bi, còn tôi mệt quá nên nằm thiếp đi một chút. Đến gần trưa, Mèo gọi tôi vào chăm sóc cho Bi. Em vẫn nằm im, hơi thở chậm rãi nhưng vẫn đều đều. Tôi nắm tay Bi, giọng vẫn đùa giỡn như mọi lần: “*Thôi hù mọi người như vậy là đủ rồi cậu! Mau khỏe lại để còn đi chơi nữa...*”. Bất chợt một giọt nước mắt chảy ra từ đuôi mắt của Bi. Tôi vừa chấm nước mắt cho Bi, vừa giỡn tiếp: “*Nín ngay, con trai có gì đâu mà khóc?*”. Bất chợt, hơi thở của Bi dồn dập, gấp gáp, hắt ra một hơi mạnh rồi im bật. Tôi bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, vừa xoa đầu Bi vừa làm dịu tay nhồi tim cho em.

- Thôi nha Bi, anh không giỡn nữa đâu, mở mắt ra mau đi...

Bi lại nãy người, lại tiếp tục thở dồn dập. Tôi chưa kịp thở phào thì em lại tiếp tục thở hắt mạnh một cái nữa. Rồi nằm im xuôi. Tôi đưa tay ngang mũi Bi như một phản xạ, không còn hơi thở nữa. Tôi vẫn nhồi tim cho Bi, lần này tôi cũng bắt đầu mất kiểm soát, khóc nức thành tiếng. Mọi người nghe tiếng tôi gào khóc bắt đầu ào sang phòng, vây quanh Bi. Từ lúc đó, tôi cảm giác mình không còn nhận thức được chuyện gì xung quanh nữa. Trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng. Vậy là đứa em trai của tôi đã ra đi... Lần đầu tiên trong cuộc đời tận mắt chứng kiến giây phút ra đi của một người, lại là người mà mình yêu quý, cảm giác đau đớn đó có lẽ suốt cuộc đời tôi sẽ không bao giờ quên được...

Đứa em tôi- WanBi Tuấn Anh- đã vĩnh viễn ra đi vào ngày 21.7.2013!

“...Tôi không sợ chết, tôi chỉ sợ phải rời xa những người mà mình thương yêu và sợ họ phải buồn vì sự ra đi của tôi.

Nếu một ngày nào đó phải ra đi, tôi muốn có một đám tang đơn giản, chỉ có hai màu tôi thích nhất là trắng xanh, linh cữu của tôi phải màu trắng, chỗ tôi nằm phải trang trí thật đẹp với nhiều hoa hồng trắng...”

WanBi Tuấn Anh

CHƯƠNG CUỐI

Bắt đầu từ một kết thúc

“Thì thôi hãy ra đi tìm đến nơi thuộc về em...”

Báo chí, đồng nghiệp gọi em là “Chàng ca sĩ ngoạn hiện nhất V-Pop”, là “Chàng hoàng tử có nụ cười thiên thần”... Ngày em khép mắt, nhiều giọt nước mắt đã rơi xuống, có những giọt nước mắt xót thương, và cả những giọt ân hận vì từng chưa hiểu đúng về em. Những tình cảm ấy không phải tự dưng mà có.

Ba ngày em nằm ngủ an nhiên để chờ bạn bè đến chia tay lần cuối, nhiều đồng nghiệp chưa từng làm việc chung với em cũng đến thấp nhang và ngồi lặng lẽ nhớ về em. Nhiều khán giả rồng rắn xếp hàng dưới mưa để tiễn biệt em. Vì thương cảm. Vì ngưỡng mộ. Vì xót xa. Và cả vì hối hận. Nhiều người khóc nức nở vì em, nhưng anh không khóc, và cả nhà cũng cố gắng kìm lại những giọt nước mắt bi thương để em bước đi thanh thản, để chu toàn cho em “sự kiện cuối cùng” của cuộc đời. Vì anh biết, có những nỗi buồn chẳng thể tính bằng nước mắt. Bất kỳ sự yêu thương nào cũng phải thể hiện bằng hành động, như anh em mình đã từng nói với nhau.

Ngày em đến Bình Hưng Hòa, hàng ngàn khán giả đã tụ tập đông kín từ sáng sớm để được nhìn đi ảnh, di quan của em trong phút cuối cùng. Có thể họ thật lòng đưa tiễn với lòng tiếc thương một người ra đi khi còn quá trẻ, có thể họ chỉ tò mò, nhưng anh tin em không trách những ai đến tạm biệt em bằng sự hiếu kỳ. Cảnh tượng ấy rất quen thuộc, giống những lần mình đi diễn show tình, khi xe vừa đến nơi khán giả đã vây lấy em để chụp ảnh và xin chữ ký, đúng không em? Ngay trong những khoảnh khắc cuối cùng trước khi em tan thành tro bụi, anh an ủi được phần nào khi em vẫn lướt qua dòng người như một ngôi sao.

Vài ngày cuối cùng em không còn phản ứng được với xung quanh, chỉ nằm đó. Im lặng. Mệt mỏi. Buông xuôi. Anh cảm thấy bất lực vì không hiểu em nghĩ gì trong đầu lúc này. “Cậu bạn nhỏ” của em ngày càng lớn, và hung hăng khiến em không còn đủ sức chống chọi nữa rồi, dù ý chí sinh tồn của em vẫn luôn mạnh mẽ. Trước đó vài ngày, em còn trả lời được tên Tóc Tiên khi Tiên đến nhà ngay khi vừa trở về từ Mỹ, vẫn còn hỏi han tình hình của bạn bè, vẫn còn ậm ừ hát bằng những thanh âm yếu ớt, vẫn còn phản ứng khi nghe Mèo đọc truyện Công tử nghèo- bộ truyện tranh mà em đã đọc đến thuộc lòng và kể đi kể lại cho mọi người nghe trong tiếng cười ngật nghẻo, vẫn còn trả lời đúng tên bộ phim hoạt hình Chiến sĩ Karaoke khi Linh cho em nghe lại bản soundtrack mà em từng thu âm khi chưa làm ca sĩ, vẫn mỉm cười hạnh phúc khi cô Châu cho nghe điện thoại em họ Thu Ngọc gọi về từ nước ngoài, vẫn còn trêu chọc Sky “*Để yên cho anh ngủ*” khi cô nàng tíu tít ngồi kể chuyện... Và anh không bao giờ quên được câu nói trọn vẹn cuối cùng em còn nói được với anh, dù không còn rõ chữ: “*Nằm đây với em!*” ngay khi đang phải chịu đựng cơn sặc kinh khủng nhất... Mọi chuyện xảy đến quá nhanh, dù cả em và anh đều đã chuẩn bị tâm lý cho ngày xấu nhất. Anh không thể chấp nhận được chuyện đứa em hoạt bát ngày nào của anh giờ lại nằm lặng im như thế. Nhưng rồi anh lại tin mọi chuyện đều được an bài sẵn. Anh là người dắt tay em từ những bước đi đầu tiên trên con đường ca hát, và em cũng lựa chọn anh là người cuối cùng nắm chặt tay em trước khi em trút hơi thở cuối. Em từng nói: “*Những gì em nợ anh kiếp này, kiếp sau em sẽ trả cho anh!*”. Nhưng nếu có kiếp sau, anh vẫn muốn được cùng mọi người chăm sóc em, dẫn dắt em trên con đường mà chúng ta đã chọn. Cũng như bạn bè vẫn luôn sẵn lòng sát cánh bên em trong những lúc tuyệt vọng nhất, như đã từng. Vì chúng ta là một gia đình, gia đình của những người không ruột rà máu mủ!

Tất cả giờ đã qua hết rồi. Sự ra đi của em là kết thúc cho những ngày đau đớn, những ngày âm thầm chiến đấu không than vãn với số phận... Nhưng sẽ lại là sự bắt đầu mới, cho em, cho anh, cho bạn bè, cho cả gia đình. Giờ em đã tìm đến nơi thuộc về em, lại quay trở về làm một người vô ưu, vô lo như thuở nào. Nhưng chắc chắn không phải một người hời hợt như trước đây mọi người thường nghĩ về em...

Chẳng biết bao nhiêu lâu nữa, mọi người sẽ thôi nhớ đến em, thôi nghe những ca khúc của em, thôi mỉm cười khi hình dung lại nụ cười rạng rỡ của em. Nhưng anh tin nhiều người sẽ nhớ mãi những lời em từng chia sẻ với các em thiếu nhi bị ung thư trong ngày hội Hoa Hướng Dương: *“WanBi tin trên đời có phép màu, phép màu ấy không đến từ bà Tiên, ông Bụt, mà đến từ chính sự lạc quan và nỗ lực của chính bản thân chúng ta, đến từ tình thương yêu của những người xung quanh”*. Phép màu đã không đến với em như mong mỏi của cả gia đình mình, nhưng anh tin hành trình cuộc đời của em sẽ là phép màu cho nhiều người nhìn vào, để họ có thêm sức mạnh chiến thắng những cuộc chiến rất dài trong cuộc đời của chính mình...

PHỤ LỤC
Nụ cười còn mãi
(MỘT SỐ BÀI VIẾT VỀ SỰ RA ĐI CỦA WANBI TUẤN ANH)

SAIGON LOSES AN ICON. WANBI DIES, AGED 26.

– PAWZ

Saigon lost a great man today when Wanbi Tuấn Anh passed away at the young age of just 26 (which would be 25 in westernised terms). But let me step back and tell you how I came to know who he was.

I first arrived in Vietnam in April 2011 for what I believed was to be a 10 day holiday, which then turned into six weeks, after which I just didn't get on the plane home, deciding that I liked the country too much and wanted to stay there.

But I remember in that first week wanting to soak up as much of the culture as possible, and one of the ways I did that was to listen to the music video channel Yan TV. I would actually leave the TV on all day and night long when I was home in my hotel, because I'm a huge fan of Korean and Japanese music and 4 times a day, Yan TV would dedicate a special slot to that music.

I wasn't much interested in the Vietnamese music. The language seemed awkward to me and very unsuited to singing, and also, the music itself was rather boring as popular Vietnamese music only has one style, and that is love songs, or more specifically, break up songs. But there was one singer that caught my eye and I bothered to go out of my way to remember his name.

His name was Wanbi Tuấn Anh, but everyone in Vietnam just knows him as Wanbi. The first song I saw of his was just a typical break-up song about a Vietnamese couple who break up and the girl gets angry at her boyfriend (played by Wanbi) and walks out of his life, leaving him devastated and alone. The ending was interesting though, as a Korean girl turns up on his doorstep responding to his room for rent advertisement, confusing him by speaking only in Korean, and the clip ended with "To be continued..."

I got quite into the song because Yan TV played it so often and I remember going to so many CD stores and asking them if they had Wanbi. None of them ever did, even when I showed them his name, but I was able to get a lot of his music off YouTube although I really wanted to see the conclusion to the story. Well, it turned out to be almost two years later, near the end of 2012 before I finally got to see how it turned out when he released "*Tìm Thấy*", or "found".

The song was brilliant because it was a cool R&B style unlike his previous song, and also because the video told a beautiful love story about how the two of them overcame their differences and struggled to communicate in the most unusual way – by printing out QR codes (2D bar codes) for each other to scan into their phones. The video also showed how the girl would draw funny faces on the lids of Wanbi's green tea bottles.

At the time I discovered the video I was in a relationship with a Vietnamese girl (now my wife !) and we were struggling with our own language differences so I showed it to her as a way of saying "Look

! Language is no barrier to true love !” She then began drawing similar faces on my own green tea bottles and I have collected the caps and have them stored away to this day, so the song really meant a lot to me.

By this time, I already knew that Wanbi was sick. I’d heard the whole story from various people I had met in my travels. Wanbi had a brain tumor and he was going to die, although naturally we didn’t know how long he had since he kept such details private. I had heard about how many other singers had gotten together and held a benefit concert to raise money for the well loved singer’s surgery. Working as I did for a local English-language Saigon magazine, I was eager to see if I could get an interview with him, and one of the other photographers at the magazine managed to obtain his mobile number for me, but whenever I called, Wanbi did not answer. I was not sure if the number was incorrect, although it had been supplied by one of his close friends so I was fairly confident it was correct, but I only called it a couple of times because to be honest, I was terrified at the idea of interviewing such a popular star one on one, especially knowing about his health condition, so I decided to wait for a while before I called him again.

Only a month ago, I was out drinking one night and I had a bellyful of beer when I saw one of the local cd vendors who ride along on a three wheeled bicycle with a stereo at the front pass by and I chased him down the street and he looked at me dubiously, wondering how to explain that he didn’t speak English and only really carried Vietnamese music. I just said one word to him “Wanbi ! WANBI !” and he smiled and nodded and found me a DVD collection of Wanbi’s music. I remember returning home in the early hours of the morning, holding it up triumphantly to my wife yelling excitedly “Look ! I finally have Wanbi’s music ! I bought it tonight from a street vendor !”

When I returned to Australia two weeks ago to visit family and obtain a new passport, I put only one thing on my iPod – a rip of the Wanbi DVD that I had bought. I watched it on the plane on the way to Australia. Since I was traveling light, it was the one little piece of Vietnam that I was bringing to Australia with me and when I found myself without any money or anywhere to stay and I was sleeping in the park, I would listen to it at night to remind me of the beautiful city I had just left and how much I wanted to return. Wanbi kept me sane when I had nowhere else to turn to and I didn’t have the ability to see my wife.

Well, tonight, as I was flicking through my Facebook entries, I saw something posted on his fan page. I just saw the words “tuổi 26” meaning “26 years old” on the post, without attempting to read or properly translate the rest of the post. I thought “Oh it must be Wanbi’s birthday today !” and I was about to comment “Happy Birthday Wanbi” until I saw one of the comments ... “RIP Wanbi”. My blood went cold and my heart stopped for a moment. “No !” I thought “It can’t be ! Wanbi has died ?” Translating the full text of the message told me the truth. Wanbi had been pronounced dead, at the young age of just 26 years old, which would be only 25 in western terms.

A beautiful life cut short far too soon, I began to cry. I composed myself as best I could and called my wife on Skype. She looked at my red eyes and quickly asked “What’s wrong ? You ok ?” with worry. I broke down and my speech faltered so much that I had to say it several times before she could understand me. “Wanbi died. I just read about it on Facebook. Wanbi died today”. She told me I was a baby, because Vietnamese people treat death differently and it isn’t normal to cry over someone’s death who isn’t part of your family, but I couldn’t hold back the tears and she just smiled in amusement and told me she was sorry to hear it. We listened to *Tim Thấy* together on my laptop over Skype while I tried not to bawl too much.

Wanbi, I never got a chance to meet you and tell you how much your music moved this crazy foreigner, and how that song especially became the anthem for my own cross-cultural love, but I am writing this to tell everyone that Wanbi was a great man and a beautiful singer with a heart of gold and whose smile could melt any pain. I wrote about him so many times, across three different blog sites. Whenever anyone asked “Do you like Vietnamese music ?” I would always answer without thinking and say “I love Wanbi’s music !”

I want to end this article with a different song though. I want to share with you a song that I used to put on in the mornings to put a smile on my face and prepare me for the day ahead. It’s a good one to use as an example of his work because it shows him doing what he did best – making people smile. His number will stay in my phone forever as a memory of how I almost met the great Wanbi.

You might have disappeared from our lives like one of the balloons in your video, but you will never disappear from our hearts Wanbi. And your music will continue to make us smile every time we hear it. Now, without further ado, I want you to sing along... and let the music free you from your sorrow.

Bản lược dịch:

WANBI QUA ĐỜI Ở TUỔI 26, SÀI GÒN MẤT ĐI MỘT BIỂU TƯỢNG

– PAWZ (Phóng viên người Úc)

Sài Gòn đã mất đi một người tuyệt vời, Wanbi Tuấn Anh qua đời khi chỉ mới 26 tuổi nhưng hãy để tôi hồi tưởng lại và kể các bạn nghe tôi đã biết cậu ấy như thế nào. Lần đầu tiên tôi đến Việt Nam vào tháng 4/2011. Lúc đầu tôi chỉ nghĩ đây là chuyến nghỉ ngơi 10 ngày nhưng sau đó lại kéo dài đến những 6 tuần. Tôi thật sự đã không bắt máy bay về nhà vì nhận ra tôi yêu thích đất nước này quá đỗi và thật sự muốn ở lại.

Tôi nhớ rằng, trong tuần đầu tiên tôi muốn trải nghiệm thật nhiều nét văn hóa nhất có thể và một trong những cách tiếp cận là xem kênh truyền hình dành cho giới trẻ. Tôi cứ để cái TV lải nhải suốt ngày đêm khi trở về khách sạn. Tôi là fan của nhạc Nhật và Hàn nên cứ mỗi ngày 4 lần, kênh này lại cho tôi sống trong cảm giác đó.

Tôi không cảm thấy thích nhạc Việt Nam lắm. Ngôn ngữ này đối với tôi thật lạ lẫm và khó để hát theo. Hơn nữa, bản chất thể loại âm nhạc này thật chán vì tất cả những bài hát phổ biến đều chỉ mang một phong cách về tình yêu, đặc biệt hơn nữa, là những ca khúc chia tay nhưng lại có một ca sĩ khiến tôi phải dừng mắt lại và khiến tôi phải nhớ lấy tên của cậu ấy.

Đó là Wanbi Tuấn Anh, nhưng mọi người ở Việt Nam lại chỉ gọi cậu ấy là Wanbi. Ca khúc đầu tiên của cậu ấy mà tôi xem là một kiểu mẫu của ca khúc chia tay của Việt Nam khi cô gái tỏ ra giận dữ với bạn trai (do Wanbi thủ vai) và rồi bước ra khỏi cuộc đời nhau, để lại anh ấy tự trách bản thân trong cô độc. Cái kết cũng thật hấp dẫn khi một cô gái Hàn Quốc xuất hiện ngay thêm cửa để thuê phòng theo như quảng cáo, khiến anh khó hiểu khi chỉ nói được tiếng Hàn và MV kết thúc bằng dòng chữ “to be continued...”.

Tôi thật sự ấn tượng với ca khúc vì nó được phát khá thường xuyên trên kênh giải trí và tôi nhớ là đã phải ghé qua rất nhiều cửa hàng CD để hỏi xem họ có đĩa của Wanbi không. Thậm chí khi tôi nói tên của cậu ấy, họ cũng không có, nhưng tôi lại có thể nghe được rất nhiều nhạc của Wanbi trên YouTube dù thật tình tôi chỉ muốn biết kết quả của câu chuyện trên. Hai năm sau, cuối năm 2012 tôi mới biết được khi Wanbi phát hành MV Tìm thấy.

Ca khúc rất hay không chỉ vì phong cách R&B rất thời thượng rất khác những ca khúc trước đó mà còn vì câu chuyện được chuyển tải về hai người vượt qua những rào cản bất đồng ngôn ngữ để nói chuyện được với nhau bằng những cách thức “sáng tạo” - in ra những đoạn code để mỗi người dùng điện thoại quét và hiểu. MV cũng cho thấy cô gái đã vẽ những biểu tượng mặt cười vui vẻ trên chiếc tách uống trà của Wanbi.

Khi tôi xem MV này cũng là lúc tôi bắt đầu mối quan hệ với một cô gái Việt Nam (giờ đây là vợ tôi) và chúng tôi cũng đã vất vả rất nhiều với sự cách biệt trong ngôn ngữ. Tôi đã cho cô ấy xem MV này và nói: “Em nhìn đi! Tình yêu chân thật sẽ xóa rào cản ngôn ngữ”. Cô ấy cũng bắt đầu vẽ những mặt cười như thế trên bình trà của tôi. Ca khúc quả thật rất có ý nghĩa với tôi.

Đến thời gian này, tôi biết được Wanbi đang bị bệnh. Tôi đã nghe toàn bộ câu chuyện từ những người tôi gặp trên những chuyến du lịch. Wanbi có một khối u trong não và sẽ chết, dù không ai trong chúng ta biết được thời gian là bao lâu vì cậu ấy giữ những điều chi tiết cho riêng mình. Tôi cũng nghe về những ca sĩ khác đã tập hợp với nhau bên nhau để làm nên một chương trình lấy lợi nhuận ủng hộ cho ca phẫu thuật cho chàng ca sĩ được quý mến.

Với vai trò một người làm việc cho một tạp chí tiếng Anh ở Sài Gòn, tôi rất muốn có được một cuộc phỏng vấn với Wanbi. Một phóng viên ảnh của tờ báo đã cho tôi số điện thoại nhưng mỗi khi gọi đều không được trả lời. Tôi cũng không biết đó có thật là số của cậu ấy không. Số điện thoại này được một người bạn thân của cậu ấy cho nên tôi tin là thật. Thú thật là sau nhiều lần gọi không thành công, tôi bắt đầu lo ngại với suy nghĩ mình đang làm phỏng vấn 1 đối 1 với một ngôi sao, nhất là khi biết về tình hình sức khỏe của cậu ấy. Do đó, tôi quyết định đợi thêm một thời gian nữa trước khi liên lạc lại.

Khi trở lại Úc 2 tuần trước để thăm gia đình và làm hộ chiếu mới, tôi chỉ để trong chiếc ipod của mình nhạc của Wanbi. Tôi xem những clip này trên máy bay về Úc. Khi du lịch gọn nhẹ, đó là chút ít tài sản từ Việt Nam mà tôi mang theo. Có những lúc tôi phát hiện mình không có tiền, không biết ở đâu và phải ngủ

ở công viên, tôi vẫn muốn nghe nhạc này để nhắc nhớ về một thành phố xinh đẹp mà tôi đã bỏ đi và muốn trở về nhiều đến thế nào. Wanbi đã khiến tôi bình tĩnh trở lại khi tôi chẳng có ai bên cạnh kể cả vợ mình.

Tối nay, khi lướt trên những thông tin trên mạng xã hội, tôi đã thấy ai đó post lên trang fanpage. Tôi thấy dòng chữ “tuổi 26”. Không cần đọc hết hay dùng công cụ dịch, tôi nghĩ “Ồ có lẽ hôm nay là sinh nhật của Wanbi”. Khi tôi sắp viết: “Chúc mừng sinh nhật Wanbi”, tôi đọc được những chia sẻ khác... “RIP Wanbi”. Tôi thấy lạnh cả người và tưởng như tim mình ngừng lại vài nhịp. “Không! Tôi thể nào như vậy! Wanbi đã mất?”, tôi nghĩ. Sau khi dịch lại toàn bộ nội dung, tôi biết đó là sự thật. Wanbi đã mất, khi tuổi còn rất trẻ, chỉ mới 26.

Một cuộc đời đẹp những lại quá ngắn, tôi bắt đầu khóc. Tôi tự trấn tĩnh mình và gọi vợ trên Skype. Cô ấy thấy mắt tôi đỏ hoe và hỏi với vẻ mặt lo lắng: “Có chuyện gì hả anh? Anh ổn chứ?”. Tôi khóc òa và không thể nói thành lời. Phải mất rất lâu cô ấy mới hiểu được tôi nói: “Wanbi mất rồi. Anh vừa đọc thấy trên trang cá nhân. Cậu ấy vừa qua đời hôm nay”. Vợ tôi nói, tôi như một đứa trẻ, người Việt không phản ứng như vậy và thật kỳ cục khi khóc vì một người không thân thuộc trong gia đình qua đời. Nhưng tôi không thể ngăn được nước mắt và vợ tôi cũng rất buồn khi nghe tin này. Chúng tôi đã cùng nhau nghe Tim thấy trên laptop thông qua skype và tôi cố gắng không quá xúc động.

Wanbi, tôi chưa bao giờ có dịp gặp bạn để nói bạn biết, âm nhạc của bạn đã làm một người ngoại quốc như tôi phát cuồng, nói bạn biết những ca khúc của bạn đã có giá trị như thế nào đối với tình yêu vượt qua vách ngăn văn hóa của chúng tôi như thế nào. Tôi chỉ có thể viết để nói với mọi người rằng Wanbi là một người tuyệt vời, một ca sĩ đẹp để với trái tim bằng vàng cùng nụ cười có thể làm tan chảy mọi nỗi đau. Tôi đã viết về cậu ấy nhiều lần, trên nhiều trang khác nhau. Khi có ai đó hỏi tôi: “Anh thích nhạc Việt Nam hả?”, tôi luôn trả lời mà không cần suy nghĩ: “Tôi thích nhạc của Wanbi”.

Tôi muốn khép lại bài viết này bằng một ca khúc. Tôi muốn chia sẻ với tất cả mọi người ca khúc tôi đã nghe và mỗi sáng để mỉm cười để chuẩn bị cho một ngày mới trước mắt. Đâu cũng là một điển hình cho những sản phẩm âm nhạc của Wan- bi, cho thấy cậu ấy đã thật sự làm hết mình để mọi người cười. Số của cậu ấy sẽ mãi nằm trên điện thoại của tôi và là một khoảng ký ức của tôi khi suýt nữa là có thể gặp được.

Bạn có thể biến mất trong cuộc đời này như những quả bóng trong MV, nhưng bạn sẽ không bao giờ biết mất trong trái tim chúng tôi. Âm nhạc của bạn sẽ tiếp tục làm chúng tôi cười mỗi khi nghe lại. Còn bây giờ, không nói thêm nữa, tôi muốn bạn hát... và để âm nhạc xóa khi những phiền muộn trong bạn.

NHỮNG NỤ HỒNG TRẮNG TIỀN ĐƯA WANBI TUẤN ANH

– Trung Nghĩa (Tuổi Trẻ)

Sáng sớm hôm nay 24-7, lễ đưa tiễn Wanbi đã diễn ra tại nhà riêng. Đông đảo người thân, bạn bè và khán giả ái mộ đứng trong làn mưa để chia tay linh cữu Wanbi.

Linh cữu của Wanbi được đưa về nghĩa trang Bình Hưng Hòa hỏa táng. Theo di nguyện của ca sĩ, tro cốt được đặt tại một ngôi chùa bên cạnh tro cốt của người cha.

Trước đó, đêm 23-7, khá đông nghệ sĩ, bạn hữu đã tập trung đàn hát và trò chuyện ôn lại những kỷ niệm bên linh cữu WanBi lần cuối.

“Trong làng giải trí có một người mà ai cũng yêu mến là điều thật hiếm quý biết bao!”, nghệ sĩ Thành Lộc thốt lên khi đến tang lễ ca sĩ Wanbi Tuấn Anh. Trong sổ tang, nghệ sĩ Thành Lộc kể những lần anh diễn kịch trên sân khấu “nhìn xuống hàng ghế khán giả thấy Bi ngồi xem và có nụ cười thật rạng rỡ”.

Nụ cười rạng rỡ ấy nay vẫn hiện trên di ảnh của WanBi. Những ngày qua, rất đông đồng nghiệp và bạn trẻ ái mộ mặc áo trắng tới xếp những hàng dài chờ lướt thấp nhen nhang và đặt đóa hoa hồng trắng trên linh cữu chàng ca sĩ ra đi ở tuổi 26. Nhiều vòng hoa trắng hai bên lối vào nhà WanBi bởi trắng là màu yêu thích của anh lúc còn sống.

Giờ đây mọi người cũng biết rõ sự thật vì sao Wanbi nín lặng khi có thời điểm anh bị những lời đồn ác ý về chuyện anh để tóc dài che một bên mắt hay mập lên (tất cả đều do bệnh tật và WanBi lúc bấy giờ vẫn cố gắng che giấu để không làm buồn lòng người khác).

“Khi bạn chỉ trích và nói xấu ai đó, bạn đâu biết rằng họ có những nỗi niềm hoặc nỗi đau riêng”, một lời bình luận viết trên mạng của một bạn trẻ trong ngày Wanbi lìa khỏi cõi trần hẳn để lại nhiều suy gẫm.

Và ít ai cũng biết được rằng sức khỏe Wanbi trong những tháng cuối cùng rất tồi tệ và anh phải chịu đựng những cơn đau thể xác khi bệnh làm mất thị lực, liệt toàn thân, mất tiếng nói và không ăn được nữa.

Sự ra đi của Wanbi để lại bao thương tiếc, nhưng phần nào cũng chính là sự giải thoát nhẹ nhàng cho anh như danh hài Hoài Linh đã dành lời tiễn biệt: “Hãy trút bỏ ưu phiền, lo lắng, sự đau đớn của bệnh tật và những bon chen của cuộc sống”.

Câu chuyện Wanbi ra đi ở tuổi đời rất trẻ đã không còn riêng rẽ ở góc độ một cá nhân khi nó trở thành một hiện tượng nơi cộng đồng mạng, một câu chuyện rất đáng suy gẫm về tình đồng nghiệp trong giới văn nghệ - làng showbiz vốn nhiều nhiều nhường, cạnh tranh khốc liệt và đầy điều tiếng bẽ bối.

Nó cũng cho thấy đa số những người trẻ hôm nay có tấm lòng nhân ái và sẽ chia sẻ với người kém may mắn như thế nào bên cạnh một bộ phận nhỏ những trò gây sốc phản cảm hoặc ném đá vô tội vạ trên mạng.

Tiền đưa WanBi, nhiều người một lần nữa lại nhớ đến đêm văn nghệ dành cho bệnh nhi ung thư “Viết tiếp ước mơ của Thúy”. Đêm ấy, Wanbi - mũ lụp xụp che mái đầu cạo trọc và một mắt nhắm nghiền - hát trước đám đông khán giả đang đưa cao muôn ngàn đóa hướng dương chứa các ngọn nến lung linh.

Hôm nay, Wanbi đã yên nghỉ và mãi khép lại nụ cười rạng rỡ nhưng những chia sẻ của anh lại mở ra, như một tâm sự hướng về những người kém may mắn của anh: “Vẫn còn nhiều mảnh đời đang gặp khó khăn ở đâu đó cũng đang cần được động viên, chia sẻ như Wanbi. Wanbi hiểu khi gặp khó khăn hay bệnh tật, người ta sẽ quý trọng cuộc sống và quý trọng sự chia sẻ của mọi người như thế nào. Nếu chúng ta có thể dang tay đùm bọc được hết tất cả thì hay biết mấy”.

ĐIỀU KHÔNG THỂ QUÊN VỀ WANBI TUẤN ANH

– Xuân Huy (VnExpress)

Ra đi mãi mãi ở tuổi 26 nhưng các ca khúc, nụ cười và tinh thần lạc quan của Wanbi Tuấn Anh sẽ luôn đọng lại trong tim người hâm mộ.

Nụ cười không bao giờ tắt

Đối với những người hâm mộ và yêu mến Wanbi Tuấn Anh, có lẽ nụ cười tươi rói và chưa bao giờ tắt trên môi là thứ “tài sản” quý giá nhất mà anh đã để lại trong tim mỗi người.

Không chỉ giúp Wanbi chiếm được thiện cảm từ người đối diện, nụ cười rạng rỡ của anh còn là dấu ấn khó quên mỗi lần anh xuất hiện trên bìa các tạp chí tuổi teen. Kể từ lúc thơ ấu đến khi bước vào hoạt động nghệ thuật trong vai trò người mẫu ảnh, sau này là ca sĩ, cả khi đối mặt, chống chọi căn bệnh hiểm nghèo, hiếm khi nào Wanbi ủ rũ, cau có hay đau buồn.

Quang Chí, một người bạn khá thân thiết đồng thời cũng là người đứng ra tổ chức đêm nhạc từ thiện ủng hộ Wanbi chia sẻ trên trang cá nhân lúc nhận được tin dữ: “*Hy vọng mây sẽ ra đi bình an. Một người mà tao hình như chưa từng thấy cau có mà lúc nào gặp cũng cười. Sẽ luôn như thế này nhé!*”.

Nhạc sĩ Nguyễn Hồng Thuận cũng tâm sự rằng: “*Bi à! Dù chỉ là 26 năm thôi nhưng những gì em để lại cho cuộc sống này thì rất nhiều Bi ơi. Không chỉ là những album, những show diễn, ca khúc nổi tiếng, một giọng hát hay... mà đó còn là hình ảnh về một cậu bé rất ngoan. Đối với bạn bè và đồng nghiệp, em là một cậu bé hòa đồng, hiền lành, lễ phép và luôn tươi cười. Đối với gia đình em là một trụ cột, một người đàn ông mạnh mẽ, một bờ vai, một điểm tựa cho những thành viên còn lại... Đối với khán giả em là một chàng ca sĩ siêng năng, điển trai, hát hay, dễ thương và luôn tỏa sáng trên sân khấu....*”.

Nữ ca sĩ Thu Thủy có chung cảm nhận: “*Bi là một người sống rất tình cảm, luôn luôn cười và tạo cho người đối diện cảm thấy tan biến muộn phiền. Những lúc không khỏe hay buồn bực thì cậu ấy cũng ít chia sẻ với mọi người*”.

Những ca khúc đình đám

Là một trong những nam ca sĩ đi đầu trào lưu nhạc teen tại Việt Nam, Wanbi đã gây được ấn tượng

sâu sắc với khán giả trẻ với các sáng tác nhẹ nhàng, trong sáng đúng lứa tuổi.

Bước ngoặt đầu tiên trong sự nghiệp ca hát của Wanbi là màn kết hợp cùng nữ ca sĩ Tóc Tiên qua ca khúc *Kem dâu tình yêu*. Nhờ ca khúc này, tên tuổi của Wanbi nhanh chóng nhận được nhiều sự chú ý với hình ảnh chàng hoàng tử được phủ sóng rộng khắp trên các tờ báo tuổi teen vào năm 2008. Bên cạnh đó, Wanbi còn chứng tỏ khả năng sáng tác cực ổn qua các ca khúc *Cho em*, *Từng ngày qua*, *Chuyện tình gió*, ... được phát hành trong album đầu tay Wanbi 0901. Đáng chú ý là bản song ca *Cho em* cùng “họa mi” Thùy Chi đã vượt lên dẫn đầu trong danh sách các ca khúc được nghe nhiều nhất tại thời điểm đó. Hiện tại, ca khúc này vẫn chiếm trọn tình cảm của khán giả nhờ giai điệu nhẹ nhàng, sâu lắng cùng lời ca dung dị nhưng rất chân thành. Sau khi cư dân mạng biết tin Wanbi qua đời vào chiều 21/7, nhiều người đã chọn ca khúc này để chia sẻ trên trang cá nhân và bày tỏ niềm tiếc thương cho sự ra đi của nam ca sĩ khi còn quá trẻ.

Một sáng tác của nhạc sĩ Nguyễn Hải Phong được Wanbi mua độc quyền là *Đôi mắt* cũng trở thành hit gắn liền với tên tuổi anh. Ca khúc theo phong cách R&B đã tạo nên một hiện tượng lớn ngay khi ra mắt và leo lên top đầu của các bảng xếp hạng âm nhạc uy tín, trong đó có *Làn sóng xanh*.

Sau album đầu tay, các sản phẩm âm nhạc tiếp theo của anh tuy không tạo được hiệu ứng mạnh mẽ như thời kỳ đầu nhưng cũng có những ca khúc được khán giả rất yêu mến như *Vụt mắt*, *Dòng thư cuối*, *Dấu vết*,... Đặc biệt, ca khúc *Cảm ơn* do chính anh sáng tác đã gây được xúc động mạnh khi thông tin về bệnh tình của Wanbi được chia sẻ trên các phương tiện truyền thông. Với giai điệu sâu lắng, ca từ đầy cảm động, *Cảm ơn* như một lời tri ân mà Wanbi muốn gửi tới người hâm mộ, gia đình và bạn bè: “*Cảm ơn tình yêu ấy, cảm ơn cuộc sống này. Để tôi được hát mãi với con tim rất chân thành...*”.

Tinh thần lạc quan

Suốt 4 năm kể từ khi phát hiện ra mình bị khối u ở tuyến yên trong não vào giữa năm 2009, Wanbi Tuấn Anh đã có một quãng thời gian dài chiến đấu với bệnh tật hiểm nghèo cùng nhiều ca phẫu thuật ở Việt Nam và Singapore. Qua lời kể của mẹ Wanbi, trong thời gian căn bệnh hoành hành, nam ca sĩ đã phải chịu không ít đau đớn nhưng chưa một lần kêu than.

Ngay cả khi sang Singapore để điều trị, Wanbi vẫn vui vẻ chia sẻ trên trang cá nhân rằng: “Đã trở về quê nhà thân thương sau 3 ngày vì vụ ở Sing. Điều làm mình vẫn vương nhất ở đây chính là trà sữa. Sao mà uống mà không chán zì trời. Post hình này lên để chọc tức một người”.

Trong thời gian lâm bệnh nặng, Wanbi vẫn luôn giữ cho mình tia hy vọng rằng tình hình sức khỏe sẽ tiến triển khả quan hơn, để anh lại có thể đứng trên sân khấu hát cho nhiều người nghe. Cảm giác lo sợ những ngày đầu tiên khi biết mình bị bệnh cũng dần thay thế bằng sự lạc quan giúp anh chống chọi qua những cơn đau, Wanbi cho biết anh tin bên cạnh mình luôn có rất nhiều người yêu thương, ủng hộ và tiếp sức cho mình. Thậm chí, anh còn hóm hỉnh ví khối u ác tính như một “anh bạn nhỏ” mà anh phải sống chung đến cuối đời, “chỉ có thể tìm cách để ‘cậu ấy’ không nghịch cái này, phá cái kia chứ không thể tiêu diệt nó hoàn toàn”.

Vì không muốn những người xung quanh buồn, Wanbi chưa từng có ý nghĩ muốn buông xuôi. Anh tâm sự: “Nếu thật sự chỉ còn một ngày để sống, đó sẽ là một ngày anh sống rất vui vẻ và hạnh phúc bên những người mình thương yêu. Anh sẽ hát cho tất cả những ai còn yêu thương và ủng hộ anh đến giây phút cuối cùng”.

Câu chuyện về Wanbi và 4 năm chiến đấu với bệnh tật đã làm nhiều người không khỏi xúc động và cảm phục nghị lực sống kiên cường. Khi nghe tin Wanbi qua đời vào chiều 21/7, Baggio chia sẻ trên trang cá nhân: “Đi thanh thân nhé bạn tôi ơi! Người kiên cường nhất tôi từng biết!”.

Tình yêu thương trong showbiz Việt

Hiếm khi nào khán giả thấy các nghệ sĩ trong showbiz Việt đoàn kết đến thế khi họ cùng nhau tổ chức đêm nhạc gây quỹ ủng hộ cho Wanbi Tuấn Anh chữa trị căn bệnh hiểm nghèo.

Ngoài Bắc, các ca sĩ nổi tiếng như Thái Thùy Linh, Quỳnh Nga, Hoàng Yến, Vũ Hà Anh,... đã nhận biểu diễn không thù lao trong một đêm nhạc tại Hà Nội. Toàn bộ số tiền thu được trong đêm nhạc đó đã được gửi đến cho Wanbi Tuấn Anh như một sự động viên, chia sẻ. Trong Nam, Đàm Vĩnh Hưng, Hồ Ngọc

Hà, Thu Minh, Minh Hằng, Thu Thủy, Bảo Thy,... cùng nhau xuất hiện trong đêm nhạc *Cảm ơn* để hỗ trợ cho Wanbi. Thậm chí, Hồ Ngọc Hà và một số nghệ sĩ khác đã quyết định thu âm ca khúc *Cảm ơn* do chính Wanbi sáng tác để bán nhạc chuông, nhạc chờ nhằm giúp đỡ thêm về mặt tài chính chữa bệnh.

Qua những hoạt động ý nghĩa, khán giả cũng phần nào hiểu hơn về tình cảm giữa các nghệ sĩ, để từ đó biết rằng showbiz Việt không chỉ tồn tại những hào nhoáng xen lẫn sự khắc nghiệt, đổ kị, sân si mà còn có sự ấm áp và che chở, khi một người anh em, bạn bè đứng giữa ranh giới sự sống mong manh.

WANBI TUẤN ANH: CÒN MÃI NỤ CƯỜI TUỔI THANH XUÂN

– Phan Cao Tùng (Thanh Niên)

“Too young, too soon” (Quá trẻ, quá sớm!) - là những dòng bàng hoàng của rất nhiều khán giả chia sẻ trên các mạng xã hội khi biết tin nam ca sĩ Wanbi Tuấn Anh qua đời ở tuổi 26 vào chiều 21.7.2013.

Cuối năm ngoái, giới ca sĩ lẫn người hâm mộ đã sững sốt khi chính Wanbi Tuấn Anh lần đầu tiên chia sẻ thông tin anh phải tạm nghỉ hát do bị u não: *“Những biểu hiện đầu tiên ở mắt là nhìn không được bình thường. Lúc đó, tôi nghĩ đó chỉ là những căn bệnh về mắt thông thường và đến Bệnh viện Mắt ở Việt Nam để khám, bác sĩ chẩn đoán là mắt bị nhiễm vi rút. Sau mỗi giai đoạn điều trị, tôi phải đối mặt với tình trạng nghiêm trọng hơn. Cho đến nay, tôi biết mình mắc căn bệnh rất hiếm. Ở Việt Nam nói riêng hay những nước châu Á nói chung chưa thể tìm ra phương pháp điều trị triệt để. Ban đầu, tôi cảm thấy rất lo sợ khi phải đối mặt với một căn bệnh hiểm nghèo vì tuổi đời còn quá trẻ. Qua một thời gian, chính sự lạc quan của bản thân đã giúp tôi vượt qua được cảm giác này”*.

Chính khối u Chordoma đã làm ảnh hưởng đến một bên mắt khiến anh không nhìn thấy gì, bệnh trở nặng và gây nguy cơ tiếp theo với con mắt còn lại. chàng trai trẻ sinh năm 1987 khi ấy đã giấu bệnh của mình suốt 4 năm qua, và một mình chịu đựng lần tìm cách chữa trị trong lặng lẽ.

Các đồng nghiệp ca sĩ của Wanbi Tuấn Anh khi biết tin này đã tổ chức nhiều đêm nhạc trong tháng 11.2012 để gây quỹ giúp Wanbi Tuấn Anh chữa trị bệnh. Thật cảm động khi con người trẻ ấy có thể viết ra những dòng chiêm nghiệm về chính mình trước những lời đàm tiếu rằng còn nhiều người khổ sở, bệnh hiểm nghèo hơn anh: *“Phần lớn số tiền tôi nhận được là từ các anh chị em, bạn bè, đồng nghiệp đã đứng ra tổ chức và quyên góp qua sự chủ động của mọi người. Dù hiện tại số tiền vẫn chưa đủ cho việc điều trị, tôi cũng đã chia sẻ những gì mình đang có được với người khác. Gần đây nhất, tôi đã đóng góp một phần vào Quỹ bệnh nhi ung thư và mở quỹ riêng mang tên Cảm ơn để chia sẻ sự may mắn của mình với những người có cùng hoàn cảnh nhưng không có điều kiện để theo đuổi việc chữa trị. Tôi biết là vẫn còn nhiều người kém may mắn ngoài xã hội, tôi chỉ cố gắng san sẻ lại trong khả năng”*.

Sau sự kiện này, khán giả còn gặp lại Wanbi Tuấn Anh trong 3 chương trình ca nhạc cuối cùng (trong tháng 12.2012) trước khi anh vĩnh viễn ra đi, đó là: đêm kỷ niệm 15 năm *Làn Sóng Xanh*, chương trình *Thay lời muốn nói* với ca khúc *Cảm ơn* do chính anh sáng tác, và một chương trình từ thiện hát ở một bệnh viện gây quỹ cho các trẻ em bị ung thư.

Trong số các ca sĩ trẻ cùng thời như Noo Phước Thịnh, Ngô Kiến Huy, Nam Cường..., Wanbi Tuấn Anh là người nổi tiếng nhất thời ấy - khoảng năm 2008. Trước khi chuyển hẳn sang ca hát chuyên nghiệp, Nguyễn Tuấn Anh (tên thật của Wanbi) đã được biết đến như một người mẫu ảnh sáng giá trên rất nhiều trang báo học trò.

Anh cũng tham gia đóng rất nhiều mẫu quảng cáo sản phẩm trên nhiều phương tiện thông tin đại chúng với hình ảnh nụ cười tươi rọi thường trực. Wanbi Tuấn Anh đã ra được 3 album riêng với rất nhiều bài hit được yêu thích như *Đôi mắt*, *Cho em*, *Vụt mắt*, *Bắt sóng cảm xúc*, *Bắt đầu từ một kết thúc*... Năm 2009, Wanbi Tuấn Anh đoạt giải Ca sĩ Triển vọng *Làn Sóng Xanh* cùng với Thu Thủy. Anh cũng đã lần sân sang điện ảnh với các bộ phim như *Áo cưới thiên đường*, *Bóng ma học đường*...

Con đường nghệ thuật của nam ca sĩ đang có đà thuận lợi với tên tuổi dần được ghi dấu trong lòng khán giả thì lại phải tạm ngừng mấy năm nay vì lâm bệnh; và hôm nay thì anh đã từ giã những cơn đau trần thế, cơn đau thể xác để về một thế giới khác.

Wanbi từng chia sẻ thật lạc quan trong những ngày trị bệnh: *“Tuy chưa biết tương lai mình sẽ như thế nào với căn bệnh nguy hiểm này, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình may mắn hơn nhiều người, khi vẫn còn gia*

đình, bạn bè bên cạnh, còn sự cổ vũ tinh thần của khán giả, và quan trọng vẫn còn cơ hội làm việc để sống với niềm đam mê của mình. Tôi vẫn sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng. Trước đây tôi chỉ đến với nghề ca hát một cách tình cờ, nhưng những ngày trên giường bệnh, tôi mới hiểu công việc này có ý nghĩa với tôi như thế nào, khát khao được hát mãnh liệt đến mức nào”.

Tuổi thanh xuân của ai rồi cũng qua đi. Dù cuộc đời chỉ dành cho Wanbi những ngày tháng ngắn ngủi, nhưng đó là những ngày tháng thanh xuân đẹp nhất của đời người mà Wanbi Tuấn Anh đã ghi dấu trong lòng khán giả. Khán giả chắc chắn sẽ còn thương tiếc và nhớ mãi nụ cười rạng rỡ của những ngày tuổi trẻ mà Wanbi Tuấn Anh đã sống và hát hết mình trên rất nhiều sân khấu ca nhạc trong cả nước.

WANBI TUẤN ANH - MÃI MÃI TUỔI 26

– Hàn Quốc Việt (Ngôi Sao)

Trong những năm hoạt động nghệ thuật ngắn ngủi, ấn tượng mà anh để lại cho mọi người là hình ảnh hiền lành, chịu khó.

Chiều 21/7, Wanbi Tuấn Anh mãi mãi ra đi ở tuổi 26 sau thời gian dài cố gắng chống chọi với căn bệnh quái ác. Bạn bè, đồng nghiệp và khán giả đau buồn trước thông tin anh không còn nữa.

Wanbi Tuấn Anh tên thật là Nguyễn Tuấn Anh, sinh năm 1987. Anh có gương mặt hiền lành, nụ cười dễ mến và chiều cao nổi bật 1m80. Năm 2005, Wanbi đoạt giải thưởng đầu tiên trong sự nghiệp là *Guong mặt ấn tượng* của cuộc thi *Diễn viên điện ảnh triển vọng*. Năm 2006, anh tiếp tục giành giải HotVTeen do một tạp chí dành cho giới trẻ tổ chức. Từ đó, Wanbi Tuấn Anh “nổi như cồn” khi được hàng loạt tờ báo mời chụp ảnh thời trang. Anh cũng là người mẫu ảnh lẫn người mẫu quảng cáo cho nhiều thương hiệu.

Thành công với vai trò mẫu ảnh, nhưng Wanbi Tuấn Anh quyết định bỏ ngang để rẽ sang con đường ca hát. Năm 2007, Wanbi chính thức khởi nghiệp với nghệ danh Wanbi Nguyễn Tuấn Anh. Thời điểm này, anh được nhiều bạn trẻ yêu thích với bản song ca *Kem dâu tình yêu* với Tóc Tiên và *Cho em* với Thùy Chi.

Năm 2008, Wanbi Nguyễn Tuấn Anh đổi nghệ danh ngắn gọn hơn, thành Wanbi Tuấn Anh và phát hành album đầu tay mang tên *Wanbi 0901*. Sau khi ra mắt CD này, tên tuổi Wanbi ngày càng lan rộng khi ca khúc *Đôi mắt* đã trở thành bài hit lớn, được khán giả khắp nơi ưa thích. Bài hát lọt vào hàng loạt bảng xếp hạng như Làn Sóng Xanh, Yeah1 Countdown và các trang nghe nhạc trực tuyến. Suốt một thời gian dài sau đó, Wanbi hát ở bất kỳ sân khấu nào cũng được khán giả yêu cầu *Đôi mắt*. Không ít người nói, *Đôi mắt* đã vận vào cuộc đời Wanbi, để rồi sau đó anh bị bệnh hiểm nghèo ở não và đôi mắt là thứ bị hủy hoại đầu tiên...

Đầu 2009, trước khi Tóc Tiên sang Mỹ du học, cô và Wanbi kết hợp làm album *Chuyện tình vượt thời gian*. Album này không được cả hai giới thiệu thường xuyên trên sân khấu, vì người ở trong nước, người ở ngoài nước. Song, đây lại là dấu mốc quan trọng để Wanbi Tuấn Anh được đề cử và rồi sau đó vinh dự nhận được giải thưởng *Ca sĩ triển vọng Làn Sóng Xanh 2009*. Cũng trong năm này, Wanbi Tuấn Anh lần đầu lần sân sang nghệ thuật thứ bảy khi thử sức với một vai phụ trong phim truyền hình *Áo cưỡi thiên đường*.

Năm 2010, Wanbi Tuấn Anh tiếp tục ghi dấu ấn trong lĩnh vực ca nhạc với album thứ hai mang tên *Thăng*. Album gồm 10 ca khúc do chính anh viết, trong đó có hai bài có thêm phiên bản nước ngoài, gồm *Let go* viết bằng tiếng Anh và *Dòng thư cuối* bằng tiếng Hàn. Sự nghiệp ca hát của Wanbi một lần nữa bước lên nấc thang mới khi những ca khúc như *Vụt mắt*, *Dòng thư cuối*, *Chắp cánh*, *Phải làm thế nào...* lần lượt chinh phục các bảng xếp hạng. Đây cũng là khoảng thời gian Wanbi phải nỗ lực vực dậy tinh thần sau khi bỏ anh qua đời.

Cũng trong năm 2010, Wanbi Tuấn Anh được mời đóng bộ phim điện ảnh 3D đầu tiên của Việt Nam *Bóng ma học đường*. Trong phim, Wanbi vào vai con trai Hoài Linh - một cậu học trò hiền lành, nhút nhát và hơi khờ khạo. Anh đóng cùng dàn diễn viên tên tuổi như Hoài Linh, Hoàng Sơn, Trương Quỳnh Anh, Tim, hot girl Elly Trần, hot boy Thiên Minh... Diễn xuất của Wanbi được khen ngợi là có tiềm năng.

Kể từ sau phim *Bóng ma học đường*, Wanbi bắt đầu ít xuất hiện. Thỉnh thoảng, anh tham gia một vài chương trình ca nhạc với mái tóc che kín một bên mắt. Nhiều khán giả công khai “ném đá” anh trên mạng vì cho rằng anh đang bắt chước một vài sao quốc tế. Chưa kể, không ít người còn thẳng thắn chê, Wanbi không thích hợp với kiểu tóc này. Trong thời gian đó, giới showbiz râm ran thông tin Wanbi đang bị bệnh,

nhưng không ai rõ cụ thể anh bị bệnh gì.

Giữa tháng 10/2012, Wanbi Tuấn Anh lần đầu chia sẻ về căn bệnh của mình trên báo chí. Wanbi cho biết, giữa năm 2009, khi bố anh đột ngột qua đời cũng là lúc anh phát hiện ra thị lực của mình ngày càng kém đi. Anh cùng người quản lý âm thầm đi khám ở rất nhiều bệnh viện và được bác sĩ chẩn đoán có một khối u trong não làm ảnh hưởng thị lực. Sau ca mổ ở một bệnh viện tại TP HCM, bác sĩ cho biết khả năng hồi phục là 90%, nhưng anh chưa kịp vui mừng thì chỉ ít lâu sau bệnh tái phát.

Thời điểm đó, Wanbi rất suy sụp khi biết mình có một khối u thuộc dạng cực hiếm trên thế giới. Trung bình một triệu người có một ca mắc phải bệnh này. Wanbi Tuấn Anh và gia đình đã phải chạy chữa nhiều nơi và tốn rất nhiều tiền, nhưng bệnh ngày càng trở nặng. Một mắt của anh không còn nhìn thấy gì, còn một mắt đang có triệu chứng giảm thị lực dần từng ngày.

Khi biết câu chuyện của Wanbi Tuấn Anh, giới nghệ sĩ TP HCM và Hà Nội đã tổ chức nhiều đêm nhạc lẫn các hoạt động để quyên tiền hỗ trợ anh trị bệnh. Trong đêm nhạc *Cảm ơn* tại TP HCM tối 1/11/2012, nhiều nghệ sĩ đã lên sân khấu hát cùng Wanbi ca khúc *Cảm ơn* - khiến người xem rơi lệ. Doanh thu từ đêm nhạc này với các đêm khác cộng lại lên đến hàng tỷ đồng. Tuy nhiên, một số bạn thân của Wanbi tiết lộ, con số này cũng chỉ như “muối bỏ bể” so với chi phí chữa trị bệnh tình của anh.

Sau khoảng thời gian này, Wanbi Tuấn Anh tiếp tục “ở ẩn”. Anh không còn xuất hiện ở bất kỳ sân khấu ca nhạc hay sự kiện nào. Người quản lý cho biết, Wanbi đi đi về về giữa Hà Nội và TP HCM để điều trị bệnh. Cách đây vài tháng, người này còn chia sẻ, tình hình của Wanbi khá ổn định.

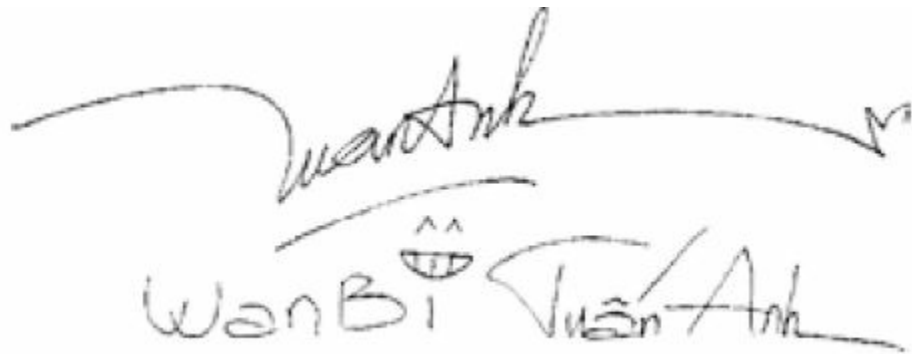
Thế nhưng, sáng 21/7/2013, thông tin Wanbi đang hấp hối ở nhà riêng tại TP HCM khiến đông đảo bạn bè, đồng nghiệp và khán giả không cầm được nước mắt. Hàng nghìn lời cầu nguyện cho nam ca sĩ liên tục được phát đi trên cộng đồng mạng. Song, anh đã trút hơi thở cuối cùng vào lúc 16h23, sau khi bác sĩ rút ống truyền.

Trong mắt nhiều phóng viên và nghệ sĩ, Wanbi Tuấn Anh là một ca sĩ ngoan ngoãn, hiền lành và lễ phép. Trong bất kỳ công việc gì, Wanbi cũng rất có trách nhiệm. Với nhiều người, Wanbi là “chàng trai không biết cau có”. Trên môi anh luôn nở nụ cười thân thiện, làm ấm lòng người đối diện. Trong cuộc sống, Wanbi rất chịu khó. Sau cái chết của bố, anh trở thành trụ cột gia đình nên “cây” không biết mệt mỏi để kiếm tiền phụ mẹ nuôi em. Sự ra đi ở tuổi 26 của Wanbi thực sự là mất mát lớn và là cú sốc với giới nghệ sĩ lẫn khán giả Việt.

9h sáng 22/7, lễ viếng Wanbi bắt đầu tại nhà riêng của anh ở 18B/35/9 Nguyễn Thị Minh Khai, quận 1, TP HCM. Nguyên vọng của Wanbi là những người đến viếng anh sẽ mặc áo trắng hoặc xanh da trời. Nam ca sĩ không thích màu đen...

NHỮNG SÁNG TÁC CỦA WANBI TUẤN ANH

“Tôi chưa bao giờ dám nhận mình là nhạc sĩ mà chỉ là người viết nhạc bằng cảm xúc. Trong những sáng tác của mình, tôi không chỉ nói về tình yêu mà còn gửi gắm những tâm sự, những điều mình không thể giải bày bằng câu từ thông thường. Đó là sự biết ơn tôi dành cho gia đình, là nỗi đau đớn không thể giải tỏa, là niềm cảm kích dành cho bạn bè, đồng nghiệp, khán giả... Trong những giây phút chán chường nhất, tuyệt vọng nhất, chính âm nhạc đã mang lại cho tôi niềm hi vọng và năng lượng để bước tiếp, để tôi cảm thấy mình vẫn còn giá trị với cuộc đời”

A handwritten signature in black ink. The top part is a stylized, cursive signature that reads 'WanBi Tuấn Anh'. Below it, there is a smaller, more legible version of the name 'WanBi Tuấn Anh' with a small smiley face drawn above the 'i' in 'Bi'.

CHO EM

Tiếng mưa rơi vẫn âm thầm trong đêm dường như quạnh hiu

Trôi về đâu áng mây cuối trời

Có giấc mơ em mong chờ một ngày mai bao nắng ấm

Đến bên đời hé môi cười, tìm trong những ngày xanh

Những đêm vắng mình em mà thôi

Ai nào đâu biết chẳng em buồn

Niềm hạnh phúc về ngày tươi sáng

Có bên đời em chẳng

Vẫn mong chờ dù là phút giây

Đêm ngày qua giấc mơ bình yên

Mãi mong một tình yêu rồi sẽ tìm thấy

Mình trong ước mơ nhỏ nhoi

Có bao giờ bình minh với em

Khi ngày qua trời không buông nắng

Niềm hạnh phúc xa vời vẫn âm thầm

Tìm trong những giấc mơ đêm về

Mưa còn rơi bên đời em

Xóa tan đi bao nhiêu khát khao hi vọng
Mai về đâu xin gửi trao
Tiếng yêu này và ước mơ này cho em mãi...
Rồi đêm mưa lạnh cảm dường như đã qua
Giọt nắng qua hàng cây
Nhẹ nhàng âm áp về bên em rồi
Từ đây nỗi đau sẽ nhạt phai.

Khúc ca này gửi trao đến em
Mong được yêu thương em mãi mãi
Và những giấc mơ buồn đã qua rồi
Ngày không mưa có em bên đời
Tình yêu sẽ mãi trao cho em

TỪNG NGÀY QUA

Từng ngày qua thấy nhớ thấy mong
Ôi sao lòng anh thần thờ
Biết được rằng đã yêu một người
Nhưng ai đâu nào hay

Một ngày qua chẳng thấy bóng em
Mới biết rằng chỉ có mình
Em cho anh ngần ngại chờ
Trông ngóng em từng phút giây

Này em ơi có biết rằng tiếng yêu
Giấu trong lòng mình anh đây thôi
Mà người thờ ơ người hay hững hờ
Để mình anh vẫn thầm mong chờ em mãi

Từng ngày qua từng ngày anh nhớ
Nhớ mong bao phút giây bên người
Lời em nói rất dịu êm
Xóa đi bao muộn phiền còn trong anh

Một lời yêu người chưa dám nói
Biết tim này anh trao mãi đến người
Chỉ riêng em mà thôi
Dù gió mưa không đổi thay
Lòng anh yêu em hơn từng ngày qua

DỰ BẢO TRÁI TIM

Nhìn mây trắng, một ngày nắng
Thấy trái tim em rộn ràng, ca vang
Chợt cơn mưa, nhiều hơn nữa
Khiến trái tim em u sầu
Em biết sẽ không gặp người

Và rồi bao nỗi nhớ mong
Khiến trái tim ai ngần ngại
Một ngày anh không thấy em
Cho trái tim anh buồn tênh
Chuyện tình ngày xưa rất xưa
Mà ta vẫn thương hay mơ
Ước mong sao trọn đời bên nhau

Đừng giận anh nhé mỗi khi anh làm em khóc nhé
Những câu đùa vui từ thời ấu thơ

Mong rằng cuộc tình dài rộng bao la
Giờ đây con tim anh dự báo là sẽ yêu người
Mong cho tình ta đẹp như giấc mơ mai này
Để rồi mình cùng bay khắp muôn nơi

Ngày em không vui sẽ luôn có anh khiến em cười
Trao nhau lời yêu từ này bé thơ
Dẫu rằng là một chuyện tình ngu ngơ
Dù mưa hay nắng đôi mình sẽ nguyện mãi bên nhau
Con tim rộn vang hát lên lời ca yêu đời
Đợi chờ một ngày tươi sáng tuyệt vời

CHUYỆN TÌNH GIÓ

Chuyện ngày xưa ấy gió mang yêu thương về bên làn mây
Ngọt ngào yêu dấu cuộc tình vội vàng
Tình yêu hôm đó mà ta ngỡ như không xa rời
Biết đâu cơn gió thoảng qua mà thôi
Về đâu giấc mơ biết đã xa nhau tận nơi cuối trời
Rồi buồn mây khóc còn mong chờ chi cơn gió kia
Chuyện tình gió thoảng qua để lại áng mây nơi này
Buồn biết mấy từ khi cơn gió đi qua

Còn gì cho nhau hỏi em
Chuyện tình đôi khi biết sẽ xa nhau
Bước đi về đâu tìm nơi vui chôn hết nỗi đau
Một người về trong giấc mơ
Để lại một người vẫn mãi nơi đây đợi chờ
Cho dù vẫn biết là gió không về bên anh
Và cơn gió kia, cũng sẽ mang đi lời yêu lãng quên
Để lại nơi đây mình anh còn ôm bao nhớ mong
Kỉ niệm cũng tan nhẹ theo những phút giây phai mờ
Người xa mãi mà sao anh vẫn yêu em

Ngày hôm ấy, ngỡ như còn đây
Những giây phút có nhau mình đắm say
Tình yêu đó giờ theo gió bay
Và hôm nay mình đã mất nhau
Để rồi cơn gió cuốn trôi
Để rồi tình yêu cũng xa vời vợi
Áng mây lẻ loi còn đây niềm thương nhớ dâng trào
Vì người giờ đây đã xa
Còn lại mình anh vẫn mãi chờ mong tháng ngày
Giờ đây anh biết người sẽ không về
Chuyện tình cơn gió vừa thoảng qua cuộc đời anh

LOVING YOU

Bao ngày qua bên em, trong phút giây êm đềm
Mong thời gian sẽ mãi ngừng trôi, người ơi
Nhưng người giờ nơi đâu, cho giấc mơ phai màu
Đêm từng đêm anh vẫn thầm nhớ, về em
Đã cố quên nỗi đau mà chẳng thể nào phai dấu
Những phút giây ban đầu còn đâu người yêu ơi
Khi mình đã mất nhau

Là những ngày dài trông theo bóng ai
Là những đợi chờ biết có bao giờ

Dẫu bao ngày qua gần nhau nhưng lòng u sầu
Cuộc tình ta giờ đây đã xa
Hạnh phúc ngày nào quên đi thế sao
Vẫn luôn tìm nhau như giây phút đầu
Ngày tháng vội vàng qua mau cho tình phai dấu
Còn lại nơi đây mình anh vẫn yêu em
Loving you

Mãi mãi trong đời anh yêu em yêu em mà thôi...

LỜI YÊU

Đêm qua từng đêm vẫn luôn mong chờ
Những tháng năm xưa giờ đây đã xa vời
Bao nhiêu lời yêu đã quên đi rồi
Dẫu biết đôi ta giờ mãi cách xa
Nhưng lòng anh sao vẫn không thể quên đi bao ngày xưa hẹn thề
Còn đâu phút giây đắm say bên nhau người hỡi

Còn gì khi em đã ra đi trong mùa đông giá lạnh
Còn lại đêm vắng mình anh chờ mong
Còn gì khi ta cố quên đi cuộc tình xưa ngọt ngào
Phút giây hôm qua mình có nhau nay còn đâu

Làm sao cho vơi hết nỗi đau một tình yêu xa vời
Và anh vẫn mãi chờ mong mình em
Làm sao quên đi những khát khao bao lời yêu hôm nào
Đề giờ đây nước mắt tuôn rơi những niềm đau
Vì lòng anh vẫn iu em

Bao đêm anh luôn ước mong
Đợi chờ người sẽ bước quay về
Đem yêu thương chôn dấu trong tim này
Trọn đời yêu em mãi mãi...

NGÀY NẮNG BÊN TRỜI

Mong một ngày nắng lên xua tan lạnh giá những đêm đông
Bao hoài mong khát khao vẫn đang chờ ta những giấc mơ
Đường dài lắm gập ghềnh đôi khi khiến ta thấy âu lo
Và ngày nắng ngập tràn cho những ước mơ thăng hoa
Ngày nắng bên trời...
Ngày nắng bên trời...

Trong tim ta rộn vang lên tiếng hát yêu đời rất yêu người
Mang theo bao niềm vui yêu dấu đến vây quanh mình
Nụ cười tươi thắm trên bờ môi.
Bên nhau quên thời gian ta hãy hát lên nào khúc ca này
Cho bao nhiêu lời ca hòa chung ước mơ khắp trời
Muộn phiền sẽ ta theo ngày mới

Nào ta hãy cùng ca vang niềm hạnh phúc sẽ luôn dâng tràn
Và quên hết mọi âu lo cùng ngày nắng xanh ta bên nhau
Bao yêu thương bay muôn phương

Mong một ngày nắng lên trong ta trào dâng những ước mơ
Cho tình yêu khát khao thắm lên màu xanh những hi vọng
Dù nhiều lúc thật buồn ta đâu biết sẽ ra sao
Vượt qua hết muộn phiền và ta sát vai bên nhau

Mong một ngày nắng lên xua tan lạnh giá những đêm đông

Bao hoài mong khát khao vẫn đang chờ ta những giấc mơ
Đường dài lắm, gập ghềnh đôi khi khiến ta thấy âu lo
Và ngày nắng ngập tràn cho những ước mơ thăng hoa
Ngày nắng bên trời...
Ngày nắng bên trời...

ĐIỀU ƯỚC CHO MÙA XUÂN

Mùa đông bước qua, giá băng nhẹ nhàng trôi xa
Mùa xuân ấm áp tràn về khắp muôn nơi
Kề bên nhau, sốt chia buồn vui qua rồi
Trong tay hòa chung tiếng ca

Chào mùa mới sang, ngàn hoa sắc màu
Gọi gió xuân kia mang lời ngọt ngào xa xôi
Về nơi đây, đem cho mọi người yên ấm
Cùng những dấu yêu trong cuộc đời

Đợi chờ một phút giây bên nhau ngồi thật lâu
Đợi chờ một tiếng ca reo vui mừng năm mới
Trao nhau tình yêu ấy
Mọi người vẫn sum vầy
Và một điều ước mong xuân nay được yên vui

Đợi chờ một phút giây đêm nay thật bình yên
Đợi chờ một tiếng yêu trong tay thật ấm áp
Vui xuân mình cùng hát
Khúc hát yêu thương ngày mai đẹp tươi
Một năm mới sẽ mang yên bình muôn nơi

BƯỚC CHÂN MÙA THU

Gió mang mùa thu đến, từng chiếc lá rơi bên thềm
Con đường dài bước chân ta mệt nhoài, đi về đâu để vui u sầu
Lắng nghe từng khúc hát, lời yêu thương đây chứa chan
Thấy bao nhiêu niềm vui trong mắt ai mỉm cười, lòng bình yên vì ta có nhau
Bao hoài mong khao khát trong tim mình
Đường còn dài đôi lúc ta nản lòng
Và giờ đây mình cùng bên nhau đi hết con đường
Hãy hát lên lời yêu dấu, xua tan đi bao nỗi sầu
Sẽ mãi bên nhau thắm ngày dù cho gió mưa bên đời
Ngàn giống tổ cũng không đổi dời, một niềm tin trong những giấc mơ
Cùng đến khung trời mộng mơ, mây xanh và tia nắng hồng Gió hát lên bao khúc nhạc dịu êm dẫn bước ta đi

Giờ đây tình yêu chấp cánh hi vọng
Một niềm tin ước mơ về ngày mai mãi mãi ko bao giờ phai

Dù bao chông gai khó khăn muôn trùng, lòng vững tin sẽ không phai mờ
Một tình yêu cũng những khao khát, và ta bên nhau bay lên ngàn muôn giấc mơ...

VỤT MẮT

Mong thời gian dần trôi qua mau những ký ức buồn
Mưa càng rơi nhiều hơn hạt mưa vẫn cứ tuôn
Còn đây niềm đau khi ta rời xa nhau mà sao ôm lấy bao ngày sau

Sẽ về đâu vì khi giờ đây anh cứ bước hoài
Hình bóng ai mờ trong màn mưa đã nhạt phai
Để rồi mình anh nghe mưa còn rơi mãi bên đời từ khi đã mất em

Còn nơi đây kỷ niệm xưa em đã ra đi một chiều mưa
Bao nỗi cô đơn biết sao đếm cho vừa
Cuộc tình ta chợt vụt mất như mới hôm nao còn ngây ngất
Nay đã xa rồi chỉ là dĩ vãng thôi.

Và anh vẫn đợi chờ em anh sẽ mãi yêu một mình em
Cho dẫu đã quên những năm tháng êm đềm
Hình bóng ấy dường như đã theo giấc chiêm bao ngày hôm qua
Sẽ mãi phôi pha cuộc tình đã rời xa

DÒNG THƯ CUỐI

Đã có lúc em hỏi anh nếu mai đây rời xa
Biết hay chẳng lòng anh thế nào
Và anh biết nếu không thuộc về nhau sẽ ra sao ngày sau
Thôi đừng gieo chi bao đớn đau

Rồi từng ngày cứ trôi dần anh giờ đây biết em mãi rời xa
Người sẽ ra đi giờ còn mình anh chờ em mãi

Dòng thư cuối để lại mới hay em đã xa rồi từ ngày hôm ấy
Anh biết khi cầm lên lá thư đã nhòa nước mắt khô
Còn đâu những hẹn thề cũng trôi theo áng mây trời
Về đâu người hỡi?
Giờ đây biết rằng em đã ra đi thật xa

Đã biết yêu là niềm đau nhớ khi ta còn nhau
Có ai hay ngày sau mất nhau
Người ra đi để nơi đây mình anh, những dòng thư cuối cùng
Sẽ chôn vùi trong tim mãi thôi

Rồi từng ngày cứ trôi dần anh giờ đây biết em mãi rời xa
Người sẽ ra đi giờ còn mình anh chờ em mãi
Còn trong anh hoài niệm ấm êm với những đau buồn của ngày hôm qua
Vẫn không thể quên phút giây khi mình đã bên nhau
Mãi còn nơi đây
Biết được rằng trái tim anh vẫn mong chờ và yêu mình em
Dòng thư cuối cùng em đã ra đi thật xa
Và anh sẽ chờ mãi mình em quay về...

HÃY TỈNH GIÁC

Ngày xưa đâu rồi, người nay đã đâu rồi
Còn đây hình dáng ai xa lạ
Nhìn trong gương kia, giờ đã khác xưa nhiều
Chỉ còn là những khao khát u mê

Tìm hoài chẳng thấy hình bóng lúc xưa nay đã xa thật rồi
Để rồi từ đây chính ta chìm đắm trong một cơn mê

Hãy tỉnh giấc để nhận thấy rằng ta đang bắt đầu thay đổi
Tìm trong những giấc mơ xa vời
Hoá ra chỉ là mong ước phù du
Mà nào có hay

Một thế giới đầy u mê rồi sẽ chẳng thể tìm ra lối
Chìm trong những hư danh vô hình
Có chăng chỉ là giây phút mong manh
Thôi hãy tỉnh dậy đi để biết mình là ai

Just wake up, wake up, wake up, babe
Wake up, wake up, wake up
So you know who you are

LET GO

Đã bao nhiêu ngày rồi nhận ra những dối gian bên người
Và chính anh cũng hiểu rằng giờ đây người không còn yêu anh
I'm so sorry
Đến lúc anh phải rời xa để quên hết những tháng ngày
Đừng trách chỉ thêm về nhau vì người cũng không còn bên anh
Thì hãy quay mặt đi

Đành lìa xa nhau, tìm một lối ra cho hai chúng ta
Và anh ra đi, để quên hết đi cuộc tình ngày nào nhiều đắng cay
Cuộc tình đôi ta, giờ đây đường ai nấy đi
Đừng mãi cho nhau những lời yêu lừa dối

Baby let go
Nếu không yêu còn vương vấn chi
Baby let go
Để cho vui đừng thương tiếc gì
Baby let go
Sẽ quên bao lời yêu dối gian
Let go, let go, let go...

Baby let go
Hãy quên đi ngày ta có nhau
Baby let go
Để lòng nhẹ vui bao nỗi đau

Baby let go
Bước ra đi về nơi rất xa
Let go, let go, let go...

BẮT ĐẦU TỪ MỘT KẾT THÚC

Mỗi khi anh nhìn em, nhìn sâu trong đôi mắt em thật lâu
Và anh chỉ mong bên người giây phút này thôi, riêng mình em thôi
Chợt thức sau con ngủ vui, mãi mê trong nỗi nhớ về chuyện xưa
Nhận ra giấc mơ bao ngày anh đã ngủ quên, khi còn bên nhau

Đường tình đôi ta đến bây giờ đã không còn chung lối đi
Giờ thì anh biết mình sẽ mãi xa nhau
Nhìn vào đôi mắt ấy đã không còn như lúc xưa
Thì thôi hãy ra đi tìm đến nơi thuộc về em

Ngày nào em đến bên anh khi con tim còn vương vấn
Niềm hạnh phúc mong manh bên em chỉ là phút giây
Dẫu biết em không hề yêu mà vẫn yêu em thật nhiều
Mình đã có nhau để bây giờ ta mất nhau

Đành lòng quay bước ra đi khi anh vẫn còn mong nhớ
Và anh sẽ quên em quên đi cuộc tình đắng cay
Vùi chôn kí ức mãi sâu vào tim
Mở đầu một kết thúc cho đôi ta
Giờ ta mãi xa nhau để biết trái tim mình thế nào

Em xa anh đã bao ngày rồi vẫn còn mãi trong anh phút giây ngọt ngào
Về một nơi bình yên tìm quên kỉ niệm yêu dấu
Ngày nào em đến bên anh khi con tim còn vương vấn
Niềm hạnh phúc mong manh bên em chỉ là phút giây
Dù cho em đã không yêu mà vẫn yêu em thật nhiều
Mình đã có nhau để bây giờ ta mất nhau

Đành lòng quay bước ra đi khi con tim còn mong nhớ
Và anh sẽ quên em quên đi cuộc tình cay đắng
Còn lại nỗi nhớ chôn sâu vào tim
Mở đầu một kết thúc cho đôi ta
Giờ ta mãi xa nhau để biết trái tim mình thế nào

Người giờ đã phương nao thăm ước mong em bình yên
Một kết thúc cho ta để bắt đầu cuộc tình mới

TOGETHER FOREVER

Chợt thấy con tim xuyên xao khi đang nghĩ về em
Nhận ra từ giây phút đầu anh đã nhớ em
Để trong anh đây muốn nói bao điều người có biết
I love you, baby

Từ phút trao nhau chiếc hôn ngọt ngào đã nhận ra
Chỉ riêng mình em khiến lòng anh bao nhớ thương
Thì ra người đã chiếm lấy tim này rồi em hỡi
Để giờ đây sẽ mãi

Yêu mình em, chỉ mình em hỡi người
Em giờ đây, đang ở đâu nghe chẳng lời anh nói

Cause I wanna be together, let me be
your side forever
Nguyện sẽ trọn đời yêu mãi mãi không đổi thay
Sẽ có em bên anh phút giây này
Sẽ mãi trong tim anh những ngất ngây
Chỉ mỗi em thôi người ơi có hay

Cause I wanna be together, let me be your side forever
Nguyện sẽ trọn đời yêu mãi mãi không đổi thay
Đề trái tim anh muốn nói bao điều
Dẫu có bao đổi thay vẫn mãi yêu
Oh, together forever

VƯỢT ĐỐC

Con đường kia giờ sao chôn vùi nơi góc tối
Bên vực sâu lại nghe tim mình đang bồi rối
Chạnh lòng dừng bước ta ngồi, dừng để một phút buông trôi

Đi về đâu tìm trong đêm mờ giăng kín lối
Ta vừa nghe ngày qua vẫn còn đang hấp hối
Chợt lòng này vỡ tan rồi, để giờ lạc bước đơn côi

Xa vời giờ đã xa vời

Đừng suy nghĩ, rằng người đời cười chê khi ta ngã bên vực sâu
Hãy bước đi, nào vực dậy để giờ đây ta bước trên đôi chân mình
Đừng suy nghĩ, dù cuộc đời này bao cay đắng sẽ mang niềm đau
Hãy bước đi, sẽ tiếp bước cho con tim mình vượt dốc thênh thang

CHẤP CÁNH

Vực dậy từ trong màn đêm tối tăm
Ánh dương kia dường như dẫn lối
Những hi vọng nhỏ nhoi trong ta thấp sáng lên
Cùng những giấc mơ này sẽ thăng hoa mây trời
Bay, bay cao đến muôn ngàn

Cần một niềm tin từ trong trái tim
Chấp cánh bay cùng bao ước muốn
Những giai điệu nhịp đập trong ta đang hát vang
Listen to my heart I'm flying to the sky
Và niềm khao khát sẽ chẳng phai mờ

Rồi bao nhiêu ngày qua niềm vui trôi thật xa
Để giờ đây buồn riêng ta với ta
Cố gắng bước tiếp để rồi nhận ra bao nhiêu niềm yêu thương quanh ta
Để rồi từng tháng năm đã mãi mãi xa vời
Và giờ đây nỗi đau cũng trôi đi thật rồi
Chợt nhận ra quanh ta bao nhiêu niềm
vui

Khi ánh dương xua tan bóng đêm
Rồi tiếp bước bao ngày qua nay đã không còn mỗi một
Nếu nước mắt có vương hoen đôi mi thì hãy quên đi và lau khô
Xung quanh ta còn bao nhiêu lo toan
Trong cuộc đời này còn bao nhiêu yêu thương
Nào stand up and 1-2-3 go!

Vực dậy từ trong màn đêm tối tăm
Ánh dương kia dường như dẫn lối

Những hi vọng nhỏ nhoi trong ta thấp sáng lên
Cùng những giấc mơ này sẽ thăng hoa mây trời
Bay, bay cao đến muôn ngàn

Cần một niềm tin từ trong trái tim
Chắp cánh bay cùng bao ước muốn
Những giai điệu nhịp đập trong ta đang hát vang
Listen to my heart I'm flying to the sky
Và niềm khao khát sẽ chẳng phai mờ

Hãy thấp sáng những đam mê trong ta
Nào cùng nhìn lại bao nhiêu ngày tháng qua rồi
Để nhận ra chính ta bây giờ đã đổi thay
Đứng lên từ đây, hãy bước đi, hãy bước đi...

CẢM ƠN

Ngày trôi qua ngày, nhận ra quanh ta dường như biết bao điều đổi thay
Sao thời gian trôi thật mau, để giờ đây tôi thấm biết được rằng
Thật hạnh phúc với những gì cuộc đời đã cho tôi

Niềm vui nỗi buồn, sẽ mãi mãi trong tôi những kỷ niệm khó phai
Dẫu ngày sau đi về đâu, nhưng lòng này tôi thấm muốn nói
Tận đáy con tim chân thành vẫn muốn được hát lên

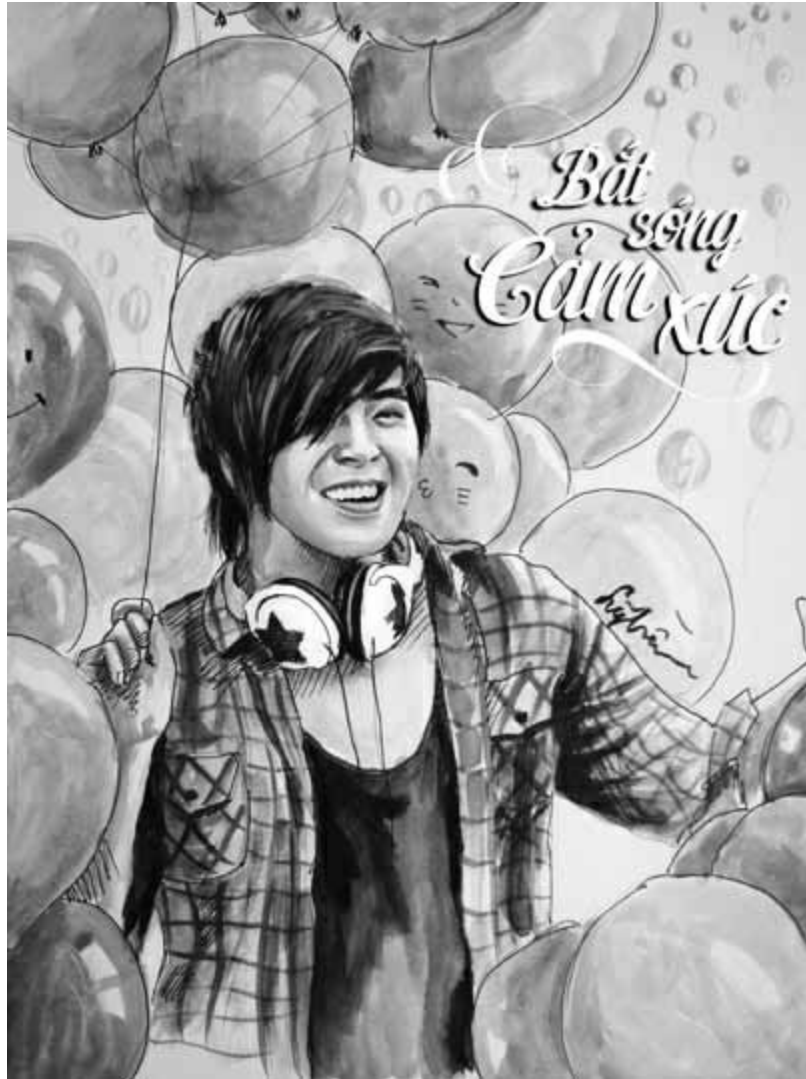
Cám ơn mẹ và ba, cảm ơn một gia đình
Đã cho niềm hạnh phúc ấm êm không những lo toan
Cám ơn người dạy dỗ, cảm ơn người sinh thành
Để bây giờ khôn lớn bước qua bao đắng cay cuộc đời

Cám ơn bạn bè tôi, cảm ơn người rất nhiều
Vẫn luôn ở bên tôi dẫu khi tôi khóc tôi vui
Cám ơn tình yêu ấy, cảm ơn cuộc sống này
Để tôi được hát mãi với con tim rất chân thành

Cám ơn ngày hôm qua, tuổi thơ thật êm đềm
Khắc sâu vào tim tôi tháng năm yêu dấu đã xa
Cám ơn ngày hôm nay, khát khao và hi vọng
Đã cho tôi niềm tin để tôi vững bước đến ngày mai

Cám ơn và cảm ơn, vì cuộc sống với bao tiếng cười
Mọi người vẫn mãi bên tôi
Cám ơn niềm hạnh phúc, cảm ơn niềm đau này
Những thăng trầm cuộc sống đã cho tôi lớn lên thêm

Cám ơn niềm tin ấy, với bao niềm chân thành
Sẽ mãi mãi trong tôi những giấc mơ êm đềm...

BẮT SÓNG CẢM XÚC

Tìm lại nụ cười đôi khi bỏ quên trong ta những mệt mỏi
Vì cuộc đời này còn bao niềm vui và ước mơ
Và hãy tin rằng hạnh phúc rồi sẽ tìm đến với ta

Chạnh lòng bồi hồi đôi khi nhìn về tương lai còn xa lắm
Nhiều lần chợt buồn để cho lòng ta phải đắn đo
Đừng vội khóc nào ngày mai trong ta còn bao khát khao

Dù buồn vui giận hờn
Dù nước mắt nụ cười
Tình yêu đưa ta đến bên nhau
Từng nhịp sóng cảm xúc
Nào cùng hãy trào dâng và hát lên

Let the music free you from the sorrow
Let your feelings flaming up forever
Mỉm cười và hãy yêu đời
Để cho tình yêu dẫn lối đam mê cùng khao khát

Let the music free you from the sorrow
Let your feelings flaming up forever
Chỉ cần niềm tin vào mơ ước cho ngày mai
Tình yêu sẽ đưa ta đến với nhau

DẤU VẾT

Thời gian trôi qua bao yêu thương giờ đã tan

Ngày hôm qua đôi ta bên nhau những đắm say sao giờ đã ra đi vội vàng
Còn lại đây dấu vết xưa kỉ niệm một chiều mưa

Phải làm sao cho anh quên đi những kí ức chưa phai màu
Phải làm sao cho anh quên đi từng lời yêu em đã trao
Vẫn như còn trong anh cuộc tình ngày nào để lại bao niềm đau

Dấu biết xa nhau mắt rồi
Dấu biết yêu thương vẫn trong anh đầy vơi
Mà tại sao người lại ra đi để lại nỗi đau mình anh
Tìm hoài trong giấc mơ chỉ còn lại dấu vết hôm nào
Giờ biết sẽ ra đi về đâu

Đã có lúc anh biết rằng
Sẽ đến lúc em mãi xa rời anh
Mà vì sao chẳng thể quên một hình bóng đã nhạt phai
Thời gian cứ trôi mà niềm đau còn trong anh mãi
Cầu mong xóa đi dấu vết xưa

HÓA CƠN MƯA

Ngày tàn phố vắng mình anh
Giữa con đường buốt giá lạnh tanh
Mưa còn rơi trong nỗi nhớ, từng hạt mưa cứ đâm sâu vào trái tim

Người nào có biết đến anh
Vẫn âm thầm ôm bao đớn đau
Tìm được gì trong đêm vắng, chỉ còn cay đắng riêng anh mà thôi

Mưa tuôn rơi trôi đi nước mắt
Cho vơi niềm đau
Vì mưa vô tình hay chợt nhận ra
Trong lòng tôi giờ đã nát tan

Rồi niềm đau sẽ hóa cơn mưa buốt giá lạnh căm
Nhìn từng hạt mưa rơi để thấy nỗi nhớ dâng trào mà nào người có hay
Em bây giờ phương nào có biết nơi này anh vẫn chờ
Vẫn mãi mong em sẽ quay về
Để cơn mưa trút hết nỗi buồn ký ức trong anh
Đến khi nào nhận ra chỉ có mình anh mãi còn mong chờ

Còn gì khi người đã bước đi
Biết em không về đây bên anh rồi
Từng ngày qua vẫn còn mong nhớ
Từng hạt mưa nặng mang nỗi đau
Giờ chỉ có mình anh vẫn đợi chờ
Giờ đây con tim anh vỡ nát...

PHẢI LÀM THẾ NÀO TÌM THẤY

Chuyện tình ta theo thời gian cứ trôi, vẫn êm đềm 1 tình yêu thể thôi
Mà sao nhiều khi vu vơ người hay cứ nghi ngờ, rằng trái tim anh chẳng có riêng mình em .
Nhiều khi anh không được gần bên em, khiến cho em suy nghĩ nhiều thêm
Đừng buồn nhé em, thật lòng anh hứa rằng tim anh chỉ có riêng em mà thôi.

Phải làm thế nào người yêu ơi vì đôi lúc nước mắt em rơi
Khiến anh buồn rồi lòng càng nhói đau nhiều hơn

Dù vẫn biết em cần quan tâm sẽ chia hơn trong tình yêu
Mà sao anh chẳng thể nói ra lòng anh

Chỉ mong rằng ngày nào đó em sẽ hiểu anh yêu em nhiều
Đề thời gian rồi sẽ nói lên tất cả
Và anh sẽ không còn vô tâm khiến em hay đau buồn nhiều
Bởi vì anh không muốn thấy em khóc đâu

TÌM THẤY

Rồi sẽ không thể nào quên
Từng dấu vết còn vương vấn
Đề rồi chôn vùi trong tim
Về một người đã đi xa
Và thời gian dần đi qua
Đề dường như tim anh đã lạnh băng

Rồi người đến gần bên anh
Nhẹ xoa vào nỗi nhớ
Người cho anh một niềm tin
Làm con tim đã rung động
Và tình yêu người trao anh
Mà giờ đây trong anh đã tìm thấy

Ánh sáng xua dần màn đêm trong anh
đã bao ngày
Tìm thấy hi vọng tưởng như ngày xưa
mãi không còn
Đề rồi trong lòng anh nhận ra
Một tình yêu mà em đã trao

Người đã đến bên anh rất nhẹ nhàng
Và em trao ngàn lời yêu thương
Xoa dịu bao niềm đau không còn thêm
vấn vương
Đem bình minh về đây
Xua màn đêm tối tăm
Chính con tim này

Thêm một lần được yêu
Mong người luôn bên anh
Trao nụ hôn sương ẩm tâm hồn đã giá lạnh
Đem bình minh về đây
Xua màn đêm tối tăm
Mãi bên nhau

THẬT LÒNG ANH XIN LỖI

Nhớ em thật nhiều, lòng anh buồn bao nhiêu
Rồi đã qua bao ngày không gặp anh suy nghĩ thật nhiều
Và anh chẳng muốn làm gì
Chỉ muốn nghe thấy tiếng nói cười của em

Dù đã cố rất nhiều, chỉ mong người sẽ hiểu
Rằng trái tim anh thật lòng mong em đừng giận anh
Hãy thứ tha cho anh
Và anh hứa không bao giờ làm người buồn nữa đâu
Chỉ vì nhiều lúc không hiểu được nhau mà phải khiến tim ta đau như thế này sao
Chắc có lẽ anh đã sai rồi vì một lời chia tay anh lỡ nói đấy thôi
Thật lòng muốn nói lời xin lỗi vì một phút anh lỡ lời nên mới thế thôi
Chỉ muốn nói với em một điều rằng lòng này anh yêu em và yêu rất nhiều
Chỉ thế thôi

Và giờ anh đã hiểu ra rằng
Là vì trong giây phút hiểu lầm
Để rồi khi qua cơn giận
Anh biết mình đã sai và chỉ mong được gặp em...

CƠ HỘI ĐÁNH RƠI

Nhìn mưa rơi anh lẻ loi nhớ đến bao kỉ niệm qua rồi
Lòng đau nhói vẩn vương một cuộc tình đã xa xôi
Tại vì sao khi ta có nhau mà anh không biết giữ lấy người
Giờ đây tiếc thương thì cũng có được gì
Để rồi khi người quay bước đi anh cũng không còn chờ mong gì
Vì anh biết anh đã sai rất nhiều để đến hôm nay
Ngàn lần câu mong em thứ tha chẳng còn xứng đáng nữa đâu
Biết sẽ xa nhau từ đây mắt em rồi
Từng đêm trôi cơn mưa vẫn rơi
Cho niềm đau kia chẳng vơi

Những lời gian dối ngày ấy giá như chưa từng nói
Và anh biết tất cả lỗi lầm đã không níu lấy được rồi
Đề từ đây chuyện tình mình phải chia đôi

Vậy mà sao anh cứ đánh rơi cơ hội em trao đây thôi
Giờ anh tiếc nuối thì phải chăng cũng đã muộn rồi
Đành nhìn em quay lưng bước đi vắng bóng em trong cuộc đời
Và anh biết sẽ mãi mất em người ơi

Giọt mưa rơi hay nước mắt rơi
Cho lòng em đau đây thôi
Từng lời anh nói làm trái tim em như rụng rơi
Và anh biết tất cả lỗi lầm đã không níu lấy được rồi
Đề từ đây chuyện tình mình phải chia đôi

Lời gian dối xưa anh đã nói
Khi còn bên nhau đây thôi
Mà giờ tiếc nuối thì tất cả cũng đã qua rồi
Đành vậy thôi em hãy quên anh bước tiếp trên còn đường này
Rồi mai đây sẽ có ai kia yêu người hơn anh

CÒN MONG CHỜ CHI

Còn lại ký ức một ngày
Ngày ta mãi không còn nhau
Để trái tim này nhói đau khi nhớ về nhau
Kỉ niệm phút chốc ủa về
Và từng lời nói vẫn in sâu trong đáy lòng
Biết có những thương đau mà vẫn mang theo ngày sai
Giờ mình anh biết sẽ làm gì
Từ khi nói câu biệt ly
Còn mong chờ chi phút giây khi người ra đi
Bao nhiêu hẹn thề, bao nhiêu đắm say
Sao ta đành lòng quên đi mau hỡi người
Đâu biết rằng lòng anh đã yêu em nhiều như thế nào
Ngày nào mình bên nhau người hỡi
Nguyện chỉ yêu riêng em mà thôi
Trái tim này thậm mong ta sẽ mãi bên nhau
Yêu dấu mãi luôn gửi trao
Mà giờ yêu thương nhạt nhòa cùng nỗi nhớ chia xa
Chỉ còn trong anh niềm đau
Về ngày mình bên nhau Sẽ là một chuyện tình dĩ vãng
Còn mong chờ chi
Chẳng thể nào quên giây phút mà đôi ta đã có nhau
Dù cho vẫn biết ta sẽ mãi không thuộc về nhau

TÍC TẮC

Can you feel my heart?
Can you feel my love?
Nhìn kim đồng hồ quay cứ quay đều
Thời gian cũng sẽ trôi dần
Đếm từng giờ
Để lòng thao thức nhớ ai từng phút giây
Chỉ mong được gặp em phút giây này
Vì sao cứ mãi mong chờ
Biết được rằng
Và từ hôm nay anh đã biết nhớ em
Thời gian dần trôi nỗi nhớ càng thêm đậm sâu
Thì ra đã yêu ngay phút đầu
Thời gian dần trôi mong đêm sẽ qua thật nhanh
Giờ đây đã yêu em người ơi có hay?
Và em đến gần bên anh
Dù giây phút này mong manh
Để anh được một lần sẽ nói tiếng yêu này thôi
Thời gian ơi đừng trôi nhanh
Chỉ mong em hiểu lòng anh
Baby can you feel my heart?
Can you feel my love?

TỐT HƠN CHO CHÚNG TA

Ngồi một mình nhớ anh hết đêm rồi ngày trôi qua
Giờ này người chôn nao hãy quay trở về với em
Người ơi vì trái tim em không thể nào quên anh
Baby I love you saranghe
Đừng chờ đợi điều gì vì khi anh ra đi
Đã cố quên niềm đau từ lâu anh cất giấu
Và có lẽ những nỗi đau sẽ không mang tình yêu quay về
Có lẽ những điều đó khiến em đau
Nhưng anh tin một mai rồi em sẽ hiểu ra
Chia tay sẽ tốt hơn cho hai chúng ta
Nhớ nhớ nhớ dù rất nhớ
Đau đau đau lòng rất đau
Đành lòng sao người mà ta đã trao trọn một tình yêu đậm sâu
Cố cố cố dù đã cố
Quên quên quên chẳng thể quên
Nhưng sao mình tôi vẫn từng đêm khóc thầm
Ngồi một mình nhớ anh hết đêm rồi ngày trôi qua
Giờ này người chôn nao hãy quay trở về với em
Người ơi vì trái tim em không thể nào quên anh
Baby I love you saranghe
Don't look back, look back
Vì khi người đi cũng không còn chi
Say goodbye, say goodbye
Vì cuộc tình ta đã mãi xa rời xa
Ngày vui đã hết
Tình ta đã chết
Giờ đây trong ta chỉ còn lại bóng hình qua
Còn đây nỗi nhớ
Về trong cơn mơ
Sẽ mang niềm đau đến bao ngày sau

NỤ CƯỜI CÒN MÃI

Khi tôi khóc là ngày tôi bước đến cuộc đời, niềm hân hoan với bao tiếng cười
Khi tôi vui là ngày tôi đã lớn khôn rồi, và mọi người vẫn ở bên tôi
Ngày mai bao nhiêu sóng gió, muộn phiền âu lo, ai biết mai đây còn bao điều gian khó
Chỉ mong sao ngày hôm nay, được sống nơi đây, hạnh phúc cùng bao người đang ở bên tôi
Và tôi vẫn bước đoạn đường dài phía trước, dù ngày mai chông gai nào ai biết được Buồn vui nước mắt nụ
cười, cuộc đời vẫn không ngừng trôi
Chọn những niềm vui để không phải tiếc nuối
Hạnh phúc một đời chỉ trong tâm tay thôi, chọn một niềm vui tôi với bao tiếng cười
Giờ đây tôi có mọi người, nụ cười mãi luôn trên bờ môi
Thắp sáng lên những hi vọng về một ngày mới
Be happy, always smile
The sun will shine, just don't cry
Be happy, always smile
You're by my side, i love my life